

The *New York Times*
bestselling author
of *Temptation*

JUDE DEVERAUX

THE SUMMERHOUSE

LARGE PRINT EDITION

New York Times
bestselling
author of
Temptation

Jude Deveraux

*The
Summerhouse*

The Summerhouse

Tác giả: Jude Deveraux

Người dịch: Traibap

Làm ebook: Annabelle

Ngày hoàn thành: 20/10/2018

Giới thiệu

Bạn có bao giờ muốn làm lại quá khứ?

Ba người bạn, cùng ngày sinh nhật và giờ đã bước sang tuổi bốn mươi. Cùng nhau tổ chức sinh nhật ở một ngôi nhà mùa hè tại Maine, Leslie Headrick, Madison Appley và Ellie Abbott đều đang mắc kẹt trong cuộc sống, tình yêu, mong ước, và những lựa chọn của riêng mình. Không ai trong số họ mong đợi món quà đang chờ đợi họ ở ngôi nhà mùa hè: cơ hội để biến những điều-giá-như thành hiện thực. Leslie, một bà mẹ và một người vợ ở vùng ngoại ô, cô đã lựa chọn chàng trai đã theo đuổi cô trong những năm tháng đại học: điều gì sẽ xảy ra nếu cô lựa chọn khác. Madison từ bỏ sự nghiệp người mẫu để chăm sóc bạn trai trung học bình phục sau một vụ tai nạn, cho dù anh ta đã bỏ rơi cô. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cô nói “không” khi người bạn trai yêu cầu cô trở về? Ellie đã trở thành một tiểu thuyết gia nổi tiếng, nhưng cuộc ly hôn đã lấy đi tất cả tài sản của cô – phá vỡ niềm tin của cô vào chính bản thân. Tại sao hệ thống tòa án lại không công bằng với cô? Và cô có thể ngăn chặn những sự việc này nếu như cô được làm lại?

Madame Zoya bí ẩn xuất hiện, trao cho cả ba cơ hội để làm lại ba tuần trong quá khứ. Liệu con đường này có dẫn tới một lối đi khác tốt đẹp hơn? Mỗi người phụ nữ sẽ có quyết định của riêng mình khi họ theo đuổi giấc mơ đã rời xa. Và mỗi người phải chọn lựa cuộc sống thỏa mãn được những mong ước sâu kín nhất của họ.

mục lục

Phần một

Một

Hai

Ba

Bốn

Năm

Sáu

Bảy

Tám

Chín

Mười

Mười một

Mười hai

Mười ba

Mười bốn

Mười lăm

Phần hai

Mười sáu

Mười bảy

Mười tám

Mười chín

Hai mươi

Hai mươi mốt

Hai mươi hai

Hai mươi ba

Hai mươi bốn

Hai mươi lăm

Hai mươi sáu

Phần ba

Hai mươi bảy

Hai mươi tám

Hai mươi chín

Ba mươi

Ba mươi một

Phần Kết

Phần Một

Một

Leslie Headrick nhìn ra cửa sổ nhà bếp về hướng ngôi nhà mùa hè cũ sau nhà cô. Giờ đang là đầu thu, những dây nho và dây leo hoa hồng gần như phủ kín cả ngôi nhà, nhưng vào mùa đông, bạn có thể nhìn thấy được hàng hiên của ngôi nhà, thấy lớp sơn bong tróc và những mảnh thủy tinh qua ô cửa tròn nhỏ nằm ngay trên cửa trước. Cánh cửa đóng đưa trên bản lề, Alan nói thật nguy hiểm cho ai đi ngang qua đó. Đúng ra Alan nói rằng, ngôi nhà thật nguy hiểm và lẽ ra nên bị dỡ bỏ.

Nghĩ tới đây, Leslie dời ánh mắt từ cửa sổ về căn nhà bếp đẹp đẽ, hoàn hảo của cô. Chỉ mới năm ngoái, Alan “rút ruột” nhà bếp cũ của cô và cho những thứ mới mẻ này vào. “Điều tốt nhất tiên có thể làm là mua sắm,” anh nói về những cái tủ gỗ thích và bàn nấu ăn không thấm nước. Leslie biết đó đều là những thứ tốt nhất, nhưng cô nhớ cái tủ Welsh cũ kỹ và cái bàn ăn sáng nhỏ bé của cô. “Mấy cái bàn ghế đó nhìn giống như mấy thứ đồ bọn con nít làm trong lớp thủ công,” Alan nói, Leslie đồng tình với anh – nhưng định nghĩa của hai người về sự xinh đẹp lại khác nhau.

Như thường lệ, Leslie nhượng bộ chồng và để anh sắp xếp nhà bếp, lúc này cô cảm thấy mình đang phá hủy một tác phẩm nghệ thuật khi nướng bánh quy và làm bày bừa lên bề mặt hoàn hảo nhưng dễ bị trầy xước này.

Cô rót thêm cho mình một tách trà, loại trà Anh đặc, đen, trà sợi, trà túi lọc không hợp với cô. Cô quay người, nhìn lần nữa ra phía ngôi nhà mùa hè. Hôm nay là ngày để suy ngẫm bởi ba ngày nữa là cô bốn mươi tuổi – và cô sẽ ăn mừng sinh nhật cùng với hai người phụ nữ mà cô đã không gặp trong suốt mười chín năm.

Đằng sau, trong hành lang, hai va ly đồ đạc của cô đã được chuẩn bị xong xuôi. Cô mang theo nhiều quần áo bởi cô không biết hai người phụ nữ kia sẽ mặc gì, và thư của Ellie cũng không rõ ràng. “Một nhà văn nổi tiếng, cô ta không nói gì thêm,” Alan nói với giọng điệu không mấy hài lòng. Anh hoàn toàn khó chịu khi phát hiện ra vợ có bạn là một nhà văn best-seller.

“Nhưng em không biết Ellie chính là Alexandria Farrell,” Leslie nói, cô nhìn bức thư kinh ngạc. “Lần cuối cùng em gặp Ellie là lúc em muốn trở thành một nghệ sĩ. Cô ấy...”

Nhưng Alan không nghe. “Em lẽ ra đã có thể yêu cầu cô ấy phát biểu ở Masons,” anh nói. “Chỉ mới năm ngoái thôi, một trong những khách hàng của anh đã nói rằng vợ ông ấy là người say mê Jordan Neale.” Ai ở Mỹ cũng đều biết rằng Jordan Neale là nhân vật hàng đầu của Ellie - tên thật của nhà văn có bút danh Alexandria Farrell. Jordan Neale là người mà mọi phụ nữ đều muốn bắt chước và mọi đàn ông đều muốn... Bộ truyện bí ẩn lãng mạn này rất thành công. Leslie đã đọc hết cả bộ, không ngờ tác giả lại chính là người phụ nữ dễ thương mà cô đã gặp rất lâu trước đây.

Giờ đây, trong buổi sáng yên lặng, trước khi Alan và lũ trẻ xuống lầu, Leslie đang nghĩ về những chuyện đã xảy ra với cô trong mười chín năm qua. Không nhiều, cô nghĩ. Cô lấy cậu bé nhà bên, theo đúng nghĩa đen của cụm từ này, hai người có hai đứa con, Joe và Rebecca, giờ đã mười bốn và mười lăm tuổi. Họ không có thêm đứa nào nữa, cô nghĩ, hớp một ngụm trà, vẫn nhìn ra cửa sổ về hướng ngôi nhà mùa hè.

Có thể là do lá thư và lời mời từ Ellie, một người phụ nữ cô không gặp trong nhiều năm khiến Leslie nghĩ nhiều về quá khứ. Nhưng, như Ellie đã viết, cuộc gặp gỡ duy nhất giữa họ đã tác động mạnh lên cuộc đời của Ellie, cô muốn gặp lại cả Leslie và Madison một lần nữa.

Quả thật, Leslie nghĩ, lần gặp gỡ đó cũng đã tác động lên cuộc sống của cô. Kể từ buổi chiều mười chín năm về trước, cô thường nghĩ về Ellie và Madison. Giờ cô đang sắp bay một quãng đường dài từ Columbus, Ohio, tới thị trấn nhỏ ở Maine để trải qua kỳ nghỉ cuối tuần cùng hai người phụ nữ kia.

Nhưng điều gì ở ngôi nhà mùa hè thu hút sự chú ý của cô vào buổi sáng hôm nay? Cô bần rộn tới mức đêm qua cô không ngủ nhiều, vậy nên, bốn giờ sáng, cô rời khỏi giường, mặc quần áo, nhón chân đi xuống cầu thang, chuẩn bị nguyên liệu cho món bánh táo. Sẽ không có ai ăn món này cả, cô nghĩ mà thở dài. Rebecca bị ám ảnh bởi calo, Joe thức dậy khi chỉ còn vài

giây trước khi xe bus trường học tới, và Alan chỉ muốn ăn ngũ cốc, một thứ gì đó nhiều chất xơ, ít calo, ít cholesterol, ít mùi vị, Leslie thầm nghĩ. Cố gắng nấu mấy món ăn ngon đúng là một sự lãng phí ở gia đình cô.

Thêm một tiếng thở dài, Leslie lấy ra chiếc bánh táo ấm nóng, cuộn nó lại, và ăn với sự hài lòng. Tuần trước, cô nhận được thư của Ellie, cô ước là cô nhận được nó sớm hơn sáu tháng, cô sẽ có thêm thời gian để giảm bớt mười lăm pound thừa trên người. Mọi người ở Garden Club đều nói họ ganh tỵ với những số đo của Leslie và làm cách nào mà cô có thể giữ được chúng trong ngần ấy năm. Nhưng Leslie biết rõ, mười chín năm trước, cô là một vũ công với một thân hình cứng cáp, săn chắc. Giờ thì, người cô mềm nhũn, không quá nhiều mỡ nhưng cơ bắp đã nhão đi. Cô đã không xỏ chân vào đôi giày ba lê trong nhiều năm.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Rebecca trên đầu. Con bé sẽ là người đầu tiên đi xuống, là người đầu tiên hỏi mẹ tại sao phải làm vài thứ gì đó để ngăn máu chảy khi bị đứt tay. Leslie thở dài. Rebecca quá giống bố con bé.

Joe giống mẹ hơn, và nếu Leslie tách được thằng bé ra khỏi mấy món đồ chơi của cậu nhóc, hai mẹ con có thể ngồi và nói chuyện, “hương hoa hồng,” như cô đã từng nói với thằng bé. “Giống mùi giấy dán tường của mẹ,” thằng bé nói khi chỉ mới chín tuổi. Leslie mất một lúc mới hiểu ra thằng bé đang nói gì, cô mỉm cười ấm áp. Cô đã dán giấy dán tường có hình hoa hồng khắp ngôi nhà mùa hè.

Cô nhớ lại cái ngày khi cô nhìn khuôn mặt ửng đỏ vì nóng của thằng bé lúc hai mẹ con ngồi đối mặt nhau cạnh lò sưởi cũ ở một góc của nhà bếp. Joe là một cậu bé dễ chịu, thằng bé đã chịu ngủ yên cả đêm khi chỉ mới vài tuần tuổi, không giống như Rebecca, luôn quấy khóc và nhõng nhẽo lúc bằng tuổi Joe. Leslie không biết liệu Rebecca có ngủ yên cả đêm trong cuộc đời con bé hay không. Ngay cả bây giờ, khi đã mười lăm tuổi, con bé vẫn thấy không hề gì khi xông vào phòng ba mẹ lúc ba giờ sáng để thông báo con bé nghe thấy “âm thanh kỳ lạ” trên mái nhà. Leslie nói con bé quay về ngủ, nhưng Alan lại thấy “âm thanh kỳ lạ” đó là chuyện nghiêm túc.

Hàng xóm nhà họ đã quen với việc thấy Alan và con gái ở bên ngoài ngôi nhà cùng với ánh đèn pin.

Leslie lại nhìn về ngôi nhà mùa hè. Cô vẫn có thể thấy những mảng sơn màu hồng. Mười lăm năm rồi và những mảng sơn vẫn còn đó.

Leslie mỉm cười, cô nhớ lại biểu cảm của Alan khi cô mua sơn về. “Anh có thể hiểu nếu em muốn sơn ngôi nhà màu hồng, nhưng, em yêu, em mua năm loại sơn màu hồng. Không có ai ở cửa hàng giúp em ư?”

Alan là một người cực kỳ tin tưởng vào việc một người đàn ông luôn phải quan tâm đến phụ nữ, dù là ở nhà hay ở cửa hàng sơn.

Lúc đó Leslie đang mang thai Rebecca tháng thứ năm và bụng cô đã lộ rõ. Cô không biết sau đó, nhưng Rebecca luôn sớm trong mọi chuyện, từ việc cho mẹ biết sự hiện diện của con bé,... và, cho cả thế giới biết con bé đã xuất hiện.

Leslie cười và nói với Alan rằng cô đã lên kế hoạch sơn ngôi nhà mùa hè với năm sắc hồng khác nhau. Bây giờ, mười lăm năm rưỡi, cô vẫn còn nhớ được nét mặt của anh khi đó. Mẹ Leslie đã từng nói rằng Alan không có tế bào sáng tạo trong cơ thể, và qua nhiều năm, Leslie nhận ra là mẹ cô đúng. Nhưng nhớ lại lúc đó, cả hai đều còn quá trẻ và quá hạnh phúc với cuộc sống của hai người. Màu sắc mà cô muốn phủ lên ngôi nhà cũ kỹ đã gây ra một trận cười lớn.

Leslie đã thuyết phục Alan mua một căn nhà Victorian lớn, nằm trong khu nhà cổ, không hợp thời. Alan thì lại muốn một thứ gì đó mới mẻ, một thứ gì đó màu trắng cả bên ngoài và bên trong. Nhưng Leslie không thể chịu được bất cứ căn nhà nào mà Alan thích: những cái hộp vuông hoàn hảo nằm trên một cái hộp vuông khác lớn hơn. “Nhưng đó là cái anh thích,” Alan nói, không hiểu được lời phàn nàn của cô.

Mẹ Leslie chính là người đã cho cô sức mạnh để đương đầu với người chồng mới cưới. “Ngôi nhà thuộc về người phụ nữ,” mẹ cô nói. “Đó là nơi con dành hầu hết thời gian và là nơi con nuôi dạy con cái. Nó đáng giá một

cuộc chiến.” Trong gia đình cô, mẹ cô luôn là người chiến đấu. Leslie giống bố, cô thích để mọi thứ tự giải quyết theo hướng êm thấm.

Sau đó Leslie nói rằng tinh thần quật cường của Rebecca trong bụng cô đã cố vũ cô. Cô đưa ra con át chủ bài: “Alan, anh yêu, chúng ta đang mua ngôi nhà bằng tiền của bố em để lại cho em.” Alan không nói gì nữa, nhưng vẻ mặt anh làm cô không bao giờ, không bao giờ dám nói điều gì tương tự như vậy một lần nữa.

Nhưng trước lúc đó và kể từ đó về sau, chưa bao giờ cô muốn một thứ gì nhiều như cô muốn căn nhà cũ kỹ, bề bộn với quá nhiều thứ phải làm này. Bố cô là một nhà thầu xây dựng nên cô biết mình cần làm gì để có được ngôi nhà và làm cách nào để mọi thứ được suôn sẻ.

“Mọi chuyện sẽ theo ý em,” Alan nói khi anh nhìn ngôi nhà mùa hè cũ, nằm núp dưới những cây cổ thụ năm mươi tuổi, gần như bị che kín bởi những dây nho.

“Nhưng đó lại là phần đẹp nhất của ngôi nhà,” Leslie nói.

Alan mở miệng nói gì đó, nhưng Rebecca lại chọn khoảnh khắc đó để thực hiện cú đạp đầu tiên của mình, và cuộc tranh luận về số phận của ngôi nhà không bao giờ hoàn tất được. Sau đó, bất cứ khi nào Alan nói bất cứ điều gì về ngôi nhà. Leslie lại nói, “hãy cứ tin em,” và anh để nó cho cô. Sau đó, Alan bắt đầu bán bảo hiểm, anh là một người tham vọng, rất, rất tham vọng. Anh làm việc từ sáng tới khuya. Anh tham gia các câu lạc bộ và có mặt trong các cuộc gặp mặt. Anh hạnh phúc khi phát hiện ra ngôi nhà thờ đẹp nhất trong thị trấn khi đang đi bộ ngang qua ngôi nhà cũ kỹ kinh khủng mà Leslie đã thuyết phục anh mua.

Ở chính nhà thờ đó, anh nhận ra mọi người đều vui vẻ với anh vì đã nhìn xa trông rộng khi mua “nơi chốn Belville cổ xưa” và bảo tồn nó. “Một sự đầu tư,” một người đàn ông già nói khi ông vỗ vai Alan. “Một chàng trai trẻ như cháu lại có thể khôn ngoan như vậy,” Sau đó, người đàn ông này đã mua một hợp đồng bảo hiểm lớn từ Alan. Kể từ đó, Alan quan tâm nhiều

đến ngôi nhà. Và khi Leslie bận bịu với hai đứa trẻ dưới ba tuổi, Alan nhận trách nhiệm giám sát việc sửa chữa ngôi nhà.

Ngay từ đầu đã có những trận tranh cãi. “Đây không phải là một viện bảo tàng!” Leslie bực tức nói. “Đây là một ngôi nhà và nó nên trông giống một ngôi nhà. Joe sẽ phá hỏng cái bàn đất tiền đó với những chiếc xe tải của thằng bé. Và Rebecca sẽ vẽ lên những giấy dán tường bằng lụa đó.”

“Em sẽ giữ chúng không nghịch ngợm.”

Leslie bỏ cuộc, như cô luôn làm trong mọi cuộc đối đầu. Giống như bố cô, cô thà hòa giải hơn là chiến đấu. Đó là lý do tại sao mẹ cô luôn chi phối tuổi thơ cô và Alan chi phối gia đình họ. Alan bày đầy trong ngôi nhà với quá nhiều món đồ cổ đến nỗi không sao có thể ngồi hoặc thậm chí là chạm vào chúng. Có ba phòng trong ngôi nhà được đóng kín quanh năm, chỉ được mở để quét dọn và dùng cho những bữa tiệc giáng sinh Alan dành cho khách hàng của anh.

Nhà bếp cuối cùng cũng thoát được, nhưng năm ngoái Alan cũng đã sử dụng phong cách của mình lên căn phòng này.

Leslie uống xong tách trà, đổ cặn đi, lại nhìn về phía ngôi nhà mùa hè. Ngôi nhà này là dành cho cô. Đó là nơi ẩn náu của cô, một nơi cô có thể tiếp tục nhảy múa, hoặc cuộn tròn đọc sách trong những chiều mưa.

Giờ thì nhìn ngôi nhà đi, cô mỉm cười. Trước khi có bọn trẻ, cô là một người phụ nữ luôn nghĩ về những việc mình muốn làm vào những chiều mưa, nhưng rồi sau đó, thời gian của cô chỉ toàn những việc “phải” thay vì “muốn”. Cô *phải* giặt đồ, *phải* mua đồ tạp hóa, *phải* kéo Rebecca ra từ sau lò sưởi.

Vì một lý do nào đó, Leslie đã mất ngôi nhà. Vì một lý do nào đó, ngôi nhà từ của cô đã chuyển sang của họ. Cô biết chính xác là nó bắt đầu khi nào. Khi cô có thai được tám tháng và bụng cô lớn đến mức cô phải bước đi với bàn tay luôn đặt dưới bụng để đỡ những cú đập và thụi liên tục của Rebecca.

Họ đang sửa sang phòng khách và có lỗ dột trên mái nhà. Alan đã mời anh trai và ba người bạn đồng nghiệp ghé qua uống bia và xem đá bóng vào ngày mưa hôm đó. Và vì không có chỗ nào trong nhà để họ ngồi xem TV. Khi Alan gợi ý đặt TV trong ngôi nhà mùa hè trong “một buổi chiều”, cô đã rất hân hoan với sự thanh bình và yên tĩnh để lên tiếng phản đối. Cô khiếp sợ trong căn nhà với toàn đàn ông, khói thuốc và mùi bia, vậy nên cô vui mừng khi anh nói sẽ đưa đám đàn ông đi chỗ khác.

Cuối tuần sau đó, Alan đưa hai khách hàng về ngôi nhà mùa hè để thảo luận về hợp đồng mới. Phòng khách vẫn còn đang sửa chữa. “Bọn anh cần một chỗ để ngồi nói chuyện,” anh nói, nhìn Leslie như thể đó là lỗi của cô khi vật liệu sửa chữa mái nhà vẫn chưa được đem tới.

Hai tuần sau đó, Rebecca ra đời, và năm kế tiếp, Leslie bận không kịp thở. Rebecca tham lam với những đòi hỏi của con bé để gây sự chú ý với bà mẹ mệt mỏi. Ba tháng sau Leslie mới có thể đủ sức kéo con bé hay quấy khóc luôn bám chặt vào áo mẹ ra khỏi người cô. Lúc Rebecca bắt đầu đi được vào tháng thứ mười, Leslie lại mang thai một lần nữa.

Khi cô mang thai Joe được ba tháng, Leslie đi bộ tới ngôi nhà mùa hè. Trong những tháng kể từ lúc Alan lần đầu đặt TV ở đây, Leslie đã gần như quên mất sự tồn tại của nơi ẩn náu này. Nhưng từ ngày đầu mang thai Joe, Joe dễ chịu hơn so với Rebecca, và mẹ Leslie bắt đầu dẫn cô cháu gái đi dạo quanh thị trấn. “Không có gì thú vị hơn chăm sóc một đứa bé,” mẹ cô nói với giọng điệu quả quyết. “Khi con bé bắt đầu biết đi và chú ý đến những thứ khác ngoài ngực mẹ, con sẽ lại chăm sóc con bé.”

Vì vậy, trong buổi chiều tự do đúng nghĩa đầu tiên của cô, Leslie đã đi tới ngôi nhà mùa hè. Cô sẽ có thể kéo chiếc ghế dài bằng liễu gai mà cô mua được trong một cửa hàng đồ cổ ra và đọc sách.

Nhưng khi Leslie mở cửa, hơi thở của cô ngưng đọng. Cô đã từng ngỡ ngợ tự hỏi tại sao Alan lại chỉ sử dụng ngôi nhà vài lần và không bao giờ nhắc tới nữa.

Ai đó đã để cửa mở và nước mưa thấm vào đồ đạc trong nhà. Trước khi cô mang thai lần thứ nhất, cô đã bọc lại ghế sofa và hai chiếc ghế dựa. Cô đã may màn cửa và treo lên. Nhưng giờ thì lũ chuột đang làm tổ trong ghế sofa, và hình như con mèo hàng xóm đã cào cấu lên tay cầm của ghế dựa.

Bỏ đi, nước mắt ngập tràn mắt cô. Cô thậm chí không thèm đóng cửa. Cô bỏ chạy trở lại nhà chính.

Sau đó, cô thử tranh luận với Alan, nhưng anh luôn cư xử kiểu như cơn giận dữ của cô sẽ làm hại tới đứa bé để Leslie bình tĩnh lại. “Chúng ta sẽ sửa ngôi nhà sau khi em sinh,” anh nói. “Anh hứa danh dự.” Anh hôn cô, giúp cô trông Rebecca, và âu yếm cô. Nhưng anh không sửa ngôi nhà.

Thời gian tiếp theo, Leslie quá bận rộn với lũ trẻ và giúp Alan gây dựng danh tiếng trong cộng đồng đến nỗi cô không có thời gian để nghỉ ngơi ngay cả khi cô có một nơi để làm việc đó. Và nhiều năm trôi qua, ngôi nhà mùa hè trở thành nhà kho chứa đồ.

“Cô chị gái của anh sáng nay bị sao thế?” Alan hỏi từ sau lưng cô. Anh nhỏ hơn cô hai tháng và luôn lấy đùa giỡn về sự khác biệt tuổi tác của họ làm thích thú. Không nói cũng biết, Leslie không thấy hài hước gì cả.

“Em làm bánh kếp,” cô nói, vẫn quay mặt đi để che nét khó chịu. Cô vẫn chưa chấp nhận được ý nghĩ mình đang bước sang tuổi bốn mươi. Không phải chỉ mới tuần trước cô lên xe buýt, thẳng tiến tới thành phố New York to lớn, xấu xí nơi cô sẽ thực hiện ước mơ khiêu vũ của mình sao?

“Mmm?” Alan nói. “Ước gì anh có thời gian, nhưng anh bận suốt ngày hôm nay rồi.”

Khi cô quay lại, anh đang nhìn xuống tờ báo, chăm chú vào chuyên mục tài chính. Trong mười bảy năm kết hôn, Alan không thay đổi nhiều. Cả hình dáng cũng không. Tóc anh giờ đã màu xám, nhưng nhìn còn khá ổn. Anh nói một đại lý bảo hiểm già dặn trông sẽ đáng tin hơn. Và anh vẫn giữ được cơ bắp nhờ đến phòng tập thường xuyên.

Điểm thay đổi ở anh đó là anh không còn thực sự quan tâm tới ai, vợ con không, con cái cũng không. Rebecca còn cố gắng thu hút sự chú ý của anh, nhưng Joe và Leslie, với bản tính dễ dãi, gần như bị anh làm ngơ.

“Con nên bỏ nó đi,” mẹ Leslie nói, ngày càng bộc trực hơn trước kể từ khi bố cô qua đời. Bà góa phụ đồng ý với cô. “Nếu con rời bỏ nó, nó sẽ nhận ra nó cần con đến mức nào. Con cần khuấy động thế giới bé nhỏ của nó. Cho nó thấy mọi chuyện.”

Nhưng Leslie đã nhìn thấy thứ xảy ra với những người phụ nữ ở độ tuổi cô khi họ rời bỏ người chồng đẹp trai, thành công của mình và Leslie không ham muốn sống trong một căn hộ nhỏ tồi tàn và làm việc trong một cửa hàng địa phương. “Mẹ,” Leslie thường nói bực tức, “Con không có kỹ năng nào để tự làm chủ cuộc sống của mình. Con sẽ làm gì đây? Khiêu vũ lại ư?” Lần thất bại duy nhất khi cô thử vận may ở thế giới ngoài kia vẫn còn ám ảnh cô.

“Mẹ đã làm sai với con ở chỗ nào?” mẹ cô sẽ than vãn, “nếu con rời bỏ nó, nó sẽ lạc lõng. Con là cả cuộc đời của nó. Con làm mọi thứ cho nó. Nếu con rời bỏ nó, nó sẽ-”

“Bỏ đi với Bambi,” Leslie nói nhanh.

“Con thật ngu ngốc khi để nó thuê về một con điếm,” mẹ cô đáp trả.

Leslie ngoảnh mặt đi. Cô không muốn mẹ cô nhìn thấy cô đã chiến đấu với cô gái trẻ trung, xinh đẹp mà chồng cô thuê về như thế nào. “Anh thuê một cô gái tên Bambi?”, Leslie nói, bật cười không tin nổi, vào bữa tối đầu tiên anh nói với cô. “Cô ta mười hai tuổi?”

Với Leslie, đó là chuyện đùa, nhưng khi cô nhìn vào mặt Alan, cô có thể nhìn thấy anh không nghĩ cô thư ký mới của mình là chuyện đùa cợt. “Cô ấy rất giỏi trong công việc,” anh nói lại, mắt anh xoáy sâu vào mặt vợ

Như thường lệ, Joe nhạy cảm với bất cứ sự bất đồng nào, thẳng bẻ đẩy đĩa của mình ra xa. “Con phải làm bài tập,” thẳng bẻ lăm bằm, rời khỏi bàn.

Rebecca dường như không bao giờ thấy có thứ gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát của con bé. “Con đã nói với mẹ về việc Margaret nói với con hôm nay

chưa? Bọn con đang ở trong lớp hóa, và...”

Leslie cuối cùng quay mặt đi, không nhìn chồng và cô không bao giờ có thêm một nhận xét ác ý nào về Bambi nữa. Nhưng Leslie tò mò, vậy nên cô đã gọi cho cô bạn học cấp ba, làm việc cùng văn phòng với Alan và mời cô ấy đi ăn trưa. Sau bữa trưa, Leslie về nhà, tự làm cho mình một ly gin pha nước khoáng, mang vào bồn tắm. Cô nghe nói Alan đã thuê Bambi sáu tháng trước và cô ấy không chỉ là thư ký của anh, cô ấy là *trợ lý riêng*. Paula, từng ở đội cổ vũ với Leslie ở trường trung học, hào hứng kể và dường như thích thú *cảnh báo* Leslie. “Nếu anh ta là chồng mình, mình sẽ chấm dứt với anh ta, mình có thể nói với cậu như vậy,” Paula nhấn mạnh. “Cô ta đi bất cứ đâu với Alan. Tất cả những gì tớ có thể nói là thật tốt khi chúng ta không có mấy thứ phòng tắm chung nam nữ hoặc cô ta...”

“Cậu muốn ăn món tráng miệng không?” Leslie nói lớn.

Nếu tin đồn này tin được, bây giờ Bambi đang làm việc cho, với, “dưới”, Alan đã hơn một năm. Và nói thật, Leslie không biết nên làm gì. Bạn cô đưa ra vài lời khuyên cho cô.

Một ngày nọ Rebecca nghe thấy mấy người phụ nữ đang cho lời khuyên với Leslie về việc cô gái trẻ đang thân mật trên mức bình thường với Alan, cô bé nói, “Mẹ, mẹ nên bảo họ biến xuống địa ngục đi.”

“Rebecca!” Leslie nghiêm khắc nói, “Mẹ không thích mấy từ ngữ bậy bạ đó.”

“Chồng mẹ có thể đang ngoại tình với cô thư ký được chồng mẹ trả lương và mẹ thì đang lo lắng với mấy từ ngữ bậy bạ?”

Leslie chỉ có thể đứng đó và nhắm mắt làm ngơ với con gái. Ai mới là người lớn đây? Làm sao con gái cô biết được?

“Tất cả mấy người đó chỉ biết tới nhà thờ và câu lạc bộ,” Rebecca nói, nghe cứ như con bé ba mươi lăm tuổi chứ không phải mười lăm. “Mẹ, đàn ông lạc lối. Họ sẽ gánh hậu quả. Đây là chuyện thường tình. Cái mẹ nên làm là cột thật chặt chân bố.”

Leslie há hốc miệng.

“Được thôi, mẹ cứ tiếp tục sống như đang ở thế kỷ mười chín. Nhưng Bambi kia là đồ sói cái, cô ta đứng sau bố và con nghĩ mẹ nên *chiến đấu!*”

Ngay lúc Rebecca rời phòng, tất cả những gì Leslie có thể làm là nhìn chăm chăm vào con bé. Leslie biết làm sao đối mặt với một đứa trẻ vừa nói những điều mà con gái cô vừa nói, vậy nên Leslie giả vờ như không có gì được nói ra.

Thực tế, đó chính là thứ Leslie dường như làm nhiều nhất gần đây: giả vờ không có chuyện gì không ổn, giả vờ không có chuyện gì xấu xảy ra. Cô không thể tiếp tục như vậy, phải nói ra, cô nên gọi tới văn phòng Alan và nói trợ lý của anh nhắc anh về bữa tiệc. Không, thay vì làm vậy, Leslie chỉ quần quanh với những ý nghĩ về Bambi bằng cách giả vờ như người phụ nữ trẻ đó không tồn tại. Và khi những người phụ nữ ở nhà thờ hoặc câu lạc bộ muốn cảnh báo cô, Leslie thành thạo mỉm cười cho họ biết là cô vượt lên trên sự nghi ngờ thấp kém như vậy.

Nhưng bây giờ, nhìn Alan đang cúi đầu trên tờ báo, cô tự hỏi anh không ăn bánh có phải vì lo sợ sẽ tăng cân và Bambi sẽ không thích chuyện đó.

“VẬY, MẸ!” Rebecca nói khi cô bước vào phòng, “những quý bà lớn tuổi sẽ làm gì vào cuối tuần này? Mẹ sẽ có một cuộc thác loạn với mấy anh chàng trẻ trung vạm vỡ phải không ạ?”

Leslie một phần muốn quở trách cái miệng tinh ranh của con bé, nhưng mặt khác, người phụ nữ tách biệt khỏi người mẹ muốn trêu đùa với con gái. “Ellie đang rủ rê Mel Gibson và Harrison Ford,” Leslie nói khi cô liếc nhìn chồng mình.

Nhưng Alan dường như không nghe thấy. Thay vào đó, anh nhìn đồng hồ. Mặc dù mới bảy giờ sáng, anh nói, “Anh phải đi rồi.”

“Anh có chắc anh không muốn ăn một hoặc hai miếng bánh?”

Leslie hỏi, biết rằng lẽ ra mình nên nhắc chồng. Cái cô muốn nói là, “Mẹ kiếp, anh có thể bỏ ra một giờ đồng hồ ở bên gia đình trước khi vội vã chạy tới ả gái điếm của anh.”

Nhưng Leslie không nói. Thay vào đó, cô cố nở nụ cười hấp quyến rũ.

“Nghe hay đó, nhưng anh sẽ họp với một số khách hàng chiều nay và bọn anh có nhiều giấy tờ để xem qua trước cuộc họp.”

Ngay cả khi cái tên đó không được nói ra nhưng ai cũng hiểu “bọn anh” là Alan và Bambi.

Alan đi tới chỗ Leslie và hôn vào má cô. “Anh hy vọng em sẽ vui vẻ,” anh nói. “Và, về sinh nhật em...” Anh tặng cô ánh-nhìn-cậu-bé-dễ-thương mà nhiều năm trôi qua cô thấy mình vẫn không thể cưỡng lại được.

“Em biết,” cô nói với nụ cười miễn cưỡng. “Anh sẽ tặng em thứ gì đó sau. Được thôi. Dù sao thì sinh nhật em cũng không phải trong ba ngày nữa.”

“Cảm ơn, em yêu,” anh nói, hôn lên má cô lần nữa. “Em thật rộng lượng.” Cầm lấy áo khoác vắt trên lưng ghế, anh rời khỏi nhà.

“Mẹ thật rộng lượng,” Rebecca nhại lại khi con bé ăn một muỗng đầy ngũ cốc trông như đám mùn cửa nhô lên. “Mẹ là đầu gối.”

“Con sẽ không nói với bố con kiểu đó,” Leslie nói, trừng mắt nhìn con gái. “Mẹ cũng thế.”

“Đẹp đẽ thật!” Rebecca nói, đứng lên khỏi ghế. Con bé cao bằng mẹ, ánh mắt hai người đối diện nhau qua bàn ăn. “Tất cả những gì mẹ quan tâm đều là *sự đẹp đẽ*. Ngôn từ đẹp, cử chỉ đẹp, suy nghĩ đẹp. Nhưng thế giới này không đẹp đẽ gì cả, và cái bố đang làm với ả kia cũng chẳng *đẹp đẽ* gì.”

Đột nhiên, nước mắt dâng đầy trong mắt Rebecca.

“Mẹ không biết chuyện gì đang xảy ra ư? Người phụ nữ đó sẽ phá hủy nhà mình. Cô ta muốn cái chúng ta có, không phải gia đình, mà là tiền. Cô muốn có những cái tách trà bạc, và... nhà bếp năm mươi ngàn đô la mà mẹ ghét nhưng lại quá nhút nhát để nói thẳng với bố. Chúng ta sắp mất mọi thứ bởi cái sự đẹp đẽ chết tiệt của mẹ.” Nói xong, Rebecca chạy ra khỏi nhà bếp, lên lầu.

Ngay lúc đó có tiếng còi xe ô tô, Leslie biết đó là xe buýt chở cô tới sân bay. Trong một lúc, cô do dự. Cô nên đi tới bên con gái. Con gái cô đang tuyệt vọng và nó cần cô, một người mẹ luôn làm vậy, không phải sao? Một

người mẹ tốt luôn ở bên con cái mình, không phải sao? Một người mẹ tốt – và một người vợ tốt. Leslie thầm nghĩ. Đó là cái cô đang làm: một người mẹ và một người vợ.

Một cách đột ngột, Leslie không muốn làm vợ hay làm mẹ của bất cứ ai. Cô muốn lên một chiếc máy bay và đi gặp hai người phụ nữ mà cô chưa từng gặp từ khi còn trẻ, trước lúc cô làm vợ hay mẹ của ai đó.

Leslie gần như chạy ra khỏi nhà bếp, cầm túi xách nằm trên bàn và hai va ly trên sàn nhà, rồi mở cửa. Cô la với lên trên lầu với bọn trẻ, “Tạm biệt. Gặp lại các con vào thứ ba,” nhưng cô không đứng chờ câu trả lời. Một phút sau cô đã ở trên xe, người tài xế lái xe đi, đó là lúc Leslie nhận ra cô chưa đánh răng. Cô nghi ngờ liệu cô có quên đánh răng sau bữa ăn lần nào kể từ lúc cô ba tuổi, cô gần như đã nói tài xế dừng xe, quay lại.

Nhưng Leslie dựa người vào ghế và mỉm cười. Không đánh răng dường như là một dấu hiệu cho thấy cô đã sẵn sàng để bước vào một cuộc phiêu lưu. Trước mắt cô là ba ngày dành riêng cho cô, và không có thêm ai khác. Tự do. Cô chưa từng đi du lịch một mình kể từ khi cô tới New York mười chín năm trước. Mọi thứ sắp tới sẽ ra sao khi không có ai hỏi cô, “cà vạt của anh ở đâu?”

“Chiếc giày kia của anh đâu rồi?”

“Em yêu, em có thể gọi điện và gọi thứ gì đó cho anh ăn không?”

“Mẹ! Sao mẹ không đưa con cái quần short đỏ? Làm sao con có thể mặt cái quần này.”

Leslie nhắm mắt một lúc, nghĩ về ba ngày tự do sắp tới; một nụ cười hiện lên trên khuôn mặt cô. Giật mình, cô mở to mắt và thấy người tài xế đang nhìn cô qua gương và mỉm cười.

“Cô thấy vui khi bước ra khỏi nhà phải không?” anh ta hỏi. Chỉ có cô và anh ta trên xe.

“Anh không thể tưởng tượng được đâu,” Leslie nói.

“Bất cứ ai quan tâm đến cô sẽ không để cô đi quá lâu đâu,” anh ta nói, vẫn nhìn cô, ánh mắt đùa cợt.

Leslie biết cô nên cho anh ta “cái nhìn của những bà cô nghiêm túc,” như Rebecca nói, sau đó mới kiêu bông đùa của diễn viên hài kịch. Nhưng ngay lúc này Leslie không thích đưa ra ánh mắt kiêu đó. Lái xe là một anh chàng trẻ tuổi và anh ta chỉ muốn dành một lời khen tặng cho cô. Cô mỉm cười với anh, dựa lưng vào ghế và nhắm mắt, cảm nhận khoảng thời gian tuyệt đẹp của mình.

Hai

Ellie Abbott tựa lưng vào ghế máy bay, nhắm mắt và suy nghĩ, mình đang làm chuyện quái quỷ gì thế này?

Nhóm người dậy lấy ly sô đa ở chiếc bàn gấp, nhưng lúc đưa lên môi, cô thấy bàn tay mình run rẩy. Cô đặt chiếc cốc xuống, cố xoa dịu các dây thần kinh bằng cách nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô đang trên đường bay tới Bangor. May mắn là máy bay không còn phân ra thành hai hạng bởi cô không còn bay bằng vé hạng nhất nữa. Từ sâu thẳm, cô thấy mình không còn xứng đáng với những thứ như vé máy bay hạng nhất bởi lẽ cô không còn là Alexanderia Farrell, nhà văn đã gây nên một cơn bão khi tiểu thuyết đầu tiên của cô ra đời, và cả năm quyển sách của cô, quyển này nối tiếp quyển kia. Bùm. Bùm. Bùm.

Đã ba năm nay Ellie không viết được chữ nào. Đã ba năm kể từ khi những câu chuyện trong đầu cô biến mất. Ba năm sau cuộc ly hôn và những thứ cô phải chịu đựng bởi quan tòa, bởi hệ thống “công bằng” của nước Mỹ.

Ellie lại cố uống một ngụm nước, nhưng tay cô quá run rẩy để giữ cho nước không bị tràn ra. Cô nhìn lo lắng vào người đàn ông ngồi phía bên kia lối đi, nhưng có vẻ như anh ta không chú ý tới cô. Thật may mắn, không có dấu hiệu gì cho thấy anh ta biết cô là ai.

Hoặc đã từng là ai, Ellie nghĩ. Giống như những ngôi sao điện ảnh già nua, bị dừng lại trên đường và hỏi, “Ông có phải là...?”

Ellie vẫn cứ là Ellie, lại làm Abbott, trở lại cái tên thời con gái của cô, không còn sử dụng tên chồng cô nữa, nhưng cô không còn cảm thấy mình là nhà văn Alexanderia Farrell.

“Em không thể trải qua ngày sinh nhật một mình được,” bác sĩ trị liệu của cô nói. Bây giờ, Jeanne là người duy nhất mà Ellie còn gặp đều đặn. Suốt ba năm nay, Ellie tách mình khỏi thế giới, với lý do cô cần thời gian

để “hồi phục”. Nhưng tám tháng trước, sau lần thứ hai đòi sự công bằng thất bại, Ellie đã tìm tới một sự giúp đỡ chuyên nghiệp.

“Em không muốn gặp ai cả,” Ellie nói. “Những người biết em trước đây.”

Jeanne thở dài. Dẫu cho cô có nói gì với Ellie đi nữa, không thứ gì có thể chọc thủng được bức tường mà cô ấy tự xây lên quanh mình. “Em vẫn cứ chính là em. Đây là lúc em để em vượt qua mọi chuyện và tiếp tục cuộc sống của mình.”

“Nhưng ai còn có thể nhận ra được em lúc này?” Ellie nói một cách nặng nề.

Jeanne nhíu đôi mắt lại nhìn Ellie. “Em có thể giảm cân. Em cần tới phòng tập. Ai mà biết được, em có thể gặp ai đó và - ”

“Không một lần nào nữa!” Ellie bùng nổ. “Em sẽ không, không bao giờ làm chuyện đó một lần nữa. Ai mà còn muốn em kia chứ? Em béo và em giàu có.”

Jeanne nháy nháy mắt với Ellie hai ba lần, sau đó cả hai bật cười với sự vô lý trong câu nói của Ellie. Không phải ai cũng thấy có nhiều tiền là một chuyện không hay.

“Chị biết ý em mà,” Ellie nói. “Sau những chuyện đã xảy ra với em, em sợ hãi những người muốn em chỉ vì muốn có được thứ gì đó ở em.”

“Chị biết,” Jeanne nói, lén nhìn về phía chiếc đồng hồ sau lưng Ellie. Trong những tháng gần đây, đã có một chút tiến triển khi nói về những chuyện đã xảy ra với Ellie trong quá khứ, và những tổn thương khiến Ellie dậm chân tại chỗ, không thể tiến về phía trước. Ba năm trước, Ellie nổi tiếng trên toàn thế giới với tư cách một nhà văn thành công, nhưng giờ đây cô hiếm khi rời khỏi căn hộ của mình. Và để khiến mọi việc tệ hơn, cô còn từ bỏ gần như tất cả các hoạt động thể chất, cô tăng thêm bốn mươi pound. Bốn mươi pound với một người chỉ cao năm foot là quá nhiều.

Nhưng dù đã cố gắng, Jeanne không thể khiến Ellie ra ngoài, dù là đi bất kỳ đâu để thoát khỏi tình trạng đang trở thành suy sụp tâm lý nghiêm trọng.

“Được rồi, phải có ai đó mà em có thể cùng trải qua sinh nhật bốn mươi tuổi chứ. Nếu em không muốn tham dự cùng với bạn bè trong ngành xuất bản, vậy còn các bạn cùng quê thì sao?”

“Richmond? Ý chị là em nên gọi cho một cô bạn từ thời trung học và yêu cầu cô ấy cùng ăn bánh sinh nhật màu hồng với em? Nghĩ thử coi em có thể mời được ai đó đây, ai đó mặc chiếc váy cổ động cũ rích của cô ta ư?”

Jeanne biết rõ sự khó chịu trong lời lẽ chế nhạo của Ellie. “Phải có ai đó chứ,” cô nói mạnh mẽ. “Một người ở đâu đó!”

“Thật ra...” Ellie nói, nhìn xuống những móng tay không còn nhận được sự chăm sóc chuyên nghiệp của mình.

“Ừ,” Jeanne khuyến khích.

“Vào ngày sinh nhật hai mươi một tuổi, em đã gặp hai người phụ nữ tại DMV ở New York. Đó cũng là ngày sinh nhật hai mươi một tuổi của họ, và bọn em...”

“Sao nữa?” Thấy Ellie không nói gì thêm, Jeanne hỏi tới. Lần đầu tiên Ellie đề cập tới những người phụ nữ này, nếu có khả năng Ellie rời khỏi căn hộ và trải qua sinh nhật cùng với những người phụ nữ này, Jeanne sẽ tự mình viết thư mời họ. “Những người phụ nữ này là ai?” Jeanne hỏi. “Em còn giữ liên lạc với họ không? Em sẽ trải qua sinh nhật cùng với họ đúng không?”

“Em thực sự không biết giờ họ đang ở đâu. Bọn em gặp nhau chỉ vào một ngày hôm đó và ở vài giờ với nhau. Chị biết đó, giống như những chuyện tình cờ xảy ra với mọi người thôi. Bọn em ở DMV trong vài giờ bởi -” Ellie ngừng nói và nở nụ cười mà Jeanne không thể nào bỏ qua.

“Hãy gọi họ. Tìm họ đi. Em biết tên và ngày sinh của họ. Hãy tìm trên internet. Không, tốt hơn hết là cho chị tên tuổi của họ và chị sẽ đi tìm. Bọn em có thể có một bữa tiệc cùng nhau. Cùng ôn lại kỷ niệm.”

Ellie nhìn bác sĩ trị liệu của mình với vẻ khó chịu. “Một người là vũ công với thân hình hoàn hảo nhất mà em từng thấy, người còn lại là một người mẫu.” Ellie không nói ra việc cô không thể để họ nhìn thấy cô lúc này.

Jeanne nhìn Ellie với vẻ khó chịu, rồi kéo một album ảnh từ trong kệ phía sau cô và mở ra. Cô đưa album cho Ellie.

Ellie nhìn vào tấm hình nhưng cô không hiểu. Đó là hình một vũ công ballet, cao, gầy, duyên dáng, xinh đẹp. Mất vài phút trước khi cô nhận ra. Cô ngược nhìn bác sĩ trị liệu của mình. “Là chị?”

“Là chị,” Jeanne nói.

Ellie mỉm cười yếu ớt với cô. Jeanne giờ đã sáu mươi và có thân hình của một củ khoai tây.

“Một con người quan trọng hơn thân hình của cô ấy.” Jeanne nói. “Nếu em thích họ, họ cũng sẽ thích em. Hơn nữa, đã mười chín năm rồi. Em có từng nhìn thấy khuôn mặt hay tên tuổi những người phụ nữ này trên các bảng xếp hạng?”

“Không...” Ellie nói nhẹ nhàng.

“Rõ ràng là họ không tạo dựng sự nghiệp với khiêu vũ hay người mẫu. Làm sao nói được họ bây giờ như thế nào? Có thể là họ cân nặng một trăm pound và -”

“Và đám cưới với một gã nghiện rượu,” Ellie nói, cười rạn rở.

“Đúng vậy,” Jeanne cười nói. “Nghĩ tới mặt tích cực đi. Có thể họ gặp phải những chuyện tồi tệ hơn những chuyện đã xảy đến với em.”

Ellie suy nghĩ một lúc. “Có thể...” cô nói.

Jeanne ngồi nhìn Ellie, cô mở điện thoại. “Sarah, hủy cuộc hẹn trưa nay của tôi.” Cô xoay người về phía chiếc laptop đặt trên bàn, mở máy. “Ellie, em yêu, chị và em sẽ lên mạng và xem thử chúng ta có thể tìm thông tin gì về những người phụ nữ này, sau đó, em hãy mời họ tới tham dự sinh nhật cùng em.”

“Một bác sĩ trị liệu có nhiệm vụ làm những việc này ư?”

“Cô ấy sẽ làm khi cô ấy quan tâm tới khách hàng của mình nhiều như chị quan tâm tới em. Ngoài ra, chị muốn đọc tiếp về Jordan Neale. Này! Em có thể sử dụng căn nhà của chị ở Maine vào cuối tuần này. Có hai phòng ngủ,

một ghế dài trong phòng khách, một người trong bọn em phải ngủ ở đây. Nào, tên của họ là gì?”

Đó là lý do tại sao giờ này Ellie lại đang ngồi trên máy bay tới Bangor, Maine và tại sao hai người phụ nữ cô không gặp trong suốt mười chín năm đang trên đường tới gặp cô và cả ba sẽ cùng nhau trải qua sinh nhật.

Nhưng khi cô đang ngồi yên vị trên máy bay, ngay cả khi sắp hạ cánh – cô vẫn thầm cầu nguyện là máy bay sẽ không hạ cánh. Không! Jeane đã buộc Ellie phải thề là trong dịp cuối tuần này cô phải cố gắng không suy nghĩ tiêu cực.

Dù sao thì giờ cô đang trên đường tới cuộc gặp mặt, cô không thể tin được là cô lại để cho Jenne kéo cô vào chuyện này. Ellie chắc chắn rằng hai người phụ nữ kia cực kỳ hạnh phúc và cô là người duy nhất đau khổ.

Mình phải dừng lại. Mình phải dừng lại. Ellie thầm cầu nguyện. Phải buộc chính mình nhìn nhận tích cực, không phải tiêu cực. Hãy làm chuyện gì đó để mọi người ngừng nói với mình về câu chuyện ngu ngốc ly nước đây một nửa hay lưng một nửa, cô tự nói với mình, cắt đứt sự châm chọc.

Nghĩ về cái gì đó tốt đẹp đi, cô thầm nghĩ. Nghĩ tới những điều hạnh phúc. Nghĩ...

Tựa người vào ghế, cô nhắm mắt. Những đôi chân và những khuôn mặt, cô nghĩ, mỉm cười nhớ lại. “Và mình là...” cô nói lớn và cười tươi.

Động cơ máy bay dường như tạo thành một cái kén âm thanh để Ellie không nghe thấy gì ngoài tiếng gầm động cơ. Cô nghe thấy trong đầu một giọng đàn ông đều đều lặp đi lặp lại. Thật may là mình không lấy anh ta! Ellie nghĩ khi cô bắt đầu mơ tưởng lại lần đầu tiên cô gặp hai người phụ nữ kia.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu với người đàn ông nhỏ bé ở bộ phận Motor, thành phố New York, Ellie mỉm cười nhớ lại. Cô chưa bao giờ quên được tên anh ta: Ira Girvin. Tên anh ta viết trên bảng tên đeo trước ngực đúng ngay tầm mắt của Ellie, cô thầm nghĩ sao mình lại thấp đến thế, đồng nghĩa với anh ta không thể nào cao hơn 5,4 foot.

“Ngồi ở kia và đợi một lát,” người đàn ông thấp bé nói với Ellie, cô có thể thấy là anh ta yêu thích việc bắt người khác phải chờ đợi.

Cô vờ mỉm cười, lấy tờ đơn và quay người đi. Có vài người ngồi giữa cô và chiếc ghế dài đặt sát tường, khi những người này rời đi, Ellie đã nhìn thấy họ. Ngồi đối diện ở cuối chiếc ghế dài màu xanh lá là hai người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Ellie từng thấy,

Người ngồi bên trái mặc áo múa ba lê màu đen, với váy lụa dài màu xanh thẫm bó sát, dài tới chân. Mái tóc màu nâu vàng được cột chặt ra sau, cô ấy nhìn giống một vũ công với những bài tập trên sàn, và một thân hình mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải ghen tỵ. Cô ấy giống như những hình ảnh minh họa cơ thể người.

Cô có một khuôn mặt xinh đẹp, chiếc cổ dài cong một cách duyên dáng nổi với đôi vai khỏe, rộng, và khuôn ngực nhỏ nằm ở đỉnh bụng, phẳng lỳ nhìn như có thể búng được đồng xu trên đó. Người mảnh mai, hông chắc khỏe trên đôi chân mà phải nhìn thấy thì mới tin được: dài, săn chắc, duyên dáng. Ngay cả cái cách cô ấy ngồi cũng giống động tác múa ba lê, bàn chân đưa ra một cách tao nhã, bàn tay gác nhẹ nhàng.

Một người phụ nữ đáng kinh ngạc! Ellie nghĩ; cô đưa mắt sang nhìn người phụ nữ bên cạnh. Cô gái kia trong bộ đồ ba lê duyên dáng, còn cô gái này lại xinh đẹp, quá xinh đẹp, thực tế là, Ellie phải chớp mắt hai lần để chắc chắn cái cô đang nhìn thấy là thật. Cô gái kia cao ít nhất là 6 foot, khá gầy, nhưng gầy theo kiểu mà bạn muốn được giống như cô ấy. Cô ấy xinh đẹp. Không, phải nói là không-có-từ-nào-để-nói. Có nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng cô gái này thì... cô ấy hoàn hảo.

Cô mặc một chiếc váy mùa hè đơn giản, với các đường xếp nếp chạy dài ở mặt trước. Một chiếc váy có thể mua được ở khu Midwestern và nhìn lạc hậu ở New York sành điệu. Nhưng cô gái lại khiến cho chiếc váy đó trở thành kiểu váy sang trọng. Có thứ gì đó ở cô khiến cho chiếc váy đơn giản, bình dị đó trở nên thanh lịch, bởi nó được khoác lên người một sinh vật tuyệt trần.

Cô gái có tóc hoe vàng dài, sẫm màu, buông nhẹ trên lưng cô tựa như làn sóng. Khuôn mặt... khuôn mặt tựa như nữ thần. Ellie nghĩ khi nhìn chăm chăm vào cô. Xương gò má cao, mũi hoàn hảo, làn môi đầy. Đôi mắt hình quả hạnh, lông mi dày nằm dưới đôi lông mày cong. Làn da không tì vết, đôi bàn tay và móng tay hoàn hảo, chân mang giày sandal, trông cô như một bức tượng cẩm thạch.

Trong một lúc, Ellie chỉ đứng đó và nhìn hết người này đến người kia. Một cách chậm chạp, cô quay người về phía Ira Nerd, lông mày cô nhướng lên thành câu hỏi, *Họ có phải là người thật không vậy?*

Ira nhún vai với cô và mỉm cười, gật đầu về phía hai người kia như muốn nói chỗ ngồi của Ellie là giữa hai người đó.

Ellie chậm chạp bước về phía chiếc ghế. Hai người phụ nữ ngồi xoay lưng về phía cô và không chú ý gì khi cô ngồi xuống giữa họ. Ellie cố đặt tờ đơn xuống đầu gối không gây ra tiếng động tới hai sinh vật lông lầy này, nhưng không dễ dàng gì. Cô vắn, xoay người, nhưng không tìm thấy chỗ để ngồi và viết. Cô xoay sở nâng đầu gối lên làm bàn, nhưng cây bút rỏ tiền của cô không viết ra mực.

Ellie nhướng lông mày lên trên. *Tại sao, tại sao không làm mới bằng lái xe trước khi cô rời nhà?* Nhưng hôm nay là sinh nhật hai mươi một tuổi của cô và nếu cô không làm lại bằng lái hôm nay, nó sẽ hết hạn. Không chắc là cô sẽ cần tới bằng lái xe ở New York, nhưng nếu cô muốn trở thành họa sĩ vĩ đại thế giới, cô có thể cần lái xe, ai lại đi làm lại bài kiểm tra này kia chứ?

Cô nhìn lên chỗ Ira, đang làm thủ tục cho những người khác. Nếu cô tới chỗ anh ta, cô chắc anh ta sẽ nói cô là New York DMV không phải là học viện cho mượn bút miễn phí.

“Xin lỗi,” Ellie nói yếu ớt với hai tấm lưng ngồi hai bên cô, “một trong hai cô có thể cho tôi mượn cây bút được không?”

Không có tiếng trả lời từ một trong hai tấm lưng. “Tuyệt thật,” cô nói thầm. “Mình mong đợi gì nào, nào đi đôi với sắc đẹp ư?”

Cô không mong đợi ai đó nghe thấy cô nói. Cô lớn lên trong một gia đình có bốn anh trai, cả bốn người dường như đều ở trong một cuộc thi không bao giờ ngừng xem ai có thể gây náo loạn nhất. Sự phản kháng duy nhất của Ellie là những lời cạnh khốe yếu ớt. Nó sẽ là một trò chơi thú vị cho đến khi một trong các anh cô nghe thấy, cô sẽ phải làm động tác chà xát đầu của người Ấn Độ, hai tay co lại, hoặc bất cứ trò gì mà các anh trai của cô có thể nghĩ ra.

Nhưng hai người phụ nữ bên cạnh lại nghe thấy, mắt vài giây để Ellie nhận ra họ đang cười. Cô có thể nhìn thấy những chuyển động nhỏ trên lưng của cô vũ công, những nếp gấp trên cổ của cô gái còn lại cùng với một cử động rất nhỏ.

Ellie cúi đầu và mỉm cười. “Một trong hai bạn có thể đọc được không?” cô nói nhỏ. Một cách chậm chạp, Ellie cảm thấy cô vũ công xoay người và khi Ellie nhìn lên, cô gái đang mỉm cười rạng rỡ.

“Mình có thể đọc được một chút,” cô cười nói, mắt tươi cười.

Ellie cười lại với cô. Cô gần như sắp buột miệng nói, *Bạn có được thân hình này ở đâu vậy, mình có thể kiếm một cái như vậy được không?* Nhưng cô kịp ngăn mình lại. Trước khi cô đi New York, mẹ cô đã có cuộc nói chuyện ngắn với con gái về việc giữ mồm, giữ miệng và suy nghĩ trước khi nói.

Nhưng trước khi Ellie kịp nói ra từ nào, cô cảm thấy cô gái lộng lẫy ngồi cạnh xoay quay qua. Đầu cô vũ công ngược lên khi cô nhìn qua Ellie về phía sinh vật tóc vàng ngồi cạnh. Khi Ellie quay qua, hơi thở cô ngừng lại.

Người phụ nữ này khi nhìn gần sao lại có thể xinh đẹp hơn khi nhìn từ phía kia của căn phòng kia chứ? Cô ấy không hề trang điểm, nhưng làn da chính là lớp trang điểm của cô. Nhiều người sẵn sàng bỏ ra hàng triệu đô la để có được làn da mềm mại, mịn màng, hoàn hảo, mong manh, và-

Cô gái bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười tươi, rạng rỡ - và mắt Ellie mở to vì kinh ngạc. Một trong những cái răng cửa của cô bị gãy. Có một lỗ trống

ở ngay chỗ lẽ ra là răng cửa. Người phụ nữ hoàn hảo này có một khiếm khuyết...

“Không biết đọc, không biết viết,” cô gái xinh đẹp nói với trọng âm của người miền núi, và cười toe toét.

Trong khi Ellie vẫn còn chưa hết kinh ngạc, cô nghe thấy tiếng cười của cô vũ công ngồi cạnh.

“Madison Appleby,” vật phẩm xinh đẹp nói; cô vươn tay ra quanh người Ellie để bắt tay với cô vũ công.

Ellie cảm nhận được là cô không nên ở đây, nhưng mà cô vẫn chưa hiểu được mọi chuyện.

Cô gái xinh đẹp nhìn xuống Ellie và đưa tay ra. “Madison Appleby,” cô nói, nhưng Ellie không động đậy.

Cô gái cúi người xuống, lấy thứ gì đó ra khỏi miệng và mỉm cười với Ellie.

Bấy giờ Ellie mới nhận ra là cô gái cao kều này kẹp vào miệng thứ gì đó, giống như miếng kẹo màu đen vào răng cửa để nhìn giống như bị mất một chiếc răng. Ellie bị mắc lừa và không hiểu mọi chuyện nhanh bằng cô vũ công. Nhưng khi Ellie hiểu ra, cô cười tươi – cô thích cô gái này ngay lập tức. Một người xinh đẹp như cô ấy lại có thể chọc cười bằng chính vẻ đẹp của mình để cho Ellie thấy bản thân cô cũng giống như Ellie.

Cô bắt tay cô gái. “Thật tệ với chuyện cái răng,” Ellie nói, mỉm cười. “Nhưng mình nghĩ là mọi người đều có khiếm khuyết.”

“Không nào không phải là khiếm khuyết chứ?” Madison hỏi, ánh mắt tươi cười.

“Mình nghĩ là bọn mình chỉ là không có bút mà thôi,” cô vũ công ngồi sau lưng Ellie lên tiếng.

“Không có bút và không có não,” Madison nói.

Ellie ngồi ngơ ngác giữa hai cô gái. Thường thì cô mới là người chọc cười, nhưng họ đang đánh bại cô. “Còn những đôi chân và những khuôn

mặt thì sao nhỉ?” Ellie nói.

“Còn cậu là cái gì?” Madison đáp trả, nhìn xuống chiếc mũi hoàn hảo của Ellie.

“Tài năng,” Ellie trả lời ngay tắp lự và cả ba cùng cười to.

Họ đã làm quen nhau như vậy. Ellie nghĩ khi cô rúc người sâu hơn vào ghế máy bay. Cô kéo tấm rèm và để gối tựa vào cửa sổ để cô có thể nhắm mắt lại, đưa bản thân trở về với những ký ức của ngày hôm đó khi cô lần đầu tiên gặp Madison và Leslie.

Ngay sau khi cô vũ công cho cô mượn bút, Ellie điền vào tờ đơn và đưa nó cho Indra. “Điều gì đã mang hai cậu tới New York?” Ellie hỏi khi cô quay trở lại ghế ngồi. “Dọn dẹp đường phố sao?”

Leslie mỉm cười. “Ánh sáng Broadways,” cô nói một cách mơ màng. “Mình đã bỏ rơi cậu bé ở quê nhà ngay trước bàn thờ.” Sau khi cô nói xong, đôi mắt cô mở to vì kinh ngạc. “Mình không cố ý bỏ rơi anh ấy ngay trong lễ đường, nhưng... nhưng như vậy cũng đủ kinh khủng lắm rồi.” Cô nói giống như đang đọc một bài phát biểu thuộc nằm lòng.

“Và cậu thấy tiếc về những gì cậu đã làm,” Madison nói một cách nghiêm nghị, cả ba lại cùng cười.

“Một thị trấn nhỏ đúng không?”

“Vùng ngoại ô bên ngoài Columbus, Ohio,” Leslie nói. “Còn cậu?”

“Erskien, Montana. Cậu đã từng nghe tới chưa?”

Ellie và Leslie cùng lắc đầu.

Ellie nhìn Madison. “Tớ có nên làm ra vẻ là bọn tớ sẽ được nhìn thấy khuôn mặt cậu trên trang bìa các tạp chí không?”

“Tớ vừa tới đây hôm qua, tớ không có có thời gian để làm mấy thứ đó. Hôm nay tớ sẽ đi gửi mấy tấm hình của tớ và -”

“Cậu có mang theo chúng không? Bọn tớ xem được không?” Ellie háo hức hỏi.

“Tớ nghĩ là được,” Madison nói không mấy nhiệt tình, cô cúi xuống và lấy ra một tập ảnh, lớn, dày, được bọc nhựa và đưa cho Ellie.

Ellie mở tập ảnh một cách háo hức, Leslie ghé mắt nhìn qua vai cô. Có khoảng mười hai tấm hình chụp Madison, được trang điểm cẩn thận, tóc tai gọn gàng. Có vài tấm ảnh chân dung và hai tấm chụp toàn thân, tất cả đều được chụp và rửa hoàn hảo. Ở góc mỗi tấm hình đều ghi tên một nhiếp ảnh gia ở Erskine, Montana.

“Cậu đẹp hơn trong hình,” Ellie nói, cau mày khi cô đóng tập ảnh. Cô không nói nói ra, nhưng đó thực sự là một bộ ảnh cực kỳ tẻ nhạt.

Madison chỉ nhún vai và nhìn Ira vẫn còn đang đóng dấu lên giấy tờ của họ.

Trong khi họ ngồi đó, Ellie ý thức được mọi người đang nhìn họ. Họ vào bằng cửa chính của quán, nhìn quanh quất rồi lại quay lại nhìn họ. Hoặc họ chỉ đơn giản là đứng lại, nhìn chăm chăm cho tới khi bị ai đó huých khuỷu tay, khiến họ thoát khỏi trạng thái ngơ ngẩn và di chuyển.

“Mình bắt đầu cảm thấy mình nên chịu trách nhiệm về việc mọi người nhìn hai cậu.”

“Hai ư?” Leslie hỏi, nhìn Ellie ngạc nhiên. “Mình nghĩ ý cậu là ba.”

“Đúng thế,” nói một cách châm biếm. “Mình giống như chú lùn giữa hai cậu.” Ellie giống như cô bé tí hon được dùng để làm nổi bật vẻ đẹp của Madison. Cô nhận ra sự đằm thắm của cô gái trẻ giúp cô cảm thấy tốt hơn.

“Cậu không nhận ra anh chàng nhỏ con kia đã làm gì à?” Madison nói.

“Ai kia?” Leslie hỏi.

“Ý cậu là Ira?” Ellie hỏi.

“Chính là anh ta.” Ira liếc mắt về khi Madison nhìn anh ta, và anh ta dừng lại một lúc, con dấu giơ lên nửa chừng. “Anh ta giữ bọn mình ở lại đây để ngắm bọn mình.”

Ellie cười một chút. “Hai cậu thì chắc rồi, không phải mình.” Cô mong đợi hai cô gái sẽ đồng ý với cô, nhưng họ không làm vậy.

Madison nhìn Ellie với kiểu dễ thương mà Ellie đang trở nên quen thuộc. “Cậu rất đáng yêu, theo kiểu Goldie Hawn, dịu dàng, một vẻ đẹp được nhiều người ngưỡng mộ.”

Ellie chớp mắt một lúc. Lớn lên với bốn ông anh trai, cô không nhận được nhiều lời khen ngợi. Hầu như mấy ông anh trai chỉ nói cô là kẻ phá hoại, nên tránh xa nếu không họ sẽ khiến cô thấy hối tiếc. “Mình ư?” cô nói. Madison chỉ nhìn cô. Vậy nên cô quay sang Leslie.

“Mình nghĩ là kiểu xinh xắn như một chú chó đốm,” Leslie nói, mỉm cười.

“Hmmm.” Ellie nói, nghĩ về điều này. “Nhưng xinh xắn thì không kéo dài. Bạn có thể tưởng tượng Goldie Hawn sẽ như thế nào khi cô ấy năm mươi tuổi không?”

Madison lại nhìn Ira. “Mình đoán là anh là sẽ giữ chúng ta ở lại đây thêm một lúc nữa. Mình cá là anh ta giữ chân các cô gái ở chỗ này hàng ngày.”

Ellie bắt đầu nói gì đó, nhưng đúng lúc đó Ira có ý bảo cô đi tới. Anh ta đang cầm ba tấm bằng lái xe. Ellie cảm thấy vui vì Madison đã đoán sai, nhưng cô cũng cảm thấy tiếc là không thể ở thêm nữa với hai cô gái. Cô không biết ai ở New York cả, và cô mới bắt đầu cảm thấy một sự tương đồng với hai cô gái này, cả ba đều đang bắt đầu một cuộc đời mới.

Ngoài ra, cô thực sự muốn nghe về câu chuyện của Leslie, về việc rời bỏ người đàn ông ngay trước bàn thờ. Nếu cô ấy yêu bất cứ điều gì ở thế giới này, đó sẽ là một câu chuyện hay. Ellie cảm thấy cuộc đời của Madison là nhờ vào khuôn mặt của cô ấy, nhưng rõ ràng, Leslie đã phải làm việc lâu dài và chăm chỉ để có được thân hình đó.

Ellie là người đầu tiên đứng lên. “Mình sẽ đi lấy chúng,” cô nói, và đi tới bàn, lấy ba bằng lái xe từ tay Ira, quay trở lại ghế. Leslie vắt một chiếc áo len trên cánh tay và một túi quần áo to màu đen chuẩn bị rời đi cùng với bằng lái xe mới. Nhưng Maddison vẫn chưa di chuyển, chỉ ngồi đó và nhìn Ellie.

“Đây này,” Ellie nói khi cô nhìn vào mấy tấm bằng lái xe. Cái trên cùng là của Madison. Ngay cả ảnh bằng lái xe của cô ấy cũng rục rờ.

Nhưng ngay lúc cô đưa nó cho cô ấy, Madison nói, “kiểm tra lại đi.”

“Gì thế?”

“Kiểm tra mấy tấm bằng lái xe đi. Để đảm bảo là nó chính xác.”

“Okay,” Ellie nói chậm chạp, nhìn Madison như thể cô ấy có phần điên rồ. “Madison Aimes, sinh ngày 9 tháng mười, 1960. Chúng ta có cùng ngày sinh.”

“Mình cũng có cùng ngày sinh, nhưng không cùng họ,” Leslie nói. “Aimes là họ của mình.”

Ellie nhìn xuống mấy tấm bằng lái, tên họ của ba người đã bị xáo trộn với nhau. Của cô là “Ellie Appleby,” và của Leslie là “Leslie Abbott.”

Ellie nhìn Madison với đôi mắt mở to. “Làm sao cậu biết được?”

Madison nhún vai. “Chuyện này xảy ra với mình luôn. Bất cứ sự trì hoãn hoặc những lời xin lỗi để giữ chân cậu,” cô nói và nhìn đi chỗ khác.

Ellie liếc nhìn Leslie, và đưa những tấm bằng lái trở lại chỗ Ira. Ít nhất anh ta không giả vờ xin lỗi cho sự nhầm lẫn mà anh ta đã làm. “Tôi đoán là cả ba cô sẽ phải đợi thêm chút nữa,” anh ta nói với nụ cười. “Hãy ngồi ở ghế băng đó. Tốt hơn hết là không nên rời khỏi đây phòng khi tôi cần hỏi bất kỳ người nào vài câu hỏi.”

Ellie mở miệng để nói cô nghĩ gì về anh ta, hoặc có thể yêu cầu gặp cấp trên của anh ta, nhưng mong muốn được ngồi riêng với hai cô gái như Leslie và Madison đã thắng thế. Khi cô quay lại băng ghế, cô bước đi mạnh mẽ hơn lúc trước.

Cô ngồi giữa hai cô gái. “Vậy thì,” cô nói, quay qua Leslie, “nói cho bọn mình nghe về anh chàng mà cậu đã bỏ rơi đi nào.”

Leslie cười to. “Tất cả người New York đều thẳng thừng như cậu sao?”

“Mình không biết. Mình đến từ Richmond, Virginia.”

“Tất cả chúng ta đều là người mới tới,” Leslie nói. “Bọn mình đều ở đây để cố gắng tạo dựng tương lai phải không nào?”

“Không phải là cố gắng,” Ellie nói. “Chúng ta đang làm nó, đúng chưa?”

“Đúng vậy!” Leslie nói chắc nịch, nhưng Madison không nói gì.

Ellie quay sang Madison. “Còn cậu thì sao? Có bao nhiêu chàng trai bị cậu bỏ lại?”

“Không. Thực ra thì mình bị bạn trai bỏ.”

Madison không nói gì thêm, Ellie im lặng nhìn cô. Cô quá kinh ngạc để lên tiếng. Một lúc sau cô nhìn Leslie và thấy cô ấy cũng sốc không kém. “Không được 'chạy làng' nhé Leslie!” Ellie nói, “Mình muốn nghe chuyện của cậu trước”

Madison im lặng một lúc, rồi cô nói, “Ồ, chết tiệt. Mọi người ở Erskine đều biết chuyện này, vậy nên nó không có gì là bí mật cả.”

Ellie cắn lưỡi để ngăn bản thân nói rằng mọi người ở Erskine có thể đều được nghe về bí mật cuộc đời này, nhưng nó vẫn còn là bí mật với cả thế giới.

“Đó chuyện tình yêu thời trung học,” Madison nói. “Roger học ở trường trung học cách trường mình khoảng năm mươi dặm, nhưng mình là đội trưởng đội cổ vũ và...”

“Mình cũng vậy!” Leslie nói, cả hai cùng nhìn Ellie với vẻ thắc mắc.

“Mình không hoàn toàn vậy,” Ellie nói. “Đội hùng biện. Câu lạc bộ Latin.”

“Mmmm,” Madison nói. “Dù sao thì Roger và mình gặp nhau, cặp kè suốt thời trung học. Mình chưa bao giờ hẹn hò với ai ngoài Roger. Kế hoạch của bọn mình là sau khi tốt nghiệp, sẽ vào đại học cùng nhau và sống hạnh phúc suốt đời. Bọn mình còn chọn tên cho con cái nữa.”

Madison quay mặt đi một lúc, khi cô quay lại, khuôn mặt cô bình thường như trước, nhưng có nỗi đau hiện lên trong mắt cô. Cô đã quen với việc che

giấu cảm xúc, Ellie nghĩ, và trong một lúc, cô đã có thể đi qua khuôn mặt xinh đẹp của Madison để nhìn thấy con người thật bên trong cô.

“Mình lẽ ra nên biết là sẽ có chuyện. Cậu thấy đấy, gia đình Roger giàu có còn mình và mẹ mình thì không.”

“Vậy còn bố cậu thì sao?” Ellie hỏi, cách xử sự không ý tứ mà mẹ cô không ngừng quở trách, không được chỏ mũi vào chuyện riêng tư của người khác.

Madison nhún vai một cách xinh đẹp. Cô ấy nên xuất hiện trên màn ảnh, Ellie nghĩ.

“Một người đàn ông đã có gia đình,” Madison nói. “Ông ta bỏ đi – chính xác là bỏ chạy – ngay lúc mẹ mình thông báo với ông ta là mẹ có thai. Tất cả những gì về ông ta mình biết được là họ của ông ta là Madison. Tên mình là sự trả thù của mẹ. Bà không thể có được tên của ông ấy, vậy nên bà đưa nó cho mình. Bà nói ông ấy không thể phủ nhận bà là một phần trong cuộc đời ông.”

Không khí nặng nề cùng sự giận dữ hiện lên trong giọng nói của Madison.

“Đánh mình đi,” Ellie nói một cách vui vẻ. “Mẹ mình nói bà phát ốm với những cậu con trai to cao, giọng khàn, bà muốn có một đứa con gái, vậy nên bà đã đặt cho mình một cái tên nữ tính.”

“Tên cậu không phải là Eleanor đấy chứ?” Leslie hỏi.

“Không. Chỉ đơn giản là Ellie thôi. Mình nghĩ là mình sẽ đổi thành Anastasia. Vậy chuyện gì xảy ra với Roger?” Ellie hỏi Madison.

Madison thở ra hơi thở mà cô đã kèm giữ này giờ. Câu nói đùa của Ellie đã phá vỡ bầu không khí căng thẳng. “Hai tuần trước lễ tốt nghiệp trung học của mình, mẹ mình được chẩn đoán mắc bệnh ung thư vú.”

“Ôi không,” Ellie nói.

Leslie đưa tay ra sau ghế và ôm chặt Madison.

“Cùng với Roger, mẹ là cả cuộc đời của mình,” Madison nói. “Mẹ và mình là một đội. Bà nuôi nấng mình, làm hai việc cùng một lúc để kiếm tiền. Buổi tối bà làm nhân viên ở tiệm tạp hóa và bởi bà không đủ tiền để trả cho giữ trẻ buổi tối, mình đi cùng bà và nấp trong nhà kho. Mình có thể nói với các cậu một cửa hàng tạp hóa hoạt động như thế nào.”

Madison muốn chọc cười, nhưng cả Ellie và Leslie đều không mỉm cười.

“Dù sao thì,” Madison nói tiếp, “sau khi mẹ bị bệnh, việc vào đại học của mình bị hoãn lại.” Madison lại quay mặt đi một lần nữa. “Nói ngắn gọn, mẹ mình mất, mất bốn năm để chuyện này xảy ra. Lúc đó thì tiền học đại học của mình đã tiêu sạch vào bác sĩ và bệnh viện.”

Ellie không biết nói gì, và Leslie cũng vậy, cô im lặng. “Còn Roger?” Ellie hỏi nhẹ nhàng.

“Roger, tình yêu của đời mình, trở lại trường đại học – anh ta được nhận nhờ vào học bổng toàn phần bóng đá. Bố mẹ anh ta giàu có, nhưng họ là những kẻ rẻ tiền nhất hành tinh – và anh ta có một cô vợ chưa cưới.”

“Gì kia?” Ellie nói. “Tại sao lại có gã đàn ông đi lấy một người khác ngoài cậu kia chứ?” cô không nhận ra là mình đã nói rất to cho đến khi toàn bộ những người đang xếp hàng đều nhìn họ với vẻ hiếu kỳ.

“Xinh đẹp không phải là tất cả,” Madison nói, mỉm cười yếu ớt.

“Mình không nói về chuyện xinh đẹp. Cậu từ bỏ việc học để ở nhà chăm sóc mẹ. Đó là vẻ đẹp từ bên trong con người cậu.”

Madison nhìn Ellie ngạc nhiên; cô mỉm cười cho đến khi cả khuôn mặt bừng sáng. “Mình nghĩ là mình thích cậu,” cô nói, Ellie mỉm cười với cô.

“Nói tiếp đi,” Leslie hối thúc. “Cậu đã làm gì? Mình đồng ý với Ellie, tại sao anh ta lại đi lấy người khác được chứ?”

Madison thở sâu. “Anh ta nói là kể từ khi anh ta tốt nghiệp đại học, anh ta cần ai đó để nói chuyện. Ai đó được học hành.”

Ellie quay qua nhìn Leslie rồi lại nhìn Madison. “Có thiếu anh ta đi thì vẫn còn là còn quá nhẹ nhàng với anh ta,” cô nói nhẹ nhàng.

Madison thể hiện vẻ mặt với chút đồng tình. “Lúc này, mình đồng ý với cậu. Đặc biệt là tính cả việc suốt thời trung học mình làm hầu hết bài tập về nhà của anh ta. Anh ta lái xe tới nhà mình ba lần một tuần và có cả đồng bài tập mà mình được ‘giúp’ anh ta làm. Sự thật là anh ta coi bóng đá trên TV trong lúc mình làm bài. Những buổi hẹn hò của tụi mình thường bao gồm mình làm bài tập của anh ta trong khi Roger đá bóng với ai đó. Và lúc học đại học, nếu anh ta có viết thư cho mình, anh ta sẽ gửi kèm bài tập và mình sẽ làm chúng.”

“Làm sao anh ta có thể học xong được bằng cách đó?” Leslie hỏi. “Chắc chắn là anh ta sẽ bị phát hiện khi làm bài kiểm tra. Cậu không thể làm hết cho anh ta.”

“Không?” Madison hỏi, lông mày nhướng lên. “Roger là cầu thủ bóng đá giỏi nhất trường trung học mình từng biết. Anh ta một mình giành chiến thắng hết trận đấu này tới trận khác. Hiệu trưởng nói các giáo viên nếu không cho Roger điểm cao đủ để anh ta vào đại học, họ sẽ đối mặt với việc mất việc làm, được hoặc không được bổ nhiệm. Mình không học đại học, nhưng mình đoán ở đại học cũng không khác lắm đâu.”

“Công bằng thật đấy,” Ellie nói, quay sang Leslie. “Cậu không đồng ý sao?”

Leslie cười to. “Cậu giúp anh ta vào đại học, giúp anh ta học đại học và với tất cả những chuyện đó, cậu là một vị thánh.”

Madison cùng cười. “Một vị thánh chăm sóc cho mẹ mình ư? Các cậu biết không, mình thích việc đó.” Khi một trong hai người chuẩn bị lên tiếng, Maddison xua tay. “Không, mình không thích thú với căn bệnh của mẹ mình. Mình hứng thú với các vấn đề y học trong bệnh tình của bà. Mình thậm chí còn nhận một công việc bán thời gian ở bệnh viện. Mình phải lái xe bảy mươi dặm để đến đó, nhưng -”

“Mỗi ngày?” Ellie hỏi.

“Chỉ ba ngày một tuần. Nhưng Montana không giống Virginia,” Madison cười nói. “Cậu chỉ việc đạp chân ga và ngủ. Kiểu như vậy. Suốt bốn năm

Roger đi học xa, mình học được rất nhiều. Thực tế là một trong các bác sĩ còn gợi ý mình đi học làm y tá, nhưng sau đó anh ta...”

“Để mình đoán,” Ellie nói với vẻ nhăn nhó. “Anh ta theo đuổi cậu.”

Madison nhìn xuống bàn tay cô. “Quanh giường một bệnh nhân hôn mê. Nhưng anh ta lẽ ra nên để ý thấy là mình có một cái bô trong tay. Và mình ‘vô ý’ đổ hết tất cả mấy thứ trong đó lên người anh ta.”

Ellie cười to, khiến mọi người lại quay lại nhìn họ. Leslie vừa cười vừa đưa tay che miệng.

“Vậy nếu cậu thích nghề y tá, sao cậu không theo đuổi nó?” Leslie hỏi.

“Bởi vì...” Madison... sao cô lại có thể kể về cuộc đời của mình với hai cô gái này nhỉ? Xinh đẹp với cô không có ý nghĩa gì, nhưng cả cuộc đời cô, mọi người yêu cô bởi vẻ bề ngoài. Mẹ cô nói ngay từ lúc mới xinh cô đã đặc biệt và được mọi người chú ý tới. Ở trường, Madison luôn được chọn vào vai công chúa trong các vở kịch. Năm lớp năm, cô đã năn nỉ cô giáo cho cô đóng vai phù thủy, và cô đã hét lên khi cô giáo đồng ý, cô có thể đóng vai phù thủy, đội mũ chóp và cười ngoác miệng. Madison luôn thích cười ngoác miệng nhưng sau đó cô giáo về nhà và viết lại kịch bản với kết thúc phù thủy hóa thành công chúa xinh đẹp. Khi Madison phản đối, cô giáo nói khuôn mặt cô sẽ bán được vé, vậy nên cô phải ngừng phàn nàn đi.

Khi Madison lớn hơn, vẻ đẹp của cô cũng phát triển theo, và cô đạt đến chiều cao hiện tại 5 feet và 11,5 inch. “Mình không cao tới sáu foot đâu!” cô thường nói vậy. Mẹ cô nói một nửa sự thu hút của cô với Roger là bởi anh ta cao hơn cô.

Làm sao Madison có thể nói với hai cô gái kia là cô giống như một điểm thu hút khách du lịch tới thị trấn nhỏ của cô? Bởi suốt những năm tuổi thiếu niên, đó là việc cô làm hoặc ít nhất là cái mà những cô bạn học gọi. Không có nhiều thứ ở Erskine, chỉ có vài cửa hàng nằm trên tuyến đường chính. Nhưng tuyến đường chính của Erskine nằm trên tuyến đường đi tới trung tâm du lịch: trượt tuyết mùa đông và các môn thể thao ngoài trời vào mùa hè. Sáu doanh nghiệp của thị trấn đã thành lập một hội đồng để cố nghĩ

cách khiến cho những chiếc xe ô tô kia đi qua thị trấn của họ, dừng lại và mua hàng hóa. Hội đồng đã đưa ra vài ý tưởng để làm chuyện này. Xây dựng một nhà tù và đưa ra nhiều vé phạt tốc độ. Họ có thể bắt các lái xe vào tù và trong lúc gia đình họ đợi họ thả ra, họ có thể ghé lại ở Erskien. Ý tưởng này bị loại bỏ vì nó có thể khiến khách du lịch giận dữ. “Chưa nói đến việc làm như vậy có thể là phạm luật,” một thành viên hội đồng nói thêm.

Những ý tưởng khác cũng được đưa ra, như lễ hội hóa trang, lễ hội phim. “Spielberg không xuất hiện chỉ bởi vì chúng ta mời ông ta,” ai đó nói. “Ai muốn tới Erskine kia chứ?”

“Chúng ta không cần họ tới, chúng ta chỉ cần họ dừng lại,” ai đó lầm bầm, “thật tệ là chúng ta không thể khiến Madison đứng ở giữa đường. Họ sẽ dừng lại.”

Hội đồng đã cho đặt một trạm đèn đỏ ở giữa con đường chính của Erskine, kế đến họ dựng một mái che, giống như kiểu trạm xe buýt hồi xưa, khi xe dừng lại ở đèn đỏ, Madison sẽ phát tờ rơi cho họ.

Công việc nghe có vẻ đơn giản, chỉ cần làm vào các ngày cuối tuần khi xe cộ đông nhất, vậy nên cô đã nhận lời. Nhưng gần như ngược lại mong đợi, có quá nhiều xe đi qua Erskine và quá nhiều đàn ông đang trên đường tới những dịp hội hè cuối tuần đã đâm vào Madison đến nỗi cảnh sát trưởng phải chỉ định hai nhân viên đứng cạnh cô. Cuối cùng, Erskine quyết định đặt một bảng quảng cáo ngoài trời với hình ảnh của Madison trên đó sẽ an toàn hơn. Madison mặc váy denim cắt xẻ, áo sơ mi đỏ buộc quanh thắt lưng, mời gọi mọi người tới Erskine thăm quan.

Với Maddison, tất cả chuyện này thực sự là một nỗi xấu hổ, nhưng cô cần tiền cho các đơn thuốc của mẹ và với Roger ở trường đại học, cô cô đơn, thật vui khi nói chuyện với những người lái xe đang trên đường đi tới đích đến của họ.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?” Ellie hỏi thúc. “Điều gì đã khiến cậu tới New York?”

“Hội đồng thành phố nghĩ là họ nợ mình một điều gì đó.” Madison vẫy tay khi Ellie bắt đầu nói. “Chuyện này không quá quan trọng, nhưng sau khi Roger bỏ rơi mình, họ quyết định đưa mình tới New York để làm người mẫu.”

Madison không kể với họ con gái của mục sư đã nhổ nước bọt vào cô trong một cơn giận dữ. Cô gái đó đã luôn ganh tỵ với Madison, không chỉ bởi Madison xinh đẹp, mà còn bởi cô thông minh và khi mọi người bỏ qua vẻ đẹp của cô, họ yêu quý cô. Điều đó là quá sức chịu đựng với một cô gái đầy hận thù, vì thế cô ta đã nói với Madison một bí mật mà lẽ ra cô không được sắp đặt để biết. Đúng là hội đồng thành phố đã bỏ tiền để gửi Madison tới New York. “Nếu cô ấy nổi tiếng, việc đó sẽ đưa chúng ta lên bản đồ,” họ lý giải. Nhưng cha của cô gái này, mục sư của nhà thờ mà Madison và mẹ thường tới, đã nói rằng tiền quyên góp không đủ. Cô ta chỉ ‘tình cờ’ nhắc ông nghe điện thoại khi bố cô ta đang quay số và cô ta nghe thấy một giọng trẻ con, “Gia đình Madison đây.” Bố cô ta, vị mục sư đã nói, “Tôi muốn nói chuyện với bố cháu, làm ơn.” Một lúc sau, giọng một người đàn ông trên đường dây. “Tôi đây” ông ta nói. “Con gái ông cần mười ngàn đô la. Ngay bây giờ. Hãy gửi nó tới cho tôi ở nhà thờ. Ông nhớ tên và địa chỉ của tôi chứ?” có một quãng im lặng trên điện thoại, “Vâng, tôi nhớ.” Sau đó là tiếng cúp máy.

Nhưng Madison không kể việc bố cô đã gửi tiền. Đó là chuyện riêng tư và không nên nói ra. Thay vào đó, cô nói vắn tắt là hội đồng thành phố đã gửi cô tới New York để trở thành người mẫu, và dừng lại ở đó.

Ellie tinh ý thấy Madison đã bỏ qua một vài thông tin, cô đưa ra nhiều câu hỏi. Nhưng Madison mỉm cười theo kiểu Mona Lisa và không trả lời.

“Còn cậu thì sao, Leslie?” Madison hỏi với ngụ ý cho Ellie biết là không còn lời dỏ dành nào có thể khiến cô ấy tiết lộ thêm. “Còn người đàn ông cậu đã để lại thì sao?”

“Alan,” Leslie nói, cố để nhìn buồn bã, nhưng có tia hạnh phúc và dè chừng trong mắt cô đến mức Ellie không nghĩ ra thứ gì có thể làm cô buồn. “Bọn mình chuẩn bị kết hôn, nhưng mình bỏ chạy. Mình biết là mình đã hai

mười một tuổi rồi và đủ tuổi để ổn định và cho ra đời những đứa con nhưng...”

“Cậu muốn ngắm nhìn cuộc sống,” Ellie nói một cách hào hứng.

“Đúng vậy!”

“Vì thế cậu bỏ rơi anh chàng kia và đi tới New York,” Ellie nói, mỉm cười.

“Cũng gần như vậy. Mặc dù Alan khá tức giận với chuyện này. Anh ấy nói lẽ ra anh ấy có thể đi học đại học nếu anh ấy biết trước là mình sẽ thay đổi thành một -” Leslie nhìn xuống bàn tay. “Không phải là chuyện hay ho gì.”

Cả ba im lặng trong một lúc; sau đó Madison nói, “Cậu có địa chỉ của anh ta không? Có thể Alan và mình hợp nhau.”

Đúng là thứ họ cần để làm phấn chấn tâm trạng, cả ba cùng cười. “Còn cậu thì sao?” Leslie hỏi, nhìn Ellie. “Chúng ta có một kẻ phụ tình và một kẻ bị phụ tình. Cậu thì sao?”

“Không gì hết,” cô nói, nhanh chóng bổ sung, “Ý mình là không có cái gì gắn với sự lãng mạn hết. Mình muốn làm một nghệ sĩ từ khi còn bé. Tất cả những thứ mình từng muốn vào dịp Giáng sinh hoặc sinh nhật là màu, bút màu, bút chì màu, bất cứ thứ gì mình có thể dùng để vẽ. Hồi trung học mình có đôi ba lần hẹn hò. Mình có bốn anh trai, tất cả họ đều chứa đá trong đầu, ý mình là mình yêu họ và cả ba đều là những anh chàng tốt, nhưng...”

“Ngốc nghếch,” Madison nói.

“Ừ,” Ellie nói với tiếng thở dài. “To cao, ưa nhìn và giỏi ở mọi môn thể thao, nhưng mẹ phải dùng tới roi da để buộc họ gỡ sách. Giống như Roger của cậu, họ...”

“Làm ơn,” Madison nói, “không phải Roger của mình.”

“Ừ, Xin lỗi. Dù sao thì giống như cậu, những cô bạn gái của họ làm bài tập cho họ. Ý mình là hai từ ‘con gái’ và ‘bạn’. Họ có những cô bạn gái để

hẹn hò, những cô bạn gái xinh đẹp, đầy đặn trong những chiếc váy quay, nhưng họ cũng có những cô nhút nhát làm bài tập cho họ. Đó là lý do tại sao khi mình lần đầu tiên nhìn cậu, mình...” Ellie ngó lơ chỗ khác, không nhìn Madison.

“Tại sao cậu lại nghĩ rằng mình cũng ngu ngốc như các cô gái anh cậu hẹn hò. Đừng lo về chuyện đó, chuyện này thường xảy ra với mình.”

“Nhưng cậu không có bạn trai sao?” Leslie hỏi Ellie. “Nhưng cậu...”

“Xinh xắn, mình biết.” Ellie nói thờ dãi. “Mình đoán là mình có nhiều testosterone hơn mức mình có thể chịu được trong nhà mình, vì vậy mình không muốn có thêm. Mình chỉ muốn vẽ, đó là thứ mình làm ở trường đại học. Mình tốt nghiệp ngành mỹ thuật hồi tháng năm, và hè này mình ở nhà và làm việc cho một phòng trưng bày ở Richmond. Có một cái nhà kho ở sau nhà mình, mẹ mình cũng từng gọi là 'ngôi nhà mùa hè' của bà, bởi bà từng lên kế hoạch căn nhà bố mình đủ để ông thêm vài cái cửa và vài cái cửa sổ để khiến nó trở thành một nơi bà có thể ngồi và đọc sách. Nhưng bà đã căn nhà gần ba mươi năm và không có thứ gì tiến triển.” Ellie nói với một nụ cười, như thể đó là chuyện cười gia đình. Ít nhất là chuyện đùa cợt với mọi người trong nhà trừ mẹ cô.

“Bà ấy nên tự mình sửa sang nó,” Leslie nói một cách chắc nịch. “Bố mình là một nhà thầu xây dựng và đôi khi ông dẫn mình theo tới chỗ làm. Mình có thể dùng búa và tua vít như bất kỳ người đàn ông nào.”

Cả Ellie và Madison cùng cười Leslie, bởi sự ngang ngạnh trong cách nói của cô.

“Mình là phụ nữuuuuu, nghe mình thét này,” Ellie hát khê, cả ba cô gái cùng cười to.

“Dù sao thì,” Ellie nói, “Mình dùng cái nhà kho cũ đó làm studio trong suốt mùa hè và làm việc bất cứ khi nào mình không ở phòng trưng bày. Cuối cùng thì...” Cô nhìn xuống bàn tay.

“Ai đó ở New York đã biết tới các tác phẩm của cậu,” Madison dịu dàng nói.

“Ừ!” Ellie nói, mắt cô lấp lánh khi nhìn lên Madison. “Đúng, đúng, chính xác. Miranda, chủ phòng trưng bày, đã gửi những tấm hình chụp các tác phẩm của mình tới một người bạn của cô ấy ở đây, và chuyện này dẫn tới chuyện khác, mình tìm thấy một căn hộ gác xép studio ở Village để thuê lại trong một năm. Nó xấu xí, ẩm ướt và có một thang máy, nhìn giống như trong phim kinh dị nhưng có ánh sáng tốt và nhiều không gian, và-”

Ellie dừng lại để thở. “Đó là cơ hội,” cô nói sau khi lấy lại bình tĩnh. “Bố mẹ mình đã chia tiền bạc ra. Chỉ có một trong các anh mình đi học đại học, bố mẹ nói mình có thể có tiền học đại học của ba người còn lại, nhưng mình nghĩ...” Cô lại dừng lại và nhìn xuống bàn tay.

“Họ giúp cậu bởi họ yêu cậu,” Leslie nói nhẹ nhàng, ôm vai Ellie.

Ellie nhìn Leslie mỉm cười và nghĩ. Cô ấy thật lãng mạn.

“Đại khái vậy,” Ellie cười nói. “Mẹ mình và mình nói là hai mẹ con phải liên kết lại để chống lại mấy chàng trai.”

Madison nhìn Ellie một cách có ngụ ý. “Không có anh chàng nào cậu để ý sao? Cả trung học và đại học?”

“Mình không, cậu biết mà, giống như cậu nghĩ,” Ellie nói. “Mình bị lạc ra ngoài các cuộc hẹn, những chàng trai mình thích không thể nói về Renoir và Van Gogh. Họ nghĩ Rubens chơi cho Dallas Cowboys. Và các anh chàng trong hội nghệ thuật...” cô giơ tay, lòng bàn tay ngửa ra, và nhả nhó. “Một nửa trong số họ thích nhau, và nửa còn lại nhìn như không bao giờ tắm.”

Madison tựa người vào ghế. “Mình không tưởng tượng được chuyện không hẹn hò với một chàng trai,” cô nói nhẹ nhàng. “Có thể cuộc đời mẹ mình rất đau khổ, nhưng mình giữ chặt Roger và không bao giờ cho anh ta rời đi. Ngay cả khi anh ta chia tay với mình, mình-” cô ngừng lại, nhìn cả hai. “Mình yêu cầu anh ta đừng làm vậy,” Madison nói, cười nhẹ, và Ellie lại nhìn thấy nỗi đau trong mắt cô.

Ellie muốn đưa Madison ra khỏi những chuyện quá khứ. “Nhưng giờ chúng ta đang ở đây và mọi thứ đã bị bỏ lại phía sau.” Cô quay qua Leslie

rời Madison. “Cậu rời bỏ Alan, cậu rời bỏ Roger. Một sự giải thoát cho cả hai người họ.”

“Cô ấy sẽ là người đầu tiên trong chúng ta ngã gục trước một anh chàng và từ bỏ nghệ thuật,” Madison nói một cách trang trọng. “Ba năm sau cô ấy sẽ sống trong một căn nhà nhỏ xíu ở đâu đó và có nửa tá con.”

“Hoặc là nhiều hơn,” Leslie nói.

“Haha!” Ellie nói. “Người đàn ông duy nhất có thể thắng mình là một người tài năng hơn mình một ngàn lần... Nếu không gặp được đầu thai của Michelangelo thì mình an toàn.”

“Không phải Michelangelo là gay sao?” Madison nói với Leslie.

“Hoặc là người điên khùng đã tự cắt tai mình?” Leslie trả lời.

“Được rồi hai cậu. Cậu có thể gán cho mình tất cả sự đau khổ, tùy cậu, nhưng giờ chúng ta hòa nhé.”

“Đợi một phút!” Leslie nói. “Nói tới chuyện hòa, không phải hôm nay là sinh nhật của bọn mình sao? Mình biết hôm nay là sinh nhật của mình, và phải không nào...”

“Của mình nữa,” Ellie nói, và Madison phụ họa theo.

“Bọn mình phải có một cái bánh,” Leslie nói một cách chắc nịch.

“Cậu ấy sẽ là một bà mẹ vĩ đại,” Ellie nói với Madison.

Leslie lờ cả hai. “Mình sẽ hỏi Ira chỉ điểm nhỏ bé tiệm bánh gần nhất ở đâu, và sẽ đi mua cho chúng ta một cái bánh sinh nhật.”

Ngay khi cô ấy đứng dậy, những lời Ellie và Madison muốn nói ngừng ngay trên môi để nhìn Leslie bước đi với những di chuyển xinh đẹp. Cô ấy di chuyển như đang lướt đi, chiếc váy móng bó sát đôi chân dài, quyến rũ.

“Wow,” Ellie nói khẽ khi Leslie đi tới chỗ Ira. “Wow.”

“Chính xác,” Madison nói, mắt mở to.

Leslie vẫy tay về phía họ khi cô ra cửa; để Ellie và Madison ở lại với nhau. Còn lại hai người, cả hai nhận ra là họ không biết nói gì. Leslie là người trầm lặng nhất trong ba người, nhưng có thứ gì đó ở cô khiến cả ba

nói chuyện. Thứ gì đó ấm áp, thoải mái trong Leslie tạo bầu không khí dễ chịu để nói ra những bí mật.

Sự im lặng khiến Ellie lo lắng, nhưng Madison chỉ tựa lưng vào ghế và nhắm mắt. Ellie nằng nỡ, trong khi Madison có sự kiên nhẫn của tuổi tác. Khi Ellie nhìn lên thấy Leslie đang đi về phía họ với một chiếc hộp trắng, cô ngạc nhiên. Cô không mất nhiều thời gian lắm.

“Các cậu không tin được đâu,” Leslie nói khi cô ngồi xuống cạnh Ellie và mở hộp. Bên trong là một chiếc bánh nhỏ phủ kem trắng, có tên của họ được viết trên lớp kem hồng.

“Nhanh thật,” Ellie nói và nhìn lên.

Ánh mắt Leslie tươi cười. “Có một cửa hàng bánh sát bên, và mỗi ngày họ làm một cái bánh cho ‘những cô gái của Ira’.”

Ellie nháy mắt. “Ý cậu là chúng ta? Chúng ta được gọi là ‘những cô gái của Ira’?”

Leslie cười. “Ừ, Madison: tên ti tiện bé nhỏ chọn hai đến ba cô gái mỗi ngày để khiến họ ngồi đợi ở chiếc ghế này trong khi anh ta làm cả ngàn lỗi sai trên bằng lái của họ. Bởi có quá nhiều người tới DMV vào ngày sinh nhật của họ, nên có nhiều người nảy ra ý tưởng chia sẻ bánh sinh nhật cùng nhau.”

“Anh ta có nhận được tiền lót tay từ cửa hàng bánh không?” Ellie hỏi. “Và tại sao thành phố New York không đá bay anh ta đi?”

Leslie nhòm người dậy và hạ giọng. “Đó là điều mà mình đã hỏi họ. Không có tiền lót tay nhưng tại sao anh ta lại được làm. Cậu có thấy cái cửa sổ nhỏ đằng kia không?” cô nói, quay đầu và nhìn lên bức tường phía sau Ira.

Trên đầu họ, ngay trên cửa sổ chỗ Ira là một cửa sổ nhỏ, bắn đến mức khó ai có thể nhìn ra.

“Ông chủ của Ira làm việc ở đó,” Leslie nói. “Người phụ nữ ở tiệm bánh cho biết, không ai nói ra, nhưng Ira được phép làm chuyện này vì ông chủ của anh ta cũng thích vậy.”

“Mình chắc là mình nên giận dữ,” Ellie nói, “nhưng sau đó, hôm nay mình đã gặp được hai cậu, và...” cô nhún vai, “Cái bánh này là loại bánh gì thế?”

“Dừa. Người phụ nữ ở cửa hàng nói chocolate thì tèm hem quá. Và nhìn này, cô ấy cho mình đĩa, khăn ăn và nĩa. Nào, những cô gái của Ira, chén thôi.”

Và họ chén.

Ba

“Quý khách vui lòng thắt dây an toàn, máy bay chuẩn bị hạ cánh,” giọng nói từ loa phóng thanh vang lên, đưa Ellie trở lại thực tại.

Cô gái xinh đẹp đó bây giờ đã ra sao rồi nhỉ? Ellie tự hỏi. Mười chín năm sau, Ellie chưa từng đọc một tờ tạp chí thời trang nào mà không nghĩ tới Madison. “Cô ấy không xinh đẹp bằng Madison,” Ellie nhiều lần nghĩ vậy đến mức chồng cũ của cô có lần nói, “Để anh đoán nhé: ai đó, anh ta hoặc cô ta không xinh đẹp bằng Madison.” Sau lần bị nói chêm chọc đó, Ellie không bao giờ nói to câu này, nhưng cũng không thể ngăn cô nghĩ tới Madison. Có khi nào Madison quay lại thị trấn quê nhà bé nhỏ của cô ở Montana và đi học y tá? Hay là cô ấy đã kết hôn với một bác sĩ và có nửa tá con.

Nghĩ đến con cái, Ellie mở rèm cửa và nhìn ra ngoài cửa sổ. Con cái luôn là vấn đề mà tốt hơn hết cô không nên nghĩ tới. Thực tế, con cái chính là nguyên nhân kết thúc cuộc hôn nhân của cô. Một ngày ngay sau ngày Giáng sinh, cái ngày mà chồng cũ của cô lại lên cơn thịnh nộ quen thuộc của anh ta về việc Ellie không bao giờ “đưa” anh ta đủ. Cô “đã làm” đủ cho anh ta rồi. Cô đã từ bỏ ý định sinh con cho gã đàn ông ích kỷ đó. Cô không biết, nhưng đó chính là lúc cô ly hôn anh ta. Ly hôn trong tâm tưởng. Còn cuộc ly hôn chính thức và những phiên tòa đã lấy mất của cô gần một năm trời, nhưng trong thâm tâm cô, cô đã ly hôn với anh ta ngay tại giây phút đó.

Khi máy bay hạ cánh, cơn bồn chồn của Ellie quay trở lại. Thật là ngu ngốc khi hẹn gặp hai người phụ nữ mà bạn không gặp trong nhiều năm. Giống như cuộc họp mặt bạn bè trung học. Bạn đi và vẽ ra hình ảnh bạn bè trong lớp. Và rồi bạn bị shock bởi những nếp nhăn, và những ngấn mỡ trên người họ. Bạn đi vào nhà vệ sinh, nhìn mặt mình trong gương và nhận ra mình cũng có cùng những nếp nhăn và ngấn mỡ đó.

Máy bay dừng lại, cô cầm lấy túi xách và đứng lên. Trong lúc đang đứng đợi ở lối ra, đầu óc cô quay lại trở lại cái ngày ở DMV. Hôm đó, Madison đã che giấu điều gì đó. Nhưng nhớ lại, khi đó cô chỉ mãi nghĩ về bản thân, cô tin chắc mình sẽ đi chinh phục thế giới với niềm đam mê nghệ thuật, vậy nên cô đã quả quyết cả Leslie và Madison cũng đang làm điều đó. Bạn ngắm nhìn Madison, bạn nghĩ là bạn biết mọi thứ về cô ấy. Cô ấy là nữ hoàng các bữa tiệc, cô gái nổi tiếng nhất ở trường. Và tất nhiên, cô ấy sẽ kết hôn với đội trưởng đội bóng.

Madison vừa khớp với tất cả những hình ảnh đó, nhưng chuyện gì đã thay đổi cô ấy. Tại sao không nhìn thấy cô ấy trong thế giới người mẫu? Ellie tự hỏi. Tại sao Ellie chưa từng nhìn thấy ảnh chụp Madison trong suốt mười chín năm qua? Ellie luôn nghĩ tất cả những việc Madison sẽ làm là sai bước trên những con đường New York và các nhiếp ảnh gia sẽ năn nỉ cô làm người mẫu cho họ. Mọi chuyện thường xảy ra như vậy mà, không phải sao? Không phải người mẫu thường vẫn bị phát hiện khi đang ngồi trong nhà hàng hay cửa hàng thuốc hoặc bất cứ chỗ nào đó sao?

Mọi người bước qua Ellie xếp hàng ở lối đi, cô bước theo họ. Khi cô đang đứng xếp hàng bước xuống máy bay, cô nghĩ tới Leslie. Một vũ công thì khó để tìm ra hơn, Ellie không đi xem nhiều show diễn Broadways. Có phải Leslie biểu diễn ở Broadway, gặp và kết hôn với một người đàn ông giàu có? Cũng có thể là Ellie đã xem quá nhiều phim đen trắng lỗi thời?

Hàng dài người bắt đầu di chuyển, Ellie thở sâu. Chắc là vậy, cô nghĩ. Khi cô mời hai người phụ nữ này, cô đã yêu cầu họ, nếu đồng ý, hãy gửi thông tin chuyến bay của họ cho cô. Đó là ý tưởng của Jeanne. Sử dụng thông tin chuyến bay, Ellie đã sắp xếp ô tô để đón hai người phụ nữ này ở sân bay và đưa họ về nhà Jeanne ở bờ biển, đông bắc Bangor.

Có thể là cô hèn nhát, nhưng Ellie đã sắp xếp chuyến bay để cô là người tới cuối cùng. Có thể là cô sẽ phải ngủ trên sofa thay vì trong phòng ngủ, nhưng cô chấp nhận. Khi cô tới nhà Jeanne, Leslie và Madison cũng sẽ có mặt ở đó rồi.

Leslie đi vào sân bay, một người đàn ông mặc đồng phục màu đen đứng sẵn cầm tấm biển với chữ “Abbott”. Cô cầm túi xách và thẻ hành lý, đi theo người đàn ông ra khu vực hành lý.

Cuối cùng thì hai người cũng lên ô tô và rời khỏi sân bay, Ellie muốn yêu cầu người tài xế quay xe lại và trở về. Làm sao cô có thể kể với họ về cuộc đời cô? Cô đã từng là một người thành công, giờ thì tất cả đã là quá khứ. Cô đã để cho một người đàn ông đánh bại, để cho hệ thống quan tòa đánh bại cô. Cuộc đời cô, mọi người nói cô giống như một con chó bun, cô không bao giờ tiến lên trước, khi cô muốn thứ gì đó, cô chỉ theo sau. “Chúa trời sẽ giúp những ai mà Người gặp.” Nhưng Ellie đã từ bỏ. Ellie đã không chiến đấu, và cuối cùng, cô thua cuộc.

Nhưng lúc này, Ellie không yêu cầu người tài xế quay đầu xe lại. Ba năm vừa qua, cô đã sống không thay đổi, với nỗi sợ không bao giờ chấm dứt và đây là lúc để chiến đấu.

Chiến đấu, cô nghĩ khi nhìn ra cửa sổ ngắm Maine rực rỡ. Lá cây sáng rực với sắc đỏ và vàng. Có phải ai cũng yêu thích tháng sinh nhật của mình không nhỉ? Tháng mười chính là tháng yêu thích của Ellie, khi không khí mát mẻ và lá cây chuyển sang sắc màu rực rỡ. Sau cơn ngủ mê vào mùa hè, mùa thu dường như đánh thức vạn vật.

Hẳn là vậy, cô tự nói với mình. Mình đã già hơn mười chín tuổi và họ cũng vậy. Ngay cả Madison chắc cũng đã già hơn. Có thể nếu mình không kể với họ những chuyện đã xảy ra với mình, họ sẽ không cảm thấy tiếc cho mình. Có thể nếu...

“Cô đã tới Maine lần nào chưa?” người tài xế hỏi, kéo Ellie ra khỏi những suy nghĩ của mình.

“Tôi chưa từng tới đây. Ông sống ở đây sao?”

“Cả đời tôi.”

“Kể tôi nghe về nơi này đi,” cô nói, cô muốn thứ gì đó kéo cô ra khỏi suy nghĩ về cuộc gặp mặt sắp tới, và một người tài xế hay nói sẽ là lựa chọn tuyệt vời.

Ellie thấy họ trước khi họ nhìn thấy cô. Khi cô nhìn thấy họ, tựa như có tảng đá lo lắng nặng hàng ngàn pound được đỡ bỏ khỏi lồng ngực. Cô trút ra tiếng thở dài, bước về phía trước, nhưng rồi cô dừng lại, cho bản thân thêm thời gian quan sát và suy nghĩ.

Người tài xế đưa cô tới địa chỉ mà cô đã nói với ông, lấy túi xách của cô ra khỏi cốp xe trong khi Ellie ngắm nhìn ngôi nhà. Jeanne nói rằng căn nhà khá cũ, được xây dựng bởi một người thợ đóng tàu vào những năm 1800, nhưng cô ấy không nói với Ellie đây là một căn nhà xinh đẹp. Ngôi nhà nhỏ hai tầng với hàng hiên ở mặt tiền. Đặc điểm làm căn nhà nổi bật chính là nhờ vào những chi tiết điêu khắc tỉ mỉ bên ngoài ngôi nhà. Ngôi nhà trông giống như các ngôi nhà trong sách hướng dẫn du lịch với dòng chú thích, “Ngôi nhà được chụp hình nhiều nhất ở Maine.” Chỉ ngắm nhìn ngôi nhà thôi cũng đã khiến Ellie mỉm cười. Jeanne nói rằng người trông nom ngôi nhà đã để cửa mở để cả ba người có thể đến và vào nhà mà không lo cửa bị khóa. Một ngôi nhà không cần khóa cửa đã nói lên mọi điều về thị trấn bé nhỏ nằm bên bờ biển này.

Ellie đưa tiền tip cho người lái xe, nhấc túi xách lên và mở cửa trước. Ba valy hành lý chưa mở nằm trên sàn trong phòng khách, vẫn chưa có người nào chọn phòng ngủ.

Phòng khách xinh đẹp, mang dáng dấp kiến trúc thời thuộc địa, được trang trí bằng nhiều vật dụng thủ công địa phương và một vài tác phẩm nghệ thuật. Một mô hình tàu lớn nằm ở cạnh lối vào, một lò sưởi đá lớn đặt ở một bức tường của căn phòng. Những đồ đạc còn lại trong phòng mang dáng dấp thời kỳ thuộc địa, nhưng quan trọng hơn, chúng trông rất thoải mái. Màu xanh sẫm và màu gỉ sét, cùng với màu vàng ở một vài chỗ, hòa hợp một cách hoàn hảo với sắc thu trắng lợt bên ngoài.

“Em đã hiểu vì sao chị cho em mượn căn nhà này rồi,” Ellie nói lớn, chắc là bác sĩ trị liệu của cô muốn khoe chỗ này với cô.

Ellie đi thẳng ra hành lang rộng, thông ra nhà bếp với những tủ chạn màu vàng sáng màu, từ đây, cô có thể nhìn ra khu vườn sau nhà. Hai người phụ nữ đang ngồi dưới tán cây lá đỏ thắm. Họ ngồi đối diện với ngôi nhà, một

bình nước chanh đặt trên chiếc bàn gỗ nhỏ giữa hai người, cả hai đang nói chuyện một cách yên lặng.

Ellie đi qua phòng khách, vào nhà bếp, dừng lại ở bồn rửa tay, nhìn ra cửa sổ. Cô mong đợi hai người phụ nữ có thể thấy cô ngay lập tức, nhưng mặt trời nằm sau họ và chiếu bóng lên bình thủy tinh, họ không nhìn thấy cô. Khi cô nhận ra mình không thể nhìn rõ được vài thứ, cô không thể ngăn được ham muốn đứng lên để quan sát.

Leslie không còn rục rờ như trước kia. Cô trông như một người nội trợ tuổi trung niên thuộc tầng lớp trung lưu. Cô vẫn còn thon thả, nhưng đã mất đi những nét đặc trưng của một cơ thể đã từng khiến người khác thèm khát có được. Tóc cô đã mất đi màu nâu vàng sáng rục, giờ nhìn như màu nâu, với nhiều sợi tóc xám năm xen kẽ, cô ấy không nhuộm tóc. Da cô ấy vẫn còn đẹp, nhưng đã có những nếp nhăn ở mắt, và có những đường rãnh sâu chạy từ mũi tới miệng cô.

Cô ấy rất không hạnh phúc, Ellie nghĩ.

Ellie vẫn nhìn Leslie và nhớ lại cô gái mà cô đã gặp trước kia. Thứ duy nhất còn lại của cô gái Leslie mà cô từng gặp chính là điệu bộ của cô ấy. Leslie đứng thẳng, lưng thẳng băng.

Mình không biết trước cô ấy sẽ như thế này, Ellie nghĩ, cau mày.

Cô biết, sớm hay muộn cô cũng phải ngẩng đầu lên và nhìn Madison. Nhưng Ellie không muốn. Cô nhìn thấy nhiều hơn những gì cô muốn khi cô đưa mắt qua người phụ nữ đã từng xinh đẹp.

Trong một lúc, Ellie nhắm mắt lại và cầu nguyện có thêm sức mạnh, cô mở mắt ra và nhìn Madison.

Ngắm nhìn Madison bây giờ giống như ngắm nhìn một bức tượng Monet bỏ quên dưới mưa và tuyết trong mười chín năm. Cô đã từng xinh đẹp đến kinh ngạc, nhưng vẻ đẹp của cô đã bị phá hủy bởi sự thờ ơ và thời gian.

Madison vẫn cao ráo, nhưng cột sống của cô hơi khòm, như thể cô bỏ ra hàng giờ để cúi người trên một chiếc bàn. Và cô đang hút thuốc. Chỉ trong vài phút Ellie đứng đây, Madison đã hút xong một điếu thuốc và bắt đầu

điều khác. Trước mặt cô ấy là gạt tàn đầy đầu lọc thuốc lá, một gói thuốc và bật lửa đặt cạnh.

Nếu Ellie nhìn kỹ, cô có thể nhìn thấy vẻ đẹp Madison đã từng có. Có những quầng thâm dưới mắt cô. Làn da từng hoàn hảo và khỏe mạnh, giờ đã ngả màu xám. Tóc cô vẫn dài, buộc chặt ra sau, nhưng Ellie không còn nhìn ra được sự mượt mà, sáng bóng trên mái tóc.

Nếu như trước kia Madison mảnh khảnh, bây giờ cô ấy hốc hác. Cô mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, bó chặt cánh tay quá gầy, không cơ bắp. Chân cô mảnh khảnh trong chiếc quần tây dài may theo kiểu ống suôn.

Ellie thấy được Leslie không hạnh phúc, còn với Madison, tựa như cuộc đời đã cho một chiếc xe tải cán qua người cô.

Những lời của Jeanne vang lên trong đầu cô, có thể hai người phụ nữ này còn gặp khó khăn hơn cả cô. Suy nghĩ này đã giải phóng nỗi lo lắng trong người Ellie. Cô sẽ không bị hai người phụ nữ kia phán xét. Cô sẽ không bị chê bai vì đã tăng tới bốn mươi pound. Và cô sẽ không bị giễu cợt vì đã đánh mất thành công của mình, và mất phương hướng trong cuộc sống.

Cô chắc mình sẽ không phải nhận sự thương hại – điều này xoa dịu cô.

Ellie quay mặt đi khỏi hai người phụ nữ đang ngồi đợi cô dưới tán cây. Cô diễn kịch thế nào đây? Cô mang khuôn mặt vui vẻ và nói là họ đã không thay đổi nhiều? Hay cô nói dối và nói rằng cô hạnh phúc và đang viết một cuốn sách mới, giống như những quyển khác, sẽ lại là một best-seller?

Ellie nhớ lại cái ngày ở DMV. Đó là ngày cô châm biếm và kiêu căng. Sự kiêu căng từ niềm tin của bản thân, tin chắc rằng mình sẽ đi chinh phục cả thế giới. Nói cách khác, cô đã là chính mình. Họ thích cô của ngày đó. Giờ, cô sẽ lại là chính mình lần nữa.

Hít một hơi thật sâu, cô đưa tay lên quả đấm cửa và mở.

Ellie bước ra ngoài, hai người phụ nữ kia ngừng nói và nhìn lên Ellie. Cô có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trên khuôn mặt họ về thân hình cô. Cô đã tăng cân rất nhiều kể từ lần cuối họ gặp cô.

Leslie cố gắng tập trung để cất tiếng, nhưng Ellie đã lên tiếng trước cô. “Thật tệ khi chúng ta đã không có giải thưởng dành cho người xấu xí nhất,” Ellie nói với nụ cười rạng rỡ.

“Mình giành giải,” Madison nói. Cô đang ngồi trên ghế, điều xì gà kẹp giữa các ngón tay, đôi chân dài duỗi ra phía trước và mỉm cười với Ellie. Khi cô làm vậy, Ellie có thể nhìn thấy được phần nào hình ảnh của một Madison ngày trước, cô gái với nụ cười rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

“Mình không chắc đâu,” Ellie nói khi cô ngồi xuống cạnh Leslie. Có ly nước thứ ba trên bàn và cô rót nước chanh vào đấy. “Mình nghĩ là béo phì khá là gây sốc. Nó cho thấy sự thiếu kỷ luật.”

“Ít nhất là cậu có một cuộc sống thành công,” Madison nói. “Cậu là một nhà văn ăn khách. Cả thế giới mua sách của cậu, còn mình thì làm việc trong một phòng khám thú y. Nếu có một con chó bị ốm, mình sẽ là người hưởng lợi. Không chồng, không con cái. Vậy đấy.”

Cô ấy dùng những từ ngữ ghê gớm, nhưng lại nói với kiểu vui vẻ khiến Ellie mỉm cười. Thật tốt khi biết ai đó cũng có những rắc rối. Thời gian qua, dường như tất cả những người cô gặp đều có một cuộc đời thú vị, không rắc rối. Có thể là họ nói dối, nhưng ngay cả ý nghĩ đó cũng không thể làm giảm được sự đau khổ của Ellie.

Nhưng lúc này cô có thể mỉm cười được rồi. “Cậu thấy như vậy là tệ ư? Mình thì cạn kiệt. Không viết được chữ nào trong ba năm qua. Cuộc ly hôn gần như lấy đi mọi thứ mình kiếm được trong mười năm viết sách, tất cả những gì mình có đều được đưa cho người chồng cũ, người cả ngày không làm việc gì.”

“Ít nhất cậu có thứ để mất,” Madison nói một cách vui vẻ. “Mình không làm được việc gì ra tiền. Mình không có thứ gì để bị ai đó lấy mất.”

“Nhưng không phải như vậy tốt hơn sao?” Ellie hỏi. “Cậu không bị cả thế giới hỏi câu đã từng là ai trước kia.”

“Ồ, không,” Madison nói nghiêm túc. “Có thì tốt hơn là không bao giờ có thứ gì. Mình nghĩ là Nietzsche đã nói câu này.”

“Plato,” Ellie nói một cách chắc nịch. “Plato nói câu này, nhưng mình đồng ý với Socrates. Ông ấy nói...”

Mình yêu khoảnh khắc mình sáng tạo ra một thứ gì đó, Ellie thầm nghĩ. Mình thích kiểu đối đáp qua lại này, trò chuyện chọc ghẹo nhau. Và mình nhớ nó. Và thật là, ừ, rất, rất tốt khi không thấy sự thương hại trong mắt ai đó. Trong ánh mắt Madison không nói lên cô cảm thấy tiếc cho Ellie mà cô đã từng biết, một Ellie mảnh mai, một cô gái không có nỗi đau trong mắt. Thực tế, Ellie nhìn thấy hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt của Madison, Ellie gần như tin rằng cô vẫn còn là cô gái của nhiều năm trước.

“Ngày hai cậu,” Leslie nói.

Ellie và Madison ngừng đoạn hội thoại xem cuộc đời ai tệ hơn để quay qua nhìn Leslie.

Leslie nhìn họ với nụ cười ngọt ngào. “Mình đã đám cưới với cậu bé hàng xóm và có hai con. Bây giờ cả thị trấn đang rỉ tai nhau là chồng mình đang qua lại với cô trợ lý mới tên Bambi. Mình sống trong một ngôi nhà kiểu Victoria rộng rãi mà chồng mình đã xếp đầy các món đồ cổ không thể chạm vào được. Năm ngoái, anh ấy đã sửa sang lại nhà bếp của mình và làm cho nó hiện đại hơn. Mẹ mình muốn mình ly dị chồng. Con gái mình muốn mình ‘chống trả’. Và con trai mình chạy trốn và ẩn nấp khi thấy bất cứ dấu hiệu xung đột nào - nghĩa là mình hiếm khi nhìn thấy thẳng bé. Và cái mình đang làm là mình dành cả cuộc đời cho ba người đó, nếu mình chia tay, mình sẽ không có ý tưởng nào dù là mong manh nhất làm cách nào để có được một công việc. Và...” cô dừng lại, như chờ đợi một hồi trống vang lên. “Mình đang tham gia vào ba hội đồng gây quỹ.”

Madison và Ellie ngòl đó, mắt hấp háy với Leslis. Ellie quay sang Madison, rồi lại quay sang Leslie.

“Cậu thẳng,” Madison nói.

“Hoặc thua. Tùy thuộc cách cậu nhìn nhận,” Ellie nói.

“Còn bữa tối thì sao?” Madison nói. “Mình đói lắm rồi.”

Ellie nheo mắt nhìn cô. “Nếu cậu nói với mình cậu là kiểu phụ nữ ăn mọi thứ và không bao giờ tăng cân, mình sẽ giết cậu.”

“Rút súng ra đi cưng,” Madison nói, cười tươi.

Trước khi cô lên tiếng, Leslie đã đứng dậy. “Thôi nào, hai cậu, ngừng thách nhau đi. Cậu lạc bộ chỗ mình sẽ có một buổi khiêu vũ từ thiện tháng tới và mình cần một chủ đề cho buổi khiêu vũ. Hai cậu có thể nghĩ ra một vài ý tưởng cho mình.”

Ellie đứng lên, cô nhìn Madison. “Đây chính xác là điều tệ nhất.” Ellie nói.

“Chính xác.” Madison nhìn Leslie. “Một câu lạc bộ vùng quê? Làm ơn nói với mình là ít nhất cậu dạy nhảy cho bọn trẻ con. Hoặc cái gì đó tương tự!”

Leslie mỉm cười. “Ngôi nhà Victoria rộng rãi của mình có một ngôi nhà mùa hè xinh đẹp, lãng mạn. Nó đã hư hại, nhưng mấy năm trước mình đã sửa lại. Trong lúc mình có thai, chồng mình đã chuyển TV vào đó. Sau đó anh ta...”

“Ngừng lại! Ngừng lại!” Ellie nói, tay ôm mặt như tấm khiên che chắn mũi tên. “Mình không thể chịu thêm được nữa. Cậu nói là bọn mình đi ra ngoài và nhậu nhẹt sao? Một trong hai cậu trở thành một kẻ nghiện rượu?”

Madison giơ điều thuốc lên. “Những cái này là thói xấu duy nhất của mình.”

Ellie chống tay lên hông. “Sô-cô-la.”

Cả hai quay sang Leslie. “Mình không có tật xấu nào cả,” cô cười nói.

Cả Madison và Ellie cùng lầm bầm. “Cậu ấy luôn thẳng, phải không nào?” Ellie nói.

Leslie khoanh tay. “Chúng ta sẽ đi tìm một nơi để tận hưởng buổi tối.”

Ellie và Madison nắm tay Leslie; cả ba hướng về phía cửa công, tiến ra đường.

Bốn

Ba người ăn bữa tối, dĩ nhiên là dùng món tôm hùm, trong một nhà hàng có chữ “main” trong tên. Sau bữa tối, cả ba đi dạo quanh thị trấn nhỏ, ngắm nhìn bến tàu, các con tàu đang neo đậu, những biển báo màu đỏ ghi rõ tất cả con tàu này đều thuộc về một người thuyền trưởng nào đó.

“Tất cả các con tàu này đều được đặt tên là Josiah sao?” Ellie hỏi.

Sau cuộc nói chuyện thân mật trước bữa tối, cả ba cảm thấy thân thiết với nhau nhưng cảm giác ấy biến mất ngay khi họ bước vào nhà hàng. Có vài người phụ nữ liếc mắt về phía Ellie và nói, “Cô ta không phải là-”

Ellie liếc họ một cách sắc lém. “Không,” cô nói một cách chắc chắn, đi về phía Leslie và Madison, theo sau người bồi bàn tới bàn ăn. Nhưng những người phụ nữ đó vẫn tiếp tục nhìn Ellie chăm chăm đến nỗi cô không thể nào tập trung vào bữa tối hay trò chuyện với hai cô bạn đi cùng.

Sự có mặt của những người khác trong nhà hàng và cái nhìn chăm chăm của người phụ nữ kia khiến ba người cảm thấy họ không còn là những người bạn cũ. Sự thật, một trong số họ là người nổi tiếng.

“Kể cho bọn mình nghe về bọn trẻ đi,” Madison nói với Leslie bằng giọng trịnh trọng.

Sự thân thiết biến mất. Giờ mỗi người đều là một người lạ với người kia, mỗi người phụ nữ có cuộc sống rất khác biệt với hai người còn lại. Leslie, cuộc đời cô gắn với nhà thờ, trường học và những cuộc hội họp trong thị trấn, rất khác với Madison với những cuộc hò hẹn, tìm kiếm người đàn ông của đời mình. Cuộc đời của Ellie khác biệt nhất với hai người phụ nữ kia. Không ai trong hai người xin chữ ký của cô.

“Chúng ta đi dạo nhé?” một lúc sau, Ellie hỏi.

Bởi lẽ Leslie và Madison đều không muốn những người khác trong nhà hàng nhắc nhở họ về sự thành công vượt bậc của Ellie, họ đồng ý ngay lập

tức. Làm sao bạn có thể thư giãn với một người phụ nữ - nhà văn yêu thích của Đệ nhất phu nhân?

Họ đi dạo, nhưng sự căng thẳng vẫn không được giảm bớt. Ba người đi lang thang, nhìn vào cửa hàng, cả Ellie và Madison đều im lặng.

Leslie lại là người hòa giải, xoa dịu bầu không khí giữa họ. “Mình nghĩ là bọn mình nên uống say một trận,” Leslie nói.

Cả Madison và Ellie đều không trả lời cô, mỉm cười yếu ớt, tiếp tục ngắm nhìn các cửa hàng. Cả hai đều có vẻ như đang bị thu hút bởi một cửa hàng có trang hoàng những chú chim gỗ.

“Ellie, cậu là người nổi tiếng, vậy nên cậu sẽ chi trả cho bữa say túy lúy này nhé,” Leslie nói, khiến Ellie mỉm cười.

“Cô ấy có thể trả bằng một chữ ký,” Madison nói, có chút không thân thiện trong giọng nói.

“Giá mà chữ ký được in trên thẻ tín dụng,” Ellie đáp trả, nhìn Madison, có chút thách thức.

“Nếu hai cậu đánh nhau, các cậu nghĩ là mình sẽ đánh cược vào người nào?” Leslie hỏi, hạ nhiệt bầu không khí.

“Mình đói rồi,” Ellie nói. “Người phụ nữ đó khiến mình lo lắng đến nỗi không ăn được gì.”

Leslie mỉm cười và chỉ vào một cửa hàng tạp hóa nhỏ vẫn còn mở cửa và một cửa hàng rượu bên kia đường. Ba mươi phút sau, ba người phụ nữ xuất hiện với linh kính thức ăn và chai nhựa trên tay. Họ trở về căn nhà nhỏ.

Ngay khi bước vào trong ngôi nhà, tâm tạng của họ tốt trở lại. Bên ngoài ngôi nhà, họ ý thức được họ không biết về nhau, những cuộc sống khác nhau sẽ có tới những cách cư xử khác nhau. Nhưng bên trong ngôi nhà, họ lại là ba cô gái – Những cô gái của Ira, và họ lại ngang hàng nhau. Tương lai của họ vẫn còn chưa được tạo dựng.

Ellie mở hai túi nhựa chứa đầy bánh và ba túi khoai tây chiên trong khi Leslie lục lọi nhà bếp tìm một cái mở nắp chai. Madison quăng ba cái gói

lên sàn trước ghế sofa, lôi ra hai hộp thuốc lá và nằm phịch xuống.

Ellie nhìn mấy điều thuốc và mở cửa sổ gần chỗ Madison. Leslie quay trở lại với ba chiếc ly và một chai rượu trắng đã mở sẵn.

“Được rồi, ai trước nào?” Leslie hỏi khi cô cũng quăng mấy cái gối trên sàn và ngồi xuống. Ellie đuổi người trên ghế sofa đằng sau Madison.

“Trước cái gì cơ?” Ellie hỏi.

Mắt Leslie sáng lên. “Nói cứ như cậu không ham hố nghe vậy.”

Ellie cười và bốc một miếng bánh. “Chuyện gì xảy ra với sự nghiệp khiêu vũ của cậu?”

Trước khi Leslie trả lời, Madison nhìn qua màn khói thuốc và nói, “Tại sao chúng ta không ngồi xuống và nói về những người đàn ông?”

“Phần mình thì không có gì để nói cả,” Ellie nói, ăn thêm một miếng bánh.

“Mình cũng không,” Leslie nói. “Mình kết hôn với Alan và mình hoàn toàn chung thủy với anh ấy.”

Tuyên bố này kéo cuộc nói chuyện tới chỗ im lặng.

Ellie xoay người, nhìn lên trần nhà. “Cậu có bao giờ nghĩ về những người đàn ông đã ra đi? Về người đàn ông mà lẽ ra cậu đã có thể có được và rồi mọi chuyện lại không thành?”

Không ai lên tiếng, Ellie nằm nghiêng một bên và nhìn họ. Cả Leslie và Madison đều chăm chú nhìn vào bàn tay mình, không nhìn ánh mắt của người kia.

Ellie cầm ly của mình lên và nói, “Mình nhớ ra một chuyện là bọn mình chỉ ở đây có vài giờ thôi. Vậy ai nói trước nào?”

“Mình nói trước nhé,” Madison nói, nheo mắt nhìn Ellie.

Ellie định lên tiếng, nhưng nghĩ lại, cô quay sang Leslie. “Cậu thì sao? Cậu có nhiều thứ phải hối tiếc không?”

Leslie cười một cách mãn nguyện. “Mình hạnh phúc với cuộc sống của mình. Chồng và con mình không quan tâm tới mình và đôi khi mình tự hỏi

liệu họ có bỏ mặc mình nếu mình té chết trong nhà bếp, nhưng...” Cô dừng lại, phì cười trước ánh mắt kinh sợ của hai người. “Được rồi, ở nhà mình bị coi một tấm thảm chùi chân. Mình thừa nhận, nhưng mình yêu gia đình mình.”

“Cậu không muốn thay đổi điều gì ư?” Ellie hỏi, rõ ràng là không tin tưởng cô.

“Không, không thay đổi gì hết...” Leslie nói.

“Nhưng mà...”

“Alan là người đàn ông duy nhất mình từng ngủ chung.”

“Mình sẽ không bình luận chuyện này,” Madison nói và dập điếu thuốc.

“Có một anh chàng ở trường đại học thích mình, nhưng... Ồ, anh ta giàu có.”

“Có trở ngại nào đó sao?” Madison hỏi.

Leslie nói. “Kennedy giàu có. Sự thật là gia đình anh ta đã đe dọa mình, buộc mình từ chối lời mời tham dự bữa tiệc của gia đình anh ta.”

“Chuyện gì đã xảy ra với anh ta?”

“Anh ta bây giờ là một thượng nghị sĩ. Một số người nói rằng anh ta sẽ làm tổng thống trong tương lai.”

“Chúa ơi. Phu nhân tổng thống...” Madison nói, châm điếu thuốc khác.

Ellie nhìn Leslie chăm chú. “Rồi sao nữa?” cô hỏi.

Leslie uống một ngụm rượu lớn. “Chỉ vậy thôi. Không gì xảy ra hết. Sau khi mình từ chối lời mời của anh ta, anh ta không còn thích mình nữa và mình cũng chưa bao giờ suy nghĩ lại chuyện này. Ngoại trừ... Năm ngoái, mỗi khi Alan đề cập tới Bambi, mình tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu như mình chấp nhận lời mời của anh ta. Mình nghĩ nếu Alan có thêm sự cạnh tranh thì cũng tốt.”

“Anh ta không thích cậu nữa? Không bao giờ ư?” Madison hỏi.

“Không,” Leslie nói, ánh mắt xa xăm, cô mỉm cười. “Hai cậu có bao nhiêu người đàn ông?”

“Hàng ngàn,” Ellie trả lời ngay lập tức. “Ồ. Ít nhất là hàng ngàn. Người nổi tiếng thường được săn đón, cậu biết mà.”

Leslie cười to rồi nhìn qua Madison. “Còn cậu?”

“Giống cậu thôi. Hàng ngàn.”

“Hiểu rồi. Hai cậu là hai kẻ nói dối kém cỏi.”

Cả Ellie và Madison cùng cười.

“Được rồi, có thể là hai,” Ellie nói. “Chồng cũ của mình và một anh chàng hồi trung học.”

“Ba,” Madison nói. “Mình kết hôn được vài năm và ba người đó cặp với nhau.”

“Chúng ta không tuyên truyền cho cách mạng giới tính.” Leslie nói.

“Còn cậu thì sao?” Madison hỏi Leslie. “Cậu có bỏ rơi anh chàng nào trong cuộc đời cậu không?”

“Một người cũng không.”

Cả hai người phụ nữ cùng châm chọc. “Chắc rồi. Cậu ấy chỉ không nói ra thôi.” Madison nói.

“Không. Mình vẫn đang chờ đợi Jessie của mình.” Ellie nói.

“Anh ta là ai?”

“Chẳng phải ai hết. Trong phim *Romancing the Stone* các nhân vật của Kathleen Turner đều rất lãng mạn và người anh hùng của tất cả mọi người tên là Jessie. Cô ấy nói cô ấy đang đợi người đàn ông đó xuất hiện. Và mình cũng vậy.”

“Trước kia không có một người đàn ông nào sao, ngoài người đàn ông mà cậu đã kết hôn, người...?” Madison ngọ nguậy đôi lông mày nhìn Ellie.

“Không,” Ellie trả lời, họ có thể nghe thấy sự thành thật trong giọng nói của cô. “Tất cả những người đàn ông trong đời mình đều nằm trong đầu mình. Và mình viết họ ra và bán họ. Mình chia sẻ hình ảnh tưởng tượng đó với toàn nước Mỹ. Với cả thế giới nếu mình may mắn.”

“Sao mình cứ cảm giác là cậu đang giấu điều gì đó?” Leslie nói, nhìn Ellie theo cùng cái cách mà cô đã bị nhìn.

Ellie cầm ly rượu, khi cô nói, miệng cô mím lại. “Thật ra, có một người đàn ông thích mình. Mình thích anh ta nhiều lắm, rất ngưỡng mộ anh ta. Anh ta đã kết hôn và có hai cô con gái và khi anh ta yêu cầu vợ ly hôn, mọi người đã lãng mạ anh. Họ không thể ngờ rằng anh lại có thể làm một việc tồi bại như vậy với người vợ thân yêu của mình. Nhưng mình đã bảo vệ anh ta. Mình nói với anh ta là mình hiểu hết. Mình bảo vệ anh ta trước những người khác. Mình nghĩ mình đã tưởng tượng ra cảnh anh ấy nói mình tuyệt vời ra sao, sau đó, anh ta đưa mình ra khỏi cuộc hôn nhân không hạnh phúc của mình và...” Ellie đặt ly rượu xuống và nhún vai. “Chuyện này không xảy ra. Anh ta kết hôn với người khác và chuyển tới sinh sống ở bang khác.”

Leslie nhìn Madison. “Cậu chắc phải từ chối một người đàn ông bạc triệu.”

“Mình ước là vậy,” Madison nói, như thể họ chỉ đang đùa cợt nhau.

Nhưng Ellie và Leslie không cười. Thay vì vậy, họ nhìn chăm chăm vào cô.

“Được rồi, mình nhận được nhiều tỏ tình, phần lớn là không đứng đắn, nhưng chúng không hấp dẫn với mình.” Madison nhìn xuống điếu thuốc, rồi quay lại nhìn hai người phụ nữ. Họ nhìn cô, không tin chút nào. “Được rồi, có một người đàn ông,” Madison nói khi cô châm một điếu thuốc khác, “cách đây rất lâu rồi, mình thấy đó là một tình huống hơn là một sự kiện. Mình không nghĩ là anh ấy chú ý đến ai đó giống mình nếu như bọn mình không ở cùng nhau vào mùa hè đó.”

Ellie nhảy bổ vào ngay sau câu nói này “Nghĩa là sao? Ai đó thích cậu? Ý cậu là ai đó đẹp trai tới mức các vì sao cũng phải ganh tỵ?”

Madison cười. “Mình rành kiểu nói chuyện của cậu rồi. Không. Mình không có ý đó. Ý mình là người đó vẫn chưa học xong. Anh ấy chỉ mới học xong năm ba trường y, và mình... Ồ, một cậu chuyện buồn chán.”

“Nó không buồn chán với mình tí nào,” Ellie nói khi cô bốc một nắm bông ngô. “Nghe có buồn chán với cậu không, Leslie?”

“Ít nhất là không. So sánh với các phương án khác, một cái giường hoặc một cái TV, mình nghĩ là câu chuyện này rõ ràng là hấp dẫn hơn.”

Madison cười. “Hai cậu thật là tốt với mình. Được rồi, chuyện xảy ra ngay sau khi mình bị sẩy thai...”

“Cái gì?!” cả hai người cùng phụ nữ cùng la to.

Madison thở dài, vẫy tàn thuốc. Cả hai người phụ nữ cùng nhận thấy bàn tay cô có chút run rẩy khi cô đưa điếu thuốc lên môi, nhưng hai người không nói gì. Madison phả ra một làn khói thuốc, ngả đầu ra sau, thở chậm chậm. “Mình chưa bao giờ cần tới liệu pháp tâm lý – không phải là mình không cần, không có ý nói cậu đâu, mình chỉ không đủ tiền chi trả mà thôi – nhưng mình nghĩ có thể ở cùng hai cậu giống như ở trong một nhóm chữa trị tâm lý.”

“Hãy kể với mọi chuyện với tội mình,” Ellie nói một cách háo hức.

“Được thôi,” Madison nói khi cô cầm điếu thuốc chỉ vào Ellie, “nhưng nếu mình đọc thấy một chữ nào của câu chuyện này trong sách của cậu, mình sẽ kiện cậu.”

Ellie nhìn ra chỗ khác, như thể cô đang suy nghĩ về yêu cầu này, và khi cô quay lại, cả Leslie và Madison đều đang nén cười. “Được rồi, mình đồng ý,” Ellie nói, giả vờ do dự, nhưng cô thích nghe một câu chuyện cũng ngang với thích kể nó ra.

“Lần sẩy thai thực sự không liên quan gì với chuyện này, nhưng...” Madison giơ tay lên khi thấy Leslie và Ellie đang định lên tiếng phản đối. Madison thở sâu, kéo một hơi thuốc sâu hơn. “Đó là một tai nạn, khi một trong những chuyện này xảy ra. Roger vẫn còn ngồi xe lăn, và...”

“Đợi đã!” Ellie nói. “Xe lăn? Roger? Roger có phải là anh chàng cậu đã làm bài tập cho và là người bỏ rơi cậu vì một cô gái đại học không?”

Madison mỉm cười trong màn khói thuốc. “Cậu làm mình quên đi mười chín năm qua. Mình lại có thể như lúc ngồi trên chiếc ghế dài đó ở DMV.

Không lâu sau khi mình tới New York, Roger gặp tai nạn. Anh ta đang đạp xe thì bị một chiếc ô tô đâm phải, cán qua xương chậu và gãy tất cả xương.”

“Ôi!” Ellie nói.

“Và cậu đã rời New York và sự nghiệp người mẫu để quay lại với anh ta?” Leslie hỏi dịu dàng.

Madison dập tắt điếu thuốc. “Ừ. Nhưng trước khi hai cậu bắt đầu nghĩ là mình từ bỏ, mình muốn nhắc hai cậu, làm người mẫu không phải là ý tưởng của mình. Đó là ý tưởng của thị trấn.”

“Cậu muốn trở thành một y tá,” Leslie nói.

“Ừ,” Madison mỉm cười với hai người. Thật vui khi thấy cả hai còn nhớ rõ như vậy. “Roger gọi mình từ bệnh viện và nói anh ta không thể đi được nữa. Sau đó anh ta nói vẫn còn yêu mình, anh ta đã từ chối người vợ sắp cưới, vì vậy, mình trở về nhà. Mình không hy sinh gì nhiều khi từ bỏ ý định làm người mẫu. Mình ghét...” Cô dừng lại, châm một điếu thuốc khác. “Mình không thích làm người mẫu,” cô nói, “Vậy nên mình vui mừng khi có một lý do giúp mình trở về nhà. Roger nói mình đã quyết định đúng. Anh ta thừa nhận với bố việc anh ta đã bỏ rơi mình, và bố anh ta đe dọa nếu anh ta kết hôn với một cô gái không được học hành như mình, anh ta sẽ không được thừa kế.”

“Cứ như không học đại học là tội lỗi ấy,” Ellie nói nhỏ.

Madison giả vờ như không nghe thấy Ellie nói. “Mình trở về và kết hôn với một người đàn ông còn đang nằm trong bệnh viện với một cơ thể bị dập nát. Mình bước vào lễ đường. Mình nghĩ là mình làm đúng.”

Madison nhìn Ellie và Leslie phì cười, nhưng cả hai im lặng.

“Roger là một bệnh nhân khó tính. Anh ta vốn là người hay chạy nhảy, vậy nên anh ta không chịu được cảnh bị giam cầm trên giường. Bố mẹ anh ta thì...” Madison dừng lại uống rượu; cô nhìn lên hai người phụ nữ. “Bố mẹ Roger rất giàu có, nhưng họ cũng cực kỳ đáng khinh. Họ không chi một đồng nào để chữa trị cho Roger. Mình không bao giờ biết chính xác, nhưng

mình nghĩ bố chồng cũ của mình cho phép Roger lấy mình và mình sẽ làm y tá miễn phí. Trên hết, mình đã có nhiều năm kinh nghiệm chăm sóc mẹ mình. Mình thậm chí còn làm việc trong bệnh viện.”

Ellie và Leslie có thể thấy được Madison đang cố gắng làm cho câu chuyện tồi tệ này nhẹ nhàng hơn, nhưng hai người phụ nữ không cười được; họ không thể. Không công bằng khi Madison đã phải từ bỏ học đại học để chăm sóc mẹ, sau đó lại từ bỏ cơ hội làm người mẫu để chăm sóc chồng.

“Vậy còn cái *người đã bỏ đi*?” Leslie hỏi khi cô rót rượu vào ly của Madison.

“Ừ,” Madison, một nụ cười thật sự hiện trên khuôn mặt cô. “Thomas.”

“Roger bị thương, nhưng anh ta vẫn, cậu biết đấy,” Madison nói khi cô đặt ly xuống, “mình có thai được sáu tháng và bố mẹ Roger đi nghỉ cuối tuần.”

“Cậu sống với bố mẹ chồng?” Ellie khiếp sợ hỏi.

“Ừ, Roger không có tiền và mình cũng không. Ý mình là, mình có tiền của thị trấn cho mình làm người mẫu, nhưng chẳng mấy chốc số tiền đó bị tiêu hết.”

Ellie nổ tung với thông tin này, Leslie đặt tay lên cánh tay Ellie để ngăn cô lại. Madison đã tiêu hết tiền học đại học của mình vào căn bệnh của mẹ; sau đó thì tiêu hết tiền người mẫu của cô cho một kẻ giàu có, ưa than vãn và bạc bẽo.

“Cuối tuần đó bố mẹ Roger không có nhà, bọn mình ở một mình, mình đang có thai sáu tháng. Những chuyện xảy ra kỳ thực rất đơn giản. Mình đang đẩy Roger vào phòng tắm, một bánh của xe lăn mắc vào tấm thảm đắt tiền của bố mẹ anh ta. Mình sợ tấm thảm sẽ bị dịch chuyển và cái lọ hoa của họ bị vỡ.” Khuôn miệng vẫn-còn-xinh-đẹp của Madison mím lại thành đường thẳng. “Mình đã năn nỉ bố mẹ anh ta bỏ tiền ra làm một cái đường ray cho xe lăn trong phòng tắm, nhưng họ đã đi New York và chi ra mười ngàn đô la để mua mấy cái lọ gốm Trung Hoa.”

Cô châm một điều thuốc khác trước khi nói tiếp, hai người phụ nữ im lặng nhìn cô. Không khí nặng trĩu nỗi đau của Madison, dẫu cho cô cố tỏ ra bản thân không còn giận dữ.

“Chân Roger đang lành, và có những cơn co giật ở những chỗ xương bị lệch. Mình đã phải nhận vài vết bầm tím ở hông do những cơn co giật đó. Ngày hôm đó, không hiểu sao mình lại không nghĩ đến mấy cái chân đó khi mình quỳ xuống để kéo tấm thảm ra khỏi bánh xe.” Cô nhìn lên hai người phụ nữ. “Mình đang đứng ở đầu cầu thang, và khi chân Roger đập trúng mình, mình mất thăng bằng và ngã xuống cầu thang.”

Cô ngừng lại, tập trung vào điều thuốc. Hai người chỉ nhìn cô. Họ không biết nói gì, “*Mình rất tiếc,*” chẳng thích hợp chút nào.

“Mình bất tỉnh, Roger phải đi tới cái điện thoại duy nhất trên lầu hai trong phòng ngủ của bố mẹ anh ta. Anh ta không thể tự đẩy xe lăn đi qua hành lang, vậy nên anh ta phải lết đi. Phần thân trên của anh ta khỏe mạnh, nhưng phải mất một lúc. Và mình... đang chảy máu.” Bệnh viện gần nhất cách năm mươi dặm. Lúc đó đang là mùa đông ở Montana. Roger xoay xở để gọi vài người hàng xóm đến giúp, nhưng họ cũng chẳng thể làm gì. Chỉ biết cầm máu.”

Madison nhìn xuống gạt tàn. “Lúc xe cứu thương đến, mình đang đau đẻ. Thằng bé không sống lâu. Nó còn nhỏ quá.”

Madison nhìn qua ngoài cửa sổ. “Khi mình tới bệnh viện, việc duy nhất bác sĩ có thể làm là cầm máu và lấy dạ con ra.”

Ellie đưa tay ra nắm cổ tay Leslie. Cô không dám chạm vào Madison, cô đoán người phụ nữ kiêu hãnh này không muốn người khác thương hại.

Một lúc sau, Madison quay lại nhìn hai người, nở nụ cười cứng nhắc. “Giờ thì các cậu biết tại sao mình không thể có con được nữa. Sao bọn mình không nói chuyện khác đi?”

“Mùa hè cậu gặp người đàn ông đó,” Leslie dịu dàng nói khi Ellie rút tay về.

“À. Đó là mùa hè ngay sau vụ sảy thai và mình còn khá yếu. Mình sụt cân và mình thừa nhận là trông mình khá tệ. Mình có nhiều mâu thuẫn hơn trước với bố mẹ Roger. Họ xấu hổ với đứa con trai bị thương. Anh ta không còn đúng với hình ảnh đứa con trai hoàn hảo của họ. Vậy nên, họ giữ anh ta và mình trên lầu hai. Không có đường dốc cho xe lăn – không phải là mình không cố để xây một cái, nhưng họ nói làm vậy sẽ làm xấu ngôi nhà.”

“Vậy nên họ giữ cậu và Roger như tù nhân,” Leslie nói.

“Đại khái vậy. Và mình có thể nói với cậu là bọn mình phát ốm với nhau. Nhưng công bằng mà nói, phần lớn đó là lỗi của mình. Mình khá là... buồn về chuyện đứa bé.”

“Chán nản muốn tự tử?” Ellie hỏi.

“Chính xác!” Madison trả lời, mỉm cười một chút. “Thật ra, mình phát điên vì đau khổ và cô độc. Mình mệt mỏi tới mức tóc mình bắt đầu rụng.”

“Bây giờ thì chắc là rụng hết rồi hả?” Ellie nói, vui mừng khi thấy Madison cười tươi hơn với lời nói đùa của cô.

“Ừ,” Madison nói, giọng nhẹ nhàng hơn. “Dù sao thì khi một vài người bạn đại học của Roger gọi điện và mời tụi mình bay tới miền bắc New York chơi hai tuần với gia đình anh ta tại ngôi nhà mùa hè của họ, mình và Roger đều thích mê. Người đàn ông đó là bạn cùng phòng đại học của Roger vừa té vào chậu giặt trong lúc đang chơi bóng đá và bị gãy chân. Anh ta đang bó bột, còn Roger lúc đó đang mang nặng, hai người họ có thể an ủi cho nhau.”

“Với cậu hầu hạ cho bọn họ,” Leslie nói theo kiểu cô đoán được những thứ đang chờ đợi Madison.

“Thực ra, mình cũng nghĩ vậy. Mình chắc chắn chuyển đi sẽ như vậy nên đã năn nỉ Roger đi mà không có mình.”

“Ý cậu là cậu đang yêu cầu anh ta tự ăn, tự mặc quần áo, tự đi vệ sinh và, tự làm hết mọi chuyện?” Ellia châm biếm.

Madison phì cười. “Cậu đang đọc suy nghĩ của mình đấy. Mình đã quá chán nản và mệt mỏi đến mức mình chỉ muốn ngủ. Mình nói Roger mình sẽ

cổ thuyết phục bố mẹ anh ta thuê một y tá đi cùng với anh ta, làm ơn hãy để mình ở nhà và nghỉ ngơi.” Madison đập điều thuốc, co chân lên và ôm sát vào ngực.

“Roger có thể bị thuyết phục khi anh ta muốn vậy. Anh ta nói sẽ không đi mà không có mình, mình là cả cuộc đời của anh ta, và anh ta không chắc sẽ ổn nếu như mình không đi cùng anh ta.”

“Nghe quen tai thật.” Ellie nói một cách chua chát. “Vậy nên cậu đi cùng anh ta.”

“Ừ,” Madison nói nhẹ nhàng. “Mình đi, nhưng mọi chuyện không như mình nghĩ lúc đầu. Thật ra mình sợ phải đi. Cậu bạn đại học của Roger và gia đình anh ta đều có học vị và còn có một anh trai học trường y. Mình đã nghe tới danh tiếng của họ, mình muốn cụp đuôi lại và bỏ chạy.”

Cô mỉm cười và nhìn xuống sàn nhà. Ký ức đau khổ về lần sảy thai đang mờ nhạt và thay vào đó là ký ức tuyệt vời của quãng thời gian tại ngôi nhà mùa hè của gia đình Scotty. Và Thomas. Hồi ức đẹp về Thomas.

Madison nhìn lên và nói tiếp. “Ngay lúc máy bay hạ cánh xuống Upstate New York. Mình đã rất lo lắng. Mình chắc là những người đó nhìn mình và biết ngay là mình không được học hành và nghĩ ngay là mình không ra gì.” Cô nhắm mắt lại để hồi tưởng. “Nhưng họ không phải như vậy, hoàn toàn không. Mẹ của Scotty là hình mẫu mà mẹ mình luôn mơ ước, trừ việc mẹ mình không chồng và nuôi một đứa con gái. Bà Randall yêu quý và quan tâm tới mọi người. Mình không phải làm việc gì hết.”

“Trừ việc làm tay chân cho Roger.”

“Ôi, không,” Madison nói, cười toe toét với hai người. “Roger không thể chịu đựng nổi mình. Ngay khi bọn mình tới đó, anh ta không muốn làm việc gì cùng mình. Anh ta nói mình nhắc anh ta nhớ lại những tháng ngày khi *ai đó*, ám chỉ mình, phải thay tã cho anh ta.”

“Sao kia, đồ vô ơn...” Ellie bắt đầu, nhưng Madison ngăn cô lại.

“Không, đó là một sự giải thoát. Mình chưa bao giờ có dũng khí để hoàn toàn trung thực, nhưng mình thật sự phát ốm với Roger, mệt mỏi phải nhìn

anh ta ngày này qua ngày khác. Chăm sóc anh ta còn mệt mỏi hơn chăm sóc ba đứa trẻ một lúc, và những lời phàn nàn của anh ta...” Madison cười to. “Ồ, giờ thì mấy chuyện đó kết thúc rồi.”

Madison không nói thêm, hai người phụ nữ nhìn cô chăm chú.

“VẬY,” Ellie nói. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Madison mỉm cười. “Mình trải qua phần lớn thời gian ở đó với Thomas, anh trai của Scotty.”

Ellie muốn lên tiếng, nhưng Leslie đã đặt tay lên cánh tay cô. “Cậu đã làm gì?” Leslie hỏi nhẹ nhàng.

“Bọn mình chèo thuyền, trượt tuyết và cả đêm ở cùng nhau trong một cái lều.”

Ellie mỉm cười nói. “Mình muốn nghe từng cái một. Theo thứ tự thời gian.”

Madison ép chân chặt hơn vào ngực. “Được rồi,” cô nói một cách chậm chạp, nhắm mắt lại một lúc. “Họ giàu có và ngôi nhà mùa hè của họ rất rộng, được xây từ những năm 1840, và được coi rới thêm bởi các thể hệ của gia đình Scotty cho đến khi ngôi nhà có 8 phòng ngủ. Chỉ có hai phòng tắm, và đôi lúc gây rắc rối, giống như khi bà Randall... À, cậu nói phải theo thứ tự thời gian. Được rồi. Mình bắt đầu từ đâu đây? Cha của Scotty đón mình và Roger ở sân bay bằng một chiếc xe tải, một thứ cũ kỹ, xấu xí, gỉ sét. Mình nghĩ ông ấy là thợ làm vườn nhưng Roger chọc vào sườn mình và nói ông ấy là giáo sư lịch sử Trung Hoa cổ đại ở Yale, trưởng bộ môn. Nhưng nhìn ông ấy không giống hình ảnh một giáo sư như mình vẫn nghĩ. Thực tế là ông ấy xếp Roger ngồi ở ghế sau trong khi mình và ông Randall ngồi ở ghế trước. Mình có thể nói với hai cậu là Roger không thích tí nào. Không, anh ta chẳng thích chút nào cả.”

Năm

“Này, ông ta là một giáo sư đấy,” Roger nói theo kiểu Madison quá ngu ngốc để hiểu tầm quan trọng của thông tin này. “Đại học Yale. Em có hiểu không, Maddy?”

“Tính em hay quên lắm,” Madison bẻ lại. “Anh hãy nhắc em mười phút một lần nhé.”

“Thật sai lầm khi mang em theo.” Roger lẩm bẩm.

Madison định lên tiếng trả lời, nhưng Frank Randall đã ra khỏi xe tải và tới chỗ họ. Ông ta nhìn không giống một giáo sư đại học. Madison nghĩ, chắc chắn không giống người có cả danh sách dài nửa dặm các chức danh ngay sau tên mình. Ông trông giống một ông bố với áo sơ mi kẻ sọc cũ và quần jeans sờn. Nhưng nhìn ông, Madison chắc chắn là ông rất được yêu mến nhờ nụ cười này.

Madison thích ông ngay lập tức, cô mỉm cười với ông. “Xin chào,” cô nói một cách nồng ấm. “Bác đã lái một quãng đường xa tới đây phải không ạ? Bọn cháu có thể thuê xe và...”

“Sao có thể làm vậy được,” Frank nói, nhưng ông đang nhìn Roger đang đi nạng rồi nhìn qua Madison như thể có cái gì đó không đúng. Ông biết Roger từ những mùa hè trước đây khi Roger tới thăm Scott, con trai ông, nhưng ông chưa bao giờ gặp Madison.

Frank mỉm cười lần nữa, đưa tay ra chào mừng hai người. “Bác không biết là Roger lại mang theo bạn gái.”

Sau một thoáng giật mình, cô nhận ra Roger không không nói với chủ nhà cô sẽ đến. Madison nói cộc lốc, “Vợ,” và bắt tay Frank. Cô không dám nhìn chồng mình, nếu không, cô sẽ giết chết anh ta.

“Chúc mừng,” Frank nói, khi ông quay sang mỉm cười với Roger. “Cậu lẽ ra nên thông báo với chúng tôi. Những cặp tân hôn luôn được chào đón.”

“Chúng cháu lấy nhau được hai năm rồi,” Madison nói, vẫn không nhìn chồng mình.

“Bác hiểu,” Frank tốt bụng nói, quay mặt đi che nụ cười. Ông hiểu là Madison đang tức giận còn Roger sẽ sớm hứng chịu cơn giận dữ này. “Bác sẽ để hành lý vào sau xe.”

Trong lúc người đàn ông lớn tuổi xách hai valy lên xe tải, Madison quay sang chồng mình. “Anh không nói với họ là em sẽ đến sao?” cô rít lên.

“Chúng ta có thể nói chuyện sau mà,” Roger nói, đầu ra hiệu về phía Frank.

Madison không định dừng lại. “Anh thậm chí còn không nói là chúng ta đã kết hôn.” Madison phải bình tĩnh lại hoặc cô sẽ nổ tung. “Nếu anh không muốn thừa nhận mình đã có vợ, tại sao anh lại làm ra vẻ năn nỉ em đi cùng anh? Em đã muốn ở lại Montana.”

“Xem này, chuyện này phức tạp lắm, anh sẽ giải thích sau.”

“Chết tiệt, anh hãy nói ngay bây giờ đi,” Madison nói. Frank bước về phía hai người.

“Cháu xin lỗi vì có chút lộn xộn ở đây,” Roger nói với Frank, “Nhưng cháu không thể nào đi vui vẻ mà để cô gái yêu dấu này ở nhà được, làm sao cháu có thể làm vậy.”

Anh ta cố hài hước để nịnh bợ Madison. Cô nhìn chăm chăm vào chồng mình, sự tức giận hiện rõ trong mắt cô. Frank nhấc một cái valy khác lên. Ông nhìn Madison từ đầu đến chân. “Roger, cậu chắc hẳn phải lẩm cẩm rồi nếu như cậu có thể quên giới thiệu cô gái xinh đẹp tuyệt vời này.”

Madison mỉm cười với Frank với sự biết ơn. Đã lâu rồi mới có người nói cô “xinh đẹp”. cô không chắc là có ai đó từng thêm từ “tuyệt vời” vào. Và xét kỹ thì cô tự thấy mình quá gầy, tóc cô khô rối, và nỗi buồn hiện rõ trên mặt cô. Cô rất vui với lời khen ngợi này.

“Madison,” Frank nói, “cháu hãy ngồi ở trước với bác? Roger có thể ngồi ở sau cùng với hành lý.”

“Được ạ,” Madison nói một cách vui vẻ.

Nhưng Roger đã tiến lên và đứng giữa Madison và Frank. “Cháu nghĩ là, dù sao thì, đó là một ý hay, nhưng...” Anh ta thở dài, mặt buồn thiu. “Nhưng cháu nghĩ với tình trạng của cháu hiện giờ, cháu sẽ thấy thoải mái hơn nhiều khi ngồi trong xe tải thay vì trên thùng xe cứng ngắt. Và đồng hành lý có thể làm cháu bị thương nặng hơn.”

Madison vốn đã quen với những lời này, cô chỉ nhìn lên trời, đặt tay lên thùng xe, chuẩn bị nhảy qua cửa xe để ngồi cạnh đồng hành lý.

Nhưng tiếng cười to của Frank đã ngăn cô lại. “Chàng trai, cậu cần sự thương hại sao? Chúng ta không được phép thương hại, cho chính mình hay là cho người khác. Cậu có thể ngồi sau xe và quý cô xinh đẹp này sẽ ngồi ở trước với tôi.”

Tất cả những gì Madison có thể làm là nhấp nháy mắt với ông. Kể từ sau khi kết hôn, sau tai nạn của Roger, cô bị cô lập trong ngôi nhà của Roger cùng với Roger và bố mẹ anh ta. Bố mẹ Roger chỉ quan tâm tới anh ta và không hề quan tâm cô. Nếu Roger có khiến cô thức cả đêm, họ cũng chỉ lo lắng đến vết thương của con trai họ, không để ý đến việc cô phải chạy lên chạy xuống cầu thang suốt tám giờ đồng hồ. Sau lần cô bị sẩy thai, họ nói, “Ồ, có khi như vậy lại tốt.”

Cô gần như phát điên. “Tốt ư?” cô hét lên. “Tốt cho ai? Cho ông bà ư? Nếu tôi có một đứa con phải chăm sóc, ông bà sẽ phải chi tiền ra để thuê y tá chăm sóc cho con trai ông bà. Nếu tôi có con, nó sẽ tiêu tốn nhiều tiền bằng số tiền ông bà mua mấy cái lọ gốm kia, đúng chưa?” Bố mẹ anh ta rời khỏi phòng và Roger đứng chặn ngay lối đi để cô không thể đi theo họ. Madison tự nhốt mình lại và khóc suốt hai giờ.

Nhưng ở đây có một người đàn ông cô chưa từng gặp trước kia không thương hại cho Roger. Hơn thế nữa, ông vòng cánh tay quanh người Madison, và dẫn cô tới ghế phụ xe tải, mở cửa cho cô và giúp cô leo lên. Ông để Roger tự leo lên ngồi sau xe tải.

Ngay khi Frank ngồi sau tay lái và bắt đầu khởi động, Madison xin lỗi. “Cháu rất tiếc về sự lộn xộn vừa rồi,” cô nói. “Cháu không biết là cháu không được chào đón, cháu biết thêm một người khách sẽ là một gánh nặng cho sự hiếu khách của bác...”

Frank nghe cô nói một cách chăm chú, ông cắt ngang lời cô trước khi cô nói xong lời xin lỗi – trước khi cô đưa ra đề nghị rời đi. “Gia đình chúng tôi biết Roger nhiều năm, vì vậy tôi biết cậu ta và con trai út của tôi rất giống nhau. Bọn chúng muốn người khác xem chúng như những người đàn ông của thế giới, vậy nên chúng không muốn bất cứ ai nghĩ là bọn chúng bị ‘tóm’ bởi một người phụ nữ. Như vậy sẽ hạ thấp bọn chúng.”

Madison quay mặt đi, nước mắt đọng đầy trong mắt cô. Ông ấy là một người tốt bụng, cô nghĩ, không để tâm tới chuyện đáng xấu hổ này. Ông đang bên vực cô trước Roger.

“Thằng con cả của tôi, Thomas đang học y, và nó đã giải thích cho chúng tôi về tai nạn của Roger và phương pháp trị liệu cần thực hiện. Tôi chắc là cháu đã giúp nó rất nhiều.” Frank nói tới đây, ông liếc mắt về phía Madison để xem biểu hiện của cô.

Nhưng cô đã quay mặt đi để ông không nhìn thấy khuôn mặt cô. Không nghi ngờ gì, người đàn ông tốt bụng này tin rằng Roger có một y tá phục vụ 24/24 và một cô vợ chơi tennis ở câu lạc bộ, chỉ về nhà để kiểm tra tiến trình hồi phục của ông chồng tàn tật. Madison gặp chuyện này suốt: mọi người luôn cho rằng sự xinh đẹp sẽ mang lại cho bạn một cuộc sống dễ dàng.

“Madison, cháu hung dữ đến mức nào?” Frank hỏi khi họ lên đường cao tốc và hướng về hướng bắc.

“Hung dữ?” cô hỏi, không hiểu. “Ý bác là cháu có thể chơi bóng đá với mấy anh chàng? Loại hung dữ đó ư?”

Frank phì cười. “Không. Bác nghĩ nếu cháu chơi bóng đá với đám con trai, bọn chúng sẽ chạy quanh cháu cho đến khi hết trận đấu.”

“Bác đề cao cháu quá rồi. Bác muốn đá thử một trận không?”

Frank phì cười khiến cho Roger, người đang giận dữ, dùng nạng để giữ cho mấy cái valy không va phải chân anh ta, quay qua và liếc nhìn họ qua cửa sổ.

“Bác rất muốn,” Frank nói, “Nhưng bác không nghĩ là tim bác chịu được.”

“Hoặc là vợ bác,” cô nói, mỉm cười và thích kiểu trêu đùa này. Đã lâu rồi cô không nói gì khác ngoài trừ bệnh tình của Roger.

“Bà ấy có thể sẽ vui mừng khi thoát được bác cả ngày, hoặc cả tuần.”

“Cháu nghi ngờ chuyện này.” Madison nói, tựa người vào ghế và nhìn ông từ đầu đến chân.

Frank nhìn ra ngoài qua cửa kính chắn gió, ông mỉm cười và khuôn mặt ấm áp vì vui sướng với trò trêu đùa cô gái xinh đẹp. “Không, ‘hung dữ’ là để nói về việc cháu có thể làm khi cháu ghen.”

“Ghen?”

“Bác nghĩ là bác nên chuẩn bị trước cho cháu. Ở trường đại học Roger và con trai bác có vài cô bạn gái.” Ông liếc nhìn cô qua đuôi mắt để xem cô tiếp nhận thông tin này thế nào.

“Cháu biết Roger nhiều năm. Bác sẽ không nói được bất cứ điều gì về anh ta mà cháu không biết. Cháu đã từng làm bài tập về nhà cho anh ta.”

“Bác có một cô con gái nhỏ tuổi hơn Roger và Scotty, con bé có dẫn theo một người chị họ xa và một cô bạn gái. Ba đứa nó sẽ ở cùng nhà với chúng ta.”

Madison chờ ông nói tiếp nhưng ông im lặng, cô nhìn ra cửa sổ và nghĩ về những điều ông vừa nói với cô. Một lúc sau, cô quay lại mỉm cười. “Cháu biết rồi. Họ không biết Roger có bạn gái, chưa nói tới chuyện có vợ, và chắc chắn là họ không biết cô gái ấy lại đang đến cùng với anh ta, có thể sẽ có một chút... Nên nói sao nhỉ? Có thể là trận chiến giữa các cô?”

Frank quay sang cô, cười toe toét. “Cháu là đứa thông minh.”

“Cháu nghĩ bác là một giáo sư đại học. Bác không biết quy luật, một người phụ nữ xinh đẹp thì không thể nào thông minh sao?”

“Cháu sẽ giải quyết tốt mọi việc thôi,” ông nói, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tay đặt trên vô lăng.

“Còn bao lâu nữa thì tới nơi ạ?” Madison hỏi.

“Khoảng mười lăm phút,” ông trả lời.

“Hai mươi phút được không ạ?” cô hỏi khi nhấc túi xách trên sàn lên và bắt đầu lục lọi.

Cô lấy ra một thỏi son, Frank nói. “Có một quán ăn nhỏ ở phía trước. Cháu có muốn dừng lại ở đó một chút không?”

“Cảm ơn bác,” cô nói. Năm phút sau, Frank rời khỏi đường cao tốc, dừng lại trong bãi đỗ xe của một quán ăn cũ kỹ. Ông đợi ở ngoài, đứng cạnh Roger và lắng nghe một cách lơ đãng những lời phàn nàn của anh ta, trong khi Madison vào trong.

Bên trong quán ăn, Madison hỏi thăm nhà vệ sinh. Người phụ nữ sau quầy nhăn nhó. Cô ta không thích những người khách ghé qua và sử dụng nhà vệ sinh mà không báo trước. Cô ta miễn cưỡng hất đầu về phía một cánh cửa nhỏ bên trái.

Ngay khi đã ở trong nhà vệ sinh chật hẹp, Madison đặt túi xách lên bồn cầu và mở dây kéo. Cũng có thể là bởi Frank đang đùa cợt cô, cũng có thể bởi ý tưởng đối mặt với ba người phụ nữ trẻ đã từng có quan hệ với chồng cô, nhưng Madison muốn mình trông đẹp nhất khi cô gặp những người kia.

Khi cô nhìn vào gương, có một bóng đèn bên trên. Madison không chắc cô còn nhớ cách trang điểm. Nhiều năm nay, quan tâm duy nhất của cô là Roger và sự hồi phục của anh ta. Cô không có thời gian để nghĩ tới việc chăm sóc bản thân như một người phụ nữ.

Nhưng khi cô đặt bút vẽ mắt lên mi mắt, ký ức quay trở lại với cô. Không cần nhiều lắm, cô nghĩ, chỉ cần kẻ đậm và rõ nét hơn. Cô nhanh chóng vẽ mắt, mascara, một chút phấn nền, vẽ môi và tô son. Cô quỳ xuống, với một người cao gần sáu foot thì không thể nào đứng được trong

cái phòng chật hẹp này. Nhưng Madison xoay xử cúi đầu, cởi dây buộc tóc để tóc cô xõa ra chỉ gần chạm sàn. Cô phun nước lên chân tóc, rồi vẩy vẩy tóc để nhanh khô, sau đó ngửa đầu ra sau và buộc tóc theo kiểu bờm sư tử.

Cô không cài hết áo sơ mi, đủ để đường cong nhỏ trên áo lót lộ ra. Cô dựng mặt sau cổ áo lên. Cô mặc áo khoác, chõ vai áo hơi ngửa ra sau một chút, rồi đứng thẳng người và rời khỏi nhà vệ sinh. Ra khỏi quán ăn, cô giữ mắt nhìn thẳng phía trước, nhưng cô biết sự chú ý của mọi người trong nhà hàng dành cho cô.

Khi cô mở cửa và ra ngoài, cả Frank và Roger đều ngược nhìn cô. Frank há miệng còn Roger nhăn nhó. Coi như Roger không có mặt ở đó, Madison bước về phía Frank.

“Cháu đã sẵn sàng để gặp họ,” cô nói nhẹ nhàng.

Trong một lúc tất cả những gì Frank có thể làm là nhìn chăm chăm vào cô, sau đó ông ngửa đầu ra sau, cười to. “Vợ bác sẽ rất thích chuyện này. Chỉ mới tuần trước bà ấy còn đề nghị cả nhà đi Paris hè này thay vì tới đây. Bà ấy nói chỗ này từ năm này qua năm khác chẳng có gì thay đổi.”

Thay vì lên tiếng trả lời, Madison chỉ mỉm cười với ông. Cô bắt đầu mở cửa xe chỗ ghế phụ, nhưng Frank đã mở thay cô. Ông đóng cửa và đi vòng ra trước xe.

Roger vẫn còn ngồi ở sau xe, khó nhọc để lên xuống xe, tựa người vào sát cửa sổ giữa xe, nhìn Madison. “Em đang nghĩ gì vậy hả? Em sắp trở thành loại phụ nữ không đứng đắn, em biết không. Những người này...”

Cô mỉm cười nhìn chồng. “Anh biết gì không Roger? Những người đàn ông có giáo dục thích những cô gái xinh đẹp.” Nói xong cô kéo cửa sổ lên, quay sang Frank mỉm cười khi ông lên xe và đóng cửa lại.

Sáu

Madison đã tưởng tượng đó chỉ là một căn nhà gỗ nhỏ. Thực tế nó trong giống một ngôi nhà do dòng họ Roosevelt sở hữu. Ngôi nhà có một tầng, được làm từ những khúc gỗ màu nâu sẫm nhiều năm tuổi. Trước nhà là hàng hiên dài hai mươi feet và rộng ít nhất sáu feet. Xung quanh ngôi nhà đặt rải rác nhiều chiếc ghế và những băng ghế dài, mỗi chiếc ghế đều được bọc vải hoa dày rất hợp thời trang.

“Ngay cả bọc ghế nhìn cũng mới nữa,” Madison nói nhỏ, Roger liếc cô để nhắc nhở về xuất thân của cô. Trong một lúc, Madison dừng lại và nghĩ tới việc yêu cầu Frank đưa cô quay lại sân bay để về nhà. Nhưng cô lại nghĩ, đâu là nhà? Mẹ cô đã qua đời và ngôi nhà duy nhất là ngôi nhà cô ở với Roger.

Cánh tay Frank đặt dưới khuỷu tay cô đưa cô trở lại hiện tại.

“Ngôi nhà rất đẹp,” cô nói với vẻ nụ cười yếu ớt khi cô đi theo Roger lên lầu. Cô đang định giúp chồng thì anh ta đẩy cô ra. Cô bước đi cạnh Frank.

Madison đứng dưới cổng vòm, cô nhìn ra hồ nước sau nhà, màu xanh ngọc bích trải dài tầm mắt. Cây cổ thụ và đá cuội bao quanh bờ hồ. Cô không thấy người hay ngôi nhà nào khác gần đó, cũng không có chiếc tàu nào trên hồ nước, Madison chắc rằng gia đình Frank sở hữu mọi thứ trong phạm vi quanh đây.

“Đúng vậy,” Frank khịt mũi nói. “Ngôi nhà này là của gia đình vợ tôi, không phải của tôi,” ông nói nhỏ. “Bố tôi là thợ sửa ống nước.”

Dường như ông đọc được suy nghĩ của cô, cô nở nụ cười rạng rỡ với ông, thầm cảm ơn.

Frank nhìn cô. “Mẹ tôi là thợ giặt,” ông nói, khiến Madison mỉm cười. Cô biết câu nói vừa rồi chỉ là một lời nói dối để làm cô cười. “Tôi có một người chú lái tắc xi.”

Madison vẫn đang mỉm cười khi cô đi về phía cửa. Cô thấy vui bởi cô cần được cười. Ra khỏi ngôi nhà, tất cả sự chú ý của hai người đổ dồn lên Roger, đang ở cạnh hai cô gái xinh đẹp – hình như đang khóc thét, “Tiền!” Họ mặc trên người những bộ quần áo nhạt, mười năm nữa thì mấy bộ đồ này trông sẽ vẫn còn mới như lúc nằm trong cửa hàng. Madison biết những bộ đồ đó trị giá bằng tiền lương mẹ cô kiếm được trong một năm với ba công việc.

Hai cô gái đó xinh đẹp, nhưng không đẹp một cách nổi bật. Nếu họ có trang điểm, thì cũng chỉ là lớp trang điểm nhẹ không thể nào nhận ra. Họ là những cô gái sống cùng với các nguyên tắc như mặc bộ này thì phải đeo trang sức kia. Dĩ nhiên những món đồ trang sức họ có là hàng thật và được thừa kế lại từ ông bà.

Madison đứng lùi lại và ngắm nhìn họ, cô đột nhiên thấy mình quá cao, trang điểm quá nhiều, quá lòe loẹt. Một lần nữa, cô muốn chạy khỏi đây. Cô không thuộc về nơi này.

Từ trong ngôi nhà một cô gái khác đi ra, người nhỏ nhắn, tóc sẫm màu cắt ngắn, mắt nâu to, cô bước về phía trước, hai cô gái kia tránh đường cho cô.

“Roger, anh yêu,” cô nói khẽ khàng, với một cử chỉ đã thành thục, cô đứng trên đầu ngón chân, vòng tay qua cổ Roger, kéo đầu anh ta xuống và hôn môi anh ta.

Madison có thể cảm thấy Frank đang đứng cạnh cô cứng đờ người, nhưng kỳ lạ là Madison chẳng cảm thấy gì hết. Cô như một người khác, đứng ngoài và quan sát họ. “Có một người phụ nữ đang hôn chồng mày. Mày nên ghen lồng lộn lên. Mày nên đẩy cô ta ra.” Nhưng thay vì vậy, Madison chỉ đứng nhìn. Khi Roger trở về từ trường đại học cùng với cô vợ sắp cưới, Madison gần như ghen đến mất trí. Chỉ cần nhìn thấy người phụ nữ đó đứng cạnh người đàn ông Madison đã yêu điên cuồng gần như đủ khiến cô mất lý trí.

Nhưng lúc này, Madison nghĩ, ai đó sẽ chăm sóc anh ta và cô có thể có được chút yên tĩnh và bình yên.

Frank lên tiếng xen vào giữa họ. “Terri!” ông nói lớn, “Bác nghĩ có một người mà cháu nên gặp. Đây là vợ Roger.”

Cả ba người phụ nữ trẻ cùng quay về phía Madison. Terri vẫn đặt tay lên vai Roger, có vẻ như không muốn rời tay đi.

“Vợ?” một trong mấy cô gái thì thầm, nhìn Roger.

Roger chỉ nhún vai, như thể vợ là một cái gì đó tình cờ xảy đến và không phải là mối bận tâm của anh ta.

Frank giới thiệu ba người phụ nữ. Con gái ông, Nina, em họ cô Terri, và bạn của Nina, Robbie.

Cả ba cô gái ngược lên nhìn Madison – cô cao hơn ba người vài inch – cô thờ dài, có sự thù địch trong mắt họ. Tệ quá, cô đã muốn kết bạn với họ.

Mình không muốn chuyện này, Madison nghĩ. Thật tồi tệ khi có một trận chiến giữa các cô nàng. Cô quay sang mỉm cười với Frank. “Cháu nghĩ là chuyến bay khiến cháu hơi mệt. Bác có thể chỉ cho cháu... phòng của bọn cháu?” Lòng tự trọng không thể ngăn cô có chút nhấn mạnh trong câu nói.

“Chắc chắn rồi,” Frank nói, ông đi qua mấy cô gái, Madison đi ngay sau ông.

Bên trong ngôi nhà hòa hợp với bên ngoài, ghế sofa, ghế đơn lớn và thoải mái. Những tấm thảm của người Mỹ bản xứ có thể giá trị nhất thế giới trải khắp sàn nhà gỗ thông. Họ đi qua phòng khách rộng rãi một bên xe buýt. Ở cuối căn phòng là lò sưởi bằng đá.

Đi theo hành lang, Frank mở một cánh cửa. Có một giường, một tủ quần áo nhỏ, hai chiếc bàn nhỏ và một chiếc ghế.

“Chúng tôi sẽ phải đổi một phòng vừa với cháu, bởi lẽ chúng tôi không biết...”

“Được rồi ạ,” cô nói.

“Đừng để họ làm cháu khó chịu. Bọn chúng biết Roger cũng lâu rồi, và cậu ta..”

“Anh ta là một món bở,” Madison nói, mỉm cười với Frank. “Cháu biết. Anh ta giàu có và ưa nhìn. Họ còn muốn gì khác nữa kia chứ?”

Một chút cau mày thoáng hiện ra trên mặt Frank; ông cười nhẹ với cô. “Nếu cháu cần thứ gì, hãy cho chúng tôi biết,” ông nói khi đặt hành lý lên sàn, rời khỏi phòng và đóng cửa lại.

Chưa đầy một phút sau, Roger bước vào phòng. Madison nhìn lên từ sau đồng hành lý, anh ta đang muốn gây chiến.

“Anh không hiểu là tại sao em lại không lịch sự. Những người đó quen với sự nhã nhặn. Có thể là em không biết cách cư xử giống họ, nhưng...”

Cô không định yêu cầu anh ta dừng lại. Từ lâu cô đã học được rằng khi Roger biết anh ta sai, anh ta sẽ đền bù bằng cách tấn công. Cô nói với giọng nhỏ nhẹ, trầm ổn. “Cái em không hiểu là tại sao anh không nói với họ anh đã kết hôn và anh đi cùng với vợ mình.”

Cô đã nghe thấy tiếng gõ nhanh và chắc của nạng khi Roger đi xuống hành lang, nhưng giờ khi chỉ có hai người trong phòng, anh ta ủ rũ. Giống như đang đau đớn cực độ, anh ta hạ người xuống mép giường. “Anh sẽ rất cảm kích nếu em không bắt đầu một trận chiến giữa chúng ta.”

Cô phải cố tiêu hóa câu này trước khi có thể trả lời. Nhưng cô không thể lại bị anh ta ức hiếp thêm một lần nữa. Roger không phải một kẻ bốc đồng, mọi thứ anh ta làm đều có lý do. “Em chỉ muốn biết tại sao, có vậy thôi. Em đến đây với ý nghĩ mình là một vị khách được mời đến, nhưng lúc tới đây, em nhận ra họ không biết gì về em hết.”

“Bình tĩnh nào,” Roger nói, cứ như Madison sắp lên cơn kích động. “Anh chưa bao giờ nói với Scotty hoặc gia đình cậu ta về em bởi vì, là một thằng đàn ông, bọn anh...”

“Chưa kết hôn khiến anh ra dáng đàn ông hơn?” cô nói nhẹ nhàng. Kỳ cục thật, cô không hề cảm thấy tức giận với Roger. Cô chỉ thấy tò mò.

“Ừ,” Roger nói. “Có hại gì sao? Anh chưa từng cảm thấy mình đàn ông trong mấy năm qua, vậy nên nếu anh cho rằng bạn thân nhất biết anh vẫn còn là một thằng đàn ông tự do thì có sao đâu nào?”

“Tự do?” cô nói khễ khàng, thối bay đi suy nghĩ bản thân sẽ nhượng bộ anh ta. “Nếu anh muốn tự do, cứ cho em biết.”

“Maddy, em yêu, em biết anh không có ý định làm tổn thương em.” Anh ta cố chạm vào cô, nhưng cô đã tránh đi.

“Không, Roger, em không biết là anh không có ý làm tổn thương em. Thực ra, gần đây em đã nghĩ phần lớn nỗi đau anh gây ra cho em là cố ý.”

Roger ôm mặt như đang trong một cơn đau đớn cực độ. “Chúng ta không thể có vài ngày mà không có những lời căn nhắc của em sao? Em không thể vui vẻ được sao? Nhìn này, anh biết là em đau buồn về đứa bé nhưng...”

“Không chỉ một đứa, Roger, tất cả các đứa trẻ. Mãi mãi.”

Madison quay người khi nước mắt ngập trong mắt cô. Liệu cô có vượt qua được cảm giác cuộc đời mình đã kết thúc? Cô thiếu tử cung, đúng vậy, nhưng cô có những thứ khác. Mọi người không phải có con cái thì mới có được một cuộc sống trọn vẹn.

Cô quay mặt về phía Roger. “Được thôi,” cô nói. Cô không thể lại đi xin lỗi, nhưng có thể làm dịu tình trạng này. Dù sao thì cô cũng quá mệt mỏi để cãi nhau. “Đồng ý, chúng ta sẽ đình chiến. Không cãi cộ gì hết trong thời gian chúng ta ở đây. Được chứ?”

Roger thở phào.

Đột nhiên, Madison không thể chịu được cảnh ở chung phòng với anh ta. Nếu cô còn ở gần anh ta thêm nữa, cô sẽ bắt đầu gào thét. Nhưng cô dừng lại, tay đặt lên nắm đấm cửa. Cô cần phải biết một việc. “Nếu em biết anh không nói với họ anh đã kết hôn, tại sao anh lại cứ khăng khăng bắt em đi cùng anh đến đây? Em đã muốn ở lại Montana.”

Roger chỉ ngồi trên mép giường và không nói gì.

Cô biết anh ta quá rõ. “Anh nói đi,” cô nói.

“Mẹ và bố nói họ cần được nghỉ ngơi.”

“Em hiểu rồi,” Madison nói, và quay người đi. Cô không cho phép mình chịu đựng thêm sự bất công này. Cô đã rời New York để quay về Montana để chăm sóc cho đứa con trai bệnh tật của họ. Cô bỏ ra nhiều ngày đêm hầu hạ anh ta. Thời gian nghỉ ngơi duy nhất Madison có được là lúc đọc những quyển sách cô mượn từ người bạn bác sĩ Dorothy Oliver, cố gắng để chữa trị cho con trai họ. Nhưng bố mẹ anh ta lại tuyên bố rằng họ “cần được nghỉ ngơi” khỏi Madison.

“Maddy?” Roger nói, cô quay người nhìn anh ta, nhưng anh ta không nói gì.

“Sao nào?” cô nói, bởi cô biết anh ta đang muốn thứ gì đó ở cô.

“Hãy để anh có khoảng thời gian vui vẻ,” anh ta nói nhẹ nhàng. “Chỉ trong lúc anh ở đây.”

Mất một lúc cô mới hiểu ra anh ta đang nói gì. “Một khoảng thời gian vui vẻ” với Roger có nghĩa là uống rượu, cười đùa, và anh ta lại là siêu sao bóng bầu dục của trường trung học. Cùng với các cô gái, nhiều cô, tất cả đều nhìn anh ta ngưỡng mộ. Tất cả đều tưởng tượng anh ta là một người tình tuyệt vời. Madison biết rõ những thứ mà Roger thích phô bày. Anh ta thích tình dục, bây giờ và cả sau này, nhưng anh ta thích nó diễn ra ngắn gọn, nhanh chóng. Cái anh ta thích nhất là sự ngưỡng mộ - một thứ mà Madison không còn dành cho anh ta.

“Được,” cô nói. “Vui vẻ. Em sẽ làm vậy...” Cô không biết cô sẽ làm gì với chính mình, nhưng nếu cô có thể ngồi trên một tảng đá, ngắm nhìn mặt nước trong một giờ đồng hồ, như vậy là quá đủ với cô. “Em sẽ để anh một mình,” cô nói. “Còn gì nữa không?”

“Không,” anh ta nói, mỉm cười với cô theo cái cách mà nhiều năm rồi anh ta không làm. Trong một khoảnh khắc, cô lại là đội trưởng đội cổ vũ, anh ta là đội trưởng đội bóng đá và mọi thứ đều hoàn hảo. Madison mỉm cười lại với anh ta. “Cảm ơn,” anh ta nói.

“Không có gì,” cô trả lời, cô mở cửa và rời khỏi phòng.

Có thể cô là một kẻ hèn nhát và chắc chắn là một vị khách tồi tệ, nhưng Madison tìm thấy một cánh cửa bên hông nhà, cô ở cửa mà không tìm chủ nhà để nói cảm ơn họ. Bên ngoài là một đường mòn nằm giữa hai hàng cây. Một trong những vấn đề của cô khi còn ở New York là: cô là một cô gái nhà quê và cô không quen với một nơi không có sự hoang dã. Cô thích đi bộ hàng giờ một mình trong rừng, quên đi mọi thứ, ngắm nhìn cây cối và những dấu chân động vật để lại.

Cô đi được một giờ, và quyết định tốt hơn hết cô nên quay lại ngôi nhà. Họ sẽ ăn tối trong một giờ nữa, không nghi ngờ gì lúc này cô đang được bàn tán như một vị khách xấu xa, không phụ mọi người một tay, vân vân, nhưng đi bộ giúp cô thấy khá hơn. Thật tồi tệ khi tới một nơi, không được mời, không được mong muốn. Và lý do của Roger năn nỉ cô đi cùng anh ta cũng là một cú sốc, nhưng giờ đây, cô đang đứng dưới tán cây đã hai trăm tuổi và nhìn xuống dòng nước lấp lánh, cô nghĩ, *Quái quỷ gì thế này?* Cô không muốn đi cùng Roger bởi cô không muốn chăm sóc anh ta. Cô đã muốn nghỉ ngơi sau khi đã làm công việc của một y tá hai mươi bốn giờ một ngày và bây giờ cô đang có nó.

Khi cô quay lại ngôi nhà, cô cảm thấy khá hơn nhiều, rất nhiều.

“Cháu chắc hẳn là Madison,” một người phụ nữ lên tiếng chào mừng Madison ngay khi cô bước vào nhà, ngay tức thì, Madison biết người phụ nữ này chính là bà Randall, vợ Frank, người phụ nữ với rất, rất nhiều tiền. Bà nhỏ nhắn và xinh đẹp. Dao kéo chưa từng động đến khuôn mặt bà, nhưng làn da bà là minh chứng hoàn hảo cho sự chăm sóc cẩn thận. Làn da mịn màng và không tì vết. Bà mặt quần dài vải len nhẹ đã mười năm tuổi nhưng Madison biết nó trị giá cả ngàn đô la lúc còn mới. Và có thể nó được làm riêng cho người phụ nữ này. Bà mặc một chiếc áo len tay dài cổ chui vải len màu hồng nhạt.

Liên sau đó, Madison không thể tin được những lời cô nói ra, nhưng có thể đó là do bầu không khí thỏa mái sau những lời trách móc của Roger, cô

đã không thấy lúng túng trước anh ta, nhưng trước khi cô kịp ngăn mình lại, Madison đã nói, “Bác không đeo vòng ngọc trai sao?”

Ngay khi vừa nói ra, Madison liền lấy tay che miệng khiếp sợ, nhưng bà Randall lại cười to, thân thiết ôm chặt cánh tay Madison. “Frank nói cháu rất thú vị, bác biết tại sao rồi.Ồ, sao cháu không vào và ngồi xuống. Tất cả các cô gái đều ngồi cạnh chồng mình.”

“Sao phải như vậy ạ?”

Bà Randall dừng lại và nhìn Madison, mặt bà nghiêm nghị. “Ôi, lạ Chúa. Ôi,” bà nói trầm ngâm.

“Cháu không có ý...” Madison bắt đầu. “Ý cháu là...”

“Không cần phải xin lỗi đâu, cô gái,” bà Randall nói, lại bắt đầu bước đi. “Cháu đói không? Làm ơn đừng nói với ta rằng cháu đang ăn kiêng để giữ vóc dáng nhé.”

“Không ạ,” Madison nói, mỉm cười. “Cháu tiêu hao hết tất cả những gì cháu ăn vào bằng việc đỡ Roger lên xuống giường.”

“Bác hiểu,” bà Randall nói một cách nghiêm túc. “Bác không có ý kiến, nhưng bác có biết bố mẹ Roger. Không thân thiết, nhưng dĩ nhiên, ta có gặp họ. Bác biết rằng họ tiêu tiền vào những chỗ họ thấy có lợi.”

“Vâng ạ,” Madison nói, đó là tất cả những gì cô có thể nói. Hoặc cô nói ra chỉ một từ đó hoặc cô sẽ bắt đầu nói không ngừng.

“Được rồi, cháu sẽ ở lại với chúng ta và có một kỳ nghỉ dài. Những cô gái này sẽ giúp cháu rảnh tay khỏi Roger.”

“Bác thật tốt ạ,” Madison nói, cảm thấy khá hơn. Người phụ nữ lịch sự và giàu có này đang khiến cô cảm thấy khá hơn.

Bà Randall lại nhìn nhanh Madison một cách sắc bén. “Bước vào ăn tối nào.”

“Vâng ạ,” Madison trả lời khi cô bước vào bàn ăn.

Mọi người sẵn sàng ngồi vào chỗ, nhưng họ nhìn lên và thấy Madison, dường như bầu không khí u ám bao trùm lên căn phòng. Ba người phụ nữ

trẻ ngồi tùm lại xung quanh Roger và một người đàn ông tóc hoe vàng đi nạng với nét tội lỗi trên mặt.

Madison muốn lên tiếng, “*Ngừng phán xét tôi đi,*” nhưng cô không làm. Thay vào đó, cô ngồi xuống chiếc ghế mà bà Randall chỉ. Khi mọi người đều đã vào chỗ, ông bà Randall ngồi ở hai đầu bàn, Madison nhận ra cô ngồi kế bên bà Randall, đối diện với Terri, cô gái trẻ đã hôn chồng cô một cách điên cuồng. Người đàn ông tóc vàng, tự mình giới thiệu Scotty, đang ngồi kế bên Terri và Roger ngồi ở cuối bàn cạnh Frank.

Chiếc bàn gỗ thông lớn bày đầy các tô thức ăn nóng sốt, tất cả món ăn đều được đựng trong các đĩa gốm Trung Hoa màu xanh-trắng dường như được mua từ Sear. Bên mỗi chiếc đĩa đều có chữ W, không cần nói, Madison cũng đoán được đó là tên họ của bà Randall.

Sau khi mọi người đã lấy thức ăn về đĩa của mình xong, bà Randall nói một cách vui vẻ, “Thomas sẽ đến vào ngày mai.”

Thông báo này dường như khiến tất cả mọi người shock và rơi vào yên lặng, Madison ngẩng đầu lên từ đĩa của cô.

Cảm giác u ám bao trùm lên tất cả những người này.

“Ai là Thomas ạ?” Madison hỏi.

“Con trai lớn của bác,” bà Randall trả lời, có ý cười trong giọng nói của bà.

Madison nhìn một cách tò mò vào những người khác đang ngồi xung quanh bàn. Mắt ông Randall đang ánh lên vẻ thích thú, nhưng Roger, Scotty và ba cô gái kia hầu như chú ý mũi vào đĩa của họ.

Cảnh tượng này khiến Madison vui lên chút ít. “Hãy kể cho cháu nghe về anh ấy,” cô nói vui vẻ, mỉm cười với bà Randall.

“Bác nên miêu tả con trai lớn của mình như thế nào nhỉ?” bà Randall nói, giọng nỉa lên cao.

“Nó giống với tổ tiên của dòng họ bên nhà vợ bác,” Frank nói.

“Đúng vậy,” bà Randall nói. “Gia đình Wentworths dường như được chia thành hai nhóm, những người kiếm tiền và những người tiêu tiền.”

“Con nghĩ là chuyện tiền bạc không nên được nói ở bàn ăn,” Nina nói. Theo như Madison biết thì Nina là đứa con thứ ba của nhà Randall và là người nhỏ tuổi nhất. Một cách khắt khe, Madison nghĩ thật là tốt khi cô ta có tiền bởi xét kỹ, cô gái này không thu hút. Cô gái này nhìn qua thì thấy dễ thương, kiểu dễ thương do thời gian và tiền bạc mang lại, nhưng..., ồ, Madison nghĩ, mười năm nữa, cô ta sẽ giống bố hơn là giống mẹ.

“Chuyện này công khai mà con gái,” bà Randall nói. “Cá nhân chúng tôi có thể nói cái chúng tôi muốn.” Bà quay lại với Madison. “Chồng tôi đã nói là con trai lớn của tôi là một trong những người kiếm tiền. Thomas thích quan tâm tới những vấn đề quan trọng hơn so với các thành viên còn lại. Con trai tôi đã học xong năm ba trường y. Thằng bé sẽ học y học trị liệu.”

“Và có thể sẽ làm một thứ gì đó vĩ đại và cao quý,” Scotty nói nhỏ; những người khác, bao gồm cả Roger, cười khúc khích.

Roger đủ thân thiết với gia đình để biết rằng những chuyện đùa riêng tư của họ đủ khiến Madison tức giận. Hai năm qua, cô đã mệt mỏi với việc làm anh ta chịu nói về những thứ khác ngoài sự đau đớn và nỗi bất hạnh mà anh ta phải chịu. Tại sao anh ta không kể về cô với gia đình Randall?

“Anh ấy có vẻ là một anh chàng dễ thương,” Madison nói, nhìn bà Randall.

“Bác cũng nghĩ vậy, nhưng ta đã từng có thành kiến. Có dễ thương hay không thì Thomas chắc chắn là đứa độc nhất. Cháu biết các bà mẹ nói gì không, *Johnny không cười cho đến khi nó được bốn tháng rưỡi. Tôi đã sẵn sàng bỏ cuộc vào lúc đó. Còn bác thì vẫn chờ đợi nụ cười đầu tiên của nó.*”

Mọi người bên bàn ăn cười to một cách lịch sự và Madison biết câu chuyện này thường được nhắc đi nhắc lại, nhưng cô vẫn bị tò mò về anh chàng này. Có thể ngay lúc này cô cảm thấy có chút tương đồng với anh ta.

“Thomas sẽ ghét cô.”

Quay sang người nói, Madison nói, “Cô nói lại được không?”

Mọi người nhìn Robbie, kinh ngạc trước sự mất lịch sự của cô ta. “Tôi không có ý gì cả. Chỉ là Thomas không quan tâm tới những cô gái xinh đẹp.”

“Rút ra từ kinh nghiệm bản thân hả?” Scotty hỏi, sau đó, giống như một cậu nhóc cấp hai, nhìn sang Roger chia sẻ lời đùa cợt này.

“Tại sao tôi lại quan tâm tới Thomas kia chứ?” Robbie đáp trả lại anh ta. “Tôi không phải một kẻ bạo dâm.”

Scotty nhìn Madison. “Robbie cầu nhàu như vậy là do cô ta đã lượn lờ quanh anh trai tôi năm trước, nhưng anh ấy đã từ chối cô ta. Không đủ trí não so với khẩu vị của anh ấy.”

“Để tôi nói cho anh biết điều này...” Robbie bắt đầu, nhưng Scotty đã cắt ngang.

“Anh trai tôi có trí não, còn tôi có ngoại hình,” anh ta nói, thúc vào xương sườn Roger, “Cứ nhìn những chuyện Roger và tôi đã trải qua ở trường đại học thì biết, không phải sao? Hai chúng tôi chỉ làm nó trong trường đại học. Nếu không phải mấy cô gái mà Roger...” Scotty đột ngột im bặt khi thấy cái nhìn từ mẹ anh ta. “Dù sao thì,” Scotty nói, “cô đã làm hết tất cả bài tập cho chúng tôi.”

Madison quay qua Scotty và nở nụ cười ấm áp mà cô chắc có thể khiến anh ta tan chảy. Đã nhiều năm rồi cô không được khen ngợi như Frank và con trai ông đang nói với cô lúc này.

“Kể cho tôi về những chuyện của hai anh ở trường đại học,” Madison nói với giọng trầm hơn bình thường, cô cụp mắt một cách quyến rũ. Khi cô ngẩng đầu lên lại, Scotty đang nhìn chăm chăm vào cô, há hốc miệng, Roger đang nghiêng răng giận dữ, cả ba cô gái dường như đang vui vẻ trở mắt ra, ông Randall nhìn cô một cách ngưỡng mộ - và bà Randall nhìn cô như thể bà sắp phì cười đến nơi.

Với Madison, cô cảm thấy mình xinh đẹp và cô không còn cảm thấy xinh đẹp kể từ khi... Ồ, thực sự là kể từ cái ngày hai năm trước khi cô ngồi tại DMV, thành phố New York cạnh hai người phụ nữ trẻ kia.

Thời gian còn lại của bữa ăn, Madison lắng nghe mọi người trò chuyện, nhưng cô lại ở trong thế giới riêng của mình. Cuối cùng thì cô cũng bắt đầu tin rằng mình đang thực sự ở một nơi tuyệt vời và cô sẽ cần phải để ý tới Roger. Rõ ràng là ngôi nhà của bà Randall có đầy đủ người giúp việc, vậy nên Madison không cần phải gọt khoai tây như cô thường làm ở nhà Roger. Nhưng thực tế thì ngồi trong nhà bếp và chuyện trò với đầu bếp thì thoải mái hơn nhiều so với trong phòng bệnh.

Cô mang máng nghe thấy nhiều thứ về người con lớn, Thomas. Có vẻ như anh ta giỏi giang ở bất cứ chuyện gì anh ta làm.

“Dĩ nhiên Thomas sẽ không làm thứ gì mà anh ta không thể nào trở thành giỏi nhất được,” em gái anh ta, Nina nói sự coi thường trong giọng cô, khiến Madison ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Vẫn còn tốt hơn là cứ mỗi học kỳ lại đổi chuyên ngành,” Scotty đáp trả.

“Tại sao chúng ta lại phải nói về Thomas?” Robbie với chút rên rỉ kiểu con gái. “Anh ta là đội trưởng đội bóng Yale. Anh ta đứng đầu ở mọi lớp học. Điều đó có nghĩa là anh ta được yêu mến sao?” Cô ta nhìn bà Randall với vẻ khiếp sợ về câu nói vừa rồi của mình. “Ý tôi là...” Gương mặt cô ta đỏ bừng.

Scotty nhìn Madison. “Cô thấy đấy, mấy đứa bạn của em tôi không làm được chuyện gì khác ngoài nói mấy thứ ngu xuẩn. Mùa hè trước cô ta đã bày trò tán tỉnh anh tôi, nhưng Thomas không thèm ngó ngang gì tới cô ta.”

“Tôi không có!” Robbie nói, giọng ghen ghen. “Tôi nghĩ là anh ta cô đơn, vậy nên tôi đã nói chuyện với anh ta, chỉ có vậy thôi.”

“Chắc chắn rồi,” Scotty nói. “Đó là lý do tại sao cô mua bốn... Mấy thứ đó gọi là gì nhỉ?”

“Mẹ nghĩ mấy cái đó là bikini hai mảnh,” bà Randall mỉm cười nói.

“Tôi sẽ không thêm về chuyện này nữa!” Robbie nói khi cô ta xô ghế đứng dậy khỏi bàn ăn.

Bà Randall cầm giỏ bánh mì và đưa cho Madison. “Cô gái, cháu sẽ biết tại sao ta không đeo vòng cổ. Nếu ta đeo, ta có thể kích thích kẻ nào đó bóp

cổ mình.”

Madison bật cười với lời nói đùa mà chỉ có cô và bà Randall hiểu được.

Mình thích những người này và mình thích nơi này, Madison nghĩ. Không phải những cô gái này mà là bố mẹ họ. Cô nghĩ khi nhìn khắp căn phòng, giấy dán tường cũ, những tấm rèm màu xanh trắng trên cửa sổ, thực sự, mình thích nơi này.

Ngay khoảnh khắc đó cô đã thề cô sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ. Cô sẽ lờ Roger cho dù anh ta làm gì và cô sẽ tận hưởng. Cô liếc nhìn anh ta, cô có thể thấy anh ta đang tán tỉnh Nina. Bởi Terri đang ngồi ở đầu kia bàn ăn, nên bây giờ đến lượt Nina.

Loại vợ nào có thể ngồi và nhìn chồng mình tán tỉnh một người phụ nữ khác và không cảm thấy gì? Madison nghĩ. Ngay lập tức, cô biết câu trả lời, *một người vợ muốn thoát ra*, cô nghĩ.

Ý nghĩ này tạo cảm giác nhẹ nhõm cho Madison. Cô đã sai lầm khi quay lại với Roger. Cô đã từ bỏ một nghề người mẫu có thể kiếm được nhiều tiền để quay về với người đàn ông nói yêu cô, nhưng đó là một sai lầm.

Và cô đã trả giá cho sai lầm đó. Cô đã từ bỏ mọi thứ cô có vì Roger trong suốt những năm qua. Cô thậm chí còn mất khả năng có con, cô nghĩ, nhưng cô không thể lún sâu thêm nữa. Cô đã đau khổ quá nhiều rồi.

Nhưng lúc này, nhìn chồng mình bày trò tán tỉnh, cô cảm thấy nhẹ nhõm. Cô vẫn còn trẻ và vẫn còn xinh đẹp, không xinh đẹp như trước khi cô dành ra nhiều năm trời để chăm sóc người mẹ bệnh tật của mình, sau đó là ông chồng què quặt, nhưng cô vẫn xinh đẹp. Cô vẫn còn hy vọng.

“Madison,” Bà Randall nói khi bà đặt tay lên cổ tay Madison, “cháu ổn chứ?”

“Vâng, cháu rất ổn ạ. Bác có phiền không nếu cháu đi câu cá vào ngày mai?”

“Câu cá,” bà Randall hỏi ngạc nhiên. “Bác không đoán ra được là cháu...”

“Thích làm bất cứ thứ gì ngoại trừ việc phí tiền vô tội vạ vào mấy sản phẩm làm đẹp?” Madison hài hước trả lời.

Mắt bà Randall lấp lánh. “Chúng ta đã biết nhiều về nhau, phải không nào?” bà nói nhỏ để những người khác không nghe thấy. “Nhưng, dĩ nhiên cháu có thể làm bất cứ thứ gì cháu thích. Cháu có muốn ai đi cùng không?”

“Không ạ. Cháu muốn ở một mình. Nếu được ạ.”

Bà Randall biết Madison đang muốn hỏi gì. Cô có phải là một phần của những hoạt động sinh hoạt tập thể này không? Họ có đi cùng nhau và quyết định hai người này sẽ làm cái này, bốn người kia sẽ làm việc khác, vân vân?

“Hoàn toàn được,” bà Randall nói. “Ngày mai bác muốn cháu gặp Thomas. Nó cũng thích câu cá.”

Madison liếc qua Roger. Anh ta bây giờ có cả Nina và Terri đang nhóm người qua bàn về phía anh ta để nghe anh ta kể chuyện gì đó. Có thể là mấy trò phiêu lưu của anh ta hồi trung học, Madison nghĩ. Cô quay sang bà Randall. “Cảm bác bác, nhưng cháu nghĩ cháu thích có một lễ hội từ những người đàn ông kia.”

“Bác hiểu,” bà Randall mỉm cười nói. “Cứ xem nhà bác như nhà cháu. Có một điều kiện.”

“Điều kiện gì ạ?” Madison tò mò hỏi.

“Hãy gọi bác là Brooke. Tất cả những người bạn của bác đều gọi như vậy.”

Madison chỉ biết nhìn bà. Cô cảm nhận một sự ràng buộc với người phụ nữ này, nhưng cô không nhận ra cảm giác này có ở cả hai người. Madison cũng biết Robbie bằng tuổi cô đã đến thăm gia đình Randall nhiều lần, nhưng vẫn gọi người phụ nữ này là bà Randall. Nhưng bà lại đang yêu cầu Madison gọi bà là Brooke, và nói Madison là ‘bạn’ của bà.

“Cháu rất vinh hạnh,” Madison dịu dàng nói, nở nụ cười với bà.

“Uống trà dưới mái hiên thì sao nhỉ? Cháu nên mặc áo len dày trong khi bác đi lấy một chai brandy.”

“Tuyệt vời!” Madison nói khi cả hai đứng dậy, bỏ lại ba người đàn ông và hai người phụ nữ vẫn đang ngồi ở bàn ăn.

Madison quay lại phòng mình, cô nghĩ, *tại sao bố mẹ chồng mình không giống những người này?*

Bây

Madison nhìn thấy Thomas trước khi anh thấy cô. Ngay tức thì, cô bị anh thu hút, cả cuộc đời cô chưa từng bị người khác thu hút nhiều đến vậy. Mẹ cô luôn không thích Roger. Bà từng nói Madison quen Roger chỉ vì anh ta không yêu cầu quá nhiều ở cô. “Cậu ta không phải là một thách thức với con. Và cậu ta vừa vặn với con,” bà nói với con gái. Mẹ cô nói bởi cả đời Madison không sống đơn độc thì cũng là ở trong bệnh viện, Madison muốn mình thuộc về một nơi nào đó. Vậy nên Roger là lựa chọn an toàn. Quen với Roger đảm bảo cho Madison được mời đến trong tất cả các bữa tiệc “đúng nghĩa” ở trường trung học. Madison đủ nhạy cảm để hiểu nếu cô không có Roger, với chiều cao và ngoại hình của mình, cô sẽ bị các cô gái khác tẩy chay và trở thành mục tiêu quấy rối của bọn con trai. Đúng vậy, Roger là lựa chọn an toàn.

Nhưng nói thật thì Roger chưa bao giờ khiến trái tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực như lúc này, khi cô nhìn thấy Thomas Randall.

Thật kỳ cục khi cô lại bị anh thu hút, bởi Thomas không có ngoại hình của một người đàn ông khiến phụ nữ đắm mê. Anh không giống mẫu anh hùng trong tiểu thuyết lãng mạn. Chỉ có vẻ cau có luôn thường trực trên mặt. Hình như mắt anh hình tròn, màu xanh lục, không nói chính xác được bởi trán Thomas nhấn lại thành rãnh sâu giữa hai mắt, khiến mắt anh chỉ còn là một khe hở.

Tuy vậy, đôi mắt được che phủ bởi lớp lông mi dày như lông mi giả trên mắt búp bê. Anh có mũi thấp, đôi môi dày mềm mại, nhưng cũng giống như mắt, Thomas mím chặt môi lại thành đường thẳng.

Về cơ thể, Thomas cao, khoảng sáu feet, tỷ lệ cơ thể hoàn hảo và cơ bắp, nhìn từ phía sau, trông anh hấp dẫn. Anh có vai rộng, lưng vạm vỡ, hông hẹp, đôi chân chắc khỏe nhờ nhiều năm đá bóng. Từ những gì Madison nghe được, cơ thể anh khiến phụ nữ bị thu hút và họ tiếp cận anh. Họ

không chống lại được vẻ quyến rũ của anh. Nhưng nét cau có thường trực trên khuôn mặt anh lại khiến người khác sợ hãi tránh xa.

Nhưng khuôn mặt cau có đó không phải là lý do khiến Madison lật đật chạy trốn. Mà là bởi cảm giác cô bị hút về phía anh. Cô đang vào nhà bếp, lúc đó là năm giờ sáng, mọi người cũng sắp sẵn sàng thức dậy bắt tay vào công việc của ngày hôm nay. Nhất là sẽ mất khá nhiều thời gian với đồng trứng xếp đầy tủ để làm ba loại bánh, bánh kẹp, bánh quế, hai loại khoai tây, cá vừa bắt được lúc sáng và bốn loại bánh mì.

“Cậu chủ Thomas,” một người phụ nữ to béo, đầu bếp của gia đình Randall. Madison chỉ mới gặp qua bà ngày hôm qua. Madison có hỏi về bà qua Roger, cô biết được bà làm việc cho gia đình mẹ Scotty “mãi mãi”.

“Adelia,” Thomas nói, cau mày với bà. “Có gì để ăn không ạ?”

Ngay lúc đó Madison muốn khóc vì thất vọng. Cô đã muốn ra khỏi nhà mà không bị ai nhìn thấy. Roger vẫn còn ngủ, anh ta ngồi với Scotty và các cô gái đến tận ba giờ sáng, uống bia, hồi tưởng lại những người mà Madison chưa từng gặp. Cô chẳng việc gì phải cúi mình ở cả đêm với họ, vậy nên cô đã xin lỗi và đi ngủ trước. Sáng nay, cô đã hy vọng sẽ lên khỏi nhà trước khi mọi người thức dậy, vậy nên cô đã nhón chân, lấy bộ đồ cá cá ở chỗ mà Brooke chỉ và ra ngoài.

Thật không may, cô đã quyết định ghé quá nhà bếp, không hề nghĩ tới việc sẽ có người ở đây vào lúc sáng sớm. Madison chắc chắn rằng Adelia là một trong những người phụ nữ sẽ không để cho người khác ra khỏi nhà bếp mà không ăn no bụng, vậy nên, để không bị nhìn thấy, Madison nhanh chân nấp vào khoảng trống giữa tủ lạnh và tủ thức ăn. Cô dám cá là nhà bếp đã không được sửa sang kể từ năm 1910, và motor của tủ lạnh chắc cũng là từ thời kỳ đó.

Madison ghé mắt nhìn ra từ đằng sau tủ lạnh để xem khi nào thì cô có thể an toàn thoát ra. Và người đàn ông vừa bước vào không nghi ngờ gì chính là Thomas Randall, con trai lớn của gia đình. Sau khi nhìn thấy anh ta, Madison không tài nào cử động được.

“Chắc chắn là có rồi, cậu chủ yêu quý, tôi luôn có rất nhiều đồ ăn,” Adelia nói với giọng điệu của một người phụ nữ với một người đàn ông trưởng thành nhưng bà luôn xem là một cậu nhóc. “Cậu hãy ngồi đây, tôi sẽ lấy thức ăn cho.”

“Không thịt heo xông khói nhé,” Thomas nói.

“Cậu nghĩ là tôi không nhớ sao?” Adelia nói, giọng điệu ra vẻ tổn thương, “Còn nụ hôn của tôi đâu?”

Khi bà nói câu đó, Madison thấy mặt Thomas dịu lại. Cô thấy ở anh một con người khác. Cũng có thể là, cô nghĩ, anh là một con người khác dưới vẻ bề ngoài cau có kia. Hình ảnh đó gần như khiến đầu gối Madison chùng xuống. Mắt anh thực sự tròn, và miệng anh mềm mại như miệng em bé.

“Thật tốt khi được gặp bác,” Thomas nói, ôm Adelia, đặt một nụ hôn lên má bà. “Bác khỏe không ạ?”

Adelia đẩy anh ra. “Cậu không cần thực hành kiến thức y của cậu lên người tôi. Giờ thì ngồi xuống và tôi sẽ kể cậu nghe mấy chuyện của những người ở đây.”

Trước nỗi khiếp sợ của Madison, Thomas ngồi xuống chiếc bàn gỗ thông cũ ngay trước mặt cô. Bây giờ cô làm gì đây? Bước ra và nói, “Xin lỗi, tôi chỉ đang núp bởi tôi không...” Không cái gì kia chứ? Tôi muốn ăn? Ngay lúc đó một đĩa thức ăn được Adelia đặt trên bàn trước khi Thomas nhìn và phát hiện ra mùi khó chịu. Nhưng Madison đã bị mắc kẹt. Nếu cô bước ra bây giờ và họ nhìn thấy cô đang đứng trốn như một đứa nhỏ sáu tuổi, cô sẽ không thể nào thoát khỏi nỗi xấu hổ này. Hơn nữa, thành thật mà nói, cô thực sự không muốn rời đi. Cô muốn nhìn và nghe người đàn ông này, người đang khiến cô rung động.

“Có ai ở đây ạ?” Thomas hỏi khi anh cầm nĩa lên và xúc một thìa món trứng.

Madison quan sát món trứng được đưa lên miệng anh. Anh trở về với vẻ cau có, miệng lại mím thành đường thẳng.

“Bố mẹ cậu, Scotty và Nina, dĩ nhiên là có em họ cậu Terri và cả Robbie.” Ở mỗi cái tên, Adelia lại dừng lại và mỉm cười với Thomas. Bà đang đứng ở một bên cạnh bàn, đối diện anh, mỉm cười nhìn anh trù mến.

“Hmm,” Thomas nói, không nhìn lên. “Lần này cô ta có mang theo quần áo không ạ?”

Adelia phá ra cười. “Tôi cũng mong thế. Có cậu ở đây, cô ta sẽ chết vì lạnh cóng mất. Tôi không biết là cậu không thích cô ta ở chỗ nào. Cậu cũng đến lúc ổn định rồi.”

“Robbie là một đứa trẻ hỗn xược đầy hận thù, với quá nhiều tiền bạc và thời gian trong tay. Còn mẹ cháu?”

“Mẹ cậu khỏe. Trông bà thực sự khỏe. Bà thích cái cô gái cao kều kia lắm.”

Nghe tới đây, Madison nén hơi thở trong lồng ngực. Nếu cô định trốn thoát trong danh dự, thì đây là lúc thích hợp. Nhưng cô biết nếu có người nhắc đến cô, thì cô không thể nào bỏ đi được.

“Cô gái cao kều?”

“Cậu có biết cái cậu Roger, người đã tới đây mấy năm trước không?”

“Bè nhóm của Scotty?” Thomas chế giễu hỏi. “Siêu sao bóng bầu dục?”

“Chính là cậu ta. Bây giờ cậu ta đang đi nạng. Mẹ cậu nói cậu ta bị thương nặng lắm, nhưng giờ thì đỡ hơn rồi, cùng cảnh ngộ với Scotty và cái chân gãy của cậu ấy...”

“Hai đứa nó có thể an ủi cho nhau,” Thomas nói, Madison phải cắn lưỡi để ngăn mình không cười to.

“VẬY là Roger đang ở đây?” Thomas hỏi.

“Cậu ta và vợ,” Adelia nói với vẻ hào hứng, vui mừng khi tiết lộ một chuyện ngồi lê đôi mách.

“Cô gái ngốc nghếch nào lại đi lấy Roger?” Lần này Madison phải giữ chặt lưỡi nằm yên giữa hai hàm răng. *Giờ thì mình đã hiểu*, cô thầm nghĩ. Có bao nhiêu người phụ nữ đã bị anh thu hút, để rồi sau đó bị tổn thương

bởi sự cay độc của anh? Cô tự biết bản thân đã quá mệt mỏi với Roger, nhưng người đàn ông này có quyền gì mà lại phán xét Roger – hoặc là cô về chuyện của hai người?

“Cô ta xinh gái, tôi chắc chắn với cậu.” Adelia nói. “Xinh đẹp không đủ để miêu tả cô ta. Tôi thắc mắc không biết cô ta ăn gì, bởi cô ta cao ít nhất sáu feet, ba inch.”

Thomas cười khịt khi anh cầm một miếng bánh kẹp lên ăn. “Roger cũng cao mà?”

Cao hơn anh đấy, đồ con cóc đáng ghét, Madison muốn nói với anh ta. Sáu feet ba sao! Cô thiếu nửa inch mới được sáu feet.

“Roger kết hôn với một cô gái chăn bò Montana cao kều và giờ anh ta đang ở đây nịnh hót em trai tôi. Anh ta muốn gì?”

Adelia hình như đang cân nhắc điều này. “Không phải là cô vợ cao của anh ta, tôi chắc chắn. Trông cô ấy không phải thế. Tôi đoán là anh ta muốn hoặc là em gái cậu hoặc là Terri. Cậu biết Roger mà. Cậu ta bỏ cả mùa hè để săn đuổi Lucy, nhưng cô ấy không thích cậu ta.”

“Không. Cậu ta quá ngu ngốc so với Lucy. Nhưng Terri có thể thích cậu ta. Con bé thích một người đàn ông không để ý tới nó. Vậy nếu như anh ta muốn bỏ rơi vợ mình thì tại sao lại mang cô ta theo? Cậu ta vẫn sống với bố mẹ phải không? Cháu không thể tưởng tượng được Roger sẽ có lúc rời khỏi họ và tiền bạc của họ. Roger chưa bao giờ là loại người đi ra ngoài và kiếm một công việc.”

“Như tôi biết thì cậu ta vẫn đang sống với bố mẹ, cậu ta bị thương rất nặng không thể nào đi làm được. Nhưng tôi không thể nói được tại sao cậu ra lại mang theo cô vợ xinh đẹp. Không có tình yêu giữa họ. Cô ta xem thường Roger.”

Madison không tin được khi thấy Adelia hơi ngả đầu ra sau và liếc xuống nhìn Thomas. Hành động này thật đáng nói, Madison nhìn, tất cả máu của cô rút hết khỏi não. Không cần nghi ngờ, chắc chắn Roger sẽ giận dữ nếu cô nhìn anh ta kiểu đó.

“Roger đối xử với vợ anh ta thế nào?” Thomas hỏi.

“Giống như cô ta không có mặt ở đây.” Adelia nói. “Nếu tôi bị một gã đàn ông đối xử giống như cái cách Roger đối xử với cô gái xinh đẹp đó, tôi sẽ quăng hẳn ta vào chậu nước sôi. Hoặc là, tôi sẽ dùng cặp nạng của hẳn, đánh cho hẳn một trận. Hoặc là...”

“Còn bố cháu?” Thomas hỏi.

“Vui vẻ. Tôi nghĩ là bố cậu đã thích cô gái đó rồi. Ông ấy nói mẹ cậu không muốn ở đây hè này, nhưng giờ thì họ thấy vui mừng là đã về đây. Tối qua, cái cô Robbie gây chuyện rồi bỏ chạy ra khỏi phòng ăn. Sau đó, cô gái kia đi ngủ, Terri ở cạnh Roger suốt. Tôi còn thấy rõ ràng là cậu ta chẳng thèm đẩy cô ta ra nữa kia.”

“Còn cô gái cao kia đi với ai?”

Lúc đó, Madison gần như từ sau tủ chạn bước ra để nói với anh cái cô đang nghĩ.

“Không ai cả. Cô ta đi ngủ.”

“Một mình?”

“Lúc nào cũng chỉ có một mình,” Adelia nói. “Cậu muốn thế chỗ chồng cô ta sao? Tôi thèm khát cô gái đó.”

“Bác nghĩ là cả thế giới này đều chết đói rồi à,” Thomas nói, đẩy chiếc đĩa trống ra xa.

“Đúng thế. Đói bụng hoặc là đói thứ khác. Cậu định ở đây bao lâu?”

“Không lâu ạ. Cháu còn phải học thi.”

“Một thiên tài như cậu?”

“Không giống em cháu, cháu không trả tiền cho người khác thi hộ cháu. Giờ cháu đi ngủ đây. Cháu gần như đã học suốt đêm, sau đó lái xe tới đây. Nói với bố mẹ cháu là cháu đã có mặt nhé, nhưng đừng để ai đánh thức cháu.”

“Bao gồm cả cô Robbie?”

“Đặc biệt là cô ả đó.” Anh đứng dậy, đuổi người, nói Adelia yêu cầu Charlie lấy hành lý ra khỏi xe giúp anh.

“Giờ này anh ta còn ngủ, nhưng anh ta sẽ làm ngay khi thức dậy.” Nói xong bà quay người rời nhà bếp.

Madison vẫn đang co người trong không gian tù túng, nhận thức được giờ trong nhà bếp chỉ còn Thomas. Dĩ nhiên anh không biết cô đang ở đây. Cô nín thở sợ anh nghe thấy, cô không thể nào băng ngang qua nhà bếp như tia chớp được.

Thomas đứng ở bàn một lúc, lưng quay về phía cô. Anh bước ra cửa, Madison gần như thở phào. Nhưng anh dừng lại ở ngưỡng cửa, vẫn quay lưng về phía cô. “Lần sau nếu cô muốn chõ mũi vào chuyện của người khác, cô nên nấp ở chỗ không đổ bóng cô lên mặt sàn,” anh nói; rồi rời khỏi phòng.

Madison đứng như trời trồng. Cô chậm chậm xoay đầu và nhìn lên trần nhà bếp. Phía trên đầu cô là một cái cửa sổ nhỏ, nắng sớm chiếu qua, lưng cô ngã bóng thành một hình tròn trên sàn nhà. Với người không quen thuộc nhà bếp thì hình tròn này không đáng để ý, nhưng Thomas Randall đã ở đây từ nhỏ đến lớn và hiểu rõ chỗ này.

Cô thấy bản thân quá ngu ngốc, cô ước mình chết đi. Madison bước ra khỏi chỗ nấp, đứng trong nhà bếp. Cô không biết nên làm gì. Cô có nên tìm người đàn ông đó và xin lỗi? Giải thích với anh ta cô thực sự không có ý định nghe lén? Hay là cô nên đi gặp Frank và nói với ông cô hoàn toàn muốn trở về Montana ngay bây giờ.

Madison nhìn xuống cần câu đang nắm chặt trong tay. Trái lại, cô chỉ có thể ra khỏi nhà và ở một mình cả ngày hôm nay cạnh con suối và không nghĩ đến Thomas hay chồng cô hoặc bất cứ người đàn ông nào trên thế giới này.

Cuối cùng, đi câu chiến thắng. Cô chộp lấy nửa túi bánh quy trên kệ vừa được lấy ra từ lò vi sóng, cười thách thức, cô lấy sáu lát thịt xông khói, hai chiếc khăn ăn, và rời nhà bếp. Trên đường đi ra, cô nhìn thấy Adelia và một

người phụ nữ nhỏ bé gầy gò hôm qua cô có nhìn thấy, hình như tên là Pretty. Madison vẫy tay với họ khi cô đi thẳng đến chỗ Brooke đã chỉ cô tới qua.

~*~

Thomas bước qua hàng cây và đứng sững lại. Ngay phía trước, ngay tại địa điểm câu cá yêu thích của anh, ngay tại chỗ mà anh đã câu từ năm sáu tuổi, là... là... nữ thần Venus của Botticelli – ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh.

Cô đứng quay lưng về phía anh, nhìn cô giống với ảnh chụp được in trên một tạp chí câu cá cùng với hàng chữ bên dưới “Ấn bản được săn tìm nhiều nhất.” Cô cao, mảnh mai, thân hình hấp dẫn. Cô mặc quần jean sờn giản dị, mang ủng màu xanh lá cây cao tới bắp chân. Phía trên chiếc ủng, cao hơn chút nữa là vòng eo nhỏ nhắn được bao quanh bằng một chiếc thắt lưng da. Cô mặc áo sơ mi và áo vest có lẽ là của anh trai từ nhiều năm trước, quá nhỏ so với người cô, chỉ dài tới nửa lưng.

Mái tóc hoe vàng xõa dài trên lưng như những cơn sóng khổng lồ, với mỗi động tác ném cần câu ra xa của cô, mái tóc cô lại bồng bênh tựa như những tảng mây trôi.

Thomas chỉ biết đứng đó nhìn cô chăm chăm. Anh không bước tới mà cũng không lùi lại – tệ hơn là anh còn không nghĩ tới chuyện bước đi. Đầu óc anh, thay vì suy nghĩ lại ngập tràn những viễn cảnh. Viễn cảnh anh bước đi cạnh cô, cầm tay cô, cời đồ cô, và làm tình với cô trên bờ suối. Viễn cảnh khác là khi anh làm tình với cô trên bãi cỏ um tùm cách ngôi nhà nửa dặm. Và cả ở trên lưng ngựa. Trên chiếc bàn gỗ thông lớn trong nhà. Và cả ở...

Anh đưa tay lên che mắt để không phải nhìn cô.

“Tự chủ nào,” anh tự nói với mình. Cả cuộc đời anh luôn tự chủ, không thể lại để mất vào lúc này. Anh sẽ lại giống như em trai và em gái anh, giống như ông nội người gần như đã phá sản vì lối sống buông thả.

Thomas thở hai nhịp rồi nhìn lên cô. Cô vẫn đang mãi câu cá, không nhận ra sự xuất hiện của người khác. Người phụ nữ như thế nào lại thích câu cá? Anh nghĩ một cách giận dữ. Khi Thomas trẻ hơn, có vài cô gái nói với anh rằng họ thích câu cá, nhưng anh sớm nhận ra cái họ thích chỉ là được mời tới ngôi nhà mùa hè của gia đình Wentworths. Có phải người phụ nữ này đã nghe nói về sở thích câu cá của Thomas nên đã nịnh nọt mẹ anh để bà tiết lộ địa điểm câu cá yêu thích của anh?

Anh nhìn cô, tránh nhìn vào cơ thể cô. Anh nhận thấy cô biết cách sử dụng cần câu. Dĩ nhiên cần câu mà cô dùng là cái cũ và cô sẽ không thể câu được cái gì với cái cần câu đó, nhưng hình như là cô đã sử dụng cần câu nhiều lần.

Anh quay người đi, bước vài bước ngược lại con đường mòn. Tâm trạng anh đang không tốt. Anh đã thức cả đêm và anh muốn ngủ, nhưng những từ ngữ của Adelia về những gì đang diễn ra trong nhà cứ phá nhiễu giấc ngủ của anh. Anh không thích Roger, cậu ta lôi kéo Scotty làm những thứ mà Thomas căm ghét: kiêu căng, lười biếng, ích kỷ.

Roger lại xuất hiện, lần này anh ta lại có sự ràng buộc mới với Scotty, cả hai đều đang gặp rắc rối với việc đi lại. Roger lần này là như thế nào? Lần trước em họ Lucy đã cười nhạo những trò tán tỉnh ngu ngốc của cậu ta và đá cậu ta. Nhưng Terri lại khác. Năm ngoái con bé đã bị lừa bởi một gã to cao, đẹp trai đang chuẩn bị thi đấu Olympics, và Terri hình như đã quyết tâm phải kiếm bằng được một anh chàng. Nhưng Roger đã kết hôn. Có phải Thomas là người duy nhất thấy kỳ cục khi người đàn ông này dẫn theo vợ mình trong khi ve vãn người phụ nữ khác? Thomas quay người lại nhìn cô gái cao ráo, đang đứng trong dòng suối nước ngập tới mắt cá. Cô đang di chuyển ra xa để quăng cần câu được xa hơn. Cả cuộc đời anh đã từng tự nói bản thân mình quá đa nghi, nhưng Thomas hiểu dấu cho anh có đa nghi, thì cũng chẳng bao giờ đủ. Anh đã nhìn thấy bóng người phụ nữ này trong nhà bếp. Cô ta nấp ở đó để nghe lén. Tại sao cô lại lén lút rình rập? Có phải cô ta và Roger đang làm việc cùng nhau? Có thể là cậu ta theo đuổi Terri, em họ của

gia đình Wenworth, hoặc Nina, em gái anh. Còn mục tiêu của người phụ nữ này là ai? Scotty?

Hoặc là mình, Thomas nghĩ; nụ cười nở rộng trên khuôn mặt anh, nhưng không lan tỏa trong mắt anh.

“Nếu cô ta nghĩ cô ta sẽ có được mình, cô ta đang tưởng bỏ rồi,” Thomas nói lớn, nụ cười biến mất trên mặt anh, anh bước về phía cô.

~*~

“Có bắt được gì không?” một giọng nói vang lên sau Madison khiến cô giật mình.

“Anh làm tôi sợ đấy!” cô nói khi quay sang nhìn người đàn ông. Madison thường không bị hấp dẫn bởi đàn ông. Thường thì cô tìm cách né tránh họ, nhưng, chỉ có buổi sáng nay, khi cô nhìn thấy Thomas, cô thấy tim mình dao động. Để che giấu cảm xúc, cô nhìn xuống cần câu. “Một ít,” cô nói. “Còn anh?”

“Cô đang ngồi ở chỗ câu cá của tôi,” Thomas nói.

“Ồ, xin lỗi. Tôi không nhìn thấy có tấm bảng chỉ dẫn nào cả,” Madison nói, thấy mình thật ngu ngốc khi nói câu này. Anh nhìn cô lâu đến mức khiến cô bắt đầu thấy lo lắng.

Cô thở sâu, nhìn vào anh. Hai người đứng cách nhau khoảng hai mươi feet, tiếng dòng suối và tiếng chim chóc rộn rã. “Nhìn này, tôi xin lỗi chuyện sáng nay. Tôi không có ý rình rập. Tôi chỉ muốn lên ra khỏi nhà mà không bị nhìn thấy, vậy nên khi tôi nhìn thấy người đầu bếp bước vào, tôi đã trốn...”

“Adelia. Tên bà ấy là Adelia.”

“Ồ, xin lỗi. Khi Adelia bước vào, tôi đã trốn. Sau đó anh vào và...”

“Cô ở đó để xem thử có thể nghe được chuyện gì.”

Cô hấp háy mắt nhìn anh. Anh đang nói như thể cô nấp sẵn ở đó với ý đồ nghe trộm. “Tôi thực sự không có ý nghe lén,” cô nói. “Chỉ là tình cờ mà thôi. Chuyện này dẫn tới chuyện kia.” Anh liếc nhìn cô, đường rãnh giữa

hai mắt sâu hơn. Madison muốn xoa dịu bầu không khí giữa họ. “Dù sao thì tôi nghe được là mọi người nói tôi cao sáu feet tư, vậy nên tôi mới biết là hai người đang nói tới tôi.” Cô mỉm cười nói.

Nhưng Thomas không cười lại với cô. “Ba. Sáu feet ba. Và cô cũng nghe được cả chuyện chồng cô say mê em họ tôi Terri.”

Madison đứng yên, miệng cô há ra rồi ngậm lại giống như con cá cô vừa bắt. “Tôi hiểu rồi,” cô nói. “Anh là nghĩ là tôi nên làm gì với thông tin này?”

“Điền tên cô vào đơn ly hôn. Hoặc có thể là gợi ý em tôi tặng cô một món quà để cô viết tên cô vào tờ giấy đó.”

Mất đúng một phút Madison mới hiểu được cái anh ta vừa nói. “Tổng tiền?”

“Nếu cô muốn gọi thế.”

Toàn bộ ý tưởng này đã đi quá xa, vượt xa tất cả những gì Madison từng nghĩ tới. Cô chỉ đứng yên đó và cười nhạt anh; cô nhìn anh và bắt đầu nói, không dừng lại. “Anh biết không, tôi đã từng cảm thấy tiếc cho chính mình vì mẹ tôi và tôi không giàu có. Tôi đã thèm muốn những bộ quần áo đẹp mà những cô gái khác có được, tôi cũng từng chảy nước dãi trước ngôi nhà giàu có của Roger. Nhưng rồi tôi lớn lên, và bây giờ tôi đã sống trong ngôi nhà giàu có của Roger. Có nhiều món đồ đắt tiền trong đó, nhưng không có tình yêu trong ngôi nhà đó. Không có một chút nào cả.”

Cô giữ cần câu bằng một tay, hạ nó xuống dòng nước và nhắc lên một con cá to. Số cá cô câu được nhiều hơn số cá Thomas câu được trong ba ngày, nhưng cô câu được chúng chỉ trong hai giờ đồng hồ.

“Bây giờ tôi đang đi nghỉ cùng một nhóm người giàu có và cái mà tôi bị buộc tội. Tổng tiền.” Cô nhìn xuống con cá, rồi lại nhìn anh. “Anh biết không, Anh Randall, anh cứ giữ tiền của mình và cả cái lỗ câu cá này nữa.” Cô quăng cả chỗ cá bốc mùi vào mặt anh, rồi xoay người quay lại con đường mà cô đã tới.

~*~

“Thomas,” mẹ anh nói, giọng bà nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc. “Lần này con đi quá xa rồi. Cho dù con đã nói gì với cô ấy, nó cũng đã khiến Madison yêu cầu bố con lái xe đưa cô ấy ra sân bay để quay về Montana. Ngay lập tức.”

“Có thể là vậy,” Thomas nói một cách bình tĩnh, “nhưng con tin cái mình nghĩ là đúng.”

Ông Randall đứng ngang hàng với hai người, cả ba đang ở trong phòng khách nhỏ. “Cái con nghĩ: chết tiệt.” Frank nói nhỏ.

Brooke Wentworth Randall trấn tĩnh lại. Bà là người duy nhất có thể khuyên răn Thomas. Anh quá bướng bỉnh. “Con có biết ai đã gọi cho mẹ tối qua không?” Thomas nhìn bà ngụ ý anh không muốn chơi trò chơi đoán chữ. “Em gái mẹ đã gọi để hỏi thăm việc mẹ đã đối xử với cô bạn đáng yêu Madison của cô ấy như thế nào?”

Nghe tới đó, mắt Thomas mở to kinh ngạc.

“Đúng vậy, em gái mẹ,” Brooke nói tiếp. “Bác sĩ Dorothy Oliver. Con còn nhớ cô ấy không?”

Thomas không nói gì, lời đi ý châm chọc trong câu nói của mẹ.

Frank bước lên đứng giữa vợ và con trai. Ông là người hòa giải trong gia đình. “Với nhà mình, kỳ nghỉ này chỉ là một dịp bình thường Scotty mời bạn đại học tới chơi, nhưng dường như nó còn có ý nghĩa nhiều hơn mà chúng ta không biết. Hai năm trước Roger bị tai nạn, hình như cậu ta đã gọi cho Scotty, Scotty đã đề cập đến chuyện nó có một người dì chuyên về y học phục hồi chức năng. Roger đã nói với Scotty cậu ta cần người *giỏi nhất*.”

“Mà con biết em gái mẹ rồi đấy,” Brooke nói tự hào.

“Phải, nhưng...” Frank do dự, nhìn vợ mình. “Bố mẹ Roger là những người...”

“Bùn xin,” Brooke nói. “Mẹ rất tiếc khi nói vậy, nhưng không sai. Cái mà họ làm... thật ghê tởm. Anh nói đi, Frank, cứ nghĩ tới là em lại tức giận.”

“Dường như bố mẹ Roger đã xin dì con Dot tư vấn về tình trạng của Roger. Họ thậm chí còn đưa Dot tới Montana, nhưng sau đó dì con nói với họ cần tiến hành quá trình phục hồi chức năng cho con trai họ, và nếu không làm, cậu ta không thể đi lại được nữa, và...”

“Và chi phí trị liệu,” Brooke bổ sung. “Họ đã nói với dì con, *Cảm ơn, nhưng chúng tôi không cần*. Thời điểm đó là sáu tháng trước khi họ trả chi phí tư vấn cho dì ấy.”

Thomas biết bố mẹ anh định nói tới chuyện gì đó từ câu chuyện này nhưng anh không thể đoán ra.

Lúc này có thể thấy là Brooke đang cực kỳ giận dữ, còn cậu con trai của bà thì cau có. “Dot nghĩ là bố mẹ Roger đã khuyến khích con trai họ gọi điện cho bạn gái cũ của cậu ta, Madison – cô gái mà anh ta đã ngu ngốc bỏ rơi, và bằng cách nào đó – cầu xin cô gái đó trở về Montana, chỉ vì cô gái ấy có thể làm y tá miễn phí cho cậu ta. Cô ấy đã từng có kinh nghiệm làm y tá trước đó, vậy nên họ biết cô có thể làm được công việc đó.”

Trong khi bố mẹ im lặng, Thomas anh đã đoán ra được phần nào câu chuyện. “Vậy rồi?” anh nói.

“Cô ấy đã nhận lời,” Brooke nói. “Cô gái tội nghiệp đó quay về với Roger, lấy cậu ta, và bỏ ra hai năm trời không làm gì khác ngoài việc phục hồi chức năng cho cậu ta.”

Thomas vẫn chưa tốt nghiệp trường y, nhưng anh rất hứng thú với trường hợp bị thương của bạn em trai mình, anh đã tìm hiểu về trường hợp này. Thomas biết phải mất rất nhiều nỗ lực mới có thể giúp cho Roger đi lại được bằng năng chỉ sau hai năm rưỡi.

Thomas huýt một tiếng nhỏ. Anh thực sự ấn tượng.

“Đúng thế,” Frank nói. “Trong suốt quá trình chữa trị đó, dường như Madison và dì con đã thành bạn bè. Ba lần Dot và gia đình dì đã bay tới Montana đi nghỉ, và dì luôn dành nhiều thời gian nhất có thể để ở bên Madison.”

“Thông minh đấy,” Thomas nói. “Bằng cách đó cô ta có thể giảm được việc phải di chuyển.”

Frank nheo mắt nhìn con trai quở trách; ông nói tiếp. “Dì con biết như vậy là không hợp đạo đức khi kể cho chúng ta nghe về khách hàng của dì ấy, vậy nên chúng ta sẽ không bao giờ biết được chuyện này. Tuy nhiên, Dot thấy rằng bạn dì cần – và xứng đáng – một kỳ nghỉ, vậy nên dì đã lên kế hoạch cho ý tưởng Scotty đứng ra mời bạn cũ của nó Roger tới đây. Dĩ nhiên dì con không bao giờ đoán được là Roger chưa hề nói với Scotty về việc cậu ta đã kết hôn. Ý tưởng này là dành cho Madison, để cô ấy có thời gian rảnh – nghỉ ngơi.”

“Con hiểu,” Thomas nói. “Nhưng giờ thì con đã làm xáo trộn mọi chuyện.”

“Con có đề xuất gì để đưa mọi chuyện trở lại như trước?” Brooke hỏi con trai, mắt bà nheo lại thành đường thẳng giống cậu con trai.

“Dĩ nhiên là con sẽ xin lỗi cô ấy,” Thomas nói. “Mọi chuyện thực ra chỉ là hiểu nhầm. Cô ấy...” anh nhớ lại mọi việc, lời giải thích việc cô đã đứng nấp phía sau tủ chạn vì muốn rời khỏi nhà đi câu cá mà không bị ai nhìn thấy. Thomas cũng thường trèo ra cửa sổ phòng ngủ để lẩn trốn mọi người, bố mẹ lúc nào cũng có mặt ở nhà, có làm vậy thì anh mới có thể tới lỗ câu cá của mình sớm được. “Nói một câu xin lỗi thành tâm.”

“Sau đó con nghĩ cô ấy sẽ làm gì?” Brooke hỏi.

Thomas nhìn ngạc nhiên. “Con không biết. Con không quen cô ta. Con nghĩ là cô ta sẽ tháo dỡ hành lý và... làm bất cứ cái gì cô ta thích.”

Brooke lắc đầu trước cậu con trai. *Nó lớn bằng ngần này nhưng sao lại biết quá ít về phụ nữ như vậy?* “Xem này. Cô ấy đến đây và nghĩ là mình được mời tới. Nhưng rồi cô phát hiện ra chồng cô không hề cho ai biết anh ta đã kết hôn. Em gái con, em họ con và cả cô bạn Robbie của bọn chúng không làm thì ngoài việc khinh thường cô ấy kể từ khi cô ấy đến đây, lý do là vì như con thấy đấy, Madison đủ xinh đẹp để khiến bất cứ ai phải ghen tỵ. Cô ấy còn...”

“Thần Vệ nữ.” Khi mẹ nghiêng mắt nhìn anh phản đối vì đã bị xen ngang, anh nói, “Thần Vệ nữ của Botticelli.”

“Ồ, mẹ mừng là con nhận ra,” Brooke nói một cách châm chọc. “Cộng thêm vào kiểu đối xử kinh tởm của mấy vị khách khác đối với cô ấy – cũng như trò tán gái của ông chồng - mẹ còn phát hiện ra con trai lớn của mẹ đã làm một chuyện không thể tha thứ được khiến cô ấy đang đòi về. Con có thể cho mẹ biết con đã nói gì với cô ấy được không?”

Thomas nhìn xuống sàn. Giày anh cần được đánh bóng. Anh nhìn mẹ. Khi anh còn nhỏ, bà là người duy nhất có thể làm anh sợ. Và ngay lúc này anh cảm thấy mình lại là thằng nhóc bốn tuổi vừa làm một chuyện không nên làm. “Tống tiền,” anh nói nhỏ.

“Con nói lại được không,” Brooke nói, bà hoàn toàn không tin.

Mình lẽ ra nên học luật, Thomas thầm nghĩ. Có thể nếu anh học luật, anh sẽ nghĩ ra cách bảo vệ bản thân một cách thông minh, còn y khoa không chuẩn bị người học sự cách tự bảo vệ mình. Anh đứng thẳng lưng. “Đó là một sai lầm thông thường thôi,” anh nói. “Con nghĩ cô ấy có thể là...”

Brooke đưa tay lên cắt ngang. “Mẹ không thể chịu được khi nghe tin này. Đó là một cô gái đáng yêu và con... con...” Bà bước lùi lại, ngồi xuống chiếc ghế có đệm lót, khi bà ngẩng đầu lên nhìn con trai mình, bà muốn khóc. “Hai mươi bốn giờ trước mẹ đã thề mẹ chỉ dạy con cái mình cách cư xử đúng đắn. Mẹ biết các con, những đứa trẻ lớn lên trong thời đại khác với thời đại của mẹ, nhưng chúng ta có...”

“Những bài hát và những vũ điệu,” Frank nói lớn, nhìn vợ mình. “Anh nghĩ là chúng ta hạ màn vở bi kịch này đi,” ông nói, rồi quay sang con trai. “Nhìn này, tình huống này là do con tự làm ra, và giờ cô gái xinh đẹp đó đang muốn rời đi. Nếu cô ấy làm vậy, thì chắc chắn sẽ khiến cho chỗ này chán ngắt, nhưng vấn đề chính là mẹ con sẽ bị dì con luộc nước sôi. Thomas, con còn trẻ và con chưa hiểu biết đầy đủ việc con phải làm gì để giữ hòa khí trong gia đình. Nếu cô gái đó bị ấm ứ ở đây và dì con Dot biết được chuyện đó, sự hận thù sẽ hai gia đình sẽ bắt đầu, và sẽ mất nhiều năm

để xóa bỏ nó. Mọi ngày lễ Tạ ơn và lễ Giáng sinh sau này mọi người sẽ chỉ toàn nói về cái *con-đã-làm*. Và bố có thể đảm bảo với con, rút ra từ kinh nghiệm của bố, thực sự chuyện đó không vui vẻ gì đâu.”

Vẻ cau có của Thomas lại càng rõ hơn. “Con nói là con sẽ đi xin lỗi cô ấy. Con không biết còn làm gì được nữa. Nếu con xin lỗi mà cô ấy vẫn quyết định đi, đó không phải lỗi của con, đúng chưa?”

Brooke, vẫn ngồi, định mở miệng nói, nhưng chồng bà đã ngăn bà lại. “Con trai, sự logic và phụ nữ. Chúng không đi đôi với nhau.”

“Đúng vậy, Frank!” Brooke nói. “Một thứ thật đáng sợ để dạy con trai mình.”

“Ai đó nên dạy con điều này!” Frank nói lại. “Thôi nào Thomas, con thông minh, con có thể làm gì để cô ấy muốn ở lại đây?”

Đầu óc Thomas trống rỗng. Mẹ anh nghĩ thật tốt khi không thấy cái vẻ cau có cố hữu của anh, nhưng bà ước gì anh đã không *quá ngu ngốc*. Thật không may, Frank nói đúng, em gái bà sẽ tức điên người khi cô ấy nghe được chuyện cô gái được cô ấy bảo bọc đã rời khỏi đây sau chưa đầy một ngày.

“Mua cho cô ấy cần câu mới?” Thomas nói.

Trong một lúc, Brooke và chồng mình đều không nói gì, sau đó họ nhìn nhau và cùng phì cười.

Brooke là người bình tĩnh trước chồng và nhìn ra cửa sổ. Chồng bà lắc đầu một không thể tin được và bực bội.

“Thomas con yêu,” Brooke nói, tất cả sự khó chịu lúc trước của bà đã biến mất. “Sao con lại có ý nghĩ này? Con gây ra chuyện này, giờ con phải đi dọn dẹp nó. Khi Madison rời khỏi đây, mẹ muốn kể với dì con là cô ấy đã có khoảng thời gian tuyệt vời ở đây. Thực sự, mẹ muốn cô ấy nói rằng cô ấy đã có quãng thời gian đẹp nhất đời mình ở đây.”

Thomas không thích bị cười nhạo. Anh cũng không muốn giải thích việc anh đã thấy Madison câu cá và cô có thể cần bộ đồ câu mới. Thay vì vậy,

anh thọc tay vào túi, đường rãnh giữa hai mắt càng sâu thêm. “Con hiểu rồi. Mẹ muốn con rời khỏi đây.”

Frank quay mặt lại phía hai người. “Trái lại. Sau những gì chúng ta thấy ngày hôm qua. Bố chắc rằng Madison sẽ không muốn đi trong một hay hai ngày, nếu như con không xuất hiện và xúc phạm cô ấy. Chồng cô ấy hình như đã xác định lời đi người vợ xinh đẹp của mình, và con biết em trai con đấy; đêm nào nó cũng thức khuya tiệc tùng. Nếu Madison đi với bọn chúng...” Ông nhìn vợ mình.

“Con hiểu rồi,” Thomas nói. “Bố mẹ muốn cô ấy có khoảng thời gian vui vẻ, nhưng bố mẹ không muốn cô ấy đi với đám bạn ồn ào mà em trai con thường chơi cùng mỗi khi nó tới đây. Bố mẹ cũng không muốn Madison bị lôi kéo vào mấy màn rượu chè và...” Anh nhìn mẹ khó chịu. “Và bất cứ thứ gì Scotty và bạn bè của nó làm. Con không biết nhiều về cô ấy, nhưng con nghi ngờ chuyện một cô gái được nuôi dạy ở Montana hẻo lánh thích hợp để đi cùng đám bạn của em trai con.”

Cả Frank và vợ đều không muốn lớn tiếng thừa nhận sự thật về con trai họ, nhưng họ không thể phủ nhận. “Chính xác,” cuối cùng Frank nói.

“Vâng,” Thomas nói một cách kiên quyết, vẫn đang đau khổ vì bị cười nhạo, “bố mẹ muốn con cho cô ấy vui vẻ và giữ cô ấy tránh xa bạn bè Scotty. Và, trong khi con ở đây, con sẽ giữ cô ấy tránh xa mấy cô ả ghen tuông sẽ khiến cô ấy khó chịu với trò nói xấu sau lưng và cạnh khố của bọn họ. Còn gì nữa nào? Bởi vì cô ấy và chồng có vẻ chán ghét nhau, nên con nghĩ con sẽ giữ cô ấy tránh xa cậu ta luôn. Còn gì nữa không nhỉ?”

Brooke mỉm cười với con trai. “Mẹ nghĩ là con sẽ làm tốt.”

“Cái con thắc mắc là,” Thomas nói, “bố mẹ sẽ làm gì nếu như con không xúc phạm cô ấy?”

“Xin con đấy,” Frank nói vui vẻ. “Thomas, con là người duy nhất có thể làm chuyện này. Cô ấy còn trẻ. Cô ấy không muốn ở bên những người già cả như bố mẹ. Và bạn bè Scotty sẽ ăn tươi nuốt sống con bé. Bố mẹ đang định nói chuyện này với con sáng nay, nhưng con...”

“Con sẽ nói đi nói chuyện với cô ấy.” Thomas quay người, không nhìn bố mẹ. Anh yêu dì Dot. Bà là người khuyến khích anh học y. Bố nói đầu óc Thomas được di truyền từ gia đình mẹ anh. Em gái Brooke, Dot, có bằng y khoa và hai PhDs. Bà là một người xuất sắc trong lĩnh vực y học phục hồi chức năng, sách của bà được sử dụng ở nhiều trường y khắp cả nước.

Thomas sẽ nói sao với dì người đã làm rất nhiều thứ cho anh khi Dot nghe tin cô gái mà bà quý mến đã rời đi chỉ sau vài giờ làm khách của gia đình anh? “Cháu nghĩ cô gái đó có thể đang cùng chồng mình thực hiện một âm mưu tống tiền, và cháu đã nói điều này với cô ấy chỉ sau hai phút cháu gặp cô ấy.” Không, anh không nghĩ làm vậy sẽ giúp anh thoát khỏi đồng rối rắm này.

Anh quay lại nhìn bố mẹ. “Được rồi. Con sẽ sửa chữa chuyện này. Để đó cho con,” anh nói, rồi rời khỏi phòng. Anh đã chịu đủ cảm giác làm một thằng nhóc bốn tuổi rồi.

Tám

“Sao anh lại tới đây?” Madison nói, nhìn chăm chăm vào Thomas Randall.

Anh gõ cửa phòng. Cô nói, “Vào đi.” Cô đang mong Frank đến giúp cô với đồng hành lý. Nhưng thay vào đó lại là Thomas nghiêm trang, cau có mở cửa, bước vào phòng cô, rồi đóng cửa lại. Madison đi vòng qua người Thomas mở cửa.

Tay cô đặt trên nắm đấm cửa, nhìn anh. “Sao anh lại tới đây?” cô lặp lại, trầm giọng.

“Tự nguyện làm đầy tớ của cô tới khi nào cô thích,” anh nói với không chút đùa giỡn.

Cô không biết ý anh là gì, nhưng không nhìn thấy sự thù địch trong mắt anh khiến cô nghi ngờ. “Tại sao tôi lại phải tin anh?” cô hỏi.

Thomas thở dài, bước vào phòng. “Xem này, nếu tôi hứa tôi không phá rối cô, chúng ta có thể đóng cửa lại không? Cứ đứng thế này thì hơi khó coi.”

“Với anh hay với tôi?”

“Tôi,” anh nói.

“Được rồi,” cô trả lời, đóng cửa, nhưng vẫn đứng yên. “Có gì thì anh nói nhanh lên. Bố anh đang đợi tôi.”

“Ông ấy không đợi cô,” Thomas nói,

Cô cảm giác người đàn ông cô đang thấy lúc này không phải là người đàn ông mà mọi người vẫn thấy. Cô vẫn luôn cho rằng Thomas thực sự luôn hành xử theo ý mình, luôn là vậy, nhưng lúc này anh ta lại đang cư xử như thể anh ta thà đối mặt với một tổ kỹ luật hơn là ở trong căn phòng này một mình với cô. *Mình cần cảnh giác*, cô thầm nghĩ.

“Đầu tiên, tôi nợ cô một lời xin lỗi,” anh nói. Cô không lên tiếng, chỉ đứng yên, tay khoanh trước ngực. Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ. “Được rồi, cô có muốn nghe sự thật không?”

“Sẽ thay đổi được chuyện gì sao?”

Thomas cười nhẹ. “Cô có biết bác sĩ Dorothy Oliver không?”

“Có,” Madison nói ngập ngừng. “Nhưng cô ấy có liên quan gì tới việc tôi tống tiền em gái anh để đồng ý ly hôn?”

“Mmph,” Thomas nói như thể cô đã nói trúng tim đen của anh. “Đó là dì tôi, em gái mẹ tôi, hình như cô và chồng cô được mời đến đây để cô có một kỳ nghỉ vui vẻ.”

Ngay khi nghe được tiết lộ đầy kinh ngạc này, cảm giác thù địch biến mất trong cô, cô ngồi xuống mép giường. “Tôi?” Đầu óc cô rối bời. Kể từ lúc cô tới đây, cô cảm giác như mình là một kẻ không mời, cô không thuộc về đây, nhưng rất cuộc thì chính cô, chứ không phải Roger mới là người khách thực sự được mời. “Sao anh không nói ngay từ đầu?” Madison nói, nhìn anh chờ đợi lời giải thích. Khi anh nói xong, cô nói, “Anh sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng nếu như tôi bỏ đi?”

“Đúng vậy, cũng gần như IRS sẽ kiểm toán tôi hoặc tôi sẽ thi rớt hoặc...”

“Khi nào anh sẽ gặp dì anh?” Madison mỉm cười nói.

Thomas nhăn nhó. “Có thể là Lễ tạ ơn.” Anh nhìn cô. “Nếu cô đi bây giờ, tôi sẽ trở thành con gà quay trong Lễ tạ ơn.”

Madison phì cười. “Hiểu rồi. Vậy gia đình anh nói anh phải làm gì?”

“Khi cô rời khỏi đây, họ muốn cô có thể nói với dì tôi, một cách thành thật, cô đã có quãng thời gian đẹp nhất của đời mình ở đây.”

Madison chỉ nhìn anh chăm chú; sau đó cô đứng dậy đi tới đi lui một lúc, nghĩ về chuyện này. Cô dừng lại, nhìn anh. “Chính xác thì anh tới đây có ý gì?”

“Mẹ tôi không nói rõ ràng lắm, nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì cô muốn.”

“Toàn quyền sử dụng?”

“Nếu đó là điều cô muốn,” anh nói kiên quyết.

“Anh sẽ cho tôi một quãng thời gian vui vẻ? Uống rượu, ăn cùng tôi, đại loại thế?”

“Bất cứ thứ gì cô muốn. Cô có thể bay đến New York đi shopping. Cô có thể đi tới mấy club ở đó; rồi chúng ta quay lại đây, tôi sẽ dẫn cô đi mấy nơi để cô có thể diện mấy thứ đồ cô đã mua trong thành phố.”

Cô quay đi, giả vờ như đang cân nhắc đề nghị của anh. Cô có thể nói chính xác cái anh mong đợi ở cô, hoặc đúng hơn là cái anh mong đợi ở *ai đó giống cô*, giống như cách anh hình dung về cô. “Được rồi,” cô quay lại nói. “Tôi sẽ cho anh biết thứ tôi muốn.”

Anh nhướng một bên lông mày. “Cô muốn gì nào?”

“Không gì hết,” cô nói. “Tôi không muốn thứ gì hết. Tôi chỉ muốn một quãng thời gian không phải chịu trách nhiệm về bất cứ thứ gì. Tôi muốn nằm dài trên vông cả ngày. Tôi muốn đọc mấy quyển tiểu thuyết linh tinh. Tôi muốn chơi trò xếp hình. Tôi muốn ăn nhiều, không làm gì ngoài nằm dài dưới ánh mặt trời. Thứ tôi cực kỳ muốn là được cầm trong tay một ly nước chanh.”

Nhìn vẻ mặt anh, cô biết cô đang làm anh giật mình. Rõ ràng đây không phải là những điều anh chờ đợi được nghe. Giống như kiểu một vị thần cho bạn ba điều ước, nhưng bạn từ chối cả ba.

“Cô chắc chắn không?” anh hỏi nhẹ nhàng. “Em trai tôi sẽ tiệc tùng và tôi chắc Roger cũng sẽ đi với nó. Cô cần thứ gì đó để mặc, vậy nên tôi có thể...”

“Không, tôi không cần thứ gì để mặc tới mấy bữa tiệc đó bởi tôi sẽ không tham gia. Nhìn này, tôi biết mọi người ở đây đều nhận ra giữa Roger và tôi không có nhiều tình cảm. Tôi không nghĩ ai đó trải qua những chuyện của chúng tôi mà vẫn có thể *yêu nhau* được, vậy nên anh có thể

thấy rõ là Roger và tôi đã thỏa thuận là chúng tôi sẽ có một kỳ nghỉ riêng rẽ. Anh ta có thể đi tới mấy bữa tiệc anh ta muốn, nhưng tôi không bao giờ đến mấy chỗ tụ tập đó, tôi không thích.” Có dám chắc là anh không tin cô. Trong cơn bực tức, cô nói, “Ngay lúc gặp tôi, anh chỉ toàn nghĩ xấu về tôi. Tôi có thể làm gì để anh hiểu đúng về tôi?”

Giọng anh trầm xuống. “Thường thì những cô gái trông như cô chỉ toàn nghĩ về kim cương và những nơi họ có thể đeo kim cương được.”

Madison phì cười. “Có thể những thứ đó đúng trong thế giới của anh, nhưng không đúng trong thế giới của tôi. Tin hay không, tùy anh, anh Randall, mỗi người luôn có một con người bên trong.”

Anh nhìn chăm chăm cô theo kiểu khiến cô có cảm giác như mình quên mặc quần áo.

“Cô biết đấy, tôi nghĩ là tôi có thể hiểu được,” anh nói, chậm chạp đứng lên bước ra cửa. “Tôi thấy là cô đã có những thứ mà cô muốn,” anh nói rồi rời khỏi phòng.

Thomas đi rồi, Madison như kiệt sức. Khi cô ở cạnh anh, cô cảm thấy như cơ thể mình được nạp điện. Nếu cô có tức giận, thì sẽ là tức giận cao độ. Nếu anh làm cô cười, thì cô sẽ cười to hết mức, lan tỏa đến cả những đầu ngón chân. Nếu anh có khen ngợi cô, cô dám chắc đó là lời khen hay nhất mà cô từng được nghe trong đời mình.

Madison lấy chân đá đôi ủng của Roger đang nằm bẹp dí dưới gầm giường. “Bình tĩnh lại nào!” cô tự nói với mình. “Mày đã kết hôn rồi và... và...” Cô không thể nghĩ ra thêm lý do nào nữa, ngoại trừ việc người đàn ông đó là Thomas Randall, và một gia đình như gia đình của anh không phải dành cho cô.

Madison ở trong tình trạng này suốt hai mươi bốn giờ trước khi sự chán nản rời khỏi người cô. Hai năm qua, cô không đọc gì khác ngoài những giáo trình y khoa, và lúc này cô chỉ muốn ở một mình, đọc thứ gì đó vui tươi, thứ gì đó không miêu tả về những cơ thể người bệnh. Nhưng ngay khi cô cầm lên quyển sách được giới thiệu là “một tiểu thuyết lãng mạn” cô lại

thấy chán nản. Làm sao cô có thể tin vào sự lãng mạn? Làm sao cô có thể tin được vào kết thúc “hai người sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi” sau cuộc hôn nhân của cô. Sau cuộc hôn nhân mà hai kẻ trong cuộc không thêm nói chuyện với nhau.

Cô đã hứa với Roger sẽ để cho anh ta tự do và không xen vào chuyện của anh ta khi họ ở đây. Lúc đầu, cô thấy ý tưởng này khá tuyệt vời. Nhưng lúc này đây, khi cô nằm trên chiếc võng chỉ cách suối nước nóng vài mét, cô đã ước mình có thể tham gia cùng những người kia, cùng họ cười đùa, cùng họ té nước. Đến mùa đông, Roger không còn phải phụ thuộc vào nạng nữa, anh ta có thể nhảy và chơi đùa như một đứa trẻ. Và dĩ nhiên là cùng với các cô gái.

Tối muộn ngày hôm qua, Madison đã muốn nhập hội cùng họ. Cô ở một mình trong phòng, cố gắng đọc cuốn tiểu thuyết lãng mạn, nhưng cô chỉ toàn nghe thấy tiếng cười đùa của họ bên ngoài. Cô mặc bộ đồ tắm màu trắng, khoác thêm áo sơ mi của Roger lên người và đi ra hồ bơi. Nhưng sự xuất hiện của cô đã khiến những tiếng cười im bặt. Madison trong chiếc quần jeans thì có thể ngắm nhìn được, còn Madison mặc đồ tắm với đôi chân dài thẳng tắp thì cần ngăn chặn ngay lập tức.

Mười phút sau đó, Roger nhào người ra khỏi hồ bơi. “Sao em lại phải hủy hoại mình như vậy?” anh ta nói, Madison xoay người bỏ đi về phòng. Cô không nhìn thấy Thomas đang ngồi ngoài rìa với quyển giáo trình trước mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Madison nhảy ra khỏi giường, không để tâm đến chuyện cô có thể đánh thức Roger đang ngáy to, anh ta, lại một lần nữa thức cả đêm – nhưng cô muốn ra khỏi nhà mà không để mọi người biết. Cô mặc quần jeans, áo thun, áo sơ mi Corduroy cũ, mang đôi ủng đi bộ sần cũ. Cô mở cửa, gần như bị húc đầu vào một túi vải dài, màu xanh lá cây mà kẻ ngốc nào đó đã dựng trước cửa phòng cô.

Madison kịp tóm lấy cái túi trước khi nó rớt bịch xuống sàn và đánh thức toàn bộ ngôi nhà. Vừa chạm vào lớp vải, cô biết ngay đó là một cái cần câu cá mới. Chỉ cần sờ qua làn vải cũng đủ để cô biết đó là một sợi dây câu nhẹ

và chắc đến tuyệt vời, có thể kéo được cả một con cá mac-lin mà không sợ bị đứt phụt. Chính là loại cần câu mà cô đã từng thèm thường chày nước dãi khi nhìn thấy chúng được bày bán trong các cửa hàng bán đồ thể thao.

Cô biết chính xác ai đã đặt nó ở đây.

Một phong thư nhỏ được cột vào chiếc túi bằng dây ruy băng hồng. Cô mở phong thư. “Đây là quà xin lỗi. Làm ơn hãy chấp nhận nó. Gặp tôi ở lỗ câu. Tôi đã xác nhận cho cô.”

Không có chữ ký, nhưng không cần chữ ký cô cũng biết được ai là người viết. Madison ngay lập tức cảm thấy một ngày đáng sợ không biết làm gì đã nhường chỗ cho sự phấn khích. Cô chạy tới nhà kho chỗ Brooke giữ bộ đồ câu. Madison mở cửa nhà kho, thở hốt hển. Bên trong là một đôi ủng mới, không cần xem thì cô cũng biết đôi ủng đó vừa chân cô. Đôi ủng cô dùng lúc trước quá lớn khiến cô hay gặp rắc rối. Còn có một chiếc áo vest mới, loại áo có nhiều túi nhỏ để bỏ dây câu và móc câu. Trên sàn còn có một giỏ đựng cá cũ, nhìn còn khá tốt nhưng đã gấp hai mươi lần loại giỏ nhựa. Còn có một cái lều nhỏ, được buộc bằng chặt lại bằng dây da.

“Mình không nên làm chuyện này,” cô thì thầm trong khi mặc thử áo vest và cầm giỏ đựng cá. “Mình không nên nhận quà từ người lạ. Mình không nên... Ồ, chết tiệt,” cô nói, cầm đôi ủng và đi ra ngoài, tránh xa nhà bếp nơi mọi người đang hối hả làm việc.

Vài phút sau cô đã ở gần *lỗ câu* - như Thomas gọi. Cô đi đến gần, do dự. Anh ta có ý gì khi nói *xác nhận*?

Cô đi qua bụi cây, không nhìn thấy anh, ngay lập tức, tim cô như muốn rơi ra ngoài.

“Chào buổi sáng,” anh lên tiếng từ sau lưng cô, làm cô giật mình.

“Anh luôn thích làm trò này à?” cô đáp trả, khó chịu với chính mình vì đã quá hạnh phúc khi thấy anh ở đây.

“Tôi thích đưa tay lên chào hơn. Cô ăn gì chưa? Hay là cô đã kịp lên vào nhà bếp trước khi tới đây?”

“Đùa hay đấy.” Anh bước đi, cô theo sau anh, trên tay cô toàn là quà của anh. Anh dừng lại ở mép bờ suối, lấy dụng cụ của mình ra, cô nói, “Nhìn này, những thứ này tôi không thể giữ chúng được. Tôi sẽ chỉ sử dụng chúng trong thời gian tôi ở đây, có được không?”

Anh đang tập trung gắn chiếc máy bay nhân tạo của mình vào cuối sợi dây. “Cứ làm cái cô thích,” anh nói. “Thức ăn ở đằng kia. Tôi có mang theo chocolate, tôi hy vọng là cô không ăn kiêng.”

“Không bao giờ,” Madison nói thành thật, đặt đôi ủng xuống, đi tới chỗ thùng đá, có một phích nước lớn. Cô tự rót cho mình một cốc chocolate nóng, lấy một chiếc bánh mì tròn từ thùng đá và hai quả dâu. Thomas vẫn đang ở chỗ mép bờ suối, quay lưng về phía cô, chuẩn bị quăng cần câu.

Madison cầm thức ăn trên tay, ngồi xuống một tảng đá, cạnh anh. “Xác định là sao?” Cô cố gắng nói nhẹ nhàng, nhưng vẫn nghe thấy sự sắc bén trong giọng mình.

“Không như cô nghĩ đâu,” anh nói, tập trung vào cần câu, không nhìn cô. “Nhưng tôi đoán là cô cũng đã nghĩ nhiều tới hai chữ này.”

“Đúng vậy,” Madison nói đơn giản.

Dây câu của anh bị rối, mất vài phút mới gỡ rối xong. Anh đặt cần câu xuống và đi tới thùng đá sau lưng cô. Anh đưa cô một chiếc bánh khác, lấy thêm một cái cho mình rồi ngồi xuống bờ đá. “Tôi nghĩ là cô và tôi là một cặp đũa lệch.”

Madison định lên tiếng phản kháng, nhưng cô không thể, cô không nói gì cả.

“Dù sao thì chúng ta cũng đang ở đây. Chỗ này được quy định là dành cho em gái, em trai tôi và bạn bè bọn chúng. Tất nhiên không phải lúc nào cũng vậy. Khi tôi còn nhỏ, tôi thích trải qua mùa hè ở đây. Tôi đã đi dạo hết khu vực này trong vòng bán kính hai mươi lăm dặm. Câu cá ở khắp các con suối. Nhưng khi em tôi lớn lên...”

Anh nhún vai, vòng cánh tay qua đầu. Madison ngắm nhìn anh. Chiếc mũ vải cũ trên đầu ngả bóng lên đôi mắt anh. Khi anh nhìn xuống mặt

nước, đường rãnh nằm giữa hai mắt nông hơn mọi khi.

“Dù sao thì bọn chúng thích tiệc tùng hơn là ra ngoài trời. Thực ra, có một bữa tiệc vào tối nay.”

Madison thở dài. Những bữa tiệc đồng nghĩa với những gã đàn ông say xỉn luôn cố đặt tay lên người cô.

“Tôi cũng vậy,” Thomas nói. “Tôi không thể chịu đựng được mấy bữa tiệc. Nhìn này, Tôi tự hỏi liệu... ý tôi là, tôi biết cô nói cô chỉ muốn nằm nhà và đọc, nhưng tôi nghĩ có thể cô muốn đi dạo cùng tôi.”

Một phần trong con người cô muốn hét to lên, “Được,” nhưng lại có một Madison khác giữ cô im lặng. Đã có bao nhiêu những du khách đi qua Montana và mời cô đi dạo cùng họ?

“Với một điều kiện,” Thomas nói. “Không lãng mạn.”

“Anh nói lại được không?” Madison nói, thoát khỏi hồi ức về quê nhà cô.

Anh quay sang nhìn cô. “Những người phụ nữ luôn muốn lấy tôi.”

“Thật sao?” Madison nói. “Chuyện đó chắc hẳn rất tồi tệ với anh?”

Anh nhăn mặt nhìn xuống dòng nước. “Tôi nghĩ có thể là cô hiểu. Jane Austen nói gì ấy nhỉ, *một người đàn ông giàu có cần một người vợ?* Đại khái thế. Ồ, tôi giàu có và ngay cái khoảnh khắc mà những người phụ nữ kia phát hiện ra, họ bắt đầu lên kế hoạch về một đám cưới. Và cái tôi nghĩ đến khi nhìn thấy cô là, bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cô, anh ta sẽ bắt đầu lên kế hoạch...”

“Tuần trăng mật?” Madison nói.

“Chính xác.”

Cô nhìn xuống dòng nước, “Tôi không nghĩ thế, nhưng tôi đoán là anh nói đúng, chúng ta là một cặp đũa lệch. Anh có đề xuất gì không? Hay là tôi dùng từ không đúng nhỉ?”

“Tự do cho cả hai ta. Cả cuộc đời tôi chưa bao giờ có cái gọi là *một khoảng thời gian vui vẻ* với một người phụ nữ. Tất cả đều được tính toán.

Cô không thể tưởng tượng được có bao nhiêu người phụ nữ nói với tôi họ thích câu cá, nhưng rồi tôi phát hiện ra họ *ngiên cứu* tôi và rồi phát hiện ra tôi thích câu cá, vậy nên họ...” Anh bỏ lửng, nhún vai. “Một người phụ nữ mà tôi gặp đều tham dự những lớp học câu cá.”

“Vậy tự do cho cả hai chúng là nghĩa là...?” Madison hỏi, nhìn xuống anh.

“Có một khoảng thời gian vui vẻ. Không ràng buộc. Hình như cô không thích những thứ mà tôi cũng không thích, vậy nên tôi nghĩ có thể là cô và tôi có vài điểm chung. Tôi thấy là cô thích câu cá, hai chúng ta có thể đi bộ và câu cá, chỉ hai người thôi. Cô quên đi chuyện tôi giàu có và tôi sẽ không chú ý tới chuyện cô là một người phụ nữ xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp.”

Những lời anh nói gây nên một cơn chấn động nhỏ trong người cô. Cô muốn nói, “*Thật sao? Xinh đẹp nhất? Hay chỉ là một trong những người xinh đẹp nhất?*” Nhưng Madison không nói ra.

“Cô thấy sao?” anh hỏi.

Madison dăng hăng, cố xóa bỏ nỗi sợ hãi có thể biến giọng cô thành the thé. “Được thôi,” cô nói. “Nghe hay đấy.”

“Trừ phi cô thích ở trong nhà trong suốt thời gian còn lại của kỳ nghỉ, đọc sách và tiệc tùng với chồng cô. Hoặc là ngồi ở cổng vòm vào buổi tối với mẹ và bố tôi và...”

“Không,” Madison nói nhanh. “Tôi thích ở cùng với...” cô ngăn mình nói tiếp, với *anh*. Cô sẽ không để anh nghĩ cô là một trong những người phụ nữ đang săn đuổi anh. “Ngoài trời,” cô nói. “Chính xác là anh dự định chúng ta sẽ làm gì?”

“Đi dạo. Nếu như cô không phải kiểu phụ nữ thành phố sợ hãi thiên nhiên hoang dã.”

Madison phì cười. “Tôi từ Montana tới. Mấy ngọn núi nhỏ xíu của New York sao có thể đọ lại được với ở quê tôi?”

Thomas mỉm cười với cô, khuôn mặt anh hiền dịu hơn. “Tốt. Tôi cần nghỉ ngơi sau giờ học. Chúng ta có thể đi dạo bằng bè. Không nguy hiểm

đâu, vậy nên không cần hướng dẫn viên, chỉ hai chúng ta thôi. Chúng ta có thể đi xuôi theo dòng nước và cắm trại nếu cô... Ồ, nếu cô không sợ ở một mình với tôi. Và nếu như chồng cô cho phép.”

Sau tất cả những chuyện tôi đã làm cho Roger! Ý nghĩ đầu tiên chạy qua đầu cô, nhưng cô không nói gì. “Tôi chắc là được thôi. Roger và tôi có một mối quan hệ rất người lớn.” Cô gần như ngạt thở vì lời nói dối này.

“Tuyệt vời,” Thomas nói, đứng dậy, đuổi người.

Madison vẫn đang ngồi trên tảng đá, nhìn lên anh, mặt trời sớm mai nằm sau anh, chiếu sáng cơ thể to cao, mạnh khỏe, lộ rõ cơ bắp dưới lớp vải. Đã bao lâu rồi cô không chạm cơ thể người khác mà không vì mục đích chữa bệnh? Bao lâu...

Khi anh cúi xuống nhìn cô, Madison đưa chiếc cốc rỗng lên môi và nhìn xuống mặt đất. Cô tốt hơn hết nên che giấu suy nghĩ và cảm xúc của mình.

“Thêm ít chocolate nhé,” anh nói vui vẻ, cầm lấy cốc của cô và rót thêm chocolate. “Tôi nghĩ đây là kỳ nghỉ tuyệt vời cho cả hai chúng ta. Không ràng buộc. Không lo lắng về bất cứ quan thể thể xác nào có thể có giữa hai chúng ta. Tôi biết những chuyện này không tuyệt vời gì với cô và chồng cô, nhưng tôi nghĩ cô thuộc dạng phụ nữ tôn trọng lời thề hôn nhân.

Anh không nói thêm, cô nhìn lên anh, anh đang chờ đợi câu trả lời của cô.

“Ồ, vâng,” Madison nói. “Tôn trọng.” Khi anh uống chocolate, cô tự hỏi liệu Roger và Terri bé nhỏ có tôn trọng lời thề hôn nhân.

“Hoàn hảo,” Thomas nói. “Hoàn toàn hoàn hảo. Bây giờ, cô muốn làm gì trước nào? Có đề nghị gì không?”

“Anh biết nhiều hơn tôi mà,” cô nói, ngược nhìn anh.

“Tôi chắc chắn tôi khá táo bạo, nhưng tôi nghĩ có thể cô thích ý tưởng mà tôi đã có lên kế hoạch một chút. Trong hai giờ nữa Pretty sẽ gặp chúng ta ở phía bên kia núi – hoặc có thể với cô thì nó chỉ là một ngọn đồi – với đầy đủ dụng cụ và một chiếc bè cao su. Chúng ta sẽ khởi hành từ đó và có một chuyến đi nhỏ. Không quá dài. Ba hoặc bốn ngày. Cô đi được chứ?”

Madison chỉ nháy mắt nhìn anh. Ba hoặc bốn ngày ở chỉ hai người giữa thiên nhiên hoang dã xinh đẹp với một người đàn ông mà cô thấy cực kỳ quyến rũ? Vài ngày ở riêng liệu có khuyến khích phản ứng sinh lý ở một người đàn ông? “Tôi không thể,” Roger sẽ rên rỉ như vậy khi Madison kể lại cho anh ta nghe. Khi nào anh ta làm được, cô sẽ phải khen ngợi anh ta. Khen ngợi anh ta.

“Ai sẽ nấu ăn?” cô hỏi, liếc nhìn Thomas.

“Chúng ta sẽ chia việc ra. Nhưng mọi thứ đã được Adelia chuẩn bị và cho vào các túi nhỏ. Cô sẽ rửa rau quả, nướng thịt.”

Một phần trong Madison biết cô nên nói *không*. Một phần khác trong cô biết cô nên quay lại ngôi nhà và bàn bạc với Roger. Trên hết, anh ta vẫn là chồng cô. Dù cho anh ta không ra dáng một ông chồng nhưng anh ta vẫn là chồng cô.

“Được,” Madison nói. “Tôi rất, rất thích.”

Chín

“Chuyện gì xảy ra sau đó?” Ellie gắng hỏi trong khi rót đầy ly của Leslie.

Madison châm một điều thuốc khác, phả một làn hơi trước khi trả lời. “Mình đã có khoảng thời gian đẹp nhất trong đời mình.”

Ellie muốn bóp cổ Madison khi không thấy cô nói gì thêm. “Chi tiết! Mình muốn chi tiết. Cậu ở đó với gã chồng lười nhác, chẳng tốt lành gì của cậu; rồi cậu tung tăng đi vào chỗ thiên nhiên hoang dã trong vài ngày với một người đàn ông muốn một mối quan hệ Plato (không tình dục) với cậu, và...” Cô im bặt khi thấy Madison phá ra cười. “Sao kia?!”

“Thomas nói dối. Những thứ anh ấy nói về việc *xác định* đều là nói dối. Sau đó anh ấy đã nói anh ấy quá thèm khát mình đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Nhưng khi anh ấy thấy tất cả những người đàn ông đều có phản ứng đó với mình, anh ấy biết là anh ấy sẽ không có cơ hội nếu như không diễn một vở kịch với mình.”

“Mình hiểu rồi,” Ellie nói. “Chi tiết này có ý nghĩa lắm đây. Từ quan điểm một người viết, mình thấy anh ấy muốn cho cậu thời gian để cậu *thích* anh ấy.”

“Đúng vậy,” Madison nói nhẹ nhàng. “Đó chính là cái anh ấy muốn. Anh ấy muốn mình hiểu anh ấy, bỏ qua gia đình và những tác động bên ngoài. Và anh ấy muốn hiểu mình, con người bên trong mình, chứ không chỉ là vẻ ngoài của mình.”

“Yeah, mình hiểu vấn đề này rồi,” Ellie nói. “Cậu cũng thấy vậy chứ, Leslie?”

Ellie nhìn sang Leslie khi thấy cô không trả lời. “Tin hay không thì tùy nhưng mình đã làm như vậy, một lần. Không phải với khuôn mặt hay cơ thể mình. Nhưng bây giờ thật khó để nhớ lại được mọi chuyện.”

Madison nhìn Ellie qua làn khói. “Cậu đừng bắt đầu cư xử theo cái kiểu cậu không đủ xinh đẹp để đàn ông để mắt tới.”

“Có thể là vậy. Nhưng mình chưa bao giờ làm cho đàn ông nổi cơn thèm khát với mình giống như hai cậu. Cậu biết đàn ông thích làm gì với mình không?”

Madison nhướn mày. “Cậu chắc chắn muốn tiết lộ chuyện này hả?”

“Có thể những bí mật của cậu là riêng tư, nhưng tất cả bí mật của mình đều được in ra hết. Dù sao thì đàn ông luôn thích nói chuyện với mình. Thật đấy. Cho mình mười phút với một người đàn ông, anh ta sẽ nói với mình những chuyện mà anh ta thậm chí còn không nói với bác sĩ tâm lý.”

“Còn với mình thì bọn họ muốn làm sex nhào lộn,” Leslie thờ dãi nói. “Cậu sẽ không tin những chuyện mà bọn con trai ở trường đại học suy đoán về mình đâu.”

Cả Madison và Ellie đều nhìn cô chờ đợi. Leslie mỉm cười, “Ellie có thể viết ra những bí mật của cô ấy, còn mình thì giữ chúng cho riêng mình. Cậu kể tiếp chuyện của cậu đi.”

Nhưng Madison im lặng một lúc lâu. “Nếu đàn ông chỉ cần hiểu một điều, anh ta có thể có được bất cứ người phụ nữ nào trên thế giới này. Người đàn ông xấu nhất có thể có được người phụ nữ xinh đẹp nhất.”

“Mình bỏ lỡ chỗ nào hả?” Ellie nói. “Điều gì mà một người đàn ông cần hiểu?”

“Hãy cho người phụ nữ cái mà cô ấy muốn, không phải cái mà anh ta nghĩ cô ấy muốn,” Madison nói với giọng xa xăm, rồi quay sang hai người phụ nữ và mỉm cười. “Cái mà Thomas nhận ra là suốt cuộc đời mình, đàn ông lướt qua mình chỉ vì vẻ ngoài của mình. Dĩ nhiên mình tha thiết có ai đó nói chuyện với mình. Mình đã từng mơ mộng việc yêu một người đàn ông mù, một người không thể nhìn thấy mình, và anh ta sẽ đối xử với mình giống như những người phụ nữ khác.”

Ellie khịt mũi cười giễu. “Mình thì ngược lại. Mình luôn ở lớp chọn suốt thời trung học, vậy nên ai cũng nghĩ mình là một ‘bộ não’. Cái mình muốn

là ngoại hình kia. Cuộc đời mình chỉ toàn là lý trí. Nếu mình có lãng mạn – mình không muốn cái này đâu – nhưng nếu mình có, mình chỉ muốn cảm giác, xúc cảm. Lãng mạn mãnh liệt như sấm chớp.”

Cái cách cô nói những từ cuối cùng khiến hai người còn lại cười to.

“Không phải mình,” Leslie nói. “Mình muốn trái tim và hoa. Champagne. Trà trong tách sứ. Picnic. Hôn tay. Không đụng chạm. Và chắc chắn là không có sấm chớp.”

Lần này thì ba người cùng cười.

“Nhưng ít nhất cậu cũng đã chịu nói ra cái cậu muốn,” Ellie nói với Madison. “Cậu đã có một người đàn ông muốn nói chuyện với cậu, còn mình thì vẫn đang chờ thần sấm của mình.”

“Mình có thể nói với cậu là Alan không thuộc tuýp người lãng mạn-và-hoa hồng,” Leslie nói. “Lần kỷ niệm ngày cưới thứ mười của tụi mình, anh ấy tặng mình một hợp đồng bảo hiểm nhân thọ.” Cô nhún vai khi thấy hai người kia nhìn mình khó hiểu. “Rất là thực tế. Mình sẽ sử dụng nó được rất lâu sau khi mấy bông hoa mình thích héo tàn hết.”

“Còn nữa,” Madison nói, “kim cương tuổi thọ còn lâu hơn mấy công ty bảo hiểm nhân thọ đó nữa.”

Ba người lại cùng cười; Leslie đột nhiên làm mặt nghiêm túc nhìn Madison. “Mình xin lỗi vì hỏi cậu chuyện này rất riêng tư, nhưng tại sao cậu không ly hôn Roger và kết hôn với Thomas?”

Madison quay mặt đi, rồi nhìn hai người, mắt cô rơm rớm.

“Được rồi,” Ellie nói, ngả lưng ra sau. “Trở lại câu chuyện. Kể cho tụi mình nghe những chuyện đã xảy ra. Kể chi tiết nhé. Chứ không phải nhảy vọt tới kết thúc. Nếu cậu không lấy anh ta, mình tin là cậu có lý do chính đáng.”

“Yeah,” Madison nói nhẹ nhàng. “Mình có lý do chính đáng. Anh ấy...”

“Không!” Ellie nói. “Mình vừa nói xong. Cậu phải kể theo trình tự câu chuyện. Cậu không thể nói trước kết thúc rồi mới kể nội dung chuyện cười

được. Quay lại vùng hoang dã xinh đẹp mạn ngược New York và kể cho tụi mình...” Ellie nói liến thoắng. “Kể cho tụi mình nghe tại sao người phụ nữ đó lại tên Pretty.”

Mắt Madison không còn rơm rớm và cô lại mỉm cười. “Thêm rượu nhé? Có dịch vụ giao pizza ở cái thị trấn nhỏ xíu này không nhỉ? Giao hàng tận nhà ấy?”

“Dịch vụ giao pizza thậm chí còn giao tận Ai Cập cơ,” Ellie nói, cô mỉm cười khi hai người phụ nữ kia nhìn cô thắc mắc. “Cậu có thể đọc được hết mấy thứ này trong quyển sách thứ ba của mình, còn bây giờ thì tìm quyển danh bạ và gọi điện đặt đi. Bọn mình có thể xem thử có món gì khác ngoài món xúc xích bò không? Còn cậu...” Cô chỉ Madison. “Cậu ngồi đây và kể tiếp đi. Nói cho mình nghe, Thomas có đôi chân thực sự tuyệt vời phải không?”

“Tuyệt đẹp,” Madison nói, tựa người vào chân ghế sofa. “Tất cả mọi bộ phận trên người anh ấy đều đẹp cả.”

Mười

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Thomas hỏi, vẻ cau có rõ nét hơn khi anh cầm bàn chân Madison lên để nhìn rõ vết rộp. “Cô chẳng khác nào đứa trẻ sáu tuổi nếu như lúc gặp chuyện cô cứ im miệng như vậy.”

Dẫu cho những lời này đều chói tai, Madison không cảm thấy gì khác ngoài sự quan tâm từ phía anh. Hai người mất ba giờ để đi bộ qua ngọn đồi mà Thomas gọi là ngọn núi để tới chỗ Pretty đang đợi họ.

Suốt lúc đi, Thomas khuyến khích Madison nói chuyện. Anh nói với cô rằng mẹ anh đã kể cho anh nghe chuyện cô thực hiện phục hồi chức năng cho Roger, anh muốn biết, một cách chi tiết những việc cô đã làm.

Lúc đầu Madison còn ngập ngừng khi nói về vấn đề này. Cô không có kinh nghiệm nói chuyện với đàn ông. Cô đã từng thử, nhưng khi những người đàn ông nhìn cô, họ liền bị “phân tâm”. Sau khi kết hôn, cô đã cố lôi kéo sự chú ý của Roger vào những quyển sách cô đọc, nhưng anh ta nói chỉ riêng việc phải thực hiện những cái cô đọc là đủ rồi, anh ta không muốn nghe thêm mấy thứ đó nữa.

Nhưng Thomas đang đi trước cô lại cố chấp. “Tôi chuẩn bị chọn chuyên ngành y của mình, có thể tôi sẽ trở thành bác sĩ phục hồi chức năng.”

Dựa trên những từ ngữ gợi mở mà anh - một bác sĩ chuyên ngành vật lý trị liệu và phục hồi chức năng nói ra, cô biết anh đang kiểm tra cô. “Anh có phẩm hạnh không đấy hả?” Madison châm chọc anh, nhưng Thomas liếc trả với vẻ cau có cố hữu.

“Ý cô là gì?”

“Nếu dùng một từ, thì đó là ‘khuyến khích’. Phục hồi chức năng là không ngừng khuyến khích. Bệnh nhân không phải là một con búp bê để anh có thể nắn bóp. Anh phải đối xử với họ bằng phẩm hạnh của mình và khuyến khích họ tham gia vào các hoạt động chữa trị. Nằm dài trên giường

và xem bóng đá dễ dàng hơn nhấc chân lên cách mặt giường ba inch và lặp lại hai mươi lần.”

“Tôi hiểu,” Thomas nói, tiếp tục đi. “Cô đã khuyến khích bệnh nhân của mình bằng cách nào?”

Không phải “Roger,” Madison thầm nghĩ, mà là “bệnh nhân.” Cô thích điều này. Nó cho cô cảm giác cô đang thực sự trong một lớp y khoa, thay vì là vợ của Roger, vai trò mà cô không chắc mình làm trong một nửa thời gian.

Thomas lên tiếng khi không thấy cô nói gì, “Hãy nói từ lúc mới bắt đầu chữa trị.”

Madison tỏ ra vẻ chán ghét. “Lúc đầu rất khó khăn. Với Roger thì đặc biệt khó bởi các bác sĩ thần kinh đã nói sương xống của anh ta bị gãy, không thể đi lại được nữa. Khi tôi trở về Montana, Roger đã muốn tự tử.”

“Nhưng cô đã cho anh ta hy vọng,” Thomas nhẹ nhàng nói. “Quan trọng hơn, cô đã giúp anh ta đi được. Kể cho tôi nghe cô đã làm thế nào.”

Cách anh nói khiến Madison cảm thấy thoải mái, nhưng cô không muốn anh nghĩ cô là một người cực kỳ ích kỷ, vậy nên cô bỏ qua không nói về những khó khăn. “Tôi nhận được sự giúp đỡ rất lớn từ dì anh. Bà ấy đã nói với bố mẹ Roger kết quả chụp X-quang cho thấy có thể hồi phục các tổn thương, nhưng có nhiều chỗ sưng nên bà không nói chắc chắn được. Tôi đã gọi cho bà ấy. Tôi đã rất lo lắng, không biết phải làm sao, tôi không biết liệu bố mẹ Roger có trả tiền cho bà nếu bà gửi một người tới. Nhưng tôi thực sự muốn học hỏi từ bà. Bà rất tốt. Bà nói tôi hãy đặt khăn tắm dưới đầu gối Roger rồi kéo chân anh ta về phía sau. Nếu chân anh ta có đưa lên được, như vậy là có dấu hiệu có thể di chuyển được, vẫn còn hy vọng.”

“Và cô đã làm vậy.” Thomas nói, khuyến khích cô nói tiếp.

“Vâng,” Madison nói. “Khi chúng tôi nhìn thấy khả năng anh ta có thể đi lại được, tôi bắt đầu đọc và tìm hiểu những việc phải làm tiếp theo.” Thomas lắng nghe chăm chú, Madison bắt đầu nói về những việc cô đã làm suốt hai năm rưỡi qua. Đầu tiên cô cố tỏ ra chuyên nghiệp bằng cách nói về

thuốc, những cơn đau, những bài tập kỹ thuật. Nhưng hai mươi phút sau, cảm xúc của cô trôi tuột đi mất, và cô bắt đầu đề cập đến những vấn đề cô có với bố mẹ Roger và việc họ đã không cho cô tiền để mua các thiết bị như thế nào.

“Cứ như thể họ muốn những chẩn đoán của bác sĩ thần kinh trở thành sự thật; họ không muốn Roger đi lại được. Bố anh ta nói, ‘Chẳng sao cả. Nó không thể chơi bóng được nữa, nó có thể ngồi xe lăn kia mà.’”

Nghe tới đây, Thomas không đưa ra bình luận nào mà quay sang nhìn cô với ánh nhìn sắc bén.

Cô nói với Thomas về những tổn thương dây thần kinh ở hông phải Roger. “Anh ta sẽ không bao giờ còn cảm giác ở chân đó,” cô nói. Cô nói về ghép xương, ghép da. Cô nói về việc đẩy xe lăn cho Roger khi anh ta còn bó bột ở hông, nhắc anh ta lên và di chuyển anh ta nhiều tháng trước khi anh ta có thể tự nhắc người lên bằng một cái móc treo phía trên giường.

“Cô đã làm gì với những cơn suy sụp của anh ta?” Thomas hỏi.

Madison quay mặt đi bởi cô không muốn kể cho anh nghe về những cuộc nói chuyện dài giữa cô với bác sĩ Oliver. Ba tháng sau tai nạn, Roger không chịu phối hợp; anh ta chỉ nghĩ tới những việc mà anh ta không thể làm được nữa. Một lần nữa, Madison trong cơn sợ hãi đã gọi cho người phụ nữ giờ đã trở thành bạn cô. Cô đã rơi nước mắt trong điện thoại. “Cháu có thể nhắc chân anh ấy lên, nhưng cháu không thể vực dậy tinh thần của anh ấy,” cô khóc, “Cháu không làm được gì để căn bệnh tiến triển cả.”

“Vấn đề này khá phổ biến,” bác sĩ Dorothy nói. “Nhiều năm trước, các bác sĩ thường lắp một trục cố định xương sống bệnh nhân, nam và nữ sẽ hút thuốc cỏ và quen hệ với nhau.”

Madison mất một lúc lau khô nước mắt để nghe rõ. “Gì cơ ạ?” cô hỏi.

“Sex, Madison,” Dorothy nói. “Sau tai nạn, câu hỏi đầu tiên là, ‘tôi sẽ đi lại được?’ câu hỏi thứ hai là, ‘tôi còn có thể quan hệ tình dục được?’ Với phụ nữ sẽ là, ‘tôi có thể có con?’ Tôi tin là khả năng quan hệ tình dục của Roger không bị ảnh hưởng, vì vậy hai người có thể quan hệ.”

“Một đứa trẻ,” Madison hỏi, sửng sốt trước những lời của bác sĩ. Cô đã mong đợi bác sĩ nói cho cô những bài tập mới hoặc...

“Thực sự, tôi nghi ngờ việc cháu có thể mang thai. Bởi sự thụ động của bệnh nhân, thuốc, HPAC làm cản trở các hormone, tôi nghi ngờ nồng độ testosterone đủ cao để cháu có thể mang thai. Nhưng hãy cứ thử. Nó cho người đàn ông lý do để sống.”

“Ồ,” Madison nói. “Cháu... chưa từng nghĩ tới chuyện này.”

“Madison, đừng quên sống.”

Thomas đang hỏi cô đã làm cách nào để vực dậy tinh thần Roger. “Khi anh ta thấy có sự tiến triển, anh ta thấy khá hơn,” cô lầm bầm nói.

Thomas gật đầu, dường như chấp nhận câu trả lời của cô. “Kể cho tôi nghe về các loại thuốc đi,” anh nói.

“Làm loãng máu,” cô trả lời, lại một lần nữa thấy chủ đề này an toàn, tự thấy mình may mắn vì anh không hỏi sâu cô về những việc đã khiến cho quan hệ giữa cô và Roger không mấy tốt đẹp. Vừa là y tá vừa là đối tác tình dục chẳng hay ho gì, hai vai trò không rạch ròi. Roger muốn tất cả các bài tập đều trở thành quan hệ tình dục. Anh ta muốn Madison làm những động tác quyến rũ trong lúc làm y tá cho anh ta. “Nhưng em là y tá của anh,” cô bực tức nói. Cô nhận ra không thể nào hòa hợp hai vai trò này được: khi thì nói những lời lẽ đường mật, nhưng phút kế tiếp lại phát ra những mệnh lệnh khắc nghiệt “Anh bắt buộc phải làm cái này!” Y tá sẽ không bắt bệnh nhân thực hiện những cú đá hai-và-một-phần tư, và phút tiếp theo lại tặng bệnh nhân những nụ hôn.

Madison bỏ qua tất cả những phần liên quan đến việc phục hồi chức năng cho Roger và nói tiếp về những loại thuốc được sử dụng trong quá trình điều trị.

Vừa lúc đó họ nhìn thấy một chiếc xe tải. Cô nhận ra mình đã nói không ngừng và bỗng cảm thấy xấu hổ. Thành thật mà nói, cô không nghĩ mình sẽ lại nói nhiều đến như vậy, hơn cả hai năm rưỡi qua cộng lại.

Không có ai trên xe, chỉ có một chiếc bè màu cam đang chờ được bơm căng và hai ba lô trông khá nặng.

“Pretty đâu?” Madison hỏi, nhìn quanh. Họ đang ở chỗ một con suối rộng, nông, chiếc xe tải đậu trên bờ sỏi. Những thân cây cao to, ngã tán gần như che kín cả con đường nhỏ hẹp. Thomas dựa người vào một bên xe tải, kiểm tra đồ đạc. “Cô ấy ở quanh đây, nhưng có thể cô không thấy được đâu. Cô ấy nhút nhát.”

Madison tiến tới gần anh hơn. “Tại sao lại gọi là Pretty?” cô nói nhỏ.

Anh đang lục lọi bên trong xe tải, không ngược đầu lên, trả lời theo nhịp điệu, lặp lại nhiều lần. “Pretty nhút nhát. Pretty-không-bị nhìn thấy. Lấy đồ của cô đi.” Anh ngược nhìn cô. “Mọi thứ đều ở đây rồi. Cô có muốn mang một cái ba-lô không?”

Madison nghiêng đầu, mỉm cười với anh. “Nếu tôi nói không, anh sẽ mang nó cho tôi sao?”

Cô đang giễu anh, nhưng Thomas lại xem như cô đang nói thật. “Được,” anh nói đơn giản.

Họ khóa chặt mắt nhau, Madison bắt đầu cảm thấy nhịp tim đập nhanh. Cô lo lắng đưa ánh nhìn rời khỏi anh. “Tôi mang được,” cô nói.

Cô mang một ba-lô. Thomas mang ba-lô của anh cùng với chiếc bè lớn. Họ đi khoảng một dặm trước khi hạ nó xuống và bơm căng.

“Còn gì nữa không?” anh hỏi khi giúp cô hạ ba lô xuống. Anh hỏi cũng giống như vừa nãy khi anh hỏi cô về các chi trong quá trình phục hồi chức năng của Roger.

“Tôi không nghĩ là còn thứ gì nữa,” cô thành thật nói; khi cô nhìn quanh, cô nhận ra mình nhẹ nhõm hơn. Ở bên trái cô là một bức tường đá thẳng đứng cao khoảng năm mươi feet. Bên phải là dòng suối, sâu hơn ở đoạn cô lấy hành lý. Giữa nước và đá là hình ảnh phản chiếu của vách đá, mọi thứ thật tĩnh lặng và riêng tư đến mức Madison bỗng nhận thức được cô đang ở một mình cùng với người đàn ông quyền rũ này.

Cô quan sát Thomas cột chặt đồ đạc vào bè. Nếu là Roger, anh ta hẳn đã phàn nàn Madison không chịu giúp anh ta một tay. Dĩ nhiên chuyện đó nghe thật ngớ ngẩn. Roger chưa bao giờ nghĩ đến việc đưa một người phụ nữ vào rừng cùng với anh ta. Không, Roger là “một người đàn ông của đàn ông.” Anh ta làm những trò thú vị với những người đàn ông khác. Với Roger...

“Cô đã làm gì với vẻ đẹp của mình?” Thomas hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của Madison.

“Cái gì của tôi kia?” cô hỏi.

Thomas không cười. “Vẻ đẹp của cô. Cô đã làm gì với nó?”

Cô nháy mắt nhìn anh. “Bôi nhiều kem dưỡng ẩm?” cô nói, không định trả lời câu hỏi của anh. “Da khô.”

Anh nói cô lên bè; sau đó, anh đẩy bè xuống suối, anh nói, “Vẻ đẹp mà cô có giống như một tài năng, giống như việc chơi được piano hay vẽ được vậy. Cô đã làm gì với tài năng đó?”

Anh nắm chặt dây an toàn của bè rồi nhảy vào trong, Madison chỉ biết nhìn anh. Cô chưa bao giờ nghĩ vẻ ngoài của mình là một “tài năng”.

Thomas cầm mái chèo, khéo léo đẩy bè ra giữa dòng nước. Ánh nắng lọt qua tán cây, khung cảnh thật yên tĩnh. Cô chưa ngồi bè bao giờ và cô thấy thích nó.

Ngay khi chiếc bè đã di chuyển thẳng hướng, anh nhìn cô.

“Quê tôi gửi tôi đến New York làm người mẫu,” cô buột miệng nói.

“Chuyện gì đã xảy ra? Ngoài chuyện của Roger đúng không?”

Madison lại nhìn anh, những lời anh nói thể hiện sự thấu hiểu cô sâu sắc. Kể từ khi cô kết hôn với Roger, cô sống xa quê, nhưng bất cứ khi nào gặp ai đó ở Erskine, cô đều nói với họ cô từ bỏ công việc người mẫu để chăm sóc người đàn ông cô yêu.

“Điều gì khiến anh nghĩ tôi từ bỏ công việc đầy ánh hào quang đó không phải để chăm sóc người đàn ông tôi yêu?”

Thomas dùng lực đẩy chiếc bè tránh khỏi những tảng đá nhô lên giữa dòng nước, anh nói, “Lòng nhiệt tình của cô nói cho tôi biết cô yêu nghề y tá. Nhưng tôi chưa từng nghe thấy hoặc cô cho tôi thấy chút nhiệt tình nào dành cho Roger. Từ hai điều này, tôi đoán cô yêu công việc y tá hơn người mẫu.”

Cô không nhin cười được; cô tựa người vào chiếc bè, một tay buông thõng bên hông bè. “Anh nói chính xác. Tôi biết nhiều cô gái trẻ mơ về cuộc sống đầy cảm dỗ của nghề người mẫu, nhưng tôi ghét nó. Không phải là tôi không thích. Nói chính xác là tôi thực sự, cực kỳ ghét nó. Hơn nữa, họ khiến tôi thấy mình xấu xí.”

Thomas ngừng chèo, nhìn cô. Biểu cảm của anh làm Madison cảm thấy khá hơn. Khuôn mặt anh nói lên rằng cô không xinh đẹp là điều không thể.

“Công việc người mẫu là một môn khoa học,” cô nói. “Dù sao thì, nó đủ để là một môn khoa học để tôi không muốn làm công việc đó.”

Anh vẫn đang nhìn cô chăm chú, tỏ ý anh không tin những lời cô nói. “Y tá không phải là khoa học sao?” anh hỏi.

“Được rồi,” cô thở dài. “Lòng tự trọng của tôi bị tổn thương, Thực sự. Nó bị đè bẹp dưới mặt đất, bị bóp nát dưới bàn chân của những... những gã đàn ông lùn tịt khó tính...” cô đang tức giận.

Cô nhìn chăm chú xuống làn nước, rồi quay sang anh. Anh có cách nhìn buộc người khác phải nói thật. “Tôi không thể khiến anh tin vào câu chuyện tôi là một kẻ tử vì đạo, hy sinh vì tình yêu sao?”

“Không. Roger là một gã khốn và cô không yêu anh ta. Nói thật, tôi nghi ngờ liệu cô có yêu anh ta không. Nhưng khi cô nói về việc chữa trị cho anh ta, mặt cô bừng sáng. Cô quay về với anh ta bởi vì cô muốn vậy. Nhưng tất cả chúng ta đều làm cái chúng ta muốn, không phải sao? Tại sao cô không muốn làm người mẫu?”

“Anh dai như đĩa ấy,” cô nói, nhìn đi chỗ khác, rồi quay lại nhìn anh. “Được rồi, sự thật là tôi thích làm cô gái xinh đẹp nhất ở quê mình. Tôi

thích mọi người dừng xe để nói chuyện với tôi; và tôi sẽ giả vờ không biết tại sao họ lại dừng lại.”

Cô nhìn anh để xem anh tiếp nhận như thế nào với lời thú tội này. Madison không quen nói về vẻ đẹp của mình. Cô đã tập rất nhiều để có được nụ cười hoàn hảo khi ai đó khen cô xinh đẹp. Cô thích cư xử như thế đó là lần đầu tiên có người khen ngợi cô.

“Ở New York, những cô gái giống tôi có đầy rẫy. Tôi chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Tôi không tin,” Thomas nói dứt khoát. “Tôi sống ở New York và tôi chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào giống như cô.”

“Có thể, nhưng họ ở đó. Họ thức dậy sớm và đi ngủ muộn. Và giữa hai khoảng thời gian đó, họ bị thúc ép, và bị yêu cầu đứng, ngồi, nhìn,... làm bất cứ thứ gì người khác nghĩ ra với họ,” cô cười khở. “Họ bị chỉ trích. Việc đó tôi không chịu đựng được.”

Thomas im lặng chèo. “Cô bị chỉ trích như thế nào?”

“Tôi có một mắt nhỏ hơn mắt kia một chút. Thấy không?” cô nói, nhồm người về phía anh. “Tôi hơi mập khi ngồi trên ghế.”

“Hả!” Thomas nói. “Cô hoàn hảo!”

“Anh không phải là nhiếp ảnh gia.”

“Nếu như cô có khiếm khuyết, tất cả những người phụ cô thấy trên tạp chí đều có khiếm khuyết hết,” anh nói, nhìn cô khó chịu.

Madison mỉm cười. “Đúng thế. Họ có khuyết điểm và họ học cách che giấu chúng. Ánh sáng giúp ích rất nhiều. Anh có biết người mẫu Jean Shrimpton sáu mươi tuổi không? Bà ấy có bọng mắt lớn, nhưng dưới ánh sáng...” Madison nhìn bờ sông mà họ đang đi qua. Thomas nói đúng: cô từ bỏ nghề người mẫu bởi cô muốn vậy, không phải vì Roger.

Cô quay sang anh. “Tại sao chúng ta không nói về anh?” cô nói. “Tại sao anh chọn nghề y?”

“Khi tôi còn nhỏ tôi nhìn thấy em họ mình chết đuối. Lúc đó tôi chín tuổi, nhưng khoảnh khắc đó tôi đã quyết định tôi muốn học cách cứu sống người khác.”

“Tôi rất tiếc,” cô nói. “Trước Roger, tôi đã phải chứng kiến mẹ tôi qua đời. Bà đã mất bốn năm trước khi chết.”

Thomas im lặng tiếp tục chèo. Mặt nước phẳng lặng, ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh vụn vặt. “Đó có phải là việc cô đã làm trong suốt những năm đại học?”

Madison lắc lắc đầu nhìn anh. “Tôi bắt đầu nghĩ anh là nhà ngoại cảm đấy.”

“Trời,” anh cười toe toét. “Nhờ những năm trời đọc nhiều cổ tích thôi. Tôi thích quan sát mọi người và hiểu họ. Tôi thích nhìn vào những dấu hiệu và xem xem họ tiết lộ gì thêm không.”

“Ồ? Lần đầu tiên anh gặp tôi anh đã nghĩ là tôi đang cố moi tiền anh. Hoặc là đang tổng tiền em họ anh?”

Thomas quay ngoắt đầu sang hướng khác, cô đoán chắc là anh đang xấu hổ đây mà. “Tôi bị phân tâm bởi vẻ bề ngoài của cô.”

Trước khi cô kịp lên tiếng đáp lại, anh nói, “Cô muốn biết gì về tôi? Tôi là một người bạn đồng hành rất thú vị. Tôi đã đi nhiều nơi và thấy nhiều thứ.”

Cô đoán là anh đang giễu cô. “Ở trường y sao? Đó là nơi anh không được phép ngủ trong nhiều năm liền kia mà?”

“Tôi ba mươi một tuổi rồi, tôi làm nhiều thứ hơn là chỉ ngồi trong lớp học.”

Ở tuổi hai mươi ba của Madison, ba mươi một tuổi dường như là già. Quá trưởng thành. “Kể cho tôi nghe đi,” cô nói, có chút gấp gáp trong hơi thở của cô, “Tôi đã ở Montana và New York, chỉ có hai chỗ đó thôi. Nhưng tôi muốn đi...”

“Nói tên một chỗ đi,” anh nói trong lúc di chuyển chiếc bè đi quanh một thân cây đổ, nằm vắt ngang qua dòng sông.

“Tibet. Petra. Morocco. Một vài hòn đảo nhiệt đới ở đâu đó. Tới Galapagos để ngắm rùa biển.”

Thomas không cười. “Nói theo thứ tự yêu thích của cô đi rồi tôi sẽ kể cho cô nghe.”

“Anh đã đi hết mấy chỗ đó?” cô hỏi, một bên lông mày nhướng lên tỏ ý không tin.

“Tất cả những chỗ cô vừa nói. Cô muốn bắt đầu từ đâu?”

Cô ngẫm nghĩ một lúc. “Australia.”

“Vùng ẩm ướt hay khô hạn? Thành phố hay nơi hẻo lánh? Nơi có hoa phong lan hay nơi có mỏ ngọc mắt mèo?”

“Chỗ nào cũng được,” cô nín thở, mắt mở to.

Thời gian còn lại của ngày hôm đó, Madison lắng nghe Thomas kể về những nơi anh đã đặt chân tới và những điều anh đã nhìn thấy.

Cô chưa từng phải lo lắng cho đôi chân của mình. Nhưng lúc hoàng hôn, Thomas kéo bè vào bờ, thông báo họ có thể cắm trại ở đây. Khi Madison nhảy ra khỏi bè, chân cô nhói đau.

Thomas cau mày nhìn dáng đi tập tễnh của cô. Anh nói cô ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng, kéo chân cô để vào lòng anh rồi cởi giày cô. “Tôi lẽ ra nên nhận ra là ủng đi bộ của cô đã mòn lăm rồi,” anh nói, vẻ mặt cau có rõ nét hơn bình thường. “Nhìn này!” Anh nhắc chân cô lên, chỉ cho cô thấy mấy vết rộp trên gót chân và ngón chân cô. “Cô có biết là mấy vết này có thể bị nhiễm trùng không?”

“Chỉ là mấy vết rộp thôi mà,” cô nói.

“Con trai của một vị tổng thống trước đây đã chết vì một vết rộp anh ta bị trong khi chơi tennis,” là câu trả lời của Thomas khi anh đặt chân cô xuống, mở ba lô lấy hộp cứu thương trong túi nhựa.

Madison không nhin được cười. “Chúng ta không có tiến bộ y tế nào trong mấy năm qua sao?”

Thomas không cười khi anh sát trùng vết thương, làm sạch máu ở chỗ nứt. “Không hẳn. Thực ra, tôi đã nhìn thấy ở Anh người ta đang quay lại sử dụng đĩa.”

“Kể tôi nghe đi,” Madison háo hức, lắng nghe chăm chú khi Thomas mô tả đĩa được sử dụng để hút máu bầm từ những vết thương ví dụ như ngón tay sau phẫu thuật bị sưng tấy.

Khi anh kể xong, Thomas nhận thấy Madison đang bị cuốn vào câu chuyện của anh, anh nói, “Cô có khi nào nghĩ tới chuyện làm việc trong ngành y không?”

“Ý anh là trở thành một y tá?”

“Tôi đang nghĩ tới con đường trở thành bác sĩ của cô,” anh trầm lặng nói khi bắt đầu băng chân cô.

“Tôi? Một bác sĩ?” cô nói, nghe cách cô nói đủ để anh hiểu cô nghĩ thế nào về ý tưởng này.

Thomas nhăn mặt. “Cô đã làm bác sĩ cho hai người. Tại sao lại không phải là cho nhiều người hơn?”

“Một trong hai bệnh nhân của tôi qua đời, người còn lại...” cô trầm giọng. “Roger ghét tôi vì những thứ tôi đã làm cho anh ta. Anh ta nói kỹ năng chăm sóc của tôi tinh tế giống như người ta đánh một quả bóng chày bằng đá.”

Thomas khịt mũi. “Roger ganh tỵ với cô.”

“Với tôi?” Madison nói, có ý cười.

“Dĩ nhiên. Anh ta cực kỳ bốc mùi, giống như một con cá bị bỏ dưới ánh mặt trời suốt một tuần.”

Madison cười nói, “Anh làm tôi thấy vui hơn. Ý tôi là thông minh hơn.”

“Cô không cần phải nghe tôi nói thì mới có những điều đó. Roger biết cô thông minh hơn anh ta, đẹp hơn và cũng tốt hơn nữa. Làm sao anh ta có thể

cạnh tranh lại với một người như cô?”

“Ai đó như tôi sao,” cô nhẹ nhàng nói. “Một cô gái chăn cừu Montana.”

Thomas không trả lời cô, anh cũng không xin lỗi vì đã gọi cô như vậy trước khi anh gặp cô. Thay vì vậy, khi cô cúi xuống đỉnh đầu anh, chạm vào mái tóc đen dày của anh, cô nghĩ anh đã mất một khoảng thời gian lâu kỷ lục để băng bó cho cô. Cô thầm nghĩ anh cứ tiếp tục cầm chân cô như vậy – hoặc chạm vào bất cứ phần nào trên cơ thể cô – mãi mãi.

Trời mỗi lúc một tối hơn, và chỉ có hai người với nhau, không ai khác, chỉ có dòng nước một bên và bên kia là vách đá cao.

Cô nhìn xuống anh chăm chú. Cô sẽ làm gì nếu như anh di chuyển về phía cô? Nếu chân anh di chuyển xuống dưới người cô? Cô chưa từng chạm vào người đàn ông nào khác ngoài Roger, cô chưa từng có cảm giác giống với cảm giác cô đang có với anh ngay lúc này. Tất cả lỗ chân lông trên người cô đều đang nhức nhối.

Thomas là người phá vỡ tình cảnh này. Anh bất ngờ thả chân cô xuống, đứng lên rồi nhìn xuống cô. “Chúng ta chỉ có một cái lều dành cho hai người. Hai túi ngủ nhưng chỉ có một lều. Vậy nên, nếu chúng ta ngủ cùng một lều, cô có ý định chiếm đoạt phẩm hạnh của tôi không?”

Cô phì cười trước cách nói của anh. “Còn tùy vào màu sắc quần lót của anh nữa,” cô nói rồi đứng lên.

“Màu đỏ,” anh nói ngay.

“Chẳng sao hết.”

“Xin lỗi. Tôi nhầm. Màu đen.”

Madison lại cười to. “Không sao.”

“Màu xanh?” anh hỏi một cách hy vọng.

Cô mỉm cười. “Anh phục vụ món gì cho bữa tối nào? Tôi đói lắm rồi.”

“À, tôi nhớ rồi. Quần lót của tôi làm bằng vải pony. Cô biết đấy, màu trắng với những chấm nâu. Nó làm tôi giống như một con ngựa. Một mối nguy hiểm chết người.”

Madison lăn ra cười. “Đi đi. Đi lấy cái gì cho tôi ăn đi. Tôi có thể... ở đâu... anh biết đấy?”

“Tôi sẽ dẫn cô đi,” anh nói, ngọ nguậy lông mày.

“Có chuyện gì với vụ *không lãng mạn* thế?”

“Đó là trước khi tôi thích cô,” anh nói, mím cười với cô.

Cô nhìn anh một lúc lâu. “Tôi dám cá là anh đã có những đêm tuyệt vời với những người phụ nữ anh gặp lúc đi du lịch. Và anh chỉ phải nhìn họ với vẻ mặt không cau có và họ sẽ...” Cô im bật bởi Thomas đang nhìn cô và cười toe toét. Vẻ cau có biến mất, mắt anh tròn, không còn vết hằn, và đôi môi đầy, mềm mại.

Khoảnh khắc đó Madison biết nếu – nếu sắp tới có bất cứ chuyện gì xảy ra giữa họ, cô phải, hoàn toàn, tích cực, phải không được phép để cho bất cứ chuyện gì xảy ra trong chuyến đi này. Với cái liếc mắt và vẻ giễu cợt của anh, trực giác cô cho cô biết cô phải giữ cho chuyến đi này trong sáng.

“Được, chị cũng thích em,” cô nói như thể đang nói với một cậu bé. “Nhưng chị chiếm chỗ này trước rồi.” Nói xong, cô đi về phía bụi cây.

“Cùng chia sẻ đi,” Thomas gọi với theo cô. “Làm người thì nên biết chia sẻ. Thế giới này sẽ tốt hơn nếu như mọi người cùng chia sẻ đồ chơi cho nhau.”

Tiếng cười của Madison vang vọng giữa những vách đá.

Mười một

“Mình thích anh ấy,” Leslie nói khi ăn xong miếng pizza cuối cùng.

Ellie vẫn đang nhìn chăm chú trên trần nhà và mãi suy nghĩ. “Mình có thể thấy là sau hai ngày đó, sẽ dễ dàng hơn để cậu và anh ấy thừa nhận cả hai đều đang bị người kia thu hút,” cô trầm ngâm nói.

“Ừ,” Madison đồng tình khi cô châm điếu thuốc khác. “Mọi việc đúng như vậy. Nhưng giữa bọn mình có một quy định là sẽ không đi qua giới hạn.”

“Chuyện này khó đây,” Leslie nhìn Madison qua ly nước ngọt của cô. “Mình nghĩ là trong hoàn cảnh này, chỉ có hai người với nhau, gần như không thể ngăn được sự đụng chạm thân thể giữa hai người.”

“Có thể,” Madison nói. “Thực sự thì mình không nghĩ là giữa mình và Thomas có sự đụng chạm. Nếu như bọn mình ở riêng với nhau, đúng là bọn mình đã ở cùng một lều trong đêm đầu tiên, mình không biết được chuyện gì có thể xảy ra nếu như mình không ngủ say ngay khi vừa nhắm mắt. Chắc là mình sẽ thức cả đêm để quyến rũ Thomas.”

“Mình cũng sẽ làm vậy,” Ellie nói. “Nhưng, cậu ngủ sao? Cậu là kiểu thuốc phiện gì thế?”

“Lúc đó mình rất mệt,” Madison nói. “Cậu không thể tưởng tượng được việc chăm sóc Roger suốt cả ngày lẫn đêm đâu.”

“Mình có hai đứa con,” Leslie nói. “Và con gái mình...” cô ngừng lại. “Tin mình đi, Roge không thể nào đòi hỏi nhiều hơn Rebecca và...”

“Cậu nói là nếu hai cậu ở riêng với nhau.” Ellie nói. “Hai người không ở riêng sao?”

“Không. Buổi sáng hôm sau tụi mình gặp một vài người bạn của Thomas ở chỗ dòng sông. Gia đình anh ấy đã ở đó trong nhiều thế hệ, lẽ ra mình nên đoán được anh ấy biết hết mọi người.” Madison dập điếu thuốc.

“Nhưng, cậu biết đấy, mình nghĩ là mình thấy khá hơn khi có thêm những người khác ở cạnh, thay vì chỉ có Thomas và mình với nhau.”

“Đúng đấy,” Ellie nói.

“Chỉ là Thomas và mình đang làm gì lúc đó? Chỉ sau vài giờ bọn mình đi cùng nhau, bọn mình cố ngăn sự đụng chạm thân thể nhau, rồi bọn mình ngủ cùng nhau và sau đó – nếu có cảm xúc nào đó giữa hai đứa mình – chẳng phải là tội ngoại tình treo trên đầu mình và anh ấy sao?”

“Montana thuộc nước Mỹ đúng chưa?” Ellie hỏi Leslie. “Cả đất nước này đều lên giường với người khác, nhưng cậu có một người chồng mà cậu không chịu đựng nổi, cậu ở một mình với người đàn ông mà cậu muốn phát điên vì anh ta, nhưng cậu lại lo lắng chuyện phát sinh quan hệ tình dục với anh ta.”

Madison nhìn Ellie qua làn khói nói. “Nhắc lại xem cậu đã bao nhiêu lần không chung thủy với chồng cậu? Một lần cũng không đúng chưa?”

Ellie nhếch miệng. “Được rồi. Mình chưa bao giờ...”

“Nếu cậu nói cậu chưa bao giờ xinh đẹp như mình, mình sẽ đập cậu bằng cái gạt tàn này,” Madison nói nghiêm túc.

“Được rồi, cậu thắng.”

“Chuyện gì xảy ra sau khi cậu gặp bạn của Thomas?” Leslie hỏi, đưa hai người trở lại câu chuyện.

Madison im lặng một lúc trước khi trả lời, cô nhớ lại nhiều năm trước. “Thomas và mình đại loại là... bọn mình đã nói dối. Khi bọn mình thấy những người đó trên một chiếc bè khác, họ cho là Thomas và mình *cùng nhau*, cậu biết đấy, một đôi. Mình nói với họ là không phải vậy, nhưng Thomas ngăn mình lại. Sau đó mình lại nghĩ sẽ như thế nào nếu như anh ấy nói với những người đó là anh ở trong rừng với vợ một người đàn ông khác. Sẽ có những câu hỏi về chồng mình, và nếu mình nói với họ Roger đang dần hồi phục sau tai nạn xe hơi... có thể họ sẽ có ác cảm với Thomas và mình.”

“Và Roger sẽ thật vĩ đại. Mình có thể đoán được,” Ellie nói giọng chua xót. “Chồng cũ của mình là một bậc thầy trong việc tranh thủ sự cảm thông của người khác. Mình làm việc cả ngày cả đêm để ủng hộ anh ta trong khi anh ta tiêu xài tiền của mình, và chỉ biết rên rỉ về vợ.”

Sau khi Ellie nói xong bài chỉ trích ngắn của mình, hai người phụ nữ còn lại nhìn cô im lặng.

“Xin lỗi,” Ellie nói. “Cậu kể tiếp đi.”

“Tới lượt cậu,” Madison nói, chỉ điều thuốc về phía Ellie.

“Không, mình biết câu chuyện của mình rồi. Đến lượt Leslie.”

“Thôi nào hai cậu!” Leslie nói. “Chuyện gì đã xảy ra, Madison?”

“Chắc cậu cũng đoán được trong hai ngày đó, Thomas và mình đã chơi trò gia đình. Hoặc ít nhất là bọn mình đóng giả như thể bọn mình một đôi thực sự.” Madison thở sâu, nhắm mắt lại hồi tưởng, cô mở mắt ra nhìn hai người kia. “Mẹ mình luôn nói mình không biết thế nào là quan hệ *thông thường* giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Bà nói bởi vì bà là một bà mẹ đơn thân nên mình không học được gì về đàn ông, phụ nữ. Rồi thì Roger... Mẹ mình không thích anh ta.”

“Mình không hiểu, Leslie?” Ellie nói một cách châm biếm. “Nói mình biết, Madison, nếu cậu có con gái và con bé hẹn hò với một gã như Roger, từ kinh nghiệm của cậu bây giờ, cậu có thích anh ta không?”

“Thực sự mình không tưởng tượng được chuyện mình có con gái,” Madison nói nhẹ nhàng.

Ellie định nói, nhưng Leslie đã cắt ngang. “Cậu sắp có một mối quan hệ *thông thường*. Sao không kể cho Ellie và mình nghe về mối quan hệ đó? Mình chắc là mình chưa bao giờ biết tới kiểu quan hệ này.”

“Mình thì chưa từng thấy,” Ellie nói. “Mình cũng chưa từng viết về nó.”

Madison mỉm cười châm một điều thuốc khác. “Bạn của Thomas cho rằng Thomas và mình là một đôi và họ đối xử với tội mình như vậy. Đó là

một điều mới mẻ với mình. Roger là người đàn ông duy nhất mình hẹn hò, và bố mẹ anh ta nghĩ mình là rác rưởi. Họ giàu có còn mình...”

“Tên khốn,” Ellie giận dữ nói.

“Chính xác. Mình nghĩ mẹ Roger biết bố mình là ai. Mình từng nghe thấy bà ấy nói trên điện thoại, *cứ tưởng tượng ra cảnh người phụ nữ trở tráo đó lấy tên ông ta đặt cho con gái cô ta, người vợ đáng yêu của ông ta cảm thấy thế nào nhỉ?*”

“Cậu chưa bao giờ thử tìm ra bố cậu sao?” Ellie hỏi. “Ít nhất thì cũng phải biết ông ấy là ai?”

“Ông ta luôn biết mình ở đâu, nhưng ông ta không thèm liên lạc với mình, vậy tại sao mình lại làm phiền ông ta?” Madison nói.

Ellie nhăn mặt. Cô không thích cách Madison nói, *làm phiền ông ta*, như thể Madison không có giá trị gì trong quan hệ với chính cha ruột của cô ấy, người đã bỏ rơi người phụ nữ mà ông ta đã có quan hệ.

“Mình muốn nghe phần còn lại của câu chuyện,” Leslie không kiên nhẫn nói.

Ellie cười toe toét. “Mình yêu người yêu những câu chuyện.”

“Và mình yêu người lắng nghe những câu chuyện,” Leslie nói một cách sắc bén.

“Được rồi, không tranh cãi,” Madison nói. “Thomas và mình qua đêm trong lán gỗ của bạn anh ấy, nếu cậu có thể gọi nó như thế, nó không lớn bằng nhà Thomas, nhưng cũng không thể gọi là một cái lán. Bạn Thomas tên Alex ở đó cùng với vợ sắp cưới Carol. Họ chuẩn bị lấy nhau trong sáu tuần nữa và Carol chỉ toàn nói về đám cưới. Bố mẹ Alex cũng ở đó với con gái, Paulette thường gọi là Pauli.”

Mười hai

“Chị không giống mấy cô bạn gái khác của Thomas,” Pauli vừa nói vừa ngồi phịch xuống bãi cỏ cạnh Madison. Con bé mười ba tuổi, độ tuổi lưỡng lự giữa việc tiếp tục làm một đứa trẻ hay sẽ lớn lên.

“Pauli!” mẹ cô, bà Barnett nghiêm khắc nói. “Nói như vậy không lịch sự đâu con.”

Ba người đang ngồi bên ngoài nhà, dưới tán cây sồi mà có thể George Washington đã từng ngồi uống nước chanh.

“Không sao ạ,” Madison tỏ ra kín đáo. Thực ra thì cô mong không ai nhận ra sự háo hức trong giọng nói của cô. “VẬY những bạn gái khác họ như thế nào?”

“Tẻ nhạt,” Carol nói không rời mắt khỏi cuốn tạp chí Bride từ ba năm trước. Cô ấy sưu tầm tạp chí này kể từ khi cô gặp Alex, mà theo như lời Pauli, đi đâu cô cũng không mang theo. “Nếu anh trai em không hỏi cưới chị ấy, Carol sẽ tự tử,” Pauli tiết lộ với Madison trong đêm đầu tiên cô và Thomas đến. Nói thật thì Madison nghi ngờ chuyện đó, bởi Carol xinh đẹp, thông minh và có học thức.

“Thật vậy à, Carol,” mẹ Pauli nói, “chúng ta đang cho Madison thông tin không đúng. Những người bạn gái khác của Thomas không thực sự tẻ nhạt, họ...” Bà dừng lại khi thấy ba đôi mắt đang nhìn mình dò hỏi. Bà Barnett cúi xuống ly nước chanh. “Được rồi, có chút xíu... ừ thì, không thú vị.”

“Hmph!” Carol nói, quay lại với quyển tạp chí.

“Chị biết đấy, những cô gái với mắt kính dày cộm, mũi to, không bao giờ được mời tới các buổi tiệc? Đó là những cô gái mà Thomas hẹn hò.” Pauli nói.

“Tại sao?” Madison buột miệng nói trước khi cô kịp suy nghĩ, rồi tìm cách rút lại. “Ý tôi là, tại sao một người như Thomas lại muốn...?” Cô bỏ lửng. Cô đã khó nhọc nhắc nhở mình cô không thuộc về những người này,

nhưng không phải lúc nào cô cũng nhớ. Cả gia đình Thomas và gia đình này đều sinh ra đã giàu có và danh giá giống như những gì Madison thường thấy trong phim. Giống như hầu hết những người phải vật lộn để trả được những hóa đơn sinh hoạt, cô luôn cho rằng những người giàu có này luôn hợm mình, họ chỉ biết đến *thế giới của họ*.

Nhưng, một cách tình cờ ngay đêm đầu tiên, những lời của cô đã thu hút bà Barnett. Dù cô nói dối về chuyện mình đi cùng với Thomas và về tình trạng hôn nhân, thì cô vẫn thật thà về xuất thân của mình. Khi bà Barnett và cô ở một mình trong nhà bếp bốc đậu hòa lan, bà Barnett nói tiếp chuyện nói đang bỏ dở lúc ở sau nhà. Không giống như bà Randall, bà không có đầu bếp toàn thời gian.

Bà Barnett lắng nghe những lời của Madison, nhưng bà nhận ra âm sắc nặng trong giọng cô. “Cháu không phải thuộc gia đình hoàng gia Anh đúng không cháu yêu,” bà Barnett bình tĩnh hỏi. “Con cái bác không tìm người có xuất thân hoặc người *thích hợp* để lấy. Bọn chúng tin tưởng vào kết tiền của gia đình nên không cần kết hôn vì tiền. Nếu cháu bận tâm về chuyện đó, thì bọn chúng được toàn quyền lựa chọn.”

Madison há hốc miệng nhìn bà, vì cả những lời bà nói và cả thâm ý của bà.

“Cháu chăm sóc mẹ cháu lúc bệnh à?” bà Barnett nói tiếp khi Madison không lên tiếng. “Bác luôn có cảm tình với những bà mẹ đơn thân, nhất là bởi vì, khi bác còn nhỏ, chồng bác thường xuyên đi xa, để bác ở nhà một mình. Cháu đã gặp Thomas như thế nào?”

Madison vốc đầy tay một nắm đậu hòa lan. Những lời của bà Barnett đã giúp cô thư giãn nhiều đến mức cô kể cho bà sự thật lần đầu cô gặp Thomas. Tuy vậy, cô không nhắc đến chồng mình, Roger. Madison nói cô có mối quan hệ bạn bè với dì Thomas, bác sĩ Dorothy Oliver, cô cũng không rõ làm sao mình lại gặp được một bác sĩ tiếng tăm như vậy. Cố giữ hơi thở bình tĩnh, cô kể việc Thomas đã bắt gặp cô nấp trong nhà bếp như thế nào, rồi sau đó anh đã buộc cô tội tống tiền.

Bà Barnett mỉm cười. “Đúng là Thomas. Thằng bé giống ông bà nó. Mọi người vẫn nói là nó chưa bao giờ cười, ngoại trừ những lúc nó có những vụ kinh doanh thành công hay gặp vận may làm ăn, thế đấy. Bác nghĩ Thomas học y bởi lẽ nó muốn trái ngược với ông nó. Đủ cho bữa tối rồi đó. Cháu nấu ăn nhé?”

“Cháu sẽ nấu chảy mọi thứ mất,” Madison mỉm cười nói.

“Được, ở lại đây và nói chuyện với bác trong lúc bác nấu ăn nhé. Mấy thằng nhóc sẽ không về ngay đâu, chúng ta có thể nói chuyện với nhau thêm.” Bà Barnett nhìn Madison điềm tĩnh, thấu rõ. “Bác nghĩ là Thomas nghiêm túc với cháu.”

“Cháu không nghĩ vậy,” Madison nói, lắc lắc đầu để giấu sự xấu hổ. “Anh ấy và cháu ở hai thế giới khác nhau.”

“Không khác xa nhau đâu,” bà Barnett nhẹ nhàng nói. “Bác nghĩ mấu chốt là ở cháu, cháu đang nấp kín trong thế giới của mình. Khuôn mặt xinh đẹp của cháu là chiếc mặt nạ đúng không?”

Madison không biết trả lời bà thế nào, đúng lúc đó cửa mở và hai người đàn ông Thomas và ông Barnett bước vào, cô không cần phải trả lời bà.

Thomas bắt gặp trạng thái tự vệ của Madison, khi anh hồ hởi vòng cánh tay qua eo cô, nhắc bổng cô lên. “Chúng ta ăn gì trong bữa tối vậy, cô gái? Anh đói lắm rồi,” Thomas thả cô xuống, mơn trớn quanh cổ cô.

Madison biết cô nên đẩy Thomas ra, nhưng vở kịch này mới mẻ và gây ngạc nhiên với cô. Roger luôn ý thức được phẩm giá của mình khi có người khác xung quanh, còn khi chỉ có hai người, Roger lại ý thức về các chương trình thể thao trên tivi hoặc các chương trình khác...

“Đậu hòa lan,” Madison nói khi cô nhận thấy mọi người trong nhà bếp đều đang nhìn cô. Cô không biết rằng họ chưa bao giờ nhìn thấy một Thomas nồng ấm đến vậy. Anh luôn nghiêm nghị kể cả với một đứa trẻ.

“Vậy ư?” Thomas hỏi, mỉm cười với cô. “Chỉ có đậu thôi sao? Anh chắc là mọi người sẽ mất mấy giờ nữa mới nấu xong, chúng ta ra ngoài bắt đóm

đóm chờ đến khi bữa tối sẵn sàng nhé,” Thomas nói với giọng nói gợi cảm khiến mọi người bật cười.

Madison nhón chân, nhìn qua đầu Thomas. “Không có ai cứu tôi ra khỏi kẻ cuồng dâm này sao?”

“Tất cả chúng tôi đều bị mê hoặc chẳng thể nhúc nhích được,” bà Barnett nói với đúng kiểu thành thật thường ngày của bà. “Đi đi nào Thomas, đưa cô ấy ra ngoài và chiếm đoạt cô ấy dưới ánh trăng.”

“Bà lại đọc tiểu thuyết nữa rồi, phải không nào?” ông Barnett nói, nở nụ cười về phía khuôn mặt phúng phính, dịu dàng của vợ.

“Trong trường hợp cháu không để ý thấy thì bây giờ là sáu giờ và đang là mùa hè, vẫn còn ối ánh sáng ngoài kia.”

“Ánh trăng luôn dành cho những người đang yêu,” bà Barnett nói, mắt hướng về chồng.

“Đi đi!” ông Barnett nói với Thomas, rồi bước về phía vợ.

Thomas nắm chặt tay Madison, kéo cô ra khỏi nhà bếp, đi ra cổng.

“Anh đang diễn quá lối đây?” Madison lo lắng nói ngay khi chỉ còn hai người. Rút tay ra khỏi tay Thomas, cô bước về phía cổng, quay lưng về phía anh.

“Anh không diễn kịch,” anh dịu dàng nói.

Madison không dám nhìn anh. “Tôi không nghĩ là chúng ta nên...”

Cô không thể nói tiếp bởi Thomas đã vòng cánh tay qua người cô, hôn cô. Nụ hôn không giống với những nụ hôn cô từng có trước đây. Một nụ hôn sâu, trọn vẹn và để cả hai đều thấy tuyệt vời.

Khi anh rời ra, ý nghĩ đầu tiên trong cô là cô đã bỏ lỡ bao nhiêu thứ trong cuộc đời này. Một ham muốn mãnh liệt muốn chồm về phía anh, vòng cánh tay qua người anh, hôn anh, nhưng cô buộc mình quay đi. “Cái này là để làm gì?” cô hỏi, cố làm ra giọng giận dữ. Nhưng dù cho cô có tức giận, thì cũng là giận chính bản thân mình, không phải anh.

“Tôi chỉ muốn biết,” anh nói, tay bỏ trong túi quần.

Nếu anh ta bắt đầu huýt sáo, mình sẽ nhấc một cái ghế lên và đánh anh ta, cô thầm nghĩ.

“Muốn biết điều gì?” cô nói, lần này là giận dữ tột cùng.

“Muốn biết em có thích anh nhiều như anh thích em hay không,” anh nói.

Sự chân thành ngây thơ trong giọng nói của anh làm cơn giận dữ của cô tiêu tan. “Vậy anh đã phát hiện ra điều gì?” cô hỏi.

“Em có.”

Cô không dám nhìn vào mắt anh, cô lo sợ mình sẽ tiết lộ sự thật với anh. Cô sẽ không là cô gái quê ngây thơ, ngu ngốc nói với anh rằng chưa từng có người đàn ông nào tốt với cô như anh. Không, điều đó chỉ khiến cô giống như vừa bước ra từ một tầng lớp mà ở đó đàn ông luôn túm tóc phụ nữ lôi đi.

Thay vì vậy, cô quay người, đặt tay lên cánh cổng, nhìn ra hướng khu rừng. Giữa họ và khu rừng là bãi cỏ được cắt tỉa, và xa hơn là rừng cây nguyên sinh.

“Chúng ta có thể làm gì với phát hiện đó?” Madison hỏi nhẹ nhàng.

“Bất cứ cái gì chúng ta muốn,” anh trả lời, cô nghe thấy xúc cảm mãnh liệt trong giọng anh.

Cô thở sâu. “Anh không biết gì về em. Tất cả những gì anh biết, em...”

Anh không để cho cô nói hết câu. “Anh biết những điều anh cần biết. Em là một cô gái hài hước. Em thông minh và em quan tâm tới mọi người hơn bản thân em. Mọi người thường không như vậy. Đa số họ thường...” Anh không nói hết câu, anh thở sâu và hạ thấp giọng. “Em thích câu cá, thích đi bộ trong rừng. Dù cho anh có mua cho em một đôi ủng đi bộ vừa chân và...”

Cô quay người nhìn anh, vẻ nhăn nhó hiện trên khuôn mặt cô. “Anh định làm gì với chuyện này? Trước hay sau khi tôi quay lại với chồng tôi?”

“Sau,” Thomas nói, với mớ cảm xúc xáo trộn vì cơn giận dữ của cô. “Sau khi em nói với anh ta cái em muốn.”

“Anh suy diễn nhiều quá rồi,” cô nói, kéo căng người ra, làm ra điệu bộ đáng sợ nhất mà cô có thể.

“Đúng, là anh suy diễn,” Thomas nói nhẹ nhàng, anh cầm tay cô, hôn lên mu bàn tay.

“Ôi, chết tiệt!” Madison nói khẽ; cô thở dài khi cô rút tay ra, đặt nó lại trên cánh cửa. “Chúng ta không thể làm chuyện này. Như vậy không đúng. Anh...”

“Nếu em bắt đầu bài diễn văn về việc chúng ta ở hai thế giới khác biệt, anh sẽ bỏ đi ngay lập tức,” Thomas nói, đến lượt anh tức giận. Anh cũng đặt tay lên cánh cổng, nhìn về phía khu rừng. “Nhìn này, anh xin lỗi vì đã đi quá nhanh, anh luôn là người ra quyết định nhanh chóng. Anh ra quyết định ngay ngay khi anh biết mình muốn làm bác sĩ, nhiều năm sau, anh chưa từng một lần dao động với quyết định của mình.”

“Ấn tượng đầu tiên của anh về em là em là một kẻ tội lỗi, là một người sống trong thế giới khác biệt với thế giới của anh.”

“Vẻ đẹp của em đã làm anh mờ mắt,” Thomas trả lời. “Anh không nhìn thấy con người em qua vẻ bề ngoài. Và theo ghi nhận, tội ác không phải được quyết định bởi số tiền mà anh ta có khi sinh ra hay việc anh ta có giáo dục hay không.”

“Chúng ta sẽ kiểm tra các con số thống kê số lượng người nghèo ngồi tù với số lượng người giàu?”

“Sao chúng ta lại nói tới chuyện này?” Thomas hỏi, nhìn cô. “Em chỉ đang cố kéo anh ra xa khỏi chuyện của hai chúng ta?”

Madison dời mắt khỏi anh, nhìn xuống cánh cửa. “Mọi chuyện xảy ra quá nhanh,” cô nói khi cô xoay người lại, nhưng vẫn không nhìn anh. “Cho em thời gian. Em đã trải qua nhiều năm trời không có niềm vui, rồi những ngày này, em...”

“Gặp người đàn ông trong mơ của em?” Thomas hỏi với chút khấp khởi.

Madison bật cười. “Em cần thời gian.”

“Bao lâu cũng được,” Thomas nói, nhìn đồng hồ. “Một giờ đủ không? Hay là bốn mươi lăm phút?”

Madison mở miệng định lên tiếng, nhưng Pauli mở cửa bước ra. Madison quay sang cô bé, Pauli đứng giữa họ, buông ra tiếng thở dài ầm tưng.

“Nếu hai anh chị muốn bỏ đi để ngủ cùng nhau, em sẽ lên một cái cano và nổ máy, hai anh chị sẽ phải tìm em cả đêm.”

Madison chắc cách cư xử của con bé là do giai đoạn dậy thì, nhưng cô kinh ngạc trước lời lẽ của con bé.

Thomas không vậy. “Vậy còn những ai sẽ ngủ với nhau nữa?” anh hỏi.

“Mọi người. Mẹ và bố. Carol và Alex. Hai anh chị trông có vẻ cũng muốn thế.”

Lần này thì Thomas bật cười còn Madison đỏ mặt. “Anh nghĩ đây là chủ đề...”

“Quá lớn đối với em?” Pauli thở dài. “Em biết. Em nguyện rửa tất cả những sự khôn ngoan ngoài tầm của em.”

“Nguyện rửa cái tội của mình quá to ấy,” Thomas nói đơn giản, nhìn qua đầu cô bé về phía Madison. “Anh đã từng thay tã cho con bé.”

“Khi đó em chỉ là một thằng nhóc,” Pauli nói, làm Madison chỉ biết nháy mắt nhìn con bé.

Thomas khịt mũi. “Anh thấy là em vẫn còn như vậy,” anh nói, nhìn vào bộ ngực phẳng lì của cô.

Pauli nhìn xuống thân trước mình. “Em biết. Thật là thảm kịch, phải không? Anh nghĩ chúng có lớn lên không? Anh là bác sĩ mà, anh nghĩ sao?”

“Anh chưa phải là bác sĩ, khi nào anh làm bác sĩ, thì cũng không phải là chuyên ngành y học nữ giới. Sao em không hỏi Madison? Cô ấy có kinh nghiệm trong chuyện này.”

Madison đang khoanh tay trước ngực. “Chị nghĩ là chúng ta nên kiểm tra chuyện này vào bữa tối.”

“Sẽ không nhanh đâu,” Pauli nói. “Mẹ và bố em mà nói về cái này thì sẽ lâu lắm.”

Madison quyết định cô sẽ không tiếp tục làm người phụ nữ đoan trang. “Mẹ em thật may mắn. Bà ấy phải nói với em bí mật của bà.”

Pauli nhìn cô. “Vậy còn cái của Thomas khi ở trên giường?”

Pauli không kịp nghe câu trả lời của Madison bởi anh đã tóm tai con bé, kéo đi và mở cửa. “Đi vào trong và suy nghĩ về cách cư xử của em đi.”

“Làm sao em biết được nếu em không hỏi?” Pauli lăm bằm sau khi Thomas đóng cửa, nhốt cô trong nhà.

“Có một số thứ phải học từ kinh nghiệm, không phải là người khác nói cho em biết. Đi tìm mẹ em và nói với bà bọn anh đã sẵn sàng cho bữa tối.”

“Khi gió cái công việc bác sĩ của anh,” Pauli cúi kính, biến mất vào trong nhà.

“Thật là một con bé khác thường,” Madison nói khi quay sang Thomas.

“Một đứa trẻ chậm lớn và chỉ toàn nhận được lòng khoan dung. Alex tội nghiệp chỉ có sự nghiêm khắc, còn con bé này chưa bao giờ phải chịu sự nghiêm khắc.”

“Anh yêu con bé lắm à?” Madison cười nói.

“Dờ hơi với con bé,” Thomas nói. “Quay lại chuyện anh và em. Anh đang nói...”

Nhưng cánh cửa mở và, ông Banett bước ra, bia trong tay và chẳng mấy chốc Alex cũng đi ra, vài phút sau tất cả cùng ăn tối. Sau đó cô không còn ở một mình với Thomas nữa. Sau khi mọi người có một đêm vui vẻ và đi về phòng riêng, không có khoảnh khắc riêng tư nào giữa họ. Cả đêm Madison luôn nghĩ tới một việc, có thể Thomas đang cố gắng truyền tin, nhắn cô ra ngoài. Nhưng cô nhìn ra cửa sổ dưới ánh trăng, giả vờ không biết Thomas đang cố gây sự chú ý với cô.

Mười ba

“Madison!” Ellie bực tức nói, “Cậu làm mình điên lên mất! Tất cả những chuyện này là từ mười lăm, mười sáu năm trước và mình biết là cậu đã không kết hôn với anh ấy, tại sao?! Bất cứ lúc nào có một người họ hàng hay bạn bè của anh ta tiết lộ với cậu rằng, *Cậu không giống với những cô gái mà anh ta đã hẹn hò*, thì cậu nên biết vị trí của mình. Chuyện gì đã xảy ra?”

Madison nhìn xuống điếu thuốc, không nói gì.

“Con cái,” Leslie lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. “Là chuyện đó đúng không?”

Madison ngẩng đầu nhìn Leslie, đôi mắt cô hiển hiện sự đau khổ đến mức Ellie phải quay mặt đi. Là một nhà văn, bạn sẽ cảm nhận được mọi thứ một cách sâu sắc, và Ellie cũng vậy. Cô đang cảm nhận được nỗi đau của Madison, vẫn còn rách da và chảy máu sau ngần ấy năm.

“Mình hiểu rồi,” một lúc sau Ellie lên tiếng. “Mình đã nghĩ có thể là Roger phát bệnh và cầu xin cậu ở lại. Hoặc...” cô bỏ dở, sự thật tồi tệ hơn những gì cô đã nghĩ.

“Cậu đã nói gì với Thomas?” Leslie dịu dàng nói.

Madison đặt điếu thuốc lên môi, tay cô run rẩy. “Pauli đã khơi ra chủ đề về con cái. Con bé nói có sẽ không có con, nó sẽ tự do và dùng cả đời mình để làm tan nát trái tim bọn đàn ông. Rồi bà Barnett nói...” Madison rút một hơi thuốc dài, cô dập điếu thuốc rồi châm tiếp điếu khác. “Sự đồng tình giữa Carol và Alex, ông bà Barnett, và... Thomas, không có điều gì quan trọng hơn con cái trong cuộc đời họ. Thomas nói một người đàn ông có thể làm việc cả đời anh ta, có được mọi thứ, nhưng nếu anh ta không có con cái để truyền lại mọi thứ thì cuộc đời anh ta chẳng có ý nghĩa gì cả. Thomas vừa nói, vừa nhìn mình như muốn nói anh ấy muốn có những đứa con với mình.”

Leslie và Ellie không biết nói gì, chỉ nhìn Madison nghĩ về những thứ cô đã đánh mất và đã đánh mất chúng như thế nào. Nếu cô ấy không quay lại với Roger... Nếu cô ấy ở lại New York... Nếu...

“Hai cậu đang thấy thương hại mình đấy à?” Madison hỏi, cố nhen một chút ánh sáng trong câu chuyện của cô.

Nhưng Leslie không cười được. “Cậu đã làm gì? Ý mình là, sau những gì cậu nghe thấy mọi người nói, cậu đã để ý tới những lời nói đó như thế nào?”

“Alex và Carol lái xe đưa bọn mình về nhà Thomas. Mình đã cố giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng mình không làm tốt lắm. Thomas biết có gì đó không ổn. Mình nói với anh ấy phá vỡ lời thề hôn nhân là một việc khó khăn với mình. Dĩ nhiên cũng không thể chấp nhận được khi bọn mình về tới nhà đã là chín giờ tối, Roger và Terri đang quần lấy nhau trong bể bơi.”

“Cậu có nói Alex và Carol là cậu đã kết hôn không?” Ellie hỏi.

“Thomas nói. Anh ấy chỉ vô tình nói ra khi đang đứng chỗ bể bơi và giới thiệu Roger là chồng mình. Mình phải nói là cả Alex và Carol đều chỉ biết nhìn nhau. Rồi mọi người đều cư xử tuyệt vời. Sau đó, bọn mình đi về về nhà và Carol cầm cánh tay mình, cô ấy cho mình mượn tất cả tạp chí cô dâu để mình có thể chọn váy cưới khi kết hôn với Thomas.”

“Trời!” Elli nói. “Mình không tưởng tượng được cảm giác của cậu khi nghe cậu kể. Cậu có bao giờ nghĩ tới chuyện nói với Thomas về...”

“Không!” Madison nói lớn. “Mình không nghĩ tới việc nói với Thomas rằng mình... mình thiếu một cái tử cung! Mình không thể đặt anh ấy vào tình thế phải có một lựa chọn như vậy! Mình không nghĩ là mình sẽ nói để anh ấy chấp nhận. Mình sẽ không trừng phạt anh ấy cho những chuyện đã xảy ra với mình. Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời, và mình biết anh ấy sẽ chấp nhận...” Madison dừng lại để bình tâm. “Thật kỳ lạ khi những chuyện này vẫn còn quá mới mẻ. Giống như những năm tháng ngắt quãng kia không hề có. Nhưng sự thật là nó đã xảy ra rất, rất lâu rồi.”

Một khoảng im lặng, Madison vẩy tàn thuốc, nhìn xuống bàn tay mình.

“Thomas đi vào buổi sáng hôm sau, mình... mình đã trốn, vậy nên mình đã không nói lời tạm biệt với anh ấy. Suốt thời gian còn lại của kỳ nghỉ, mình đi bộ. Hàng dặm. Và Roger...” Cô vẩy tàn thuốc. “Mình thực sự không biết Roger đã làm gì.”

Leslie dịu dàng hỏi sau khi Madison ngừng kể, “Chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Roger?”

“Anh ta ly hôn mình bốn tháng sau đó. Việc đầu tiên anh ta làm khi không cần dùng tới cặp nạng là đi thẳng tới chỗ luật sư. Anh ta lấy Teri, nhưng chỉ kéo dài được ba năm. Mình nghĩ anh ta đã phát bệnh với chuyện xin tiền bố mẹ, anh ta đã nghĩ là sẽ có một cô vợ giàu có. Nhưng tất cả tiền của Teri đều bỏ hết vào những quỹ đầu tư, vậy nên Roger không thể lấy được một đồng.” Madison cười nhẹ. “Mình không biết là chuyện này có đúng không, nhưng mình nghe được là ngay khi gia đình Teri nói với Roger là anh ta phải có một công việc, anh ta đã điền vào đơn ly hôn.”

Cô quay mặt đi, rồi nói tiếp. “Nhưng cuối cùng thì mọi việc đều thuận lợi, hai năm sau, bố mẹ anh ta chết đuối trong một tai nạn tàu và để lại mọi thứ cho anh ta. Roger bán nhà, đưa bộ sưu tập của bố mẹ anh ta cho nhà Sotheby, và điểm quan trọng là nó bán được hơn một triệu đô la. Roger đưa tiền cho một người bạn đại học để đầu tư và lần cuối cùng mình nghe được thì Roger đã là triệu phú và...” Cô thở ra. “Anh ta kết hôn, có ba đứa con. Đứa nhỏ nhất được năm tuổi.”

“Gã khốn!” Ellie nói nhỏ.

“Cùng một loại với nhau,” Leslie hòa theo, căn phòng tràn ngập những suy nghĩ không nói ra về sự bất công xảy đến với Madison.

“Còn Thomas?” Ellie hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy?”

Madison châm thêm một điếu thuốc, bao thuốc rỗng không, cô móc ra một bao mới, rồi châm lửa. Cô không ý thức được mình luôn mang bên người hai gói thuốc.

“Thomas...” Madison chậm rãi nói, “không tốt lắm. Nhiều năm sau khi Roger và Terri ly hôn, mình có gặp lại bác sĩ Oliver. Mình và bà ấy không liên lạc nhiều kể từ sau khi mình và Roger đường ai nấy đi, mình bận bù đầu ở phòng khám với ông sếp bác sĩ thú y của mình, còn bà ấy cũng vậy. Phản ứng đầu tiên của mình là muốn bỏ chạy nhưng bà cứ khăng khăng kêu mình ở lại và ăn tối cùng, chỉ có bà thôi, không có chồng và bọn trẻ.” Madison lấy điều thuốc thứ hai. “Bà ấy giờ... Mình đã cố ngăn bản thân lại nhưng mình muốn nghe tin tức của Thomas, vậy nên mình đã hỏi. Bà nói anh ấy đã học xong, nhưng không theo ngành y học phục hồi chức năng như anh ấy đã nói. Thay vào đó, anh học các bệnh nhiệt đới. Cô nói anh đã quyết định đi vào nghiên cứu thay vì là chỉ chữa trị ngoài da.”

Madison dập điều thuốc. “Mình không chắc liệu có ai trong gia đình Thomas biết chuyện của Thomas và mình – mà cũng không có chuyện gì xảy ra đến mức họ biết được – nhưng Dorothy nói rằng mùa hè ở ngôi nhà gỗ đã thay đổi Thomas. Sau lần đó, anh ấy trở nên khép kín hơn trước. *Buồn rầu hơn*, là từ mà bà nói.”

Madison tập trung vào làn khói, không nhìn hai người phụ nữ đang ngồi đối diện cô. Nhưng cô biết họ đang chờ cô nói tiếp.

“Đã lâu lắm rồi,” Madison khẽ khàng nói để hai người kia vừa đủ nghe. “Nhưng mình không tin thời gian có thể làm nhẹ vết thương.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn họ, Ellie thở hỗn hển. Madison, từng là người phụ nữ xinh đẹp, bây giờ nhìn giống như đã cả trăm tuổi. Cô nhìn giống như một xác chết với những vết bào mòn của tự nhiên vừa mới xuất hiện và vẫn đang lan rộng.

“Thomas ở trên một chiếc máy bay nhỏ đang thực hiện công tác y tế trong rừng mưa Brazil khi máy bay gặp tai nạn. Có thể là bị sét đánh. Cả ba hành khách đều chết ngay lập tức.”

Hai người phụ nữ không thể thốt nên lời.

“Một sự uổng phí!” Ellie nói vài phút sau. “Thật kinh khủng, một sự uổng phí mạng người. Một cuộc đời thấp kém như Roger thì lại trở nên

sung sướng...” Cô không biết dùng từ gì đủ sức mạnh để diễn tả cảm giác của mình.

Một cách bất ngờ, Madison đứng dậy. “Hai cậu có phiền không nếu chúng ta đi ngủ. Hôm nay là một ngày dài và mình muốn ngủ một chút.”

Ellie muốn thức và nói chuyện tiếp. Sau ba năm sống một mình, không một câu chuyện trong đầu, cô thèm khát những câu chuyện. Cô đang chết đói. Nhưng Leslie cũng đứng dậy, Ellie chỉ còn biết từ bỏ chuyện lắng nghe.

“Giường?” Ellie nói khi cô rời sô pha. “Ai ngủ ở đây?”

Là Leslie, người hòa giải, nghĩ ra một thời gian biểu mọi người luân phiên ngủ giường và sô pha. Leslie ngủ sô pha đêm đầu tiên, mười lăm phút sau cả ba người phụ nữ đều ngủ say. Madison có giấc ngủ sâu nhất trong nhiều năm qua. Bằng cách kể ra câu chuyện của mình với những người nghe đồng cảm, cô đã giải phóng được cảm xúc bên trong người cô.

Mười bốn

Ellie bị đánh thức bởi hương thơm ngào ngạt, trong một khoảnh khắc, cô không biết mình đang ở đâu. Dịch vụ giao hàng sáng sớm chẳng? Cô thắc mắc trong tình trạng mắt nhắm mắt mở. Nhưng làm gì có cửa hàng giao đồ tận nhà nào có được hương thơm quyến rũ như thế này.

Ellie nhặt mớ quần áo cô vắt trên ghế tối qua, rời phòng ngủ và đi vào phòng tắm. Cô trang điểm qua loa, mặc một chiếc quần thun màu đen, áo sơ mi to để che lấp khổ người cô. Cứ mỗi kí lô cân nặng tăng thêm, quần áo của cô lại bự ra, đến bây giờ thì cô khó có thể giữ cho quần áo vừa được với người mình. Minh họa một chút như vậy, nhưng cô vẫn hy vọng có thể che giấu hoàn toàn cả thân hình mình để không ai biết cô mập đến mức nào.

Nhà bếp ngập ánh nắng. Bàn ăn được trải khăn vải lanh màu xanh và vàng, giữa bàn là một chiếc đĩa đầy bánh kẹp và dâu. Leslie đứng cạnh bếp, đeo tạp dề màu vàng sáng với những hình vẽ quả sô ri bên trên.

Ellie nhìn qua bàn ăn, rồi nhìn Leslie. “Cậu có muốn lấy mình không?” cô hỏi với đôi mắt mở to.

“Mình hỏi trước rồi,” Madison bước vào nhà bếp nói. Cô ấy vừa ở ngoài, Ellie đoán dựa vào mùi thuốc lá.

Leslie mỉm cười đặt đĩa bánh kẹp việt quất trước mặt Ellie. “Mình không thể diễn tả được việc cậu sẽ thấy hạnh phúc như thế nào khi nấu ăn cho một người thích ăn uống,” cô nói, chỉ tay về phía Madison.

“Đừng nói với mình,” Ellie rên rỉ, cô hướng đầu về phía Madison. “Cậu ấy ăn hết nửa tá chỗ này rồi.”

“Gần một tá,” Leslie nói, đứng sát Ellie. “Đừng để cậu ấy lừa cậu là cậu ấy mảnh mai vì chẳng ăn uống gì hết. Và cái tính háu ăn dịp cuối tuần thế này không thường xảy ra.”

“Mình nghe thấy rồi nhé,” Madison nói. “Mình không ăn nhiều bởi vì mình không có thời gian và không biết nấu ăn.” Cô nói rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện Ellie, Leslie cũng ngồi xuống, trước mặt cô là đĩa dâu cuối mùa và kem tươi mới làm.

Ellie rên rỉ lần nữa.

Madison nở nụ cười tự mãn cầm một quả dâu to, đỏ mọng chấm vào lớp kem. “Mình mong là cậu sẽ mập ú,” Ellie lầm bầm khi bốc một cái bánh kẹp.

“Sao cậu lại thế này?” Madison vừa nhai dâu vừa hỏi.

“Này, Madison!” Leslie nói. “Không lịch sự gì cả.” Cứ như cô đang nói chuyện với cô con gái tuổi vị thành niên của mình.

Madison bình thản trước lời quở trách này. “Tối qua mình mình đã kể những chuyện xảy ra làm mình trở nên xấu xí, giờ đến lượt cậu, tại sao cậu lại mập.”

Ellie nháy mắt vài cái trước cái tính không ý tứ của Madison, nhưng rồi cô mỉm cười. Thật tình thì câu hỏi của Madison dễ trả lời hơn kiểu gợi ý úp mở của những người phụ nữ khác về salad, tập thể dục và huấn luyện viên cá nhân. “Đó là phòng tập kỳ diệu nhất và anh ta là huấn luyện viên giỏi nhất thế giới” mà cô đã nghe quá nhiều lần, cứ như Ellie không biết cách nào để thoát khỏi tình trạng thừa cân của mình.

“Mình bị hệ thống luật pháp đâm cho một phát và mình thấy tuyệt vọng,” Ellie nói, miệng cong tròn. “Mình là một kẻ thất bại toàn tập. Một kẻ hết thời. Mình không viết được chữ nào trong ba năm qua. Mình thậm chí còn không nghe thấy những câu chuyện trong đầu mình.”

“Cậu đã lắng nghe rất chăm chú chuyện của mình tối qua,” Madison nói.

“Mình đang cố gắng, nhưng...” Ellie nhìn lên. Leslie quay lưng về phía hai người, cô đang rửa ly chỗ bồn rửa, nhưng vẫn lắng nghe chăm chú. “Mình không biết... Mình nghĩ là trái tim của mình bị ai đó lấy mất rồi, mình không thể tìm lại sự tự tin.”

Leslie quay sang đặt một ly cam vắt trước mặt Ellie. “Mình đã nghĩ cậu sẽ trở thành một nghệ sĩ.”

Ellie phì cười. “Chuyện lâu quá rồi, mình còn không nhớ nữa. Mình gặp người đàn ông đó...”

Leslie và Madison cùng hòa lên một tiếng rên rỉ lớn.

“Tại sao tất cả những câu chuyện của tất cả những người phụ nữ đều bắt đầu với, *Tôi đã gặp người đàn ông đó?*” Leslie hỏi. Cô đặt đĩa bánh kẹp xuống bàn, giữa Madison và Ellie, rồi bắt đầu ăn. Khi mọi người đã ăn xong thì Leslie mới ngồi vào bàn.

Ellie mỉm cười. “Anh ta là một nhạc sĩ, tài năng gấp đôi mình, và từ lần đầu gặp mình đã biết mình đang được diện kiến một thiên tài,” cô nói đơn giản.

“Hiểu rồi,” Madison nói. “Vậy nên cậu từ bỏ sự nghiệp nghệ sĩ để giúp đỡ anh ta và sự nghiệp của anh ta, nhưng anh ta chẳng làm được gì với cái tài năng phi thường của mình. Thay vào đó, cậu nhận ra chính cậu đang phải giúp đỡ anh ta, giặt quần áo, nấu ăn cho anh ta...”

Ellie phì cười, đưa tay lên che mặt để tự vệ. “Cuộc đời sao mình giống như một ca khúc nhạc đồng quê thế. Mình thừa nhận. Nhưng anh ta thực sự có tài.”

“Có tài trong việc tìm người cung phụng anh ta,” Madison nói, nhìn Ellie khó chịu.

Ellie muốn phản đối lại rằng cô không ngốc như Madison, nhưng cô có thứ gì để bào biện đây. “Làm sao cậu biết được nhiều thế?”

“Một trong mấy người phụ nữ làm chỗ mình cũng giống như vậy. Cô ấy kết hôn với một người đàn ông, gấn bó khăng khít. Anh ta muốn trở thành *Người nổi tiếng*. Viết hoa lên nhé: *NGƯỜI NỔI TIẾNG*. Nhưng trong lúc anh ta xây dựng thế giới của mình, anh ta chỉ toàn yêu cầu cô ấy *giúp đỡ* anh ta một chút. Cô ấy bây giờ có ba đứa con, và anh ta không có việc làm trong bốn năm. Cô ấy từng nói một người tài năng như anh ta không thể ra ngoài và làm một công việc tầm thường được.”

“Chính xác,” Ellie nói, đẩy đĩa bánh kếp đã hết một nửa ra xa. “Đó chính là chuyện xảy ra với mình. Suốt những năm qua mình đã nhìn lại chuyện này hàng ngàn lần, và mình vẫn không hiểu mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, hay là nó cứ thế xảy đến. Ngay khi mình đến New York với kế hoạch gây dựng tên tuổi cho chính mình, và phút kế tiếp mình sống với một người đàn ông và mình làm bất cứ công việc gì để kiếm tiền, để có thể cho anh ta một cơ hội trong thế giới âm nhạc.”

“Tình yêu,” Leslie thở dài nói khi cô lấy đĩa ra khỏi bồn rửa.

“Đúng vậy,” Ellie nói nhanh. “Mình không chắc mình có từng yêu anh ta. Mình không biết chắc...” cô ngược nhìn Madison. “Liệu có ngu ngốc không nếu mình nói mình không chắc mình từng có một *sự lựa chọn*?”

“Bạn mình từng kể với mình chuyện chồng cô ấy đã kiện cô ấy ra tòa như thế nào.” Madison nói. “Anh ta theo đuổi cô ấy cả ngày lẫn đêm. Hoa hồng trên bậu cửa mỗi sáng trong nhiều tháng liền. Anh ta viết thơ và những bức thư tình. Những cuộc gọi điện thoại tình cảm mỗi đêm. Mua quà cho cô ấy, những câu chuyện dài bất tận, *lắng nghe*, quan tâm đến cô ấy. Không có chuyện gì về cô ấy mà anh ta không muốn biết.”

“Rồi sau đó anh ta sử dụng nó để điều khiển cô ấy,” Ellie nói, quay mặt đi, đầu hướng về hướng khác, không nhìn ai trong hai người.

“Chính xác,” Madison nói. “Một chuyên gia điều khiển bậc thầy. Anh ta nhìn thấy ở cô ấy thứ anh ta muốn, vậy nên anh ta bắt đầu tán tỉnh.”

“Ừ,” Ellie nói.

“Cái mình muốn biết là làm thế nào cậu lại trở thành nhà văn,” Leslie nói, khéo léo chuyển cuộc nói chuyện từ xấu sang tốt.

“Mình viết ra những bí mật của mình,” Ellie nói. “Ít nhất thì đó là cách mà bác sĩ tâm lý của mình Jeanne đã chỉ. Dù sao thì đây là nhà cô ấy. Cô ấy giúp mình nhận ra...” Ellie dừng lại, thở ra một hơi dài. “Hai cậu có muốn nghe tất cả không?”

“Mọi chuyện theo trình tự thời gian,” Madison cười nói.

Ellie nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay trên bồn rửa. Không, cô chưa sẵn sàng để kể cho bất kỳ ai *toàn bộ* câu chuyện. Chưa phải lúc.

Cô quay lại nhìn hai người phụ nữ.

“Mình sẽ pha cà phê cho hai cậu?” Leslie nói. “Có ai muốn uống một tách trà đặc không?”

“Mình uống trà,” Ellie nói. Madison uống cà phê. Trong lúc Leslie pha trà, Ellie nói, “Liệu có ai tin mình nếu mình nói mình đang làm việc vất vả đến nỗi mình không nhận ra chuyện gì đang xảy ra với cuộc hôn nhân của mình? Mình thức dậy lúc bốn giờ sáng, đầu tắt mặt tối.”

Ellie thấy mừng vì không ai lên tiếng trả lời câu hỏi của cô. Ở đây, trong ngôi nhà này với hai người phụ nữ vừa là người lạ, vừa là bạn cũ, cô biết cô không cần tới bất cứ lời biện minh nào, cũng không cần phải xin lỗi.

“Dù sao thì,” Ellie nói, “Martin, đó là tên của chồng cũ mình, Martin Gilmore, là một nhạc sĩ có tài. Anh ta chơi ghi-ta, anh ta có thể làm cậu bật khóc với chiếc đàn ghi-ta. Hoặc cười. Bất cứ loại cảm xúc nào anh ta muốn làm với khán giả, anh ta đều có thể.” Ellie ngược đầu lên. “Dù sao thì, mình đã nghĩ mình sẽ là người cho cả thế giới này cơ hội được nghe anh ấy đàn; rồi thì anh ấy sẽ thành công khắp thế giới...”

“Rồi nó trở thành gánh nặng của cậu,” Leslie nói. “Phụ nữ luôn luôn nghe theo một lời hứa và rồi nó trở thành gánh nặng của cô ấy.”

“Đúng thế,” Ellie nhăn nhó nói. “Khi anh ta yêu cầu mình rời New York và đi tới sống ở một thị trấn nhỏ L.A, mình đồng ý ngay lập tức. Martin nói chỉ có ở L.A anh ta mới có cơ hội được mọi người biết tới. Vậy nên mình...” Ellie hít một hơi dài. “Mình bán hết dụng cụ vẽ và tất cả tranh của mình, rồi bay tới L.A với anh ta. Lúc đầu mọi thứ đều tuyệt vời. Anh ta có một vài công việc tốt với những ban nhạc xuất sắc và mọi chuyện đều phấn khởi. Mình làm lễ tân trong một văn phòng bán xe ô tô cũ, mình chán đến tận óc, nhưng mỗi đêm, mình có Martin với những câu chuyện đầy mê hoặc về những người anh ta thấy, những việc anh ta làm trong ngày.”

Ellie nhìn xuống bàn tay.

“Nhưng từ từ, mọi thứ trở nên tệ. Anh ta bỏ hết việc này đến việc khác, và với mỗi việc anh ta bỏ, anh ta đều tự kéo chính bản thân thụt lùi. Lúc đầu anh ta kiếm được tiền, nhưng nhiều năm trôi qua, kiếm tiền không phải là thứ anh ta cần làm. Anh ta nói cuộc sống không cho anh ta thứ gì cả, vậy nên anh ta tự thấy bản thân cũng chẳng cần làm gì để đáp trả.”

Ellie mỉm cười nhìn hai người phụ nữ.

“Vì vậy mình đã quyết định giúp anh ta. Mình quyết định sẽ làm anh ta thành công. Mình bắt đầu lên lịch hẹn cho anh ta với những tên tuổi hàng đầu tại L.A. Mình phải nói là mình không tự hào gì hết. Mình đã cầu xin, khóc lóc. Mình đã bịa ra những câu chuyện thái quá để thuyết phục họ nghe Martin chơi nhạc, trên đĩa hoặc gặp anh ta. Nhưng...” Ellie xoắn chặt hai bàn tay. “Anh ta không theo đuổi những cơ hội mà mình đã kiếm được cho anh ta,” cô nói, nói lỏng bàn tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay cô.

Leslie đưa cô tách trà, Ellie nhấp từng ngụm trà để bình tâm. Cô đặt tách xuống.

“Mình đã học được rằng thiên tài nhưng đơn độc thì không đủ để thành công. Cậu có thể viết ra những tác phẩm vĩ đại, nhưng nếu cậu không nỗ lực để quảng bá, nó có thể sẽ nằm mãi trên bàn làm việc và không được ai biết tới. Đó chính là những gì xảy ra với chồng cũ của mình. Mình không nghĩ anh ta có thể chấp nhận sự cạnh tranh hoặc phê bình, hai thứ đi liền với việc cố gắng để trở thành người đứng đầu trong bất cứ lĩnh vực nào, vậy nên anh ta ngầm phá hoại mọi cơ hội mà anh ta có. Mình kiếm cho anh ta một cuộc hẹn với một DJ người đã nghe đĩa của anh ta hoặc cho anh ta cơ hội gặp ai đó có thể giúp anh ta một khởi đầu. Martin sẽ hào hứng điên dại với cơ hội đó, anh ta sẽ phát điên, sẽ làm tình điên cuồng với mình vào buổi tối trước đó, nói biết ơn mình và mình là một người vợ tuyệt vời, vân vân.”

“Để mình đoán,” Madison nói. “Sau đó thì anh ta không xuất hiện trong cuộc hẹn đó.”

“Chính xác!” Ellie trả lời. “Nhưng anh ta luôn có những lời nguy hiểm trên trời. Theo nghĩa đen nhé: trên trời. Luôn luôn vậy, anh ta không nắm lấy cơ hội được bởi anh ta đang giúp đỡ ai đó.”

“Vậy nên cậu không tức giận với anh ta,” Leslie nói. “Không tức giận với một vị thánh như anh ta.”

“Dĩ nhiên là không. Anh ta sẽ nói, *Anh có thể làm gì đây? Joe cần anh. Không lẽ anh lại nói, Xin lỗi, Joe, nhưng tôi phải để cậu đau đớn bởi tôi cần đi chơi nhạc với một gã giàu sụ không thèm quan tâm đến ai hết?*” Ellie nói.

“Bao lâu trước khi cậu từ bỏ cuộc sống vì anh ta và khám phá lại tài năng của mình?” Madison hỏi khi cô uống cốc cà phê đen của mình. Sáng nay, Ellie không thấy khói thuốc lá, nhưng giờ cô ấy đang mở một gói mới và lấy ra một điếu. Leslie đứng dậy mở cửa sổ trên bồn rửa.

“Mình không nghĩ là mình đã làm thế, thật đấy,” Ellie nói. “Mình nghĩ đại loại như nó cứ thế xảy đến. Không định trước; cứ thế xảy đến. Martin đi thăm một người bạn của anh ta và...” Ellie không nói gì một lúc.

“Phụ nữ?” Madison nói.

“Mình biết cái mình nói đây nghe có vẻ ngờ nghệch, nhưng mà nghĩ lại thì mình chưa bao giờ tin việc những lần anh ta *giúp đỡ* một người bạn cũ hoặc chơi nhạc với vài gã thực ra là đi hẹn hò với một tá... tình nhân, mình đoán là cậu sẽ gọi cho họ.”

“Cậu ở nhà một mình,” Leslie nói, khuyến khích Ellie nói tiếp. Cô đặt tô dâu trước mặt Ellie, nhưng cô không ăn, Leslie nói. “Cậu đã bắt đầu vẽ lại?”

“Không,” Ellie nói. “Mình nghĩ đó là một trong những việc của mấy phụ nữ ngu ngốc, nhưng mình nghĩ bởi vì mình biết người đàn ông mà mình kết hôn tài năng hơn mình, mình mới từ bỏ nghệ thuật. Sau khi mình gặp Martin và nghe âm nhạc của anh ta, mình không bao giờ đụng tới màu vẽ nữa.”

Ellie ngẩng đầu. “Jeanne, bác sĩ tâm lý của mình nghĩ là mình không vẽ, không phải bởi vì ai là người có tài năng nhất, mà bởi vì mình không hạnh phúc sâu sắc và mình đang lấp liếm nó. Mình không có cuộc sống thực sự, cả khi Martin ở nhà hay khi anh ta đi. Khi anh ta về nhà, mình và anh ta sống trong... Mình nói thế nào nhỉ?” Cô nhìn Madison. “Cậu nói cuộc hôn nhân của cậu là địa ngục, còn của mình là... mình đoán cậu có thể gọi là sự buồn rầu. Mình sống trong nỗi buồn bởi Martin quá tài năng, nhưng không ai cho anh ta cơ hội.”

“Bao gồm cả những người mà anh ta đã chống lại?” Madison vẫy tàn thuốc hỏi.

“Ừ,” Ellie mỉm cười nói. “Hầu hết mọi người.”

“Vậy nên cậu đơn độc và bắt đầu viết,” Leslie ăn xong tô dâu nói.

“Đại khái vậy. Trong lúc Martin không có nhà, mình bắt đầu viết ra những câu chuyện lớn vờn trong đầu mình,” Ellie nói. “Mình có cả một thế giới tưởng tượng, một người đàn ông tên Max và...”

“Cậu là Jordan Neale,” Leslie mỉm cười nói. “Mình đã đọc hết mấy quyển sách của cậu.”

“Mình chưa đọc quyển nào cả,” Madison nói. “Kể cho mình nghe đi.”

Ellie định trả lời nhưng Leslie đã tranh nói trước. “Chúng vui nhộn, quyển rữ, những vụ án mạng bí ẩn, lãng mạn, phức tạp về đôi vợ chồng...” Cô quay sang Ellie, mắt mở to. “Trong quyển sách cuối cùng cậu đã gợi ý rằng Jordan có thể có thai. Đúng không?”

“Giết mình đi,” Ellie nói.

“Nhưng cậu là nhà văn,” Leslie không tin nói.

“Nếu mình biết chuyện gì tiếp diễn, mình sẽ không ngần ngại mà viết tiếp? Thực tế thì khi mình đọc được hai phần ba quyển sách và đoán được kết thúc, mình muốn ngừng viết và bắt đầu một cái mới.”

Leslie hết há miệng rồi lại khép. Giống như nhiều người, cô nghĩ tác giả biết mọi thứ về nhân vật trong sách của họ.

“VẬY NHỮNG QUYỀN SÁCH ĐẦY MÊ HOẶC VỀ CẬU VÀ CHỒNG CẬU,” MADISON NÓI, NHÌN QUANH NHÀ BẾP.”

“THÊM DÂU À?” LESLIE HỎI, RADAR CỦA CÔ LUÔN BẮT TÍN HIỆU KHI AI ĐÓ CẦN THỨ GÌ TRONG NHÀ BẾP.

“ĐỂ MÌNH ĐI LẤY...” MADISON NÓI, NHƯNG LESLIE ĐÃ ĐI TRƯỚC KHI MADISON KỊP ĐI CHUYỂN.

“MÌNH ĐOÁN THẾ,” ELLIE NÓI. “MÌNH KHÔNG NGHĨ TỚI CHUYỆN ĐÓ TRONG KHI MÌNH VIẾT. MÌNH CHỈ LÀM ĐẦY NHỮNG BUỔI TỐI BẰNG MỘT VIỆC GÌ ĐÓ NGOÀI COI TV. VÀ CẢ DỊP CUỐI TUẦN. ĐÓ LÀ NHỮNG DỊP TỆ NHẤT.”

LESLSIE ĐẶT MỘT TÔ DÂU TRƯỚC MẶT MADISON, ĐẶT MỘT ĐĨA BÁNH KÉP BÊN CẠNH.

“LÀM CÁCH NÀO MÀ CẬU XUẤT BẢN SÁCH ĐƯỢC?” LESLIE HỎI. “MÌNH KHÔNG BIẾT NHIỀU VỀ NGÀNH NÀY, NHƯNG MỘT NGƯỜI BẠN CỦA MÌNH NÓI RẰNG ĐỂ ĐƯỢC XUẤT BẢN, CẬU PHẢI CÓ MỘT NGƯỜI MÔI GIỚI, NGƯỜI NÀY CÀNG GIỎI THÌ CẬU SẼ CÀNG CÓ ĐƯỢC MỘT HỢP ĐỒNG TỐT.”

NGAY LÚC ĐÓ ELLIE NÓI MỘT TỪ RẤT TỤC, VÀ PHÁT RA ÂM THANH CÒN TỤC HƠN. “MẤY TAY MÔI GIỚI BỊA RA MẤY LỜI ĐỒN ĐẠI ĐÓ ĐẤY. BIÊN TẬP CỦA MÌNH ĐÃ LÀM MỘT BÀI THƠ TRÀO PHÚNG KHI CÔ ẤY NHÌN THẤY CẢNH HUẤN LUYỆN MỘT NGƯỜI TRỞ THÀNH MỘT NHÀ MÔI GIỚI. CÔ ẤY LẤY MỘT TỜ GIẤY, VIẾT *TÔI LÀ MỘT NHÀ MÔI GIỚI*, RỒI ĐẶT NÓ LÊN NGỰC.”

ELLIE UỐNG MỘT NGỤM TRÀ KHI THẤY CẢ LESLIE VÀ MADISON HÌNH NHƯ CHƯA HIỂU.

“MÌNH CHỈ MUỐN NÓI LÀ CẬU KHÔNG CẦN TỚI MỘT TAY MÔI GIỚI ĐỂ ĐƯỢC XUẤT BẢN MỘT CUỐN SÁCH, CẬU CŨNG KHÔNG CẦN TỚI MỘT TAY NHƯ VẬY ĐỂ ĐƯỢC RA QUYỀN SÁCH KẾ TIẾP. MÌNH KHÔNG CÓ VÀ CŨNG SẼ CHẴNG BAO GIỜ CÓ.”

Niềm đam mê mãnh liệt hiển hiện trong giọng nói của Ellie đến nỗi khi cô ngừng nói, để lại một khoảng không im lặng lên hai người kia.

“XIN LỖI,” ELLIE NÓI. “CÁI TÍNH HAY CHỌC TỨC NGƯỜI KHÁC CỦA MÌNH. MÌNH NÓI TỚI ĐÂU RỒI?”

“Thật tệ khi cậu không sử dụng cái giọng điệu đó với chồng cậu,” Madison lẩm bẩm.

“Không ư?!” Ellie nói, “Khi mình ngẫm lại mọi chuyện và suy nghĩ, mình sẽ làm khác... Ồ, chuyện đó không xảy ra. Dù sao thì...”

“Chồng cậu nghĩ thế nào về việc viết lách của cậu?” Leslie hỏi.

“Mình không tiết lộ tí gì với anh ta,” Ellie nói. “Cậu phải hiểu là không có khoảng trống nào trong cuộc đời bọn mình lớn hơn nỗi buồn của Martin. Mình và anh ta sống, thờ cùng với nỗi khổ của anh ta. Những *cuộc nói chuyện* của bọn mình – nếu cậu có thể gọi chúng là nói chuyện – là về thế giới suy đồi đến mức nào bởi vì đã không cho một người đàn ông có tài như anh ta một cơ hội. Mình không thể nói trong lúc anh ta đau khổ, thì mình có quãng thời gian tuyệt vời để viết những bí mật nhỏ bé vui tươi của mình.”

“Đồng thời cậu còn phải chăm lo cho cả hai người các cậu?” Leslie đáp trả một cách sắc bén khiến hai người phụ nữ nhìn cô. “Xin lỗi. Mình đã tin là cậu chịu đựng anh ta rất nhiều, nhưng anh ta kiếm ra tiền. Và tiền đó được chi tiêu cho gia đình.”

“Cậu sẽ sống tốt với Martin hơn mình đây,” Ellie nói. “Nhưng, theo anh ta thì anh ta đang chi trả các chi phí *gia đình*’ Bây giờ và sau đó anh ta sẽ có một công việc với một ban nhạc và bay tới những thành phố mà mình chỉ mới nghe tên, ở đó nhiều tháng. Vấn đề duy nhất là tiền anh ta kiếm được anh ta đều tiêu hết vào đồ điện tử. Bọn tớ có bốn cái loa trong phòng khách mà cậu có thể lắp đặt đủ cho cả căn nhà. Bọn tớ có ba cái ghế beat-up, không có bàn tiếp khách bởi không còn chỗ, nhưng bọn tớ có những cái loa mà đến Rolling Stone cũng phải ganh tỵ. Martin nói mọi thứ anh ta mua đều là *đầu tư* cho tương lai của hai đứa mình.”

“Mình không thể chịu đựng được chuyện này!” Madison nói. “Những người phụ nữ chúng ta đã làm sai cái gì mà lại gặp phải những gã đàn ông như thế này? Tối qua mình kể với cậu về Roger, và bây giờ tới gã này...”

cô bỏ lửng, như thể cô không thể nghĩ ra từ nào đủ xấu xa để miêu tả đúng về Martin Gilmore.

Ellie nhún vai. “Khi cậu phải ở trong tình huống mà cậu không chịu đựng nổi, cậu không bao giờ có thể khiến người khác hiểu được tại sao cậu lại chịu đựng được. Mình còn không hiểu được chính mình. Khi mình ở trong hoàn cảnh đó, mình không tự hỏi bản thân gì cả. Cứ như mọi chuyện nó phải vậy.”

“Nhưng mình biết cậu thấy rất tệ, vì vậy cậu mới viết về chính bản thân mình trong một cuộc sống khác,” Leslie nói.

Ellie mỉm cười ấm áp. “Chính xác! Đó chính là cái mình đã làm, chỉ là mình không biết mình đang làm. Mình viết vì thấy vui. Cả năm quyển.”

“Sau đó cậu làm gì?”

Ellie mỉm cười. “Cuộc sống của cậu thay đổi trong phút chốc như thế nào nhỉ?”

“Ồ,” Madison nói. “Roger gọi điện và nói anh ta cần mình, mình rời New York và về với anh ta. Một cú điện thoại.”

Ellie mỉm cười. “Với mình thì mình đi tới nha sĩ và tình cờ thấy tờ tạp chí địa phương trên bàn. Ở trang cuối là thông tin một cuộc hội thảo của các nhà văn được tổ chức ở một thành phố cách chỗ chúng ta sáu mươi dặm. Và cuối bài viết đó có nói rằng những nhà biên tập sẽ có mặt trong hội thảo đó để nói chuyện về công việc của nhà văn.”

“Vì vậy cậu đi, và họ yêu ngay Jordan Neale,” Leslie cười nói, như thể cô nhìn thấy cái kết có hậu của câu chuyện cổ tích.

Ellie phì cười. “Không hoàn toàn như vậy đâu. Mình đã đề cập chuyện mình không biết đánh máy cho đến khi mình được xuất bản sách chưa nhỉ?”

“Cậu đã thuê ai đó đánh máy sách cho cậu,” Leslie bối rối nói.

“Làm sao mình trả tiền cho chuyện này được?” Ellie nói. “Nếu Martin phát hiện ra...”

“Anh ta sẽ cầu nhau cho đến khi cậu đốt tất cả những cái cậu đã viết,” Madison nhẹ nhàng nói. “Nhưng là bằng cách yêu thương, dĩ nhiên là thế. Em có chắc là em muốn người khác đọc những cái em viết không, tình yêu? anh ta sẽ nói thế.”

“Ừ,” Ellie trả lời. “Chính xác. Bạo lực bằng lời nói. Dĩ nhiên là lúc đó, mình không ý thức được. Jeanne nói những phụ nữ trong hoàn cảnh của mình đều tự làm cho bản thân tin người đàn ông mà họ sống cùng rất tốt đẹp. Nếu họ bắt đầu nhìn thấy sự thật về anh ta, họ...”

“Họ sẽ phải hành động và họ sợ hãi thử bất cứ thứ gì. Sau cùng, đàn ông dùng hết sức lực của mình để làm cho cô ta thấy mình kém cỏi và không xứng đáng,” Madison chốt lại.

“Ừ,” Ellie trả lời, thừa nhận mọi thứ.

“Làm cách nào cậu xuất bản được sách?” Leslie bực mình nói.

Ellie phì cười khi nhìn xuống chiếc tách không. “Đúng là ngây thơ, nếu mình biết trước, mình sẽ không thử, mình còn thậm chí không hẹn gặp với biên tập. Sau đó, mọi người nói với mình là mình không thể làm nào làm như cái cách mình đã làm, mình phải có một nhà môi giới, bản thảo của mình phải đưa cho người đó trước và mình nói là không có luật lệ nào cả, mình phá hủy hết tất cả các luật lệ.”

Ellie ngẩng đầu lên mỉm cười. “Nhưng cậu biết không? Thế giới xuất bản cũng giống như người đọc, thèm khát những tác phẩm hay. Biên tập của mình sẽ giết mình nếu biết mình nói ra câu này, nhưng nếu câu chuyện của cậu hoang đường, cậu có thể biến đổi nó bằng cách bôi thêm một lớp than đen lên bên ngoài, nhà xuất bản sẽ lo phần còn lại.”

“Yeah, nhưng cậu làm cách nào để họ đọc bản thảo của cậu?” Madison nói. “Mình ghét viết tay mấy cái hợp đồng bảo hiểm, vậy nên mình không thể tưởng tượng được cả quyển sách với bút và mực.”

“Cậu hoàn toàn đúng. Nếu biên tập của mình biết trước cái cô ấy đang yêu cầu mình, cô ấy sẽ không bảo mình gửi sách cho cô ấy. Cậu biết không, Daria đến trễ. Cô ấy thường đến trễ, không vì lý do nào khác ngoài việc cô

ấy có hàng ngàn chuyện để làm và chỉ có mười phút để đưa bản thảo.” Ellie cười. “Mình thường nói với cô ấy sự nghiệp của mình bắt đầu bởi vì cô ấy đến trễ. Thực ra, mình đã tặng cô ấy một cái đồng hồ bỏ túi.”

Ellie giải thích khi thấy Leslie và Madison không hiểu. “Các cậu biết đấy giống như thỏ trắng trong Alice ở xứ sở thần tiên. *Mình trễ. Mình trễ*, thỏ trắng nói.”

Hai người mỉm cười nhưng Ellie thấy rõ ràng là họ muốn nghe cô kể về quyển sách của cô.

“Được rồi, nhưng mình chỉ biết chuyện xảy ra bởi sau đó Daria và mình trở thành bạn bè và cô ấy kể lại cho mình nghe.”

Ellie im lặng một lúc; cô mỉm cười và bắt đầu nói. Có chút ánh nhìn xa xăm trong mắt cô, ánh nhìn hạnh phúc mà hai người phụ nữ chưa từng thấy trước đó.

~*~

“Tôi trễ,” Daria nói với trợ lý của mình, Cheryl người đi cùng tới hội thảo các nhà văn với cô. “Tôi phải đi ngay bây giờ!”

“Nhưng có thêm một người nữa và cô ấy rất triển vọng. Cô ấy mang theo một cái hộp trước ngực và trông sợ hãi đến phát khiếp, cứ như là nếu cô ấy bị bắt gặp thì sẽ bị phạt.”

Daria nhắm mắt bực tức. Cheryl là người mới, vừa tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng chuyên ngành Ngữ văn Anh và chuyên ngành phụ viết sáng tạo.

“Tất cả họ đều trông như vậy,” Daria bực tức với trợ lý của mình, nhưng rồi cô lại nghĩ, cho đến khi họ có tiền; họ - không, cô sẽ không nghĩ tiếp. Đây là ngày thứ ba của hội thảo và cô đã nghe ít nhất năm mươi tác giả khoe khoang về tác phẩm của họ, nhưng không có cái nào cô thấy thích. Hết cái này tới cái khác, cô đưa những tác giả này cho Cheryl để chọn ra những bản thảo phù hợp với tiêu chuẩn cách thức để xuất bản được một quyển tiểu thuyết, cách thức để có một quyển truyện tình cảm được xuất bản, vân vân.

Daria nhìn đồng hồ lần nữa. Không phải là cô đang trễ cuộc hẹn với thợ làm tóc. Cô bị trễ bài phát biểu. Cuối hội trường là ký giả, và có khoảng ba trăm người sẽ-là-nhà-văn đang ngồi ngay lúc này để nghe Daria nói với họ làm cách nào để sách của họ được xuất bản và trở thành best-seller.

Dĩ nhiên Daria muốn đứng lên và nói, “Hãy viết một quyển sách hay và nó sẽ bán được,” rồi ngồi xuống. Nhưng, không, cô sẽ không làm vậy. Không. Cô phải đứng dậy và nói trong ba mươi phút về những cái ngoài lề, nhà xuất bản của cô sẵn lòng trả bao nhiêu cho một quyển sách mà họ chưa từng nghe đến tên tác giả.

Daria nhìn cô trợ lý trẻ tuổi đang phấn khích. Cô gái này dễ thương hay là thuộc tuýp người có khả năng cưỡng ép sếp mình làm cái mà cô ấy muốn?

Dù sao thì, Daria thở dài nghĩ, “Năm phút,” cô nói với Cheryl, rồi nhìn nghiêm khắc, ra dáng một người sếp *thực sự*.

Cheryl mỉm cười rạng rỡ, nhìn khắp phòng và nói, “Chị vào đi,” và một người phụ nữ trẻ, gầy, trông thực sự hoảng sợ bước vào.

“Tôi không muốn làm mất thời gian của chị,” người phụ nữ do dự nói.

“Không sao cả,” Daria nói, kiên nhẫn ở mức cô có thể xoay xử được. “Cô viết được một quyển sách?”

“Vâng... tôi đoán thế. Ý tôi là, tôi không phải là nhà văn thực sự, nhưng tôi có vài ý tưởng, tôi viết chúng ra. Tôi chắc chúng không có giá trị gì nhưng, có thể, ai đó có thể thích nó. Hoặc thích một phần, tôi không biết.”

Daria phải khó khăn lắm mới giữ được nụ cười trên mặt. *Lại là những người đó*, cô thầm nghĩ. Một số tác giả thổi phồng bản thân lên, và bắt đầu phun ra như một cơn bão, nói với bạn là họ sẽ tạo tên tuổi cho nhà xuất bản với kiệt tác mà họ viết ra. Có những người lại giống như người phụ nữ này,... Daria nhìn thẻ đeo tên của người phụ nữ, nhưng cô chỉ thấy họ Gilmore. Tên cô bị che lấp bởi hộp giấy màu xanh cô đang cầm chặt trước mặt đến mức các ngón tay trắng bết.

“Cô Gilmore,” Daria nói, “Tôi có thể nói thật với cô được không? Tôi đang bị trễ bài phát biểu và...”

Ngay lập tức, cứ như cô ấy đang tuân theo một mệnh lệnh, người phụ nữ bước lùi lại và bắt đầu xin lỗi. “Tôi xin lỗi. Tôi không biết. Họ không nói với tôi. Tôi nghĩ là tôi có một cuộc hẹn lúc một giờ và...”

Daria biết bây giờ đã là hai giờ ba mươi phút, nghĩa là người phụ nữ này đã ngồi ngồi sảng chờ đến lúc này... dựa theo kinh nghiệm của Daria, người phụ nữ này có thể đã đợi cả cuộc đời để trao bản thảo cho các nhà biên tập New York.

Daria không còn thấy tội lỗi nữa. Trong lúc cô thu gom đồ đạc, cô đưa cho người phụ nữ danh thiếp của mình. “Đây, hãy gửi cái cô có tới New York. Đánh dấu nó để tôi chú ý và tôi sẽ để tâm tới nó. Được chứ?”

“Thật tốt quá,” người phụ nữ nói, nhìn xuống tấm danh thiếp như thể nó là chìa khóa tới thiên đường.

Khi Daria rời đi, để làm nhẹ cảm giác tội lỗi, cô nhún vai với người phụ nữ rồi chạy ra khỏi phòng.

~*~

Cheryl bước vào phòng Daria, bật cười. “Chị không thể đoán được cái mà em vừa nhận được qua đường bưu điện đâu.”

“Làm sao chị biết được,” Daria lơ đãng nói trong khi đang lục lọi tìm tập bản thảo năm mươi trang trên bàn làm việc để biên tập. Cô bỏ tất cả mọi thứ vào túi xách để mang về nhà. Không may là cô phải đi ăn tối với vài vị tai to mặt lớn trong công ty, đồng nghĩa với việc cô sẽ phải thức tới tận nửa đêm để làm xong xong việc. Cô có ba quyển sách cần làm gấp, những quyển sách khác đã được lên lịch, rồi thì các tác giả, hết lý do này đến lý do khác, không đưa bản thảo đúng hẹn, kết quả là Daria phải làm công việc của một năm trong một tuần.

“Chị có nhớ trong hội thảo các nhà văn tuần trước, chị đã có hẹn với một tác giả vào cuối ngày không? Chị đã nói cô ấy nên gửi cho chị xem cái cô ấy viết, và chị sẽ lưu tâm tới. Chị nhớ không?”

Daria ngẩng đầu lên. Lúc này cô đang cực kỳ stress, cô phải cắn lưỡi để không nói ra: có gì sai kia chứ khi chuyện đó có trong đầu Cheryl chứ không phải đầu cô. Nhưng Daria không nói gì. “Chị nhớ. Rồi sao?”

“Nếu em nhớ đúng, chị nói, *Hãy gửi cho tôi cái mà cô có.*”

“Ừ,” Daria không kiên nhẫn nói. Cô không có thời gian chơi trò đoán chữ. Nếu cô không nhanh lên cô sẽ trễ bữa tối, không nên làm chuyện này với chủ bút và CEO.

“Cô ấy đã làm theo lời chị,” Cheryl nói, rõ ràng là đang đùa giỡn. “Cô ấy gửi tới một bưu kiện, đúng vậy - ồ, đợi tí, nó đây. Em đã yêu cầu Bobby ở phòng văn thư mang lên giúp em. Chị phải xem nó!”

Trước sự khó chịu cao độ của Daria, một người đàn ông của phòng văn thư quăng phịch một chồng giấy cao ba foot ngay trên đồng bệ bộn trên bàn làm việc của Daria. Cô đếm đến năm để kìm nén tiếng tắc lưỡi mà cô không có thời gian làm. “Có năm quyển tiểu thuyết, tất cả đều được viết tay.” Cheryl nói như thể đây là trò đùa vĩ đại nhất thế giới.

Daria nở nụ cười khó khăn với trợ lý. Mọi thứ đều mới mẻ với Cheryl, kể cả bản thảo viết tay. Nhưng Daria đã làm trong ngành xuất bản một thời gian dài, cô đã nhìn thấy quá nhiều. “Gửi trả lại hết đi,” cô nói. “Nói với cô ta về chính sách của chúng ta với các bản thảo viết tay...”

Nhưng trước khi Daria kịp nói hết câu, điện thoại bên ngoài vang lên và Cheryl chạy đi trả lời. Bobby phòng văn thư, rõ ràng đang sợ hãi sẽ phải đóng gói là món bưu kiện khổng lồ này, đã biến mất nhanh như thần đèn trốn vào trong lọ.

“Một. Hai. Ba,” Daria đếm để bình tâm lại các dây thần kinh đang căng cứng. Giấy tờ cô cần liềm mạng làm trong tối nay đang nằm dưới cái đồng khùng khiếp này. Cô sợ nếu cô chạm vào nó, nó sẽ đổ sập xuống và không biết cái đồng cao ba feet này sẽ ra sao. Mười năm sau, cô vẫn còn đang tìm mấy trang viết tay rơi tung tóe khắp phòng làm việc.

“Cheryl!” Daria gọi qua cửa để mở, không ai trả lời. Chỉ khi Daria nhìn xuống cô thấy một góc của tờ giấy cô đang tìm thò ra bên dưới đồng giấy

cao ngút trời này. Có thể... nếu cô hết sức cẩn thận...

Giữ chặt phía trên đồng giấy, Daria chạm vào nó, mũi cô nằm trên tờ đầu tiên của tập bản thảo. Thực sự, chữ viết tay này rất dễ đọc.

“Max quay sang tôi và nói, *Ăn gì nào?* vì vậy tôi biết đó là lúc tôi truy tìm kẻ sát nhân khác,” Daria đọc.

Ngay lúc đó Daria mỉm cười. Bà nội trợ buồn chán trở thành thám tử, cô nghĩ. Cô đọc câu tiếp theo.

Mười phút sau Cheryl quay lại văn phòng, vẫn đang cười vui. “Em sẽ yêu cầu Bobby đem đồng này đi. Em chỉ muốn chỉ cho chị...”

“Đi đi!” Daria nói, mắt đang ở trang thứ mười của tập bản thảo.

“Nhưng...”

“Đi đi!” Daria lặp lại lớn hơn trong khi giở trang giấy. “Đóng cửa lại.”

Cheryl nhón chân rời khỏi phòng không một tiếng động, đóng cửa lại. Ba mươi phút sau, điện thoại reo, không thêm nhấc, Daria nhấn nút ngắt cuộc gọi, điện thoại reo lần nữa, cô đẩy ống nghe qua một bên.

Sáng ngày hôm sau, tám giờ sáng, chủ bút giận dữ lao vào phòng Daria. “Cô tốt hơn hết nên cho tôi một lý do hay ho chết tiệt về tối qua!” chủ bút nói. “Tôi đã phải bỏ cả buổi tối hôm qua để nghĩ lý do bào chữa cho cô.” Bà dừng lại khi thấy khuôn mặt của Daria. Bà đã ở trong ngành xuất bản lâu, rất lâu và bà biết vẻ mặt đó chính là vẻ mặt trong *Bữa tiệc ly*. Nó xuất hiện khi một biên tập biết cái mà một biên tập sắp phải làm. Vẻ mặt đó không phải với tiền bạc hay với những yêu cầu mới nhất của mấy tác giả vớ vẩn. Không, nó xuất hiện khi biên tập vừa đọc được một cuốn sách hay. Đó là *Chiếc ly* của mọi chiếc ly trong giới xuất bản: *một quyển sách hay*.

Ngay lập tức, chủ bút ngừng lên giọng oang oang với biên tập của bà. Đây là lời xin lỗi tốt nhất, lời xin lỗi chấp nhận được phải như thế này.

“Bao nhiêu?” chủ bút dịu dàng hỏi. Phải nói với bạn điều này về biên tập. Đôi khi họ yêu sách đến mức không định được giá trị thương mại của chúng.

“Ít nhất một triệu bản bìa cứng,” biên tập nói, chắc như đinh đóng cột. Daria hạ giọng thì thầm. “Có năm quyển đã hoàn tất, ba quyển đã có sườn.”

Chủ bút chỉ biết nháy mắt. “Cô cần gì? Nhẫn? Nước ép? Cà phê? Tiền gửi cho tác giả?”

“Thợ đánh máy.”

“Tôi sẽ cho cô năm người,” chủ bút nói, rời khỏi văn phòng của biên tập. Đi được nửa hành lang, bà hét lớn một cách phấn khích.

Mười lăm

Cả Leslie và Madison đều im lặng. Madison chưa đọc quyển sách nào của Ellie, nhưng tên tuổi cô ấy thì nhan nhản, vì thế cô đã nghe nói về chúng. Quyển đầu tiên ra đời sau khi họ gặp nhau ở New York khoảng sáu, bảy năm, khoảng năm 1987 và nổi tiếng khắp cả nước. Madison nhớ những người phụ nữ làm cùng chỗ với cô chỉ toàn nói về quyển sách này trong nhiều tháng trời. Họ yêu Max, anh hùng có tì vết, nhưng trên hết, họ yêu Jordan Neale, người nữ anh hùng táo bạo, quá thông minh khi tự đưa mình vào rồi thoát ra khỏi những đống lộn xộn.

“Khi tôi đọc, tôi thấy mình chính là cô ấy,” một người phụ nữ ở chỗ làm đã thổ lộ với cô.

Madison cũng từng có ý định đọc quyển sách đó, nhưng cô không có thời gian. Mặc dù ngoài lý do này thì sau chuyện của Roger, cô chưa bao giờ lại muốn đọc bất cứ thứ gì về y học, Madison vẫn dành phần lớn các buổi tối nằm cuộn tròn đọc các giáo trình y học và tạp chí về cách chăm sóc động vật thay vì con người, ít nhất con người không còn làm phiền cô nữa.

Tuy vậy, cô nhận thức được sự nổi tiếng tăng lên của những bí ẩn lằng mạn của Jordan Neale. Khi quyển sách thứ hai ra mắt, những người phụ nữ đọc nó dưới bàn làm việc. Có lần một con chó tha mồi đã nuốt cái dập ghim trên bàn bởi vì cô ấy mãi mê với quyển tiểu thuyết mới nhất của Alexandria Farrel đến nỗi không nhìn thấy con chó. Bác sĩ Parkhurst nói may là con chó không bị bệnh dại. “May mắn làm sao,” cô vừa nói vừa áp quyển sách vào lồng ngực.

Madison đang nghe kể về người đàn ông Ellie đã lấy làm chồng, cô không thể tưởng tượng ra phản ứng của anh ta với thành công của vợ.

“Một câu chuyện tuyệt vời,” Leslie nói.

Madison cau mày, kéo một hơi thuốc dài. “Anh ta nghĩ gì về thành công của cậu?”

“Anh ta bị tổn thương,” Ellie nói, giơ tay lên bực tức.

“Anh ta nói anh ta thấy vui khi một trong hai tội mình *nhận được* thành công. Mình không thể miêu tả được anh ta đã làm mình thấy tội lỗi thế nào. Nhiều năm trời, anh ta không nói gì khác ngoài trừ việc anh ta sẽ đốt cháy cả thế giới như thế nào, anh sẽ đạt được sự vĩ đại như thế nào, nhưng, thay vì vậy, mình sắp có mọi thứ anh ta muốn. Anh ta khiến mình thấy tồi tệ, thực sự tồi tệ, mình không thể tận hưởng thành công của mình bởi vì mình cảm thấy nó không là gì cả. Mình thành công trên sự mất mát của anh ta.”

Cô thở sâu để bình tĩnh lại.

“Mình đã làm mọi điều mình có thể nghĩ ra để anh ta cảm thấy thành công của mình chỉ lớn bằng thành công của anh ta. Mình để tặng tất cả các quyển sách cho anh ta. Ở tất cả các cuộc phỏng vấn, mình nói anh ta chính là nguồn cảm hứng của mình. Dĩ nhiên là mình chuyển từng đồng xu mình kiếm được cho anh ta quản lý. Nhưng anh ta sẽ không *quản lý* tiền bạc. Mình đàm phán tất cả hợp đồng, ra tất cả quyết định đầu tư. Mình thu xếp các hợp tác làm ăn. Mọi thứ. Mình phải tự làm hết. Martin chỉ tiêu tiền. Nhưng giữa anh ta và mình, hai đứa mình giả vờ với nhau và với người khác rằng anh ta là *người quản lý*. Mình không có chủ ý khi làm vậy, nhưng mình đã hy vọng nếu như anh ta kiểm soát tiền bạc, anh ta sẽ tin rằng tiền đó là của anh ta cũng như là tiền của mình...” Cô bỏ lửng, nhìn xuống hai bàn tay.

“Nhưng không thứ gì có thể làm vừa lòng những người đàn ông giống như anh ta,” Madison nói. “Họ không bao giờ thấy đủ với những cái cậu làm cho họ. Roger bị đe dọa bởi bất cứ thứ gì mình đạt được. Lúc ly hôn, một số người, kể cả bác sĩ Oliver đã làm chứng anh ta sẽ không đi được nếu như không có mình, nhưng Roger lại nói anh ta lẽ ra đã đi được sớm hơn nếu như mình không kéo anh ta thụt lùi.”

“Đúng vậy,” Ellie nói, ngẩng đầu lên. “Mình càng thành công, Martin càng chèn ép mình. Anh ta chèn ép mình theo cách mà anh ta biết sẽ lấy được nhiều hơn từ mình. Anh ta nói mình đã ngăn cản anh ta trở thành nhạc sĩ, nếu như anh ta không rời New York vì mình, anh ta sẽ tự biến mình

thành *Người nổi tiếng*. Nhưng thay vì vậy, anh ta đã dành tất cả sự thành công của anh ta cho mình và mình đã buộc anh ta phải từ bỏ ước mơ duy nhất anh ta có. Mình đã nói trong nhiều ngày liền, cố để anh ta nhớ ra rằng mọi chuyện không phải như vậy. Mình bỏ ra nhiều giờ đồng hồ cho cái thực tế là mình đã từ bỏ nghệ thuật và rời New York vì anh ta muốn tới L.A để trở thành nhạc sĩ. Nhưng dù cho mình có nói gì, Martin nhớ khác hoàn toàn. Anh ta nhớ mình bỏ vẽ vì mình không giỏi, và anh ta nhớ anh ta đã rời bỏ cái tương lai sẽ rất rực rỡ tại New York để mình và anh ta chuyển tới L.A. Bởi vì mình nói mình cần nhiều ánh nắng hơn.”

Ellie thở sâu để bình tĩnh.

“Mình đã cố gắng hết mức có thể. Mình đi đến quyết định mình không quan tâm cái anh ta nhớ và cái mình nhớ có giống nhau không. Mình đổ bệnh với cái cách anh ta tiêu tiền của mình. Hai đứa mình mua một căn nhà lớn xinh đẹp với một phòng thu. Sau đó Martin xếp đầy phòng thu với các loại máy móc âm nhạc, anh ta bọc quanh ngôi nhà với loa, đèn chiếu sáng. Khi ngôi nhà sắp nổ tung với các vết nứt, Martin nói cần mua một căn nhà lớn hơn, lần này là phòng thu lớn gấp bốn lần cái cũ. Trong khi anh ta mua, mua, và mua, anh ta rên rỉ mình đang kiếm tiền không đủ nhanh. Khi mình không thể chịu đựng thêm nữa, mình đã viết đơn ly hôn.”

Nơi tới đây Ellie dừng lại. “Trong phòng xử lý hôn của một thị trấn nhỏ, mình nhận ra quan tòa đồng tình với chồng mình,” cô nhẹ nhàng nói. “Martin bước vào phòng xử án với những quyển sách của mình và những bài phỏng vấn mình đã đưa ra ‘bằng chứng anh ta có tham gia sâu sắc tới công việc viết sách của mình. Quan toàn tin mọi thứ anh ta nói. Quan tòa nói với luật sư của mình, theo luật tài sản của bang, Martin có quyền sở hữu những quyển sách ngang với mình, tại sao mình lại quản lý chúng chứ không phải anh ta? Mình đã nói là anh đã có thể thêm mấy tình tiết khiêu dâm vào sách hoặc để sách in ra với đầy lỗi, bất cứ cái gì anh ta muốn.”

Ellie thở ra trước khi nói tiếp.

“Cuối cùng thì để giữ được quyền kiểm soát những quyển sách của mình, mình đồng ý cho Martin tất cả tiền mình kiếm được, mọi thứ được

mua từ tiền bán sách và mình sẽ phải chu cấp cho anh ta mãi mãi. Chu cấp hậu hĩnh cho anh ta.”

“Cậu đang đùa,” Madison nói.

“Không. Mình không đùa gì hết. Anh ta có quyền. Mình thậm chí còn phải mang thực hiện một hợp đồng bảo hiểm khổng lồ cả đời để nếu mình chết – hoặc phá sản – anh ta sẽ nhận được tiền.”

Khi thấy Ellie không nói gì nữa, cả Leslie và Madison đều không nghĩ ra được câu trả lời nào. Không phải cứ kiếm được nhiều tiền như Ellie là sẽ có quyền lực trong một vụ ly hôn sao? Không phải tiền luôn thắng thế sao?

Leslie cắt ngang bầu không khí âm đạm đã giảm giữa ba người. “Bọn mình nên quên đi mọi rắc rối và đi dạo vài giờ quanh thị trấn đúng không? Có thể mua quà sinh nhật cho nhau.”

“Một khởi đầu mới à?” Madison hỏi.

“Hmph!” Ellie nói. “Mình chỉ thích trả thù. Không! Mình muốn sự công bằng!” “Mình nghĩ mình thấy có một cửa hàng nhỏ ở góc đường. Cái cửa hàng cạnh người bán cá, hai cậu biết không?”

Madison và Ellie nháy mắt nhìn cô, rồi mỉm cười.

“Được rồi,” Ellie nói, “Mình biết khi nào mình mất khán giả. Thực ra, mình đã nhìn thấy một cái đèn nhỏ hình dạng cá sấu châu Mỹ ở cửa sổ cửa hàng. Mình muốn tìm hiểu cái đèn đó bởi vì biên tập của mình sưu tầm mấy thứ cá sấu.”

“Trong trường hợp đó mình đã gặp một anh chàng từ Fort Lauderdale cậu có thể thích đấy,” Madison nói, mỉm cười khi cô đứng dậy rồi đẩy ghế ra sau.

“Nghe giống cốt truyện của quyển sách cuối cùng mà biên tập của mình không chịu bán,” Ellie nói khi cô cũng đứng dậy nốt. Cô quay người nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp, cô nghĩ cô cảm nhận được chút ánh sáng kỳ lạ. Kể lại những chuyện xảy ra đã giải phóng được những đau khổ tràn ngập trong cô do sự bất công của tòa án. Dĩ nhiên cô đã kể mọi chuyện với Jeanne,

nhưng, dù gì thì kể chuyện với một người bạn trả một trăm năm mươi đô la một giờ không thỏa mãn bằng khi kể cho hai người bạn cũ.

“Mình sẽ đi mua sắm với hai cậu, nhưng với một điều kiện,” Leslie nói. Khi Madison và Ellie nhìn Leslie. Cô đứng, hai tay chống hông và nhìn họ.

“Điều kiện gì?” Madison và Ellie cùng hỏi.

“Không một người nào – ý mình là, không ai được phép dò hỏi một-cách-chân-tình về cuộc hôn nhân của mình.”

Ellie nhìn Madison. “Cậu ấy luôn thẳng, đúng không?”

“Mmmm,” Madison nói, mỉm cười với Leslie. “Cậu đã nói gì khi chồng cậu giành lấy ngôi nhà mùa hè mà cậu đã sửa sang lại?”

“Lúc đó cô ấy đang mang thai,” Ellie nói với Madison. “Đừng quên chi tiết này.”

Leslie nheo mắt nhìn hai người.

“Người kế tiếp hỏi mình sẽ phải rửa bát tối nay.”

“Cá sấu châu Mỹ!” Ellie nói. “Thứ duy nhất hiện ra trong đầu mình.”

“Có thứ gì để làm với cái thị trấn này không?” Madison hỏi. “Ý mình là, cậu đã nghe chuyện của mình, và bây giờ bọn mình đã nghe chuyện của Ellie và nếu như Betty Crocker không tiết lộ về cuộc sống của cô ấy, chúng ta sẽ làm gì trong hai ngày còn lại?”

Leslie mỉm cười vòng tay qua cánh tay hai người phụ nữ dẫn họ ra cửa. “Vậy còn việc chúng ta tìm thấy một thuyền trưởng tên Josiah và áp-phe với anh ta thì sao nhỉ?”

“Tính mình vào nhé!” Ellie lên tiếng ngay rồi cười to. Đó là lần đầu tiên cô có suy nghĩ thoải mái về tình dục trong suốt ba năm qua.

“Mình đi với cậu!” Madison nói, rồi cả ba người cười vui vẻ rời khỏi nhà.

Phần Hai

Mười sáu

Cuối cùng thì ba người tách nhau ra để thám hiểm thị trấn và sẽ gặp lại nhau vào buổi trưa. “Làm cách này có thể sẽ có chuyện khác để nói ngoài cuộc sống suy đồi của bọn mình,” Leslie nói.

Dĩ nhiên là ba người đồng ý và cũng bởi vì cô muốn có thời gian ở riêng để mua quà sinh nhật cho hai người kia. Họ quyết định sẽ gặp nhau tại nhà hàng Wharf, cùng cười đùa và thách nhau ăn những loại hải sản kỳ lạ ở Maine.

Leslie đi thẳng về hướng cửa hàng sách cũ nằm trong một ngõ nhỏ, cô hy vọng Ellie chưa thấy chỗ này. *Bạn sẽ mua quà gì cho một người nổi tiếng khắp thế giới?* Cô thờ dài nghĩ.

Cô vẫn đang tự hỏi khi bước vào cửa hàng. Khi cô đóng cửa lại, cô cảm giác như mình bước vào một nơi chốn và thời gian khác. Những bức tường kê đầy các kệ sách, sách ở khắp nơi, trên ghế, trên sàn, trên và dưới những chiếc bàn nhỏ. Màn che được kéo xuống để bảo vệ những chồng sách chất cao trước cửa sổ. Có vài bóng đèn trên trần và hai bóng trên tường, nếu như Leslie không nhìn nhầm thì chúng là đồ cổ và rất có giá trị. “Tôi có thể giúp gì được cho cô?” một giọng nói lớn tuổi vang lên.

Mắt Leslie mất vài giây để quen với ánh sáng mờ nhạt nơi đây, cô nhìn thấy một người đàn ông nhỏ người, ốm đến hốc hác, nhưng mái tóc bạc dày và dáng đi thẳng thớm đến nỗi Leslie sợ đến thót tim. Có gì đó ở ông làm cô thấy... rất thích. So với ông, cô quá trẻ.

Cô cười rạng rỡ với ông. “Cháu đang tìm quà cho hai người phụ nữ bạn cháu. Cả hai đều có sinh nhật vào ngày mai.”

Ông thấp hơn cô. “Cô có thể kể một chút về hai người đó không? Họ thích gì?”

“Cháu thực sự không biết...” Cô dừng lại. Cô đang nói là cô không biết Madison và Ellie nhiều lắm sao? Sau khi những gì cô đã nghe trong 24 giờ

qua? Không hẳn vậy. “Chờ lạnh,” cô nói, từ ngữ buột ra khỏi miệng cô. “Một trong hai người thích mọi thứ về y học. Người còn lại...” Leslie phân vân. Ellie thích gì? Nếu là tặng quà cho một ai khác, Leslie sẽ mua một quyển sách *thiền nguyện dành cho phụ nữ*, hoặc thứ gì đó trầm tĩnh, lấy đi cơn giận dữ của cô ấy. Nhưng Leslie có thể tưởng tượng ra cảnh Ellie chế nhạo vào một quyển sách kiểu đó. Leslie cười nhẹ với ông. “Ông không có thứ gì cho một người muốn trả thù không ạ?”

Ông mỉm cười với cô như thể yêu cầu của cô không kỳ lạ chút nào. “Có thể có đấy,” ông nói, quay người bước giữa những giá sách nằm sâu trong cửa hàng. Khi cô tới chỗ ông, ông đang đứng trước một tủ sách nhỏ mà Leslie chắc chắn là kiểu Chippendale – hàng thật, không phải tái bản – và đưa cô một quyển sách.

Cô cầm quyển sách rồi nhìn xuống nhan đề. “Một cuộc sống lãng mạn”. Leslie bối rối nhìn quyển sách. Quyển sách này có liên quan gì với trả thù hay y học? cô tự hỏi. Nhưng khi cô nhìn lên, người đàn ông đã biến mất, cô đứng một mình ở góc sâu trong cửa hàng.

“Một cuộc sống hạnh phúc.” cô đọc lớn khi đang cầm quyển sách nhỏ trong tay. Đó là một quyển sách cũ, bìa sách màu xanh lá cây, bìa ngoài không bám bụi. Rèm cửa trên cửa sổ phía sau cô được nâng lên một chút. Có một tia nắng chiếu qua. Cô nhìn thấy những hạt bụi khiêu vũ trong không khí.

Nhan đề quyển sách làm Leslie nghĩ về cuộc sống của chính cô. Việc liệu chồng cô có đang ngoại tình với cô trợ lý trẻ. Cô nghĩ đến việc mình sẽ phải làm gì nếu cô đối mặt với nhân tình của anh. Cô sẽ bỏ anh? Hay làm cái đúng đắn hơn là ném anh ra khỏi ngôi nhà mà anh ta đã bước vào với tình yêu nhiều như cô? Những lời của Rebecca gia đình sẽ mất mọi thứ bởi vì Leslie không chiến đấu lại vang lên.

Ngay lúc này Leslie ước cô đã đi cùng với hai người kia. Ít nhất nghe những vấn đề của họ giúp cô quên đi vấn đề của chính cô. Hoặc, không quên thì ít nhất cô cũng tạm gác nó sang một bên.

Có thể là ích kỷ với cô, nhưng Leslie nghĩ vấn đề của cô còn tệ hơn với họ. Họ không bị ràng buộc bởi tình yêu. Họ bị ám ảnh bởi những cái mà hai người đàn ông thực sự tồi tệ đã gây ra cho họ, nhưng họ không bị kẹp chặt vào một người đàn ông nói quá nhiều những lời yêu thương. Ellie chắc chắn không yêu người chồng cũ của cô ấy, Madison cũng không. Nhưng Leslie yêu Alan nhiều như cái ngày cô gặp anh. Rất lâu rồi, khi cô còn là một cô gái trẻ, cô biết cái đang chờ đợi mình nếu cô kết hôn với người đàn ông mà cô yêu nhiều như tình yêu cô dành cho Alan. Và chính bởi những cái cô thấy trước, cô đã cố gắng cắt đứt nó. Cô thậm chí còn cố gắng đốt luôn sợi dây ràng buộc hai người bằng cách bỏ rơi anh. Cô không làm một cách có chủ ý, nhưng, bây giờ, với trí khôn của tuổi tác, cô biết cô đã công khai làm anh bề mặt với suy nghĩ cô sẽ không thể quay lại với anh.

Nhưng cô đã quay lại. Cô đã đi New York và khám phá ra cô có thể có tài năng vượt bậc ở Columbus, nhưng tại New York, cô không có những cái biến cô thành vũ công chuyên nghiệp. Cô không nỗ lực cũng không có tài năng.

Cô đã trở về nhà, về với Alan, và họ lấy nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô phải thừa nhận, nhiều năm sau anh chưa bao giờ nói thẳng vào mặt cô về cái cô đã làm với anh.

Nhưng cũng trong ngần ấy năm, Leslie luôn mặc cảm tội lỗi. “Tại sao con không đối mặt với nó?” mẹ cô nói. “Con sợ điều gì?”

Leslie muốn la lên. “Con sợ mất anh ấy. Con biết cuộc đời sẽ như thế nào khi không có Alan và con sẽ không làm bất cứ cái gì để chuyện đó xảy ra.”

Nhưng bây giờ cô chắc chắn cuộc đời cô với Alan đã kết thúc. Chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cô đứng yên, cầm quyển sách nhỏ trong vài phút. Mở quyển sách ở chương đầu, cô đọc thấy, “Tôi chưa bao giờ kết hôn bởi vì tôi biết tình yêu sẽ là một nơi chốn ràng buộc tôi, trên hết, tôi muốn tự do.”

Leslie gập quyển sách lại. Những từ ngữ này quá gần gũi với cuộc sống của chính cô. Cô quay đầu nhìn ra trước cửa hàng. Cô nghe thấy tiếng chuông cửa reo, cô biết có khách hàng khác bước vào. *Làm sao người đàn ông đó biết?* Cô tự hỏi.

Không, cô tự nói với mình, ông ta không thể biết được.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ ở phòng khác. Cô không thể nói với ông, “Ông biết là cháu quan tâm tới y học và trả thù, đó là cái hai người bạn cháu muốn. Tại sao ông lại đưa cho cháu...” *Tại sao ông ấy lại đưa mình cái mình cần?* Leslie thầm nghĩ.

Cô đợi người khách kia đi. Cô nghe thấy tiếng họ cười, họ có thể không phải là tuýp thích ở hàng giờ trong một hiệu sách cũ đầy bụi. Nhưng sau vài phút những người đó vẫn còn, Leslie nhìn lại cô. Trong góc, dưới chõng sách cao là một chiếc ghế gỗ cũ đệm ghế đã sờn. Bỏ những quyển sách ra, cô ngồi xuống ghế. Cô không biết tại sao cô không rời cửa hàng và đóng cửa lại, nhưng vì lý do nào đó, cô không thể đi. Chưa thể.

Cô mở quyển sách và bắt đầu đọc.

~*~

“Cậu đã mua gì?” Ellie hỏi Leslie.

Ba người ngồi ở một chiếc bàn gỗ dài ở quán Wharf, nửa tá hộp đồ ăn trước mặt họ. Cuối cùng, ba người nhát gan thử món nhím biển. “Đã chiên lên thì sẽ không dở lắm đâu,” Ellie nói, trước mặt họ là ba hộp trắng đầy hải sản chiên, thêm ba hộp rau cải, khoai tây và bắp.

Madison và Ellie đã gọi món, lúc thức ăn tới cũng là lúc họ mang ra khoe những cái đã mua. Madison mua ba bao đầy đồ chơi cho con cái của bạn bè. “Mình là mẹ đỡ đầu của Erskine,” cô cười nói. “Quy định của thị trấn là nếu cậu có con, Madison trình trắng phải là mẹ đỡ đầu.”

“Họ hy vọng cậu sẽ cho đứa trẻ sự xinh đẹp giống như cậu vậy,” Leslie nói, khiến Madison cười thô bạo nhưng cũng làm cô đỏ mặt thích thú.

Ellie mua cái đèn cá sấu và, “hai thứ mà không ai được thấy cho tới ngày mai,” cô cười nói.

Chỉ có Leslie là không có giỏ xách đầy đồ nào. Cô lẽ ra nên mua quà cho hai người, cho con cô và cho Alan? Và Bambi? Cô nghĩ, cô nhìn hai người kia. Họ đang chờ cô cho xem thứ gì bên trong giỏ xách nhỏ của cô.

“Xin lỗi,” cô nói. “Mình vào một cửa hàng sách cũ với ý định rất tốt đẹp, nhưng mình...”

“Tìm thấy mấy quyển sách cũ thú vị và dành hết thời gian đọc nó,” Ellie nói.

Leslie bật cười. “Làm sao cậu biết?” cô hài hước hỏi.

“Bệnh nghề nghiệp. Cậu có mua nó không?”

“Ồ, có,” Leslie nói. “Mình đã mua nó.”

Thấy cô không nói gì thêm, Ellie nói tiếp. “Kể bọn mình nghe về quyển sách đi?”

Leslie cuối xuống sàn tìm giỏ xách. Khi cô ra quầy tính tiền, người chủ cửa hàng không nói tiếng nào về việc cô đã ngồi ở cửa hàng trong ba tiếng đồng hồ. Ông rõ ràng không phải tuýp người thích trưng bày *Không được lãng vãng*.

Ông chỉ mỉm cười với cô, ba đô la thấp đến kinh ngạc được dán ở bìa trước sách. Ông hy vọng cô sẽ thích.

Leslie mở chiếc túi nhỏ màu nâu đặt lên bàn. “Đây là sách về người phụ nữ Victorian đi vòng quanh thế giới,” Leslie nói. “Cô ấy có vài mối tình nhưng có một mối tình kéo dài, người đàn ông cô đính hôn khi mười tám tuổi, nhưng cô đã bỏ anh lại và đi du lịch vòng quanh thế giới một mình.”

“Nghe có vẻ giống cậu,” Ellie nói, chạm vào quyển sách.

“Không hoàn toàn,” Leslie nói nhanh, hy vọng không bị phát hiện ra ý nghĩ vừa rồi. “Mình đi, nhưng mình đã quay lại.”

“Cậu sẽ làm việc đó lần nữa?” Madison hỏi trong khi đang nhai rộp rộp món gì đó trong miệng. Madison thực sự ăn nhiều hơn Ellie và Leslie cộng lại.

“Ý cậu là, rời bỏ Alan?”

“Không. Quay trở lại với anh ấy. Nếu cậu phải làm lại, cậu sẽ rời New York và quay về với chàng trai nơi quê nhà?”

Leslie mỉm cười. “Hãy nói là New York sẽ không mở cánh cửa với một vũ công hạng xoàng như mình. Mình chưa bao giờ có tài năng cho bất cứ thứ gì khác.”

“Đó chính là cái mình nghĩ khi mình ở trường nghệ thuật,” Ellie nói. “Mình sống, thở, ăn nghệ thuật. Đó là mọi thứ với mình, nhưng nhìn mình bây giờ xem.” Cô đang định cắn một con trai xào, nhưng cô làm rơi nó trở lại hộp. “Có thể ví dụ này không hay lắm. Đừng nhìn mình *bây giờ*, nhìn mình vào bốn năm trước ấy.”

“Ý cậu là khi cậu còn sống với người đàn ông bệnh hoạn ghen tỵ với cậu?” Madison hỏi khi cô cầm con trai mà Ellie đã bỏ lại.

Ellie nhìn Leslie. “Cậu ấy có nét ác ý ngây thơ đúng không?”

Leslie né tránh câu hỏi của cả hai, câu hỏi riêng tư của Madison và câu hỏi hoa mỹ của Ellie. “Cậu thì sao?” cô hỏi Madison. “Nếu cậu phải làm lại mọi thứ, cậu sẽ làm gì?”

Trước khi cô trả lời, Ellie nói, “Biết hay không biết những chuyện sẽ xảy ra?”

“Ý cậu là gì?” Leslie hỏi.

“Nếu cậu đột ngột – nói như một nhà văn – trở về quá khứ và được hỏi cùng câu hỏi như cậu vừa hỏi, cậu có thể có cùng quyết định. Nếu cậu không biết trước, mọi chuyện sẽ vẫn vậy.”

Madison nhướn lông mày. “Cậu đang hỏi mình nếu biết mọi chuyện sẽ như thế này, mình có nhận cuộc gọi của Roger, có nghe anh ta cầu xin mình trở về Montana để chăm sóc anh ta khỏe lại, và nghe theo?”

“Đó chính xác là điều mình đang muốn hỏi,” Ellie nói. “Nói đúng ra, nó là điều *cậu* muốn hỏi kể từ khi cậu bắt đầu câu chuyện.”

“Để mình nghĩ,” Madison nói một cách hài hước. “Roger hay cuộc đời.” Cô đưa tay lên giả vờ như đó là một cái cân. “Roger. Cuộc đời. Hmmm.

Mình nên đi hướng nào?”

Leslie phì cười. “Hai cậu thì dễ rồi. Madison sẽ ở lại New York và trở thành siêu mẫu trước cả khi siêu mẫu được phát minh ra. Ellie, cậu bắt đầu viết văn bởi vì cậu biết tài năng thực sự của cậu. Nhưng mình thì... Mình có lựa chọn nào không?”

“Gặp một người đàn ông khác ngoài Alan,” Ellie trả lời ngay. “Cậu thậm chí còn không biết có gì ở ngoài kia.”

“Roger và Martin,” Leslie bẻ lại cô.

Ellie cười lớn. “Cậu ghi một điểm.”

Madison xoay xoay nữa giữa đồng xà lách trên đĩa của cô. “Nhưng những người đàn ông ngoài kia không phải đều xấu cả,” cô nói nhỏ. “Thomas đã ở ngoài kia.”

Cách cô nói “đã” làm hai người không thể trả lời, họ nhớ đến cái chết của Thomas.

Madison nhìn lên Leslie. “Mình sẽ đi tìm Thomas,” cô nói. Khi thấy hai người bị sốc, cô chán nản nhìn hai người. “Không, không phải vậy. Không phải đi cầu hồn đâu. Mình nghĩ là chúng ta đang nói về cơ hội thứ hai. Nếu mình có thể quay lại để nói, vào cái ngày ba đứa mình gặp nhau lần đầu tiên, mình biết mình đang làm gì, mình sẽ làm những việc mình có thể để tìm ra Thomas. Mình không nghĩ anh ấy ở trường y, nhưng có thể...” cô bỏ dở, nhìn xuống đĩa.

Câu chuyện cô kể, cô đã dành cả cuộc đời của mình cho một gã đàn ông hèn hạ, đánh mất người đàn ông cô yêu và sống một cách chật vật. Cạnh đĩa của Madison có một chú ếch gỗ nhỏ kêu lách cách khi bạn giật sợ dây trên người nó. Món đồ chơi gợi nhớ lại những đứa trẻ mà Madison sẽ không bao giờ có.

Leslie phá vỡ sự im lặng. Nhặt quyển sách cô đã mua từ nơi Ellie đặt nó xuống bàn, cô nói, “Mình nghĩ rằng mình muốn thử một số lựa chọn khác,” cô nhẹ nhàng nói.

“Bạn muốn dành kỳ nghỉ xuân với chàng trai giàu có,” Ellie nói. “Quý ngài Có-thể-trở-thành-Tổng-Thống-một-ngày-nào-đó, phải không?”

“Phải,” Leslie nói chắc chắn, “Mình sẽ.”

“Đó là cái gì vậy?” Madison đột ngột hỏi.

Leslie nhìn vào quyển sách, cái mà Madison dường như đang ám chỉ. Bối rối, cô nói, “Đó là cuốn sách mình đã mua.”

“Không. Cái dính vào nó cơ?”

Leslie lật đến cuối quyển sách, cô nhìn mép trên của quyển sách. Có một mảnh giấy nhỏ nhô ra. Mở cuốn sách, Leslie lấy nó ra. Đó là một cái danh thiếp, màu kem, và Leslie có thể thấy rằng nó được in theo kiểu cũ, loại mà một người nào đó cẩn thận khắc trên bản khắc đồng

Công ty tương lai

“Bạn có bao giờ muốn viết lại quá khứ của mình?”

Madame Zoya có thể giúp bạn.

Số 333 đường Everlasting

Leslie đọc tấm danh thiếp, cau mày, rồi đưa nó cho Madison. “Mình không biết nó là gì. Mình không để ý lúc đọc quyển sách.”

Madison nhìn tấm danh thiếp một lúc, đặt nó xuống bàn. Cô mở túi xách, rút ra một tấm danh thiếp khác đặt lên bàn. Cả cái hai giống y như nhau.

“Kỳ lạ là cả hai chúng ta đều có tấm danh thiếp này,” Leslie nói, “nhưng mình đoán là quý bà này đang quảng cáo rùm beng cho công ty của mình. Làm ăn ở thị trấn nhỏ như thế này khó khăn thật. Có thể...”

Cô ngừng lại bởi vì Ellie đang lục lọi giỏ xách, đặt xuống bàn tấm danh thiếp thứ ba cạnh hai tấm kia.

Mười bảy

“Xem chỉ tay sao?” Madison vừa nói vừa ăn thêm một miếng thức ăn chiên.

“Bói bài Tarot,” Ellie nói. “Hoặc, thật sự, bà ấy là một người có thể quay trở về quá khứ.”

“Quá khứ?” Madison nhướng mày hỏi. “Vậy thì nhanh lên, mình rất muốn biết những thứ ngu ngốc mình đã làm trong nhiều kỷ trước.”

“Cậu có thể là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Có thể là nhân tình được sủng ái của một ông vua nào đó,” Ellie nói.

“Tại sao mình lại chỉ là nhân tình mà không phải là hoàng hậu?” Madison hỏi. “Tại sao mình lại vừa trái pháp luật lại vừa không hợp đạo lý?”

“Trong đời thực, hoàng hậu chưa bao giờ thực sự xinh đẹp. Họ được lựa chọn vì dòng dõi, không phải vì ngoại hình.”

“Công nương Diana cũng vậy sao?” Madison vặn lại.

“Bà ấy không làm nữ hoàng, đúng chưa?” Ellie nhướng mày nói.

“Nhưng như thế cũng không có nghĩa...”

“Đi thôi,” Leslie nói, không đợi câu trả lời, cô bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Về nhà à?” Ellie hỏi, khó hiểu trước sự vội vã của Leslie.

Madison ngả người ra sau. “Mình nghĩ cậu ấy muốn chúng ta đi tới chỗ Madame Zoya.”

“Cậu đang nói đùa,” Ellie nói khi bồi bàn bước đến bàn của họ.

“Tôi có thể lấy gì thêm cho các cô không?” cô gái nói, nhưng mắt lại nhìn thẳng vào Ellie.

Trước khi Ellie trả lời với cô gái bồi bàn mảnh mai thì Leslie đã hỏi, “Cô có biết đường Everlasting không?”

Cô gái bắt đầu dọn bàn. “Tôi không hay ra ngoài lắm, nhưng ở cửa hàng sách có bán bản đồ.”

Cả ba người phụ nữ nhìn cô gái khó hiểu.

“Cô sống ở đây bao lâu?” Leslie hỏi.

“Từ bé đến lớn,” cô gái trả lời. “Quý khách không dùng tráng miệng ạ?” Cô nhìn Ellie. “Chúng tôi có bánh chocolate.”

Madison đưa tay ra ngăn Ellie đang tấn công bằng tay chân với cô gái, nhưng cô gái bồi bàn chỉ mỉm cười và bỏ đi, để lại hóa đơn trên bàn.

“Bất cứ ai cho cô ta tiền tip trên 5 cents và cô ta sẽ nói vì tiền,” Ellie lầm bầm, nhưng cô gái đã đưa cô trở lại thực tại. Ở cùng với Leslie và Madison hai ngày qua đã làm cô quên đi lý do khiến cô trốn tránh trong ba năm qua.

Leslie đứng ở phía bên kia bàn với áo len và túi xách trên cánh tay, quyển sách và tấm danh thiếp trên tay còn lại. Cô đang nhìn nó tập trung.

Vươn người qua phía bên kia bàn, Ellie lấy tấm danh thiếp trên tay Leslie. “Viết lại quá khứ,” cô nói. “Mình muốn quay lại thời điểm trước lúc khi mình *béo phì*,” cô nói sôi nổi; rồi đưa trả tấm danh thiếp lại cho Leslie. “Đi tìm chỗ này thôi.”

Hai người nhìn Madison.

“Hai cậu không tin chuyện này, đúng không? Cái này là một trò lừa đảo. Nếu ai đó có thể đưa cậu về quá khứ, bà ta sẽ phải là *60 Minutes*, và mình hiếm khi bỏ lỡ tập nào...” Cô dừng lại, hy vọng nhìn thấy một nụ cười từ Leslie và Ellie. Cô không thích thầy bói. Khi cô còn ở tuổi thiếu niên, một thầy bói đã đọc chỉ tay cho cô và nói cô sẽ có một tương lai tuyệt vời với bốn đứa con. Kể từ lúc ly hôn, cô đã từng nghĩ tới mấy lời bịp bợm này.

“Sao hai cậu không đi đi, còn mình sẽ...” Madison chỉ mới nói, đã ngừng lại khi nhìn vẻ mặt của Leslie và Ellie. “Được rồi. Mình có gì để mất nào? Tương lai không thể nào tồi tệ hơn quá khứ của mình được.”

“Chắc chắn rồi,” Ellie nói. “Cậu có thể giàu có, nổi tiếng và bị tất cả mọi người xa lánh bởi vì lúc đó cậu là một kẻ hợm hĩnh.”

“Hoặc cậu có thể được bầu làm chủ tịch Carninal mùa đông ở thị trấn của cậu và được kỳ vọng sẽ gây được quỹ cũng như tiêu xài nó,” Leslie nói.

“Hoặc là...” Ellie bắt đầu.

Madison giơ tay lên. “Mình bỏ cuộc. Cậu thắng. Làm sao bọn mình tìm ra được đường Everlasting?”

“Mình thấy một tiệm báo ở đâu đây,” Leslie nói.

“Nó ở phía trên tiệm thuốc. Mình thắc mắc không biết phí đặt báo là bao nhiêu.”

“Ít nhất là 25,” Madison cười nói. “Mắc gấp hai lần tờ báo Erskine.”

“Chúng ta đi chứ?” Leslie hỏi, giọng cô không kiên nhẫn.

“Để mình trả tiền,” Ellie nói với nụ cười nhẹ có chút ác ý trên khuôn mặt. Năm phút sau ba người đi bộ xuống đường chính của thị trấn nhỏ tới tiệm báo. Nhưng họ chưa đi quá bốn tòa nhà thì thấy biển tên đường “Đường Everlasting”. Đúng là tấm biển này nhỏ hơn các tấm biển khác, gần như bị che lấp bởi lá của cây sồi hùng vĩ, nhưng nó nằm ở đó.

“Sống ở đây cả đời và chưa bao giờ nghe thấy con đường này,” Ellie lẩm bẩm, nhìn lên tấm biển.

“Được rồi, các quý cô,” Leslie nói. “Đi nào.”

Leslie không đợi câu trả lời, cô đã tiến về phía trước, Ellie theo sau cô, Madison do dự nối đuôi.

“Thật là vô lý,” Madison nói. “Mình không biết hai cậu hy vọng tìm thấy cái gì. Thầy bói ở đây ngoài kia khi cậu cần tới. Mình xem một số đặc biệt trên TLC chỉ ra cách thức các thầy bói nhìn những gợi ý về cuộc sống của cậu dựa trên quần áo, đồ trang sức, thậm chí là thái độ của cậu. Dù cho cậu có nói với họ ít cỡ nào, họ cũng sẽ lượm lặt được các manh mối. Tất cả đều là hành động. Người bình luận lấy hai bài học, cuối cùng anh ta có thể nói được tương lai của ai đó. Anh ta hoàn toàn giỏi đoán, nhưng...”

Suốt lúc Madison còn đang mãi nói thì hai người kia đã bước đi. Như những gì họ thấy thì con đường hẹp này và bỏ hoang. Không có ngôi nhà

nào ở hai bên đường, nhìn giống như một khu rừng nguyên sinh mọc ngay trên lề đường. Nhưng khi con đường cong sang phải, họ bỗng nhìn thấy một ngôi nhà Victoria lớn, cảnh tượng này làm Madison ngưng bài diễn văn.

Ngôi nhà không lớn lắm, nhưng tinh tế. Ngôi nhà được sơn một cách khó hiểu giống như những hình ảnh thường thấy trên các tờ giới thiệu của các công ty sơn. Chỗ này được sơn màu nâu đậm, pha giữa nâu và màu xanh. Có những trục cao trên ban công nhỏ xíu và được sơn tỉ mỉ bằng ba màu.

“Mình ước là Alan có thể thấy ngôi nhà này,” Leslie thì thầm. “Anh ấy thích những ngôi nhà Victoria.”

“Có thể là hàng giả,” Madison làu bàu.

“Không,” Leslie nói. “Mình biết một chút về nhà cửa, cái này là kiểu cũ. Cậu có thấy những cái cửa sổ không đều kia không? Mất vài năm mới có thể làm một ngôi nhà như thế này.”

“Nhìn hoa tử đinh hương này,” Ellie nói, gật đầu về phía bờ rào cao mười feet ở bên phải ngôi nhà.

Leslie quay sang Ellie. “Không phải tử đinh hương nở vào mùa xuân sao? Bây giờ là tháng mười.”

Hai người mở to mắt nhìn nhau một lúc.

“Có phải hai cậu bị thôi miên bởi năng lực siêu nhiên không? Chúng là thực vật. Thực vật nở hoa vào những thời điểm khác nhau. Thì sao nào? Bà ta có hoa tím nở tháng mười, hai cậu có hoa nở vào tháng năm. Bỏ đi!”

Khi thấy Leslie và Ellie đều không di chuyển, Madison nắm cánh tay hai người kéo đi về phía hàng rào trắng bao quanh ngôi nhà. “Thật là, hai cậu! Hai cậu kéo mình tới đây, giờ hai cậu lại nhát gan.”

Madison thấy Ellie và Leslie đều không trả lời, cô kéo hai người đến trước cổng. Khi cô bỏ cánh tay hai người xuống, họ chỉ đứng đó và nhìn ngôi nhà. Leslie nghiêng cứu trần cổng vòm, trong khi Ellie nghiêng cứu cảnh cửa. Không có nhiều họa tiết hoa lá trên cánh cửa. Nó sắc sảo và sạch sẽ như khu vườn.

“Mình không nghĩ cây của bà ấy rụng lá,” Ellie thì thầm.

“Mình có cảm giác nó cây cối sẽ bung nở vào tháng giêng,” Leslie thì thầm với cô.

Madison giơ hai tay lên giận dữ. “Được rồi. Madame Zoya là chị em của Merlin, và bà ấy... Ồ, không, đợi đã, bà ấy là đầu thai của Merlin, và...” Cô thấy hai người không nghe cô nói, cô dừng lại, nhấn chuông cửa.

Người phụ nữ mở cửa là một người đầy đà, có dáng dấp một bà nội ngoại trừ mái đầu màu cam rực rỡ. Ellie nghĩ, các bà nội ngày nay đã giới thiệu thế giới LSD và những câu hỏi “khai sáng”, vì vậy có thể bà già sẽ có tóc màu cam.

“Các cô không vào nhà sao,” bà nói một cách nhã nhặn, mở rộng cánh cửa.

Bên trong ngôi nhà là đồ nội thất theo phong cách Pháp, gam màu sáng, những chiếc ghế khổ lớn và sofa.

Bà cười khi nhìn thấy nét mặt Leslie. “Chồng tôi là người yêu kiến trúc thời Victoria,” bà nói. Bà có giọng nói hay, nhỏ nhẹ và ấm áp; nó khiến bạn tin tưởng bà. Làm sao một giọng nói ngọt ngào như vậy có thể làm hại bạn? “Nhưng tôi chưa bao giờ quan tâm nhiều đến kiến trúc Victoria, vậy nên chúng tôi đã thỏa hiệp. Bên ngoài là Victoria, bên trong thì tự do. Không có sofa lông ngựa cho tôi!”

Bà mỉm cười với ba người, mong đợi họ cười với bà, nhưng Leslie và Ellie đang nhìn ngấm mọi góc ngách của ngôi nhà. Chỉ có Madison đang nhìn bà. “Bà là Madame Zoya?” Madison hỏi, có chút châm chọc trong giọng cô.

Nhưng bà không phản kháng. “Đó là tên nghề nghiệp. Tên thật của tôi là Bertie, gọi tắt của Brutild. Đó là họ của tôi. Nào, tôi có thể làm gì cho các cô gái trẻ?”

Từ “trẻ” làm Ellie và Madison mỉm cười, cả hai không nói gì. Nói ra lý do tại sao họ đến đây thì họ sẽ phải thừa nhận khả năng họ tin vào khả năng của người phụ nữ này... Chính xác là bà ấy nói bà ấy có thể làm gì nhỉ?

“Chúng tôi, ừm, tìm thấy danh thiếp của bà,” Ellie nói, đặng hăng thông cổ họng. “Bà, ừm, bà biết được tương lai?”

“Không,” Madame Zoya/ Bertie/ Brutilda nói. “Tôi đưa mọi người trở về thời đúng thời điểm để thay đổi cuộc đời của họ. Tôi không biết tương lai. Hay quá khứ. Tôi chỉ có thể làm một viên gạch lát đường.”

Bốn người vẫn đang đứng trong phòng sinh hoạt của ngôi nhà xinh đẹp. Bên trái, thông qua một cổng tò vò là phòng khách, bên phải là phòng ăn. Trước mặt là cầu thang chính dẫn lên hành lang có đặt hai chiếc bàn nhỏ xinh đẹp bên hông một cánh cửa. Họ nhìn thấy bên trong là một chiếc giường.

“Chỉ một điều?” Ellie nhướn mày hỏi.

“VẬY ĐẤY,” Madame Zoya nói một cách vui vẻ. “Nào, nếu một trong ba cô quan tâm, chúng ta có thể vào phòng kia, sau đó nói chi tiết về tiền bạc, rồi chúng ta có thể bắt đầu.”

“À,” Madison nói. “Chuyện tiền bạc.”

Madame Zoya lắc đầu làm Madison cứng người với ánh mắt làm hoảng sợ bất cứ đứa trẻ nào. “Đúng vậy, cô gái,” bà nói chắc nịch. “Tôi có các khoản chi phí giống như cô, và vì vậy tôi tính phí cho các dịch vụ của tôi.”

Madison cười nhẹ, bước lùi lại một bước.

“Tôi muốn biết thêm về việc bà làm trước khi có một cuộc giao kèo,” Leslie cười nói. “Trên hết, tôi chưa bao giờ nghe nói có người làm được những việc bà có thể làm.”

Madame Zoya mỉm cười hân hoan khi bà nhìn Leslie. Bà không mời ba người ngồi xuống hoặc đi vào phòng khách. “Tôi làm giống như trên danh thiếp của tôi viết, tôi giúp mọi người viết lại quá khứ.”

Đến lượt Ellie bước lên. “Okay, cứ bần chúng tôi vì đã không hiểu, chúng tôi không biết điều đó có ý nghĩa gì. Bà có thể nói từ đầu không?”

Trong chốc lát, Madme Zoya nhìn Ellie chăm chú, như đang tìm kiếm bên trong cô những dấu hiệu cô đang thật sự nói thật. Cô thực sự *không biết* viết lại quá khứ là gì sao?

Ánh mắt của bà khiến Ellie cảm giác như cô đã yêu cầu bà giải thích ô tô hay tivi là cái gì. Ellie cảm thấy cô nên biết *viết lại quá khứ* nghĩa là gì. Cô có một thôi thúc muốn lấy một trang vàng và cho bà ta thấy rằng bà là người duy nhất ở đây với “Quá khứ, viết lại nó.”

Nhưng Ellie không sẵn sàng để bỏ lỡ một câu chuyện hay, vì vậy cô hạ giọng xuống để giữ lại lời nhận xét và cho người phụ nữ thấy vẻ hối lỗi. *Không, xin lỗi, nhưng cô không biết viết lại quá khứ nghĩa là gì.*

Madame Zoya hình như khá hài lòng thấy ba người không biết gì về khả năng của bà, bà bắt đầu nói quá nhanh để ba người khó khăn mới bắt kịp. “Tôi đưa các cô về quá khứ trong ba tuần. Các cô, dĩ nhiên, sẽ chọn thời điểm và địa điểm các cô muốn đi. Cuối cùng các cô sẽ trở về đây và không một giây nào sẽ trôi qua cả. Các cô sẽ có lựa chọn. Các cô có thể giữ cuộc sống như hiện nay, hoặc tiếp tục với tương lai mà cô vừa tạo dựng. Tuy nhiên, tôi phải cảnh báo nếu tiếp tục với tương lai mới có thể có những rủi ro không lường trước. Trong cuộc đời này, các cô có thể thoát được những tai nạn và cái chết của những người thân, nhưng không ai biết được điều gì sẽ xảy ra trong cuộc sống mới. Tôi biết một người đàn ông đã chọn tương lai mới, sau đó ông ta rơi mất cánh tay. Không hẳn là rơi. Đúng hơn là biến mất. Một phút trước cánh tay ông ta ở đây; phút kế tiếp nó đã không còn. Trong cuộc sống cũ, anh ta không ở nơi tai nạn xảy ra lấy mất cánh tay của anh ta. Đó là rủi ro cô gặp phải. Có câu hỏi nào nữa không?”

Leslie và Madison đứng yên nhìn bà, không hiểu tường tận những gì bà nói. Nhưng Ellie đã từng theo dõi những câu chuyện này, cô nói với biên tập về một ý tưởng mới, hai người sẽ nói theo kiểu tốc ký giống như cách người phụ nữ này nói. “Vậy nếu họ ở lại đó với những cái họ mới có được, họ sẽ nhớ thời gian mới này đúng chưa? Và họ trở về quá khứ cùng với những hiểu biết hiện họ đang có phải không?” Ellie nói liền thoảng.

“Tùy cô thôi,” Madame Zoya nói. “Nhớ hay quên, tùy cô muốn. Cô trở lại với mọi điều cô biết. Cô có thể mường tượng với tri thức của một người phụ nữ. Nhiều người phụ nữ chọn con đường này.”

Madison vẫn chưa hiểu hết mọi việc, nhưng cô biết từ “quên”.

“Tôi muốn quên đi mọi thứ xảy ra kể từ khi ba chúng tôi gặp nhau,” cô nói nhỏ.

Madame Zoya nghe thấy cô nói. “Lựa chọn là ở cô. Cô muốn vậy phải không? Cả ba người? Hay không ai hết?”

“Bao nhiêu tiền?” Ellie hỏi. Cô có người đại diện riêng, vậy nên cô không lo ngại khi thảo luận chuyện tiền bạc.

“Một trăm đô la.”

Ba người cùng nhìn, Leslie tỉnh táo trước nhất. “Ý bà là bà sẽ đưa chúng tôi về quá khứ với chỉ một trăm đô la?”

Madame Zoya mắt lấp lánh hơn hờ nhìn thẳng vào Madison. “Cô không nghe thấy chuyện này trên kênh Learning Channel đúng không, cô gái? Cái chương trình đó làm chỉ vì tiền thôi, phải không nào?”

Madison mỉm cười yếu ớt, nhìn đi chỗ khác, lúng túng. Bà ấy có máy bộ đàm đặt trên cổ nên có thể chỏ mũi vào cuộc nói chuyện riêng tư của người khác?

“Chết tiệt?” Ellie nói khi cô cho tay vào lúc xách lục tìm ví. “Đó là cách làm việc của tôi. Cho dù là nó không hiệu quả lắm...” Xoay lưng về phía Madame Zoya, cô ngọ nguậy long mày với Leslie và Madison, cho họ biết cô chắc chắn toàn bộ chuyện này chỉ là trò đùa. “...Mình có thể xem chi phí này là dùng để nghiên cứu.” Cô quay lại, đưa ba tờ một trăm đô cho Madame Zoya.

Người phụ nữ mỉm cười, nhận tiền, cho vào trong túi của chiếc váy in hoa oải hương, đi về phía hành lang ngang qua phòng ăn. “Phòng làm việc của tôi ở đây,” bà nói. “Theo tôi.”

“Nắm chặt tay nhau chứ?” Ellie thì thầm với Leslie và Madison, giống như họ sắp bước lên một chuyến xe nguy hiểm.

Madame Zoya dẫn họ vào một căn phòng nhỏ ở phía sau ngôi nhà. Có cửa sổ ở hai phía căn phòng, nhìn ra một góc tối của khu vườn. Cây cổ thụ ngả bóng xuống những dây nhỏ năm leo trên bức tường cao. Không có một bông hoa, không có tí màu sắc nào đâm xuyên qua màu xanh tối thẫm.

Đồ đạc duy nhất trong căn phòng là ba chiếc ghế giống nhau – Nữ hoàng Anne, bọc vải màu xanh đậm, năm quay mặt về hướng cửa sổ - và trên sàn, sàn nhà được trải thảm dày, rộng với họa tiết dây leo. Tường nhà sơn màu vàng tối, không treo tranh.

Trên hết, đây là một căn phòng dễ chịu, ba chiếc ghế giống như ba người phụ nữ được mong đợi từ trước.

Ellie cố gắng làm dịu bầu không khí bằng một câu nói đùa. “Nếu như chỉ có hai người chúng tôi chấp nhận?” cô hỏi, mỉm cười. “Bà sẽ bỏ chạy và dọn đi một cái ghế?”

Madame Zoya không mỉm cười. “Tôi chọn khách hàng tiềm năng rất giỏi. Tôi biết cả ba người đều cần đến tôi.”

Ngay lúc đó, Madison nhìn quanh và rời khỏi phòng, nhưng Ellie và Leslie đã giữ cánh tay cô kéo cô trở lại; họ để cô ngồi chiếc ghế giữa và đẩy cô ngồi xuống.

“Có đau đớn không?” Madison hỏi.

“Không, tất nhiên là không,” Madame Zoya nói. “Nỗi đau duy nhất là trải nghiệm trong cuộc đời cô. Tôi sẽ không gây đau đớn cho cô. Bây giờ, mỗi người phải cho tôi biết nơi các cô định đến.”

“Ý bà là thời gian?” Ellie nói.

Madame Zoya, đứng trước họ, nhìn cô như thể cô quá không sáng suốt. “Dĩ nhiên, ý tôi là thời gian. Tôi không phải là xe buýt, đúng chưa?” Madame Zoya phì cười như bà vừa nói đùa. Bà không để ý thấy, nhất định là không để ý, ba người phụ nữ không cười với bà. “Ồ! Có một yêu cầu tôi quên nói với ba cô.”

Madison nhìn Leslie và Ellie với ánh mắt mình-đã-nói-rồi-mà.

“Tôi muốn chụp ảnh ba người. Tôi có một cuộc sách ảnh của tất cả khách hàng trước và sau. Nó giúp tôi ghi nhớ.”

“Tôi có thể xem quyển sách ảnh của bà không?” Ellie hỏi ngay lập tức.

“Cô là nhà văn đúng không?” Madame Zoya nói, mỉm cười. “Cô có thể luôn nhận ra những nhà văn. Họ luôn cố gắng viết mọi thứ ra giấy, dĩ nhiên là giấy này sẽ biến thành tiền cho họ, đúng chưa?”

Cái cách bà diễn đạt cứ như cả cuộc đời Ellie chỉ có tiền. Ellie mỉm cười yếu ớt, cô cảm thấy mặt mình ửng đỏ.

“Tôi sẽ trở lại trong chốc lát, tôi mong đợi ba cô có quyết định của mình vào lúc đó.”

Ngay giây Madame Zoya rời khỏi phòng, ba người đều thở phào.

“Cái quái quỷ gì đã đưa chúng ta vào chuyện này?” Madison bùng nổ.

“Ellie hoặc là mình?” Leslie bình tĩnh hỏi.

“Có quan trọng không?” Madison hỏi. “Toàn bộ chuyện này thật ngu xuẩn. Mình đi đây...”

“Nếu bà ấy là kẻ bịp bợm, mình mất ba trăm đô la, nhưng nếu bà ấy là thật – mình tin vào điều đó,” Ellie nói, hạ giọng, mắt nhìn ra cửa. “Nhưng nếu bà ấy có thể làm được cái bà ấy nói, cậu có thể tìm thấy Thomas.”

“Trước khi cậu sảy thai,” Lesli nói nhẹ nhàng để chỉ có họ nghe thấy.

Madison ngồi lại xuống ghế, nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ. Có sự giật mình hiện trên khuôn mặt cô.

“Còn cậu?” Leslie nói với Ellie. “Cậu muốn trở lại ngày chúng ta gặp nhau sao? Trước khi cậu gặp chồng cũ?”

“Không!” Ellie nói chắc nịch. “Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Có thể mình sẽ gặp ai đó dễ mến, một anh chàng bình thường và đang có năm đứa con. Nếu mình làm vậy, mình sẽ không bao giờ có đủ thời gian ở một mình để phát hiện ra mình có thể viết. Không, sau tất cả thì anh ta là một gã khốn – hoặc có thể bởi vì anh ta là một gã khốn và mình muốn

thoát khỏi anh ta – mình đã viết. Mình không muốn làm xáo trộn sự cân bằng này. Không, mình chỉ muốn thay đổi những cái đã xảy ra với cuộc ly hôn của mình. Anh ta đã lâm vào sự thất bại đã được chuẩn bị; mình bị đối xử bất công bởi cách thức tàn nhẫn mà anh ta đã giăng ra. Còn cậu?”

Leslie mỉm cười, bắt đầu trả lời, nhưng Madame Zoya đã quy lại cầm theo một máy ảnh Polaroid rẻ tiền. “Mỉm cười, nào các quý cô,” bà nói, ấn nút hết tấm này đến tấm khác.

Bà không cho họ xem những tấm ảnh được chụp xong. Thực ra, bà không nhìn mấy tấm ảnh chỉ đặt máy ảnh và ảnh lên bậu cửa sổ, rồi quay lại. “Các cô đã quyết định xong chưa?” bà hỏi cứ như đang cố quyết định ăn gì vào bữa trưa.

“Rồi ạ,” Leslie trả lời, trong khi Ellie và Madison chỉ gật đầu.

Madame Zoya nhìn Madison. “Cô trước nhé, cô gái. Tôi cảm giác cô mất mát nhiều nhất.”

“Tôi đã nghĩ là bà sẽ đọc chỉ tay,” Madison nói trước khi cô suy nghĩ. Cô đã đụng chạm với người phụ nữ miệng lưỡi sắc sảo này và cô không muốn bị lần thứ hai.

Nhưng Madame Zoya mỉm cười. “Tôi không. Nhưng tôi sống đủ lâu để nhìn thấy nỗi đau trong mắt một người. Nào, cô muốn đi tới đâu?”

“Ngày ba chúng tôi gặp nhau,” Madison nói chắc nịch. “Ngày 10 tháng 10, 1981.”

Madame Zoya không trả lời mà nhìn Ellie. “Còn cô?”

“Ba năm, bảy tháng, hai tuần trước,” cô nói. “Ba tuần trước khi phiên toàn xử lý hôn của tôi.” Cô muốn quay lại sớm hơn để có thời gian thu thập chứng cứ, nhưng cô phải trở lại lúc sau khi cô đã đệ đơn ly hôn.

Madame Zoya nhìn Leslie.

“Tôi không nhớ ngày chính xác,” Leslie nói, “nhưng nó là vào tháng tư năm 1980, năm tôi tốt nghiệp đại học.” Cô hạ giọng. “Kỳ nghỉ xuân,” cô nói nhẹ nhàng. Thật lúng túng nếu như người khác nghe thấy, cứ như đó là

một mong ước lừa dối để muốn gặp một chàng trai cô không gặp trong hai mươi năm. Nhưng làm sao cô có thể giải thích sợi dây tình yêu đặt vào cô? Dẫu cho cô cố giải thích, cô biết, so sánh thì những vấn đề của cô không nghiêm trọng bằng hai người kia. Một người chồng không chung thủy sao có thể so với những điều mà Madison và Ellie đã trải qua? Nếu – cô từ chối để nghĩ “khi nào” – cô và Alan ly hôn, cô chắc chắn Alan sẽ công bằng, thành thật và... “Một sự gian lận,” cô nghe thấy mẹ cô nói.

“Cô chắc chắn chứ?” Madame Zoya hỏi Leslie. “Hoàn toàn chắc chắn?”

“Vâng!” Leslie nói quả quyết. “Vâng, tôi chắc chắn.”

“Được rồi, các cô gái, ngả đầu ra sau, nhắm mắt lại và nghĩ đến thời điểm cô muốn tới.”

Một cách ngoan ngoãn, cảm xúc pha trộn với sự lố bịch của việc họ đang làm, ba người ngả đầu ra ghế, nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, ba người cảm giác như mình đang trôi bồng bênh. Đó là một trạng thái dễ chịu, họ mỉm cười với trải nghiệm này. Một lúc sau, cảm giác bồng bênh biến mất, họ như đang di chuyển về phía một thứ gì đó, như họ đang bị đẩy vào một đường hầm.

Chỉ ngay trước lúc cô đến cuối đường hầm, Madison nhớ ra họ đang ở trên đường khi cô nói về chương trình TV, không phải đứng ở cổng. Làm sao Madame Zoya nghe ra cái cô đã nói? Cô không nghĩ ra câu trả lời trước khi mở mắt và thấy mình đang ngồi ở chiếc ghế tại DMV, New York. Và Ellie, rất trẻ và rất gầy, Ellie đang bước về phía cô.

Mười tám

Tháng 5, 1997

Los Angeles, California

Ellie đặt bút xuống và nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa. Tấm bảng treo tên cửa văn phòng thám tử tư, “Quay lại sau mười phút nữa,” nhưng cô đã đợi ba mươi hai phút và ông ta vẫn chưa trở về. Cô nhìn xuống quyển sổ tay lần nữa. Cô đang ghi chép câu chuyện về ba người phụ nữ trở về quá khứ và thay đổi cuộc sống của họ. Quyển sách này sẽ khác với những câu chuyện quen thuộc của cô về cuộc sống và những cuộc phiêu lưu của Jordan Neale, nhưng nếu nó hay, độc giả sẽ thích.

Cô nhìn xuống đồng hồ lần nữa, đưa mắt lên cánh tay, từ đây, cô nhìn xuống đôi chân bên dưới áo khoác denim ngắn. Cô đặt quyển sổ xuống chiếc ghế bên cạnh, cô vòng tay trước ngực. Cô đo ngực mình hàng ngày trong suốt ba ngày kể từ khi cô trở về quá khứ, và mỗi lần như vậy cô đều cảm nhận một sự rùng mình khi cô thấy ngực mình lại nhỏ như trước, hai mươi bốn inch. Mỗi buổi sáng, cô đứng lên bàn cân. Lần đầu tiên cô bước lên bàn cân và nhìn cây kim dừng ở một trăm lẻ một pounds, cô bật khóc.

Ba ngày trước là ngày sinh nhật bốn mươi tuổi, nhưng ba ngày trước cô đã được đưa trở về cuộc sống trước kia của cô, trở lại với thân hình mảnh mai trước kia. Nhưng, quan trọng hơn, cô trở lại cùng với sự sáng suốt. Lần đầu tiên trong nhiều năm, Ellie một lần nữa thấy những câu chuyện chạy trong đầu mình. Cô có năng lượng. Cô có cảm giác những điều tốt đẹp sẽ xảy đến với cô, chúng có thể xảy đến với cô. Cảm giác này kỳ lạ bởi vì cô biết nỗi kinh hoàng đang sắp xảy ra, sớm thôi, cuộc ly hôn sắp tới của cô, nhưng bởi vì nó vẫn chưa xảy ra, cô không có tâm trạng phiền muộn mà cô đã có sau ly hôn.

“Mình đã lãng phí bao nhiêu thời gian để phiền muộn,” cô nói lớn thành tiếng.

Cô đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ ngoài văn phòng thám tử Joe Montoya, thám tử tư mà cô thuê để điều tra người sắp-là-chồng-cũ của cô. Cô đã đi gặp thám tử ngay ngày đầu tiên cô trở về quá khứ, cô đã kể nhiều thứ với ông ta. Nhiều điều cô kể đều do cô phát hiện sau cuộc ly hôn, nhưng bây giờ, vào lúc này, cô biết chồng cũ của cô đang âm mưu điều gì.

Ngay lần gặp đầu tiên, cô đã ngồi đối diện vị thám tử, mở quyển sổ tay và bắt đầu lên danh sách những thứ cô biết là sẽ quan trọng trong vụ ly hôn. “Anh ta sẽ đòi quyền đồng tác giả các quyển sách của tôi, vì vậy tôi cần ông chuẩn bị tài liệu về những hoạt động hàng ngày của anh ta để chứng minh anh ta quá bận rộn, không có thời gian giúp tôi viết sách. Ông nói là ông biết một kế toán tòa án? Tôi cần giúp tìm ra chồng tôi đã làm gì với tiền của tôi trong những năm qua,” cô nói với vị thám tử.

Ông ta ghi lại một cách nhanh chóng, sau đó nhìn Ellie suy đoán. Cô biết ông ta đang nghĩ gì, nhiều phụ nữ bên bờ vực ly hôn đều nước mắt đầm đìa và đau khổ. Nhưng Ellie đã làm vậy – và kết quả là cô mất mọi thứ.

“Anh ta sẽ nói anh ta làm các nghiên cứu cho sách của tôi, anh ta đóng góp ít nhất một nửa công sức viết ra chúng,” cô nói tiếp. “Và anh ta sẽ nói anh ta là quản lý một cách tài tình tiền bạc tôi kiếm được, vì vậy tôi cần một kế toán để nhìn thấy sự chênh lệch giữa tiền tôi kiếm được và tiền còn lại sau khi anh ta đã đụng vào nó. Tôi cần ai đó có thể là một người sa cơ lỡ vận để buộc chồng tôi nói ra.”

“Cái gì?” Montoya hỏi.

“Ông chồng cũ luôn cúi của tôi – sắp là chồng cũ – sẽ nói với quan tòa anh ta không giấu tiền riêng, nhưng tôi biết anh ta có bởi vì sau ly hôn tôi đã phát hiện ra...”

“Ý cô là, *sau ly hôn*?” vị thám tử hỏi.

“Xin lỗi. Tôi nhầm,” cô mỉm cười nói. “Chỉ vì tôi muốn thoát khỏi anh ta càng sớm càng tốt nên tôi hay nghĩ là vụ ly hôn này đã xong xuôi.”

Cô thấy là ông ta chấp nhận lời giải thích của cô, nhưng cô không lo lắng ông ta đoán ra sự thật. “Ông có quen người nào đó biết chồng cũ,... ờ

chồng tôi không?” cô tiếp tục. “Phải là một người đàn ông, tốt nhất là một người trông giống một tên say rượu, hoặc là một gã say rượu, như vậy sẽ tốt hơn.”

Vị thám tử đặt bút xuống. “Cô không định nó với nói tôi cái gã say này sẽ nói ra hẳn ta đã làm với số tiền hẳn giấu giếm?”

“Chồng cũ...” dù đã cố gắng, cô không thể nào gọi anh ta là *chồng* được. “Thường ra quán bar vào buổi tối. Tôi tin anh ta gặp gỡ phụ nữ ở đó.”

“Tôi hiểu,” Montoya nói, cầm bút và tiếp tục.

“Không, ông không hiểu. Chuyện này không phải là về phụ nữ.” Cô thở sâu, ngả người ra ghế và cố bình tĩnh. “Ông Montoya, tôi có thể nói thật với ông được không?”

“Như vậy sẽ có ích đấy,” ông ta nói, ngả người ra ghế.

“Sự thật là khi ông có nhiều tiền như tôi kiếm được trong những năm qua, quan tòa và luật sư không thể không quan tâm ai là người dùng số tiền đó. Tôi có thể bước vào phòng xử án với 8x10 ông chồng cũ với hai người đàn ông, ba người phụ nữ và một con tinh tinh, và đó chẳng sao cả. Họ chỉ quan tâm đến tiền và đó là tất cả. Tiền, tiền, và nhiều tiền hơn. California là bang áp dụng luật tài sản chung, và tôi không muốn cho anh ta một nửa số tiền mà tôi kiếm được – không phải là anh ta xứng đáng với từng đồng xu đó – mà là tôi có thể sống với số tiền đó. Nhưng tôi biết anh ta, anh ta sẽ nói với quan tòa là tôi không thể viết sách mà không có anh ta. Và chỉ dựa trên lời nói của anh ta, quan tòa sẽ quyết định anh ta xứng đáng với phần lớn số tiền tôi kiếm được. Quan tòa sẽ nói là Martin Gilmore xứng đáng với thu nhập trong quá khứ của tôi và một nửa thu nhập trong tương lai bởi vì anh ta có công sức ngang như tôi. Cái tôi cần, làm rất nhanh, là thu thập đủ chứng cứ để chứng minh với quan tòa là Martin Gilmore là không phải là người chính trực, hy sinh như anh ta nói. Tôi muốn cho quan toà thấy anh ta đang moi tiền của tôi và anh ta đang giấu chỗ tiền đó. Tôi chỉ muốn tìm ra chúng ở đâu.”

Vị thám tử nhìn cô một lúc. Ông biết cô thành công như thế nào, và ông ta đã từng làm việc với hai nhà văn, vì vậy ông biết thu nhập hoàng gia của họ. “Cô đang kiếm được hàng triệu đô, đúng không?”

“Hàng triệu và mất mát không tưởng tượng được cho phẩm giá, lòng tự trọng,” cô nói nhẹ nhàng. “Anh ta chỉ quan tâm đến tiền, nhưng tôi đang chiến đấu cho sự tỉnh táo của tôi. Cho tương lai của tôi.”

Ông tiếp tục nhìn cô một lúc, rồi ông ta cầm bút lên. “Điều gì khiến cô nghĩ anh ta sẽ nói về tiền bạc với một người lạ? Một kẻ lạ say xỉn?”

Cô mỉm cười nhìn phía trên đầu ông. Ông là một người đàn ông bề ngoài bình thường, có hai khung ảnh trên tủ phía sau, ảnh chụp một người phụ nữ, hai đứa con và một con chó. “Chồng cũ của tôi lớn miệng và thích say xỉn,” cô nói. “Những kẻ thất bại làm anh ta thấy mình tốt đẹp hơn.”

“Cô muốn anh ta nói về số tiền anh ta đã giấu?”

“Đúng vậy. Chỗ tiền anh ta lấy từ tài khoản của tôi trong những năm qua đang ở đâu? Tôi biết, tôi tính toán tiền bạc rất ít và ngay cả khi anh ta tiêu xài – tiêu nhiều thì tôi lại kiếm được nhiều hơn. Nhưng tôi không biết số tiền đó ở đâu. Ba ngày vừa qua, tôi đã tìm kiếm tất cả các mẫu giấy trong nhà, nhưng không thấy gì hết. Niềm hy vọng duy nhất của tôi là anh ta tự nói ra.”

Montoya nhìn cô, nhướn lông mày lên thành câu hỏi. “Cô có nghĩ là anh ta sẽ nói ra với một người lạ?”

“Có,” Ellie nói chắc nịch. “Martin thích khoác lác, thích nói với người khác anh ta thông minh thế nào. Nếu ông cho một người ở gần anh ta với những câu chuyện ca cẩm về vợ, Martin sẽ nói ra tất cả bí mật của anh ta.”

Vị thám tử khịt mũi, lắc đầu, rồi bắt đầu viết. “Okay. Cô sẽ có một gã say xỉn. Tôi có một người bạn làm diễn viên người....”

“Trông anh ta thế nào?”

“Một Martina tóc hai màu xanh lá cây trong vở kịch gần đây của anh ta, nhưng tôi nghĩ anh ta có thể dễ dàng đóng vai một gã say.” Vị thám tử mỉm cười với cô, cô cười lại với ông. “Vấn đề tiếp theo là gì?” ông hỏi.

Ellie cho ông biết tất cả các chi tiết cô có thể nghĩ ta mà ông ta cần giúp cô chứng minh chồng cũ của cô đang giấu giếm tiền bạc trong nhiều năm. Nếu cô có thể tìm ra số tiền đó, anh ta sẽ không bị kết tội ăn trộm, không, lấy tiền của vợ hoàn toàn đúng luật. Nhiều người thấy làm vậy là trái đạo đức, nhưng cô thấy luật không quan tâm đến trái đạo đức, mà là trái pháp luật. Không, tất cả những gì Ellie có thể làm là nếu cô có thể chứng minh anh ta có tiền, cô sẽ buộc anh ta chia sẻ nó, đưa một nửa cho cô, luật tài sản chung yêu cầu tiền bạc phải được chia đều.

Có thể, nếu cô chỉ ra được Martin là loại đàn ông giấu tiền riêng, có thể quan tòa sẽ không tin sự trung thực của Martin khi anh ta nói đã giúp Ellie viết sách.

Sau cuộc gặp đầu tiên với thám tử, cô lái chiếc Rang Rover màu đỏ của mình về nhà, ngôi nhà cô ở chung với Martin. Lần xử đầu tiên, quan tòa đã phán quyết ngôi nhà thuộc về Martin, nhưng Ellie trả tiền vay mua nhà. Quan tòa lấy lý do Ellie đang ép buộc Martin phải từ bỏ sự nghiệp để giúp đỡ sự nghiệp của cô, và bởi vì ngôi nhà có một phòng thu, anh ta có ngôi nhà đó.

Lần đầu tiên Ellie trở lại ngôi nhà, cô vui mừng Martin không ở nhà; cô đã không nghĩ mình có thể chịu được cảnh nhìn thấy Martin. Thực tế thì cô không thể nhìn ngôi nhà này bởi vì cô biết tất cả những tài sản cá nhân đã trở thành của Martin: bộ xoong nồi, thiết bị chụp ảnh, ảnh của nhiều năm trời, sách dạy nấu ăn, và ngay cả quần áo của người ta. Thay vào đó, cô chạy vào nhà, đi ra cửa sau, đi xuống studio của cô. Cô biết nếu lịch sử lặp lại, quan tòa sẽ lấy đi studio yêu quý của cô. Nhưng Ellie cũng biết chỉ vài tháng sau khi cô ký vào bản phân chia tài sản, Martin sẽ cho thuê ngôi nhà và chuyển tới Floria sống thoải mái với số tiền mà Ellie đã trả cho anh ta.

Suốt ba ngày đầu tiên sau khi Ellie trở lại quá khứ, cô quá bận rộn. Cô cảm thấy rất, rất tốt khi làm việc lại! Cô có ba năm không làm việc gì ngoài sợ hãi những chuyện đã xảy ra. Cô bỏ ra nhiều tháng trời để tự hỏi chính mình tại sao quan tòa lại tin Martin.

Thành thật thì cô không nghĩ bản thân hiểu được tại sao những chuyện này lại xảy ra với cô, nhưng có thể, lần này, cô có thể đón đầu nó. Lần đầu tiên, cô không chuẩn bị cho những lời buộc tội bị “ném” vào cô. Tất cả những gì cô làm trong lần đầu là khóc lóc cho sự bất công.

Lần đầu tiên cô trở lại thị trấn nhỏ, ngoại ô L.A mà cô và Martin đã sống trong 4 năm. Mất một lúc Ellie mới nhớ ra sau khi đệ đơn ly hôn, cô đã chuyển đến sống tại khách sạn trong lúc chờ tòa án thụ lý đơn. Suốt thời gian đó, cô chỉ biết khóc và gọi điện cho luật sư. Lòng kiêu hãnh không cho phép cô hạ mình trước bạn bè và người thân, cô ở một mình trong phòng và chờ đợi.

Nhưng lần này cô sẽ không ngồi chờ đợi nữa. Cô tự nhắc nhở mình, cô vẫn có quyền để ở trong ngôi nhà này ngang với Martin, trong trường hợp cô có gặp anh ta. Nhưng gần đây, mặc dù cô về nhà mấy lần, ở nhà nhiều giờ để tìm kiếm giấy tờ nhưng cô vẫn không thấy anh ta.

Cô dành phần lớn thời gian trong ba ngày này để viết thư yêu cầu các giấy tờ. Cô viết thư cho nhà xuất bản yêu cầu bản khai chứng minh rằng chồng cô chưa từng đàm phán hợp đồng cho cô. Cô yêu cầu người quản lý tiền của cô đưa ra một văn bản chứng minh rằng chồng cô chưa từng gọi điện hay viết thư đề bàn bạc về một vụ đầu tư cá nhân nào.

Suốt ba ngày, Ellie đã lục tung tất cả các giấy tờ và sắp xếp chúng. Quan tòa đã cho rằng cô nói dối về thu nhập của mình, vì vậy cô đã yêu cầu nhà xuất bản làm bản tóm tắt tài chính mỗi năm. Những giấy tờ này được fax đến cho cô trong vài phút, Ellie kẹp chúng vào các giấy kê khai thuế những năm trước.

Lúc này, Ellie đang ngồi đợi vị thám tử quay về để trao đổi về danh sách của cô một lần nữa. Cô muốn nói với ông về tình trạng thần kinh mình mất của mình. Hoặc ít nhất nếu ông có ý tưởng nào để chứng minh tình trạng thần kinh bình thường của cô. Trong lần ly hôn đầu tiên, Martin nói rằng Ellie đã trải qua điều trị tâm lý hai lần trong thời gian hôn nhân, đó là bằng chứng cho thấy cô bị mất trí và vì vậy không đủ khả năng giữ tiền bạc. Khi

Ellie nghe thấy điều này, cô đã bật cười. Thật lố bịch. Nhưng không ai cười cả.

Mọi người khuyên cô là phải có giấy của bác sĩ tâm lý xác nhận Ellie tình tảo và có khả năng quản lý tiền bạc. Nhưng kể từ lần cô giận dữ, quay lưng với bác sĩ tâm lý, cô biết lá thư kia sẽ không bao giờ đến.

Ellie há hốc miệng. “Bây giờ đâu phải là thời Victoria!” cô nói. “Anh ta không thể làm thế được!” Nhưng cô đã nghe nói về luật tài sản chung của bang, tất cả tài sản, trong trường hợp của cô, là các cuốn sách, được xem là tài sản chung của cô và của anh ta, vì vậy, quan toà sẽ quyết định ai là người có nhiều khả năng quản lý tiền bạc hơn, cô hay chồng cũ của cô.

Ngay cả bây giờ, khi cô biết trước chuyện gì sắp xảy ra, chi tiết về tình trạng thần kinh của cô vẫn là điểm mấu chốt. Làm thế nào chứng minh một người có thần kinh bình thường?

Cô đang tập trung vào câu hỏi này đến mức không nghe thấy có người đi lên cầu thang trái thảm và bước về phía sảnh. Nhìn lên cửa ra vào, cô thấy một người đàn ông đang đứng đó, cô đứng dậy. “Ồ!” cô nói, “Xin lỗi. Tôi không thấy anh đến.”

Đó là một người đàn ông cao, khoảng chừng giữa đến cuối độ tuổi sáu mươi, có thể là bảy mươi. Như nhiều đàn ông California, ông ăn mặc như một chàng cao bồi. Nhưng không giống như kiểu lòe loẹt của những người khác, bằng trực giác của mình Ellie đoán người đàn ông đúng là kiểu người dành cả ngày trời trên lưng ngựa, yêu thích động vật và không nghi ngờ gì, một con bò đực thứ thiệt.

“Cô không định làm tôi hoảng sợ đấy chứ,” ông nói nhẹ nhàng. Ông có thể khiến phụ nữ ghen tỵ bởi dáng vẻ bề ngoài điển trai ở độ tuổi của ông. Những nếp nhăn ở đuôi mắt làm ông càng điển trai hơn so với thời trai trẻ. Ông mặc đồ Levi’s áo sơ mi cotton màu kem với hàng cúc bạc, ủng cao bồi, mũ cao bồi màu nâu vàng trong tay. “Cô đang suy nghĩ chăm chú đến mức có cả đàn gia súc chạy qua cô cũng sẽ không biết.”

Cô mỉm cười với ông. Có điều gì đó ở ông khiến cô thoải mái, mặc dù ông là một người bạn lớn tuổi. “Tôi chỉ đang suy nghĩ làm sao để chứng minh tôi không điên. Bất cứ ý tưởng nào để chứng minh được chuyện này?”

Cô có ý nói đùa về việc cô luôn đối mặt với những vấn đề nghiêm túc và những cảm xúc sâu sắc, nhưng ông không mỉm cười. Ông nhìn cô một cách nghiêm túc. “Nếu cô đến đây để gặp ông Montoya, tôi đoán là liên quan đến việc kiện tụng, nếu cô đang cố gắng chứng minh cô hoàn toàn tỉnh táo, cô phải có tiền. Không ai quan tâm đến tình trạng thần kinh của một kẻ nghèo khổ. Ai đang cố giành quyền kiểm soát tiền của cô?”

Ellie há hốc miệng nhìn ông. “Vâng,” cuối cùng cô khó khăn mở miệng. “Chồng cũ của tôi. Sắp là chồng cũ.”

“Hay đấy,” ông nói. “Anh ta làm gì? Anh ta luôn ‘quản lý’ tiền bạc của cô và bởi vì cô bị tâm thần, anh ta phải quản lý luôn ngay cả sau khi cô đã anh ta? Và bởi vì cô là phụ nữ, anh ta là đàn ông, nên quan tòa có thể nghe theo anh ta.”

Có thể là do cách ông nói, cũng có thể là số lượng công việc kinh khủng mà cô làm suốt ba ngày qua, hoặc là do nhớ lại mọi việc một lần nữa, nhưng Ellie ôm mặt, bật khóc. Giống như một hiệp sĩ thời xưa, ông ngồi xuống cạnh cô, rút ra một chiếc khăn tay vải rằn màu xanh sạch sẽ đưa cô. “Tôi xin lỗi,” cô nói, tiếp tục khóc. “Tôi không hay khóc trước mặt người khác, nhưng mọi chuyện quá tồi tệ và không ai tin tôi cả! Mọi người nghĩ quan tòa của Mỹ là công bằng và chỉ khi ai đó ra tòa, cô ta mới biết cái công bằng đó là gì. Mọi người nghĩ tôi đã kiếm được nhiều tiền thì tôi có quyền. Nhưng tôi không có quyền bởi vì không ai tin tôi cả. Tất cả họ đều tin anh ta. Tôi không hiểu. Mặc cho tôi có nói gì, họ vẫn nghĩ anh ta là một quý ngài, anh ta nói gì họ đều tin cả. Tôi biết anh ta đã giấu tiền của tôi ở đâu đó, nhưng luật sư của tôi, luật sư của anh ta và cả quan tòa đều không tin tôi. Anh ta nói anh ta đồng tác giả với những quyển sách của tôi và họ chấp nhận sự thật đó. Người đàn ông đó không thể kể tên được ba quyển sách của tôi, cũng chỉ kể được một chút cốt truyện nhưng họ tin anh ta đã

cùng viết nó với tôi. Nhưng tôi nói nếu tôi đủ tỉnh táo để kiếm tiền, tôi chắc chắn đủ tỉnh táo để gửi tiền vào ngân hàng, nhưng họ nói không. Sau cùng, những nhà văn chỉ là bọn nói dối, không phải sao? Tôi không thể tin được là mình đang kể tất cả những chuyện này với một người mà tôi chưa hề gặp.”

Ellie đưa khăn tay lên chạm nước mắt, cố ngăn nước mắt chảy ra. Có khi chồng cũ của cô đã thuê người đàn ông này để làm chứng chống lại cô trước tòa. Ở lần đầu tiên, cô cảm giác tất cả những người cô gặp đều sẵn sàng làm chứng chống lại cô.

“Tôi đã nhìn thấy cô ở đâu đó,” người đàn ông cao bồi nói, ngả người ra sau nhìn cô.

Ellie khịt mũi. “Gì kia? Ở đâu?”

“Trên bìa một cuốn sách. Vợ tôi để chúng ở khắp nhà. Cô là... Tên quyển sách là gì nhỉ? Cô ấy nói tên nó suốt.”

Nhiều năm rồi chưa có ai nhận ra hình ảnh cô trên bìa sách. Cô chắc chắn mình đã tăng cân rất nhiều đến mức cô không còn trông giống như trên các tấm ảnh, còn một điều nữa, nếu bạn không có quyển nào xuất bản trong ba năm, công chúng sẽ quên bạn. Nhưng bây giờ cô không mập, cô vừa có một quyển sách xuất bản sáu tuần trước và đang nằm trong top 5 trong danh sách best-seller của New York Times.

Cô khịt mũi lần nữa. “Tên gì kia? Alexandria Farrell hay Jordan Neale?”

“Chính nó!” ông nói. “Cả hai cái tên đó. Vợ tôi yêu các quyển sách của cô. Rất rất yêu. Cô ấy nói cô ấy muốn trở thành nhân vật nữ của cô. Tên cô ta là gì nhỉ?”

“Jordan,” Ellie nói, nước mắt cô đã khô.

Ông gật đầu với quyển sổ đặt cạnh cô. “Đừng nói với tôi là cô đang viết một quyển khác đây nhé?”

“Có thể không phải là Jordan Neale, nhưng đúng là một quyển sách khác.” Cách ông nói giúp Ellie thấy khá hơn. Đã nhiều năm cô chỉ cảm nhận được sự thương hại từ người khác, thương hại vì cô mập mập, thương

hại vì cô không viết nữa, thương hại vì cô để cho một gã đàn ông đánh bại cô trong một phiên tòa. “Tôi sẽ không đời nào để anh ta thắng tôi,” cô nghe câu này cả ngàn lần. Sự thật là nếu chuyện này xảy ra với ai khác, Ellie cũng sẽ nói giống họ, sẽ chiến đấu đến khi chiến thắng. Nhưng những người phụ nữ lên tiếng nói sẽ không chống lại quan tòa đều nghĩ rằng Ellie là kẻ nói dối và mất trí.

“Thật kinh ngạc,” ông nói, rồi đưa tay ra bắt tay cô. “Tôi là Marcellus Woodward,” ông nói. “Mọi người gọi tôi là Woody.”

Cô nắm tay ông. Bàn tay ấm áp, khô ráo và màu nâu dưới ánh mặt trời. “Ellie Abbott,” cô nói, rồi giật mình. “Gilmore. Gilmore cho đến khi ly hôn xong, nhưng...”

“Ồ, cô Abbott,” ông nói, mỉm cười với cô, “Tôi rất vui khi gặp cô. Cô có muốn đến chơi nhà tôi không?”

Cô nháy mắt nhìn ông. Đã lâu lắm rồi mới có một người đàn ông đưa ra lời mời với cô.

“Không, không,” cô nói mỉm cười.

Hàm răng của ông ấy thật đẹp, cô thầm nghĩ. Thực ra thì nếu ông không già hơn cô ba mươi tuổi...

“Tôi sống ở miền bắc, trong một trang trại. Và Thứ sáu này, cô có muốn bay cùng tôi và trải qua cuối tuần với vợ tôi, tôi và các con trai tôi? Em trai tôi cũng ở đó với một trang trại khoảng năm mươi người làm.” Ông cúi đầu, lén nhìn cô khi thấy Ellie không trả lời. “Nhưng có thể cô nghĩ cuối tuần để đào bới dấu vết của chồng cô.”

Đến đây thì Ellie bật cười, cười thực sự. “Ông là ác quỷ đúng không?” cô nói, cười toe toét. “Ông đã gặp được thứ ông muốn – một nhà văn nổi tiếng, một món quà cho vợ mình – vậy nên ông đang cố để đạt được mục đích đúng không? Tôi chắc mình sẽ ghét ông đến mức đưa ông ra tòa.”

Ông cười toe toét với cô, ngửa cằm ra sau. “Cô vẫn chưa mất gì nào đúng không,” ông nói. “Đưa tôi quyển sổ của cô.”

Cô đưa ông, ông viết ra mấy cái tên, rồi đưa lại cho cô. Đó đều là tên tuổi những con người danh tiếng ở Los Angeles. Có những cái tên làm cô mở to mắt.

“Cô biết ai trong số họ không?” ông hỏi.

Một trong mấy cái tên là một ông chủ ngân hàng cô biết nhiều năm. “Có.”

“Gọi cho ông ta và hỏi ông ta về tôi. Họ có thể fax cho cô một tấm ảnh chụp tôi. Tôi muốn cô kiểm tra để biết chắc là tôi không phải là một tên ác quỷ.”

Ellie nhìn xuống quyển sổ. Trong nhiều năm cô kết hôn, cô hoàn toàn chung thủy với chồng. Cô chưa bao giờ để bị tán tỉnh bởi một người đàn ông khác.

Ba năm trước, Ellie không bao giờ chấp nhận lời mời đi xa dịp cuối tuần với một người không phải là bạn bè. Nếu Ellie muốn làm chuyện gì không liên quan đến công việc và việc kiếm tiền cho Martin tiêu xài, anh ta sẽ cầu nhàu là bản thân anh ta không được đi đâu hết. Nhưng anh ta không phải là một người nổi tiếng tầm cỡ như cô.

“Sao?” Woody hỏi. “Cô muốn đi hay không nào?”

Ellie ngược lên nhìn ông, trái tim cô đang kẹt nơi cổ họng. Đây là một hành động “hoang dã” với cô. Chấp nhận một lời mời từ một người đàn ông cô vừa mới gặp ở hành lang sao?

“Chắc chắn là có. Sao lại không?” cuối cùng cô lên tiếng.

Woody mỉm cười đứng dậy. Ông cao hơn cô, Ellie phải ngẩng đầu lên mới nhìn thẳng được ông. “Gặp tôi tại sân bay địa phương lúc 4 giờ. Nhưng tôi muốn cô gọi cho những người này để hỏi thăm về tôi, cô sẽ không lo lắng chuyện tôi sẽ nhảy bổ vào tấn công cô.” Ông nói với một cái nháy mắt ngụ ý ông muốn nhảy bổ vào cô, nhưng sẽ kìm chế lại.

Ông làm cô cười – làm cô cảm thấy khá hơn trong nhiều năm. “Tôi nên mặc đồ gì?” cô hỏi.

Nét lấp lánh trong mắt ông sâu hơn. “Những thứ cô đang có đều sẽ phải chia đôi với anh ta, vậy tôi đề nghị cô nên mua một tủ đồ hoàn toàn mới và hành lý để mang theo. Nhớ mặc thứ gì đó để cô có thể cười được.”

Mắt Ellie mở to kinh hãi. “Cười? Trên lưng ngựa?”

Woody phì cười. “Chúng tôi sẽ cho cô một con bò đực, nhưng tôi nghĩ...”

“Khôi hài thật,” cô nói. “Okay, tôi đoán là tôi sẽ ổn.” Cô không tin được là mình đang làm chuyện này.

Woody kéo tay áo để coi đồng hồ, cánh cửa văn phòng thám tử vẫn khóa kín. “Tôi phải đi ngay, nhưng nếu cô gặp Montoya, nói với ông ta là tôi đã tới.”

“Rất sẵn lòng,” Ellie nói, quan sát Woody quay người bước ra hành lang, vẫy tay khi xuống cầu thang.

Ellie ngồi ở băng ghế một lúc. Ngay khi cô xác nhận một lần nữa danh sách của cô với thám tử, cô sẽ - sao nhỉ? Hay làm cái mà Woody đã nói và dành cuối tuần để xem xét những việc Martin đã làm.

Bỗng nhiên Ellie phát mệt với việc dành cả đời cô để xem xét Martin Gilmore. Kể từ khi cô đệ đơn ly hôn, anh ta đã không còn là cuộc đời cô nữa rồi. Suốt tám tháng tau khi đệ đơn ly hôn, cô chuẩn bị mọi thứ để quan tòa tin rằng cô là một người tốt và không bị điên, không phải là kẻ dối trá, tâm thần như Martin đã vẽ ra chân dung cô. Cô cố gắng để mình không thất bại. Kể từ sau ly hôn, cô đắm mình trong sự tự thương hại bản thân, thương hại cho cô đã để anh ta áp đặt lên cuộc đời trong suốt cuộc hôn nhân.

Cô nhìn cánh cửa văn phòng thám tử đóng kín, rồi nhìn xuống cầu thang dẫn ra bên ngoài con đường đi xuống trung tâm Los Angeles. Đường Rodeo. Cô đã phàn nàn nhiều về L.A, nhưng shopping thì không. Kể từ lúc trở lại, cô chỉ mở túi xách để lấy chìa khóa xe và đi ra ngoài, nhưng lúc này cô bắt đầu lục lọi. Tấm thẻ tín dụng mà cô đã không thấy trong nhiều năm, thẻ cửa hàng video, thẻ thư viện. Và một tấm thẻ American Express bạch kim.

Cô cầm tấm thẻ lên ngắm nghía. Nó có chức năng không giới hạn và như Woody nói, cô càng tiêu nhiều, cô càng phải ít phân chia với chồng cũ khi ly hôn. Ellie mỉm cười đứng dậy. Quên thám tử đi, cô thầm nghĩ. Đi shopping nào!

Mười chín

Đúng bốn giờ chiều, Ellie lái xe vào bãi đỗ xe của sân bay địa phương: nhỏ nhưng đủ chỗ đậu cho các máy bay tư nhân. Cô đã rất lo lắng cho hành động mình sắp làm, bất chấp thực tế là cô đã gọi cho Steven Bird ở ngân hàng để kiểm tra về Woody. “Một người đàn ông rất dễ thương,” Steven nói. “Tôi quen ông ta nhiều năm rồi.” Cô hỏi vài câu, không ngạc nhiên khi biết con trai của Woody chỉ là một thằng bé mới biết đi. Cô hiểu một người đàn ông như Woody thường có một người vợ trẻ trung đủ để sinh con chỉ hai năm trước và Woody đủ “chủ động” để sinh ra được thằng nhóc đó.

Sau khi Ellie bỏ điện thoại xuống, cô quyết định sẽ tìm mua đồ chơi trẻ em. Trong khi đang lựa đồ, cô nghĩ mua một hai món quà cho chủ nhà sẽ tốt hơn. Dựa trên quần áo của Woody, Ellie quyết định lái xe tới cửa hàng nghệ thuật và đồ trang sức Native American nơi có đầy đủ mọi thứ.

Năm phút sau khi cô chạy xe vào bãi đậu xe của sân bay, một người đàn ông bước tới chỗ cô. “Cô là Jordan Neale?” ông hỏi.

Đó là một người đàn ông ưa nhìn, không chừng diện, nhưng dễ mến, khoảng ba mươi, mặc đồ vải jeans từ trên xuống dưới giống như kiểu của Woody, nhưng cô nhận thấy jeans là phong cách của người đàn ông này, chứ không phải chỉ dùng cho công việc. Đây không phải là một chàng cao bồi. Kế toán, cô đoán. Hoặc có thể là luật sư. Nhìn anh ta thông minh và học hành tử tế.

“Đại loại vậy,” cô nói khi bước xuống từ chiếc Range Rover. Sàn xe hơi cao so với mặt đất nên nhiều phụ nữ bạn cô phàn nàn giống như đang trèo lên một chiếc xe ngựa. Nhưng Ellie yêu chiếc xe, bằng kinh nghiệm của mình cô biết nó có thể chạy bon bon leo lên một ngọn núi phủ đầy tuyết. “Jordan Neale là nhân vật tôi viết ra, bút danh của tôi là Alexandria Farrel. Còn tên thật của tôi là Ellie Abbott.”

Anh ta mỉm cười. “Tôi hiểu. Woody...” Anh ta mỉm cười, bỏ lửng câu nói. “Tôi là Lew Mc Clelland, làm việc cho Woody. Hành lý của cô trong cốp xe?”

Nghe câu hỏi này, cô thấy mình có chút tội lỗi. “Tôi hy vọng là anh không có loại máy bay chỉ có thể chở được hành lý nặng ba mươi pound, bởi vì, tôi đã đi mua sắm một chút.”

Sự thật là Ellie đã mua sắm bù cho ba năm không mua thứ gì. Khi bạn nặng quá khổ bốn mươi bao thì gương là kẻ thù của bạn. Nhưng bây giờ, một trăm lè một pound, và yêu quần áo – cô mua gần như mọi thứ cô mặc thử. Cô mỉm cười khi nghĩ tới hóa đơn American Express mà cô sắp nhận.

“Tôi chắc chắn là chúng tôi có thể mang được tất cả đồ đạc cô có,” anh ta nói; rồi mở cốp chiếc Range Rover và thấy hàng triệu túi da căng phồng Ellie để trong cốp xe. Cô phải xếp hàng ghế sau lại mới đủ chỗ để.

“Một số thứ là quà cho vợ và con trai của Woody,” cô nói yếu ớt.

Đầu nghiêng một bên, anh ta nhìn cô. “Cô mua tất cả chỗ này trong một buổi chiều sao?”

“Đồ đạc và va ly,” cô nói, cảm ngứa ra một cách bướng bỉnh.

“Cô và Valerie sẽ thành bạn tốt của nhau,” anh ta lăm lăm, nhắc túi xách ở trên cùng ra.

Woody sẽ không đi với họ. Cô nghe nói có chuyện đột xuất xảy ra nên Woody sẽ đến trang trại sau. Hai nhân viên của Woody, Lew và một người khác, sẽ đưa Ellie tới trang trại.

Khi cô đang bước lên máy bay, cô quay ra sau nhìn Lew. “Anh có phải quay lại đây để đón Woody không?”

Nhìn từ bên ngoài, máy bay khá đẹp, nhưng không hẳn là loại máy bay đặc biệt cao cấp. Có thể là do cô đã mệt phờ vì mua quần áo. Nhưng, như Steven Bird đã nói – không, có thể là do cách anh ta nói – đã làm Ellie nghĩ Woody có nhiều tiền.

Ngay lúc đó Lew mỉm cười như thể anh ta có một bí mật. “Không. Ông ta có một chiếc máy bay khác.” Lew nhìn ra đường băng. Một chiếc máy bay màu bạc lớn sáng lấp lánh dưới nắng. Không phải máy bay thương mại, mà là máy bay tư nhân, loại máy bay được thiết kế bởi Architectural Digest với đồ nội thất bọc lụa và làm bằng gỗ mahogany.

“Của ông ấy?” Ellie hỏi.

“Của ông ấy,” Lew trả lời.

“Tôi hiểu,” cô nói. “Vậy khi chúng ta nói về Woody, chúng ta đang nói đến thế giới của các (m-world) hay của tỉ phú?”

Mất một lúc Lew mới hiểu được ý cô, anh ta cười toe toét. “Tỉ phú,” anh ta nói. “Với một chữ ‘s’ đi kèm.”

“Ồ,” Ellie nói, không nghĩ thêm được cái gì để nói, cô đi tiếp lên máy bay. Lew đi ngay sau cô, anh chỉ cô ngồi xuống ghế trong khoang máy bay. Cô là hành khách duy nhất. Cô không ngạc nhiên khi thấy một chiếc hộp trên chiếc ghế cạnh chỗ cô ngồi, cô mở ra, đó là bữa trưa với sandwich và nhiều thứ khác, một miếng lườn gà hun khói nhỏ, một hộp petit four, một hộp chocolate Godiva và một chai champagne. Ellie mới đầu định cầm đầu vào ăn luôn, nhưng rồi cô đẩy hộp đồ ăn ra. Cô nhớ ra mấy hộp chocolate Godiva sẽ đi thẳng xuống bấp đùi cô.

Hai người đàn ông đang kiểm tra bảng điện tử ở phí trước, Ellie ngả người ra ghế, nhắm mắt lại. Một tỉ phú, cô thầm nghĩ.

“Cô dùng món này không?” cô nghe thấy, mở mắt ra thì thấy Lew đang cầm một đĩa thức ăn đặt trước mặt cô. Có thịt gà bỏ lò, salad, rau. Trên tay kia của Lew là một chai nước.

“Cảm ơn!” Ellie nói, cười với anh. *Anh ta đã lập gia đình chưa nhỉ?* cô thầm nghĩ, cô muốn tự đá mình một phát vì có ý nghĩ này. Cô vẫn còn đang là người đã có gia đình. Nhưng không lâu nữa đâu, cô thầm nghĩ khi lấy thức ăn anh ta mời.

“Chúng ta sẽ đến nơi trong khoảng một tiếng nữa,” Lew nói, “một lúc nữa thôi là chúng ta sẽ ở trên không, cô có thể đi lòng vòng chỗ này. Có

sách và tạp chí ở phía sau, cũng như ở phía trước. Cô cần thứ gì, cứ cho tôi biết.”

Anh ta mỉm cười, ngồi xuống ghế phi công cạnh người đàn ông kia, người này quay sang mỉm cười với Ellie, rồi cả hai tập trung vào điều khiển máy bay.

Máy bay hạ cánh trước khi Ellie đọc hết tất cả bài báo trong ba cuốn tạp chí People. Thật kì cục khi đọc những câu chuyện về những con người mà cô biết trước chuyện gì sẽ xảy ra với họ trong ba năm nữa. Cô biết cuộc hôn nhân nào sẽ đổ vỡ, ai sẽ chết và ai sẽ mắc vào scandal. Nhưng, theo trí nhớ của Ellie, sự kiện tồi tệ nhất sắp xảy ra là tai nạn của công nương Diana trong vài tháng nữa.

Khi máy bay hạ cánh, cô thấy vui vì có lý do để gấp tờ tạp chí lại. Cô không thích biết trước tương lai. People đã từng viết một bài về cô, cô vui là nó không có trong mấy cuốn tạp chí này. Cô không muốn thấy chính mình mỉm cười, mảnh mai, nhưng biết trước chuyện sẽ xảy ra trong vài tháng nữa là thử thách tồi tệ nhất trong đời cô.

“Sẵn sàng chưa?” Lew hỏi khi mở cửa máy bay.

Khi Ellie nhìn ra, cô thấy quang cảnh miền bắc California xinh đẹp, tuyết phủ trên các đỉnh núi xa xa. Giữa cô và những ngọn núi kia là những chấm nhỏ xíu mà cô chắc chắn đó là gia súc.

“Tôi đoán tất cả đều là của ông ấy,” Ellie nói khi cô bước xuống bậc thang cuối cùng.

“Từng dặm vuông,” Lew trả lời, rõ ràng là thích làm Ellie thấy kinh sợ.

“Ngôi nhà cách đây bao xa?”

“Khoảng bốn mươi lăm phút. Valerie không thích máy bay đậu gần nhà, sẽ ảnh hưởng tới Mark.”

“Để tôi đoán nhé,” Ellie nói. “Marcellus Woodward đời thứ hai, biệt danh là Mark.”

Lew lắc lư đầu. “Cô thông minh lắm.”

“Xấu hổ quá,” Ellie nói, phì cười. “Nhưng tôi không nghĩ anh chỉ là người lái máy bay, giờ nói về anh nào.”

“Harvard Business School, đứng đầu lớp,” anh ta nói, mỉm cười với cô. “Lái máy bay là sở thích của tôi và Woody cho phép tôi lái chiếc này, miễn là không phải chiếc chuyên cơ kia.”

Anh ta đang tán tỉnh mình! Ellie nghĩ, rồi nhận ra cô cũng đang tán tỉnh lại anh ta. Bao lâu rồi mới có một người đàn ông nhìn cô kiểu này? Bao lâu rồi cô mới lại muốn một người đàn ông để ý tới mình?

Trong lúc theo Lew ra chỗ đợi, cô thầm nghĩ, có thể mình nên viết một câu chuyện về một nhà tỉ phú có một anh chàng trợ lý người mà-

Cô nghĩ về câu chuyện này trên đường lái xe về ngôi nhà.

Họ tới ngôi nhà lúc gần sáu giờ ba mươi và Lew đã đi quá ngôi nhà. Đó một ngôi nhà dài, thấp, thiết kế kiểu nhà gỗ miền Tây. Chắc chắn nó có kích thước của một sân vận động bóng đá.

“Tôi đang tự hỏi cảnh rừng nào đã hy sinh cho ngôi nhà này?” Ellie không thể ngăn bản thân lẩm bẩm.

“Một khu rừng Woody sở hữu,” Lew trả lời. “Và ông ấy tìm thấy một ít dầu mỏ bên dưới mấy gốc cây, một ít vàng, và có thể có cả uranium nữa.”

“Ừm,” Ellie nói, gật gù. “Cũng dễ hiểu.”

Lew lái xe thêm vài phút nữa, cua xe chỗ mấy cây dương và đi vào một khuôn viên hoàn hảo của ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà nhỏ nằm dưới một hàng cây to, mang dáng dấp vững chãi trước thời gian.

“Ngôi nhà này trước đây là nhà của người làm phải không?” Ellie hỏi.

Lew mỉm cười trước nhận định của cô. “Đúng vậy,” anh ta nói. “Nhưng Valerie gọi nó là ngôi nhà mùa hè.”

Ellie mỉm cười nhớ lại ngôi nhà mùa hè của Leslie và tự hỏi hai người phụ nữ kia đang thay đổi cuộc sống của họ như thế nào. Nếu như Madison chỉ cần từ chối Roger thì cuộc đời cô ấy-

“Tôi xin lỗi. Tôi đang suy nghĩ,” Ellie nói khi thấy Lew muốn nói gì đó với cô.

“Bệnh nghề nghiệp của nhà văn, tôi hiểu,” anh ta vừa mở cửa vừa nói.

Cô bước xuống xe và nhìn quanh trong khi Lew mang hành lý của cô ra khỏi cốp xe. Cô nghĩ cô nên giúp anh dỡ hành lý, nhưng cô muốn ngắm nhìn bên trong ngôi nhà, muốn khám phá trang trại; cô muốn...

Lần đầu tiên trong nhiều năm cô muốn làm nhiều thứ. Liếc mắt với chút tội lỗi về phía Lew, anh ta đang kéo túi xách ở tầng thứ hai ra khỏi xe. Cô bước lên hàng hiên ngôi nhà. Tuyệt vời! Hàng hiên rộng phải đến hai mươi feet, với những chiếc ghế to, rộng được bọc vải đỏ, trắng. Cô mở cửa vào trong ngôi nhà.

Dễ thấy là người thiết kế nội thất ngôi nhà đã phải bỏ rất nhiều công sức, vừa có phong cách riêng, vừa có đơn giản, mộc mạc. Màn cửa vải bông trơn và ghế bọc đệm trông rất thoải mái.

“Cô thích chứ?” Lew lên tiếng sau lưng cô.

Cô nhìn anh, cô thấy là anh rất quan tâm đến việc cô có thích ngôi nhà này hay không. Cô nhìn sang hướng khác để giấu nụ cười trên môi. Đã lâu rồi mới có một người đàn ông quan tâm đến việc cô có thích hay không thích một thứ gì đó.

“Tôi rất thích,” cô nói thật lòng.

“Một số người không thích. Họ nghĩ là với một người nhiều tiền như Woody thì ông ấy nên làm một cái nhà khách tương xứng với địa vị của ông ấy.”

“Kiểu giống như Marble Jacuzzi?” Ellie hỏi.

“Chính xác. Có người đã tức giận vì cái vòi rượu không phải bằng vàng.”

“Tôi thích ngôi nhà này. Valeris đã trang trí nó à?”

Lew cười toe toét, khuôn mặt sáng bừng lên. “Vợ tôi. Cô ấy muốn trang trí, vậy nên Valerie đã để cô ấy làm.”

“Hay thật,” Ellie quay mặt đi lần nữa. *Khi thật, chết tiệt!* cô thầm nghĩ. “Tôi đoán là cô ấy rất thành công với công việc này.”

“Cô ấy đang cố gắng, nhưng có quá nhiều ngôi nhà cần thiết kế nội thất ở quanh đây.”

Anh ta đang đứng ngay giữa đống hành lý, và hình như anh ta chờ đợi thứ gì đó. *Tiền tip sao?* cô tự hỏi. Anh ta muốn xin phép rời đi.

“Tôi sẽ tự xoay xở với đống này,” cô nói. “Anh nên về nhà.”

Anh ta mỉm cười cảm ơn cô. “Bữa tối bắt đầu lúc tám giờ. Nếu cô đói thì đồ ăn xếp đầy trong tủ lạnh. Cứ thoải mái đi dạo quanh đây.”

“Tôi sẽ gặp lại anh ở bữa tối?” cô hỏi khi anh ta đi ra tới cửa.

“Không, bữa tôi chỉ dành cho gia đình và khách khứa. Nhưng tôi sẽ ở quanh đây vào sáng mai.”

Anh ta đi rồi, Ellie nhìn quanh, thấy có chút cô đơn. Cô chưa bao giờ dám làm việc gì như lần này, chấp nhận lời mời từ một người lạ, máy bay tư nhân và bay tới một nơi lạ lẫm.

“Trải nghiệm mới mẻ,” cô nói lớn với chính mình. Đó chính là cái cô muốn và là cái cô đang làm.

Cô bỏ ra vài phút để khám phá phần còn lại của ngôi nhà. Chỉ có một phòng ngủ, nối liền với phòng tắm, một nhà bếp nhỏ với tủ lạnh đầy thức ăn đủ cho một gia đình bốn người trong hai tuần. Cô quay lại phòng khách, rồi đi ra hàng hiên nơi cô thực sự thích. Hàng hiên bao quanh bốn phía của ngôi nhà, cô bước đi hết hàng hiên, ngắm nhìn những ngọn núi, hít thở thật sâu bầu không khí trong lành.

Ở đằng sau ngôi nhà có một cái chuồng ngựa. Cô quay trở vào trong nhà, mặc một chiếc quần jeans mới, áo sơ mi sạch, ủng đi bộ mới – cô không có ủng cao bồi. Đeo một chiếc thắt lưng quanh hông và một chiếc vòng tay bằng bạc.

Cảm giác quần áo mới mang tới thật kỳ lạ, cô thầm nghĩ khi bước ra khỏi nhà và đi về phía chuồng ngựa. Dĩ nhiên là đi vào chuồng ngựa thì chẳng

làm hại bọn ngựa đực.

Vào trong chuồng ngựa, cảm giác cô đơn không còn nữa, cô thấy mình như đang làm một cuộc phiêu lưu. Cô sẽ gặp ai? Sẽ gặp chuyện gì?

Cô nghe thấy tiếng mấy con ngựa nhưng không thấy ai hết. Hình như cũng không có ai ở bên ngoài. Đã gần bảy giờ và chắc mấy chàng cao bồi không đợi tới tám giờ mới ăn tối.

Có một người đàn ông trong chuồng ngựa, đang cúi xuống chiếc móng ngựa đặt giữa bắp đùi, ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ bên trên, chiếu sáng vào người anh, Ellie biết cảnh tượng người đàn ông này và con ngựa chính là hình ảnh gợi tình nhất mà cô từng xem.

Anh ta không cao lắm, không quá 5 feet 10 inch (khoảng 1,78m), nhưng cô thích những anh chàng thấp người. Anh ta mặc quần jean dày màu xanh, mang ủng – không phải ủng cao bồi hẳn hoi các đầu ngón chân, mà là ủng mũi vuông có đế dày. Anh không mặc áo sơ mi, nhưng làn da nâu kia chính là chiếc áo hoàn hảo nhất. Anh đeo tạp dề ở phía trước, loại tạp dề da thợ rèn ngày xưa hay đeo.

Anh đứng nghiêng mặt một bên với cô, cô bắt đầu nhìn từ bàn chân anh rồi nhìn lên đôi ủng dày cao đến bắp chân, nhìn đến bắp đùi nằm dưới lớp vải jeans dày bạc màu, những đường chỉ như muốn xổ tung dưới cơ bắp của anh. Cặp lông chằm tròn lăn uốn cong theo tấm lưng nhỏ bé, khuôn ngực anh được bó sát bởi chiếc tạp dề da thuộc màu đen. Lưng anh nở rộng về phía hai cánh tay đang ghì chặt móng ngựa nằm giữa hai chân.

Con ngựa này là một con ngựa kéo to khỏe, Ellie biết vì cô đã từng nghiên cứu cho một cuốn sách của mình. Con ngựa này là giống Frisian. Lông ngựa từ chỗ đầu gối trở xuống dài, mềm mượt. Cơ bắp đồ sộ của chú ngựa khổng lồ kết hợp hoàn hảo với năng lượng tỏa ra từ người anh.

Cô nhìn lên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh: khuôn miệng với đôi môi dày như được chạm khắc. Anh ngậm hai chiếc đinh móng ngựa giữa đôi môi. Sóng mũi dài. Đôi mắt hạ thấp xuống móng ngựa, hàng mi rậm và đen

như cánh bướm. Văng trán cao, nhẹ nhúu lại ở giữa, bên dưới mái tóc ngắn, đen, dày.

Cô đứng đó phân tích anh ngay khi cô nhìn thấy anh. Cô không nghe thấy, không nhìn thấy gì cả. Người đàn ông này chiếm lĩnh tất cả các giác quan của cô. Cô chỉ đứng cách anh vài feet, nhưng cô thấy mình hòa hợp với anh đến mức có thể ngửi thấy làn da anh, sự ấm áp của ánh mặt trời, mùi mồ hôi quện với mùi cỏ khô ngào ngạt trên người anh.

Chậm chạp, chậm chạp một cách trang nhã, anh từ từ quay đầu sang nhìn cô. Anh nhấp nháy mắt, mọi thứ bên trong cô dừng như đã đứng lại. Dưới cái nhìn bên dưới lớp lông mi dày rậm kia, mọi thứ bên trong cô dường như ngừng lại, đến mức cô cảm nhận được chuyển động của không khí.

Anh quay sang và nhìn cô, mắt anh bắt gặp ánh mắt cô. Ellie cố kìm nén hơi thở. Đôi mắt anh sẫm màu như mái tóc, mãnh liệt như đang phát ra một luồng điện.

Anh nhìn cô, thời gian như đứng lại. Cơ thể cô như ngưng đọng. Cô không thở, không suy nghĩ. Ánh mắt kia đã đông cứng người cô.

Nhưng cô vẫn cảm giác được chính cô đang di chuyển về phía anh. Không phải như đang bước đi. Mà giống như ánh mắt anh đã dính chặt vào tâm hồn cô, vào cơ thể cô, anh đang kéo cô tới bên anh bằng sức mạnh ma thuật, thần bí, thôi miên.

Cô không biết mọi chuyện đã xảy ra thế nào, nhưng cô đang ở sát bên anh. Từ từ, như một cảnh phim quay chậm, bên tai cô chỉ có âm thanh của trái tim và máu đang chảy trong huyết quản, anh đứng dậy, chiếc móng ngựa trượt xuống giữa hai chân. Ellie nhấp nháy mắt; cô cảm nhận được từng nhịp chiếc móng rơi xuống giữa chân anh: trượt xuống đùi anh, đi qua hai bắp chân săn chắc, trượt xuống đôi ủng dày, đế cao.

Chậm chạp, khi mắt anh vẫn còn đang trên người cô, anh lấy chiếc đinh ra khỏi đôi môi. Cô đứng đủ gần để nhìn thấy đôi môi anh, nhìn rõ đường kẻ giữa làn môi, nhìn thấy được làn môi dưới cong, đầy đặn, ánh hồng, ẩm ướt. Ellie cảm giác được đầu gối cô đang mềm nhũn.

Người đàn ông vươn một bàn tay về phía cô, cô biết nếu da anh chạm vào da cô, tất cả cảm giác này sẽ biến mất.

Ở giây kế tiếp, cánh cửa hậu to, rộng của chuồng ngựa vụt mở, căn phòng tràn đầy ánh sáng và tiếng ồn ào của những người đàn ông và động vật đang bước vào nơi quá đỗi riêng tư và kín đáo này.

Bùa mê hết hiệu nghiệm, Ellie lắc đầu để tỉnh táo. Cô đứng cách người đàn ông cô chưa từng gặp trong đời vài inch, nhìn từ một phía, anh như đang chuẩn bị hôn cô.

Cô nhanh chóng quay sang trái và thấy ba người đàn ông đang đứng đó, với lũ ngựa phía sau, nhìn hai người đầy tò mò.

“Ngựa,” cô nói. “Anh ta đang chỉ tôi cách đóng móng ngựa.”

Ba cười đàn ông đồng loạt nở nụ cười ngớ ngẩn.

Trước khi cô kịp nói lời nào và trước khi cô nhìn anh một lần nữa, cô quay người bỏ chạy khỏi chuồng ngựa với tốc độ ngang với loài chó săn Italia. Cô chỉ ngừng chạy khi đã quay lại ngôi nhà khách, đóng và khóa tất cả các cánh cửa, kéo rèm để che ánh nắng ban ngày.

Cuối cùng khi đã an toàn, cô ngồi xuống ghế bành, cầm quyển sổ và cây bút chưa từng rời xa cô, giống như một nhà văn, cô viết ra tất cả cảm nhận và những điều đã thấy. Ai biết được khi nào cô có thể dùng tới cảnh này trong một quyển sách?

Hai mươi

Trên đường đi đến tham gia bữa ăn tối, cô vẫn đang phấn khích khi nghĩ đến hình ảnh người đàn ông đó. Anh ta là ai? Tại sao anh lại làm cô có những phản ứng như vừa rồi? Lúc viết một trong những quyển sách của mình, cô có nghiên cứu về tâm linh và sự huyền bí, có những điều huyền bí trong cuộc đời có nguồn gốc từ trong quá khứ. Cô có biết anh ta trước kia không nhỉ?

Có câu chuyện nào đó ở đây chẳng?

Đầu óc Ellie bận rộn với chuyện quần áo, cô có quá nhiều quần áo mới, nên chuyện này cũng không thành vấn đề. Cô mặc một bộ pansuit vải len màu xanh lính thủy dễ thương đắt tiền hơn mấy bộ đồ cô mặc suốt ba năm qua, đeo đôi hoa tai nạm đá xanh da trời. Cô đi bộ thong thả đến ngôi nhà chính trước tám giờ một chút.

Suốt lúc đó cô không nghĩ đến thứ gì khác ngoài anh, mọi ý nghĩ chỉ bị cuốn đi khi cô gặp Valerie. Cô ấy cao ráo, xinh đẹp và đến từ Texas.

Có cần miêu tả thêm không nhỉ?

Tại sao Texas lại có thể sản sinh ra những người phụ nữ không biết sợ hãi, không hoài nghi, không do dự trước một người lạ mặt hay khi tới sinh sống ở một nơi khác quê nhà?

“Cô đây rồi,” Valeria nói, lao xuống từ cầu thang thẳng đứng cao tầm hai mươi feet. Cô mặc quần lụa màu đen phủ kín đôi chân dài, mảnh mai, choàng thêm một chiếc khăn, đung đưa theo mỗi chuyển động của cô. Tóc cô màu vàng hoe dài ngang lưng gọn sóng. Đôi mắt xanh lá mím cười với Ellie từ sau hàng mi đen. Valerie Wood tỏa sáng giống như một bóng đèn hai trăm watt.

“Ước gì mình là Madison,” Ellie lẩm bẩm khi nở nụ cười với chủ nhà. Madison cùng đẳng cấp với sinh vật xinh đẹp này, Ellie thấy mình nên lẩn ra cửa sau.

Nhưng Valerie không để cho ai thoát khỏi mắt cô. Cô cầm lấy cánh tay Ellie, dẫn Ellie về phía căn phòng mà cô đoán là phòng ăn.

“Tôi không tin được khi Woody nói là anh ấy đã gặp Alexandria Farrell. Cô không biết tôi yêu các quyển sách của cô như thế nào đâu. Tất cả bạn bè tôi đều đọc chúng. Tôi hy vọng cô không phiền nếu tôi mời một số người đến để gặp cô.”

Nghe được thông báo này, mặt Ellie trắng bệch. Khi một người Texas nói “một vài người thì có nghĩa là gì nhỉ?”

Khi Valerie dẫn cô tiến về chỗ cánh cửa, cánh cửa mở ra như có ma thuật, Ellie thấy một căn phòng chứa được ít nhất năm mươi người. Theo như Ellie thấy thì gần như toàn bộ miền bắc California đều có mặt trong căn phòng này. Trong lúc Ellie mua sắm cả ngày trời thì Valerie đã kịp tổ chức một buổi tiệc ngẫu hứng quy mô ngang tiệc liên bang.

Ngay khi Ellie đến ngưỡng cửa, cô biết đời cô sắp tàn. Ngay lập tức cô bị bao vây bởi những người phụ nữ cầm theo sách xin chữ ký và muốn nói với cô họ yêu những câu chuyện của cô đến thế nào. Cô không ăn được nhiều vì hết người này đến người khác, mỗi người đều hỏi cô cùng một câu: Cô lấy ý tưởng từ đâu? Đây là câu mà cô luôn được hỏi ở bất cứ đâu, cô đã cố gắng trả lời trung thực nhất có thể.

Nhưng dĩ nhiên là cô giữ lại sự thật. Cô không thể nói thẳng ra là hôm nay khi cô bước vào chuồng ngựa và nhìn thấy anh trong chiếc tạp dề da thuộc, với móng ngựa chìa ra ở miệng, cô đã gần như muốn xé toạc quần áo của anh. Ngay cả nếu như cô không gặp lại anh, cô chắc chắn cảnh tượng này sẽ được viết lại trong những trang sách của cô vào một ngày nào đó.

Cô là khách mời danh dự. Valerie sống giữa một trang trại, quanh những con bò, nhưng không có nghĩa cô ấy không biết cách sống. Đĩa kiểu Pháp, ly thủy tinh Italy, đồ ăn bạc của Anh. Thức ăn Mỹ và đồ ăn thì phong phú.

Ellie chưa kịp ăn gì nhiều thì người kế tiếp ngồi xuống và nói, “Tôi luôn muốn hỏi cô với tư cách một nhà văn, cô đã lấy những ý tưởng từ đâu?”

Trong khi Ellie trả lời câu hỏi này lần thứ tư thì cô liếc xuống chỗ bàn ăn dài hẹp hướng Valerie. Woody đang ngồi ở đầu bàn, Valerie bên phải ông. Cô ấy không ngồi ở đối diện chồng ở cuối bàn mà ngồi bên cạnh ông ấy.

Trong lúc trả lời câu hỏi cô để mắt đến Woody và Valerie. Ellie thích quan sát cận cảnh mọi người. Cô ấy yêu ông ta, đó là kết luận Ellie đưa ra khi cô trả lời lần thứ sáu cô lấy ý tưởng từ đâu. Lúc đầu, cô thấy Valerie trẻ hơn Woody rất nhiều, cô nghĩ Valerie lấy Woody vì tiền. Những thông tin của Lew về sở thích mua sắm của Valerie đã đóng đinh ý nghĩ đó trong đầu cô. Nhưng giờ cô thấy điều đó không đúng. Hoặc là Valerie là một diễn viên hàng đầu hoặc cô ấy yêu chồng mình điên cuồng.

Nhìn cách hai người đó bên nhau, cách Valerie liên tục chạm tay Woody và cách Woody quay đầu sang vợ khiến Ellie thấy cô đơn. Không công bằng khi một người đàn ông giàu có vẫn có thể tìm thấy tình yêu. Nhưng nếu một người phụ nữ thành công...

Ellie không muốn nghĩ thêm về cuộc hôn nhân của mình. Cô không muốn lại đào bới mọi chuyện và tự hỏi chính mình cô lẽ ra nên làm gì với Martin khi cô thành công. Làm sao để anh ta không ghen tỵ với cô?

Bữa tối kéo dài vài giờ, Ellie cứ mười phút lại xem đồng hồ (đá ngọc lam, mới toanh) một lần.

Cuối cùng, lúc chín giờ ba mươi, bữa tối kết thúc và mọi người được mời ra ngoài để uống nước, bơi dưới ánh trăng trong hồ bơi nước nóng.

“Tôi hy vọng cô có mang theo quần áo,” Valerie nói khi tiến đến sau Ellie. “Lew nói là cô có đi mua sắm một chút.”

“Vâng,” Ellie mỉm cười nói, “Tôi cũng có mang một ít quà cho con trai cô.”

Nhắc đến đứa bé, khuôn mặt Valerie tan chảy đầy tình yêu thương mà Ellie biết chắc không thể là giả tạo được.

Valerie đến gần và nói nhỏ, “Ngày mai tôi và chị sẽ ở riêng với nhau và trò chuyện. Tôi phải mời tất cả những người này nếu không họ sẽ không

tha thứ cho tôi. Nhưng ngày mai chỉ có gia đình và chị có thể chơi đùa với con trai tôi.”

Valerie nói ra câu cuối cùng như thể cô đang tặng niềm vinh dự lớn lao nhất thế giới cho Ellie.

Lần này đến lượt Ellie tan chảy, bởi vì Valerie đang nói về gia đình, những thứ mà bất cứ ai cũng đều muốn có: ở cạnh những người thân cùng, cùng yêu, cùng chia sẻ. “Tôi rất thích,” Ellie nói chân thành.

“Tốt quá!” Valerie nói; rồi chào bốn người đang cầm đồ uống trên tay. “Tôi tới đây,” cô gọi ai đó. “Cô có thể ra về bất cứ lúc nào,” cô nói nhỏ với Ellie. “Phần việc của cô đã xong.” Valerie đi về phía cánh cửa lớn mà Ellie đoán là dẫn ra hồ bơi, giải thoát cho Ellie.

Ellie do dự một lúc. Vài người mời cô lấy thức ăn và gia nhập với họ, nhưng Ellie đứng yên, không di chuyển. Cô có thể đi theo Valerie và hỏi thăm về người thợ rèn trong chuồng ngựa. Anh ta giống Lew, học Havard tình cờ có sở thích lái máy bay không nhỉ?

Hoặc anh ta là một thợ đóng móng ngựa lưu động có ba bà vợ ở ba nơi khác nhau trong cùng một bang? Valerie và Woody có thấy phiền với những người phụ nữ tới thăm họ và rồi vướng vào một tình huống nghiêm trọng với một người đàn ông? Hay anh ta là một trong mấy gã chăn bò có nhiệm vụ đảm bảo tất cả các bà các cô đều vui vẻ?

Đột nhiên Ellie nhận ra mọi ý tưởng cô nghĩ ra đều tệ cả. Chẳng phải Leslie hay Madison đều nói không phải tất cả đàn ông đều xấu sao? Madison nói. Cô ấy nói Thomas là một người đàn ông tốt trên thế giới này.

“Tới đây chơi với bọn tôi nào,” ai đó nói khi nhìn thấy Ellie. “Ánh trăng và nước ấm. Cô còn cần gì khác nữa nào?” anh ta hỏi, ánh mắt ra hiệu mời cô.

Ellie phải ngăn cô nói ra, “Tôi muốn ở một mình.” Giờ cô là nhà văn Alexandria Farrell, không phải Ellie Abbott, vì vậy cô phải cư xử ra dáng một nhà văn. Cô mỉm cười với anh ta và vẫy tay ngụ ý cô muốn đi với anh ta nhưng cô đã có ưu tiên khác rồi.

Cùng với một tiếng thở dài và một cái nhún vai, anh ta bước ra cánh cửa hướng ra hàng hiên.

Ellie chạy ra hướng cánh cửa cô biết chắc sẽ đưa cô trở về ngôi nhà nhỏ đáng yêu, nơi lúc này chính là sự bình yên và chốn ẩn náu của cô.

Ngay khi được ở một mình, tách biệt với những người khác, Elie thấy nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn có cảm giác điều gì đó sắp xảy ra. Cô thấy bồn chồn trong người. Cô đứng ở hàng hiên một lúc, nhìn vào đêm tối. Cô nghe thấy tiếng nhạc từ nhà chính, thấy may mắn vì không còn ở trong đám đông đó nữa.

Cô đi dọc hàng hiên, căng thẳng hướng mắt vào bóng đêm. Anh ta ở đâu? cô tự hỏi. Tại sao anh ta không đến đây với cô?

Khoảng hai mươi phút trôi qua và không khí ngày càng lạnh thêm, cô chà xát hai cánh tay và đi vào nhà. Ánh sáng dịu nhẹ và chiếc giường vẫy gọi cô. Cô thích ngôi nhà nhỏ này.

Cô cố gắng viết nhật ký một lúc nhưng không thể tập trung được. Cô đang chờ đợi điều gì đó.

“Hoặc ai đó,” cô nói, tự thấy khó chịu với mình. Cô gần bốn mươi tuổi rồi và – cô mỉm cười khi nghĩ tới ba năm nữa mới tới sinh nhật bốn mươi tuổi, nhưng nếu cô bay về tương lai nhanh như khi cô quay trở về quá khứ thì...

Bốn mươi, cô thầm nghĩ. Cô không thể đi tới đi lui trong căn phòng này như một con hổ bị nhốt trong lồng. Cô nên... sao nhỉ? Học đan len chẳng?

Mười một giờ, cô đi tắm và tự nói bản thân phải bình tĩnh. Cô cư xử giống như một cô gái vị thành niên, cô đã lập gia đình và đã quá cái tuổi còn hào hứng với bất cứ thứ gì ngoại trừ những công thức nấu ăn và những đứa cháu ngoại sắp chào đời – những đứa cháu cô sẽ không bao giờ có bởi vì cô vẫn chưa có đứa con nào.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, cô đã bình tâm hơn. Cô lại trở về làm người tin vào số mệnh như Jeanne – bác sĩ tâm lý của cô cũng phải thừa nhận. Cô có quá ít thời gian với người đàn ông trong chuồng ngựa. Từ một trợ lý

điển trai đến một tỷ phú đều đã tán tỉnh cô. Và người đàn ông ở bữa tiệc đã ngụ ý đưa ra lời mời nhưng cô lại lựa chọn...

Cô lên giường, cố gắng đọc một trong những cuốn sách mới mua, nhưng không thể. Cô tắt đèn và nhắm mắt.

Với sự hoài nghi của mình, cô thấy buồn ngủ, nhưng âm thanh bên ngoài khiến cô ngồi dậy ngay lập tức. Âm thanh đó không nhỏ, rất lớn. Một. Hai. Ba. Bốn. Bốn cú thụi vào sàn gỗ của hàng hiên.

Ellie mở to mắt đến đau nhức. Một con ngựa đang chậm rãi bước đi bên ngoài hàng hiên bao quanh ngôi nhà. Cô nghe thấy tiếng móng ngựa, tiếng va đập của đôi giày.

Ellie không nghĩ ngợi. Nếu như được hỏi, cô sẽ nói cô đã quá tuổi để ra khỏi nhà khi đôi mắt chưa kịp trang điểm với, hàng lông mi mờ nhạt nhưng cô lúc này cô không thèm nghĩ ngợi đến khuôn mặt mình hay việc cô chỉ đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh.

Cô hất tung chiếc chăn và bắt đầu chạy trên đôi chân trần.

Không có ánh sáng ở bên ngoài ngôi nhà. Trời tối và chỉ có một chút ánh sáng từ ngôi nhà lớn xuyên qua những ngọn cây.

Ban đầu cô không nhìn thấy anh. Sợ hãi, cô nghĩ cô chỉ tưởng tượng ra tiếng ngựa. Cô chạy chân trần quanh hàng hiên để trở vào nhà.

Và anh ở đó. Ánh trăng tỏa sáng phía sau anh, anh giống như một ảo ảnh. Anh mặc đồ đen, cưỡi trên lưng một con ngựa đen.

Nhưng Ellie biết đó chính là anh. Cô cảm nhận được.

Có tiếng cọ của yên ngựa, một cái gì đó màu trắng lóe sáng, có thể là nút áo, cô biết anh đang đưa tay xuống mời cô.

Không do dự. Cô không hề có chút ý nghĩ rằng mình sẽ không đi với anh. Cô cũng không nghĩ tới việc nói chuyện với anh, hỏi tên anh, cuộc đời của anh, ngôi trường anh học, không gì hết. Không, ngay lúc này, cô cảm thấy... chỉ là, cảm giác. Cô cầm bàn tay to lớn, ấm áp, chai sạn, kiểu bàn tay mà cô yêu thích, bàn tay của một người đàn ông tháo vát, và khom

người ngồi lên lưng ngựa ngay sau anh. Chiếc váy ngủ mỏng manh của cô không phải dùng để cưỡi ngựa. Chiếc váy bị cuốn lên trên cao. Đôi chân cô trần trụi như khi cô mặc áo tắm hai mảnh.

Như thế cô biết mình nên làm gì. Cánh tay cô vòng quanh lưng anh, siết chặt ngực anh, ngả đầu lên lưng anh và hít thở hương thơm trong làn da trên người anh, mùi hương giúp cô nhận biết anh là một người đàn ông và cô là một người đàn bà.

Cơ thể anh chuyển động theo mỗi nhịp cưỡi. Cô cảm nhận lồng ngực cô tựa lên người lưng anh. Đã bao lâu rồi cô không cảm nhận được cảm giác này? Kể từ khi cô còn là một đứa trẻ, hay khi cô ở cạnh một người đàn ông, cạnh chồng cô. Khi cuộc hôn nhân của cô không còn tình dục? Khi nó chỉ còn là sự kiểm soát và hơn thua thay vì chia sẻ? Chia sẻ mọi điều?

Anh điềm tĩnh cưỡi ngựa, giống như anh đang điều khiển ngựa bước trên những đầu ngón chân qua trang trại. Ellie chưa khám phá nơi này nhiều, nhưng dưới ánh trăng cô nhìn thấy những tòa nhà dài, thấp, cô tưởng tượng ra những con người đang say giấc trong những ngôi nhà đó. Ý nghĩ cả thế giới đang say ngủ, cô và anh là hai kẻ duy nhất đang tỉnh giấc quyến rũ cô.

Một lúc sau, cô thả lỏng vòng tay quanh ngực anh, nhấc đầu khỏi lưng anh. Cô kìm hơi thở khi bàn tay lang thang trên bắp chân trần tụi, rong ruổi đến bờ hông cô. Cảm giác này khiến Ellie gần như muốn rơi khỏi yên ngựa.

Cô thấy hình như là tiếng cười thầm của anh; anh nói nhẹ nhàng, “Giữ chặt nhé.” Những từ ngữ đầu tiên giữa hai người. Cô thích giọng nói anh. Chỉ là tiếng thầm thì nhưng cô thích độ dày trong giọng nói anh.

Tiếp đó anh nắm chặt dây cương và hai người đi trên đường mòn. Cô nghiêng người nhìn con đường mòn phía trước, có ít cây cỏ hơn, không nhà cửa. Anh giật dây cương, khuyua chân về phía sau, ngựa tăng tốc với tốc độ khiến Ellie hoa mắt.

Cô siết chặt người anh, chôn mặt vào bờ lưng ấm áp của anh.

Hai người phi ngựa như vậy trong vài phút; chạy chậm lại khi đến một khúc cua. Họ bắt đầu leo lên đồi. Cô cảm nhận được dựa vào tiếng đá sỏi lạo xạo dưới móng ngựa, có cả tiếng những tảng đá to rơi vỡ.

Ngay lúc này khi hai người đang chạy thẳng lên đồi, Ellie ôm anh thật chặt, cô cảm giác sự sợ hãi đã bay biến khỏi cô, cô chưa bao giờ, dù chỉ một giây thấy sợ hãi. Cô không lo sợ cách anh điều khiển khiến chú ngựa, hay lo sợ anh sẽ đưa cô đi đâu.

Một lúc sau thì mặt đất dưới chân họ bằng phẳng như trước, Ellie thả lỏng vòng tay ôm anh. Anh điều khiển ngựa đi chậm lại cẩn thận, cô không ngạc nhiên khi cô nhóm đầu lên và nhìn thấy họ đang ở một con đường mòn, không rộng như con đường họ vừa đi qua.

Cô áp sát vào người anh, không hề thấy sợ hãi. Chỉ cần cô chạm vào người anh, cô sẽ an toàn. Nhưng nếu anh để cô trên con đường mòn này, trên tảng đá này, cô sẽ hoảng sợ ngay.

Anh để ngựa đi thong thả; rồi dừng lại và đứng yên. Ellie không muốn nhắc đầu khỏi lưng anh. Cô đặt má vào hõm xương sống của anh và thích thú để đó. Ngay lúc này đây, cô cảm giác giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi.

Nhưng cô cảm thấy anh đang chờ đợi điều gì đó, chậm chạp, cô xoay đầu và nhìn sang bên phải.

Cảnh tượng bên dưới đẹp một cách ngoạn mục. Cả vùng trang trại đều nằm dưới chân họ. Ngôi nhà lớn nằm ở trung tâm, và từ chỗ cô đang đứng, ánh sáng thật lung linh. Cô thấy được cả ánh đèn sáng lấp lánh chỗ hồ bơi. Và trong sự tĩnh lặng, mát mẻ của bóng đêm, cô nghe được tiếng cười và tiếng nhạc đập dìu.

Nhưng trên hết, cô thấy và nghe thấy họ nhưng cô cảm thấy mình đã tách khỏi họ. Cô không còn là một phần của họ. Cô là một ai đó, ở một không gian và thời gian khác kể từ lúc cô ngồi lên lưng ngựa với chiếc váy cotton mỏng rộng thùng thình trên người và ôm người đàn ông mà cô vẫn chưa biết anh là ai.

Cô lén lút trộm liếc nhìn anh.

Anh đang nhìn cô. Cô cảm thấy cả người run rẩy. Cô biết chỉ cần anh hôn cô, cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh. Cô chỉ có ý chí ngang với cậu học sinh trung học trên ghế sau của xe ô tô.

Nhưng anh không hôn cô. Anh mỉm cười với cô. Một nụ cười mỉm, như muốn nói, “Cảm ơn vì đã đến đây với anh.”

Nhưng anh không lên tiếng. Anh quay người, thúc vào mông ngựa và cả hai bắt đầu đi xuống đồi. Ellie ngồi yên vị sau lưng anh, ngắm những tòa nhà trở nên gần hơn trong tầm mắt.

Đoạn đường xuống đồi mất nhiều thời gian hơn so với lúc đi lên. Không còn những cơn gió hung dữ thổi bên tai. Giống như anh không muốn đêm nay hay chuyến đi này kết thúc. Nhưng nó đã chấm dứt. Khi anh dừng lại, Ellie ngẩng đầu lên và thấy họ đang ở đúng chỗ mà anh đã đến đón cô, sau ngôi nhà khách.

Một phần trong cô muốn mời anh vào trong với cô. Một phần trong cô muốn trải qua đêm nay với anh trên chiếc giường êm ái.

Nhưng một phần khác trong cô lại chỉ muốn làm điều mà cô đang làm: im lặng.

Mỉm cười với chính mình, cô rời yên ngựa, nắm chặt cánh tay anh khi anh hạ cô xuống đất. Cô bước lên hàng hiên, cô biết với anh trăng chiếu rọi sau lưng, chiếc váy ngủ mỏng manh trên người cô trở nên trong suốt giống như lớp tơ nhện mỏng manh, tim cô đập nhanh hơn.

Đặt chân lên hàng hiên, cô xoay người, nhưng anh đã biến mất.

Cô mỉm cười vào màn đêm, xoay người và đi vào nhà.

Hai mươi mốt

Buổi sáng ngày hôm sau Ellie thức dậy với một niềm mong đợi vào tương lai. Bác sĩ tâm lý của cô đã từng nói sự phiền muộn chỉ là do thiếu đi niềm hy vọng. “Hy vọng biến mất và những thứ khác sẽ từ từ bị rút cạn kiệt,” Jeanne nói.

Một người đàn ông đã làm gì để cuối cùng một người phụ nữ tin rằng cuộc sống này không đến nỗi kinh khủng? Khi Ellie hai mươi mốt tuổi, cô biết thành công là điều quan trọng với cô. Cô rời khỏi quê nhà, chạy đến thành phố New York to lớn, xấu xí để tìm kiếm danh vọng và tiền tài.

Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Người đàn ông đầu tiên thực sự theo đuổi cô đã khiến cô quên đi tất cả ước mơ của mình. Cô từ bỏ tất cả những thứ cô hằng mong muốn chỉ để tìm kiếm sự thành công cho Martin. Nhưng rốt cuộc, cô đã không thể làm được điều này. Cô không thể buộc anh ta theo đuổi thứ anh ta muốn. Cô không thể ngăn anh ta ngấm phá hỏng tất cả những nỗ lực cô đã làm cho anh ta.

Nhưng Ellie đã được trao cơ hội thứ hai để thành công, cô đã nắm lấy nó. Cô đã bỏ qua cơ hội đã có thể giúp cô thành họa sĩ, nhưng cô đã tiến sát đến cánh cửa đó lần thứ hai. Khi Daria gọi cho cô ngỏ ý muốn xuất bản tất cả các cuốn sách của cô và gửi cho cô một núi tiền, Ellie đã nói, “Chị có cần tôi giúp gì không?”

Trong niềm vui sướng tột cùng sau đó, Ellie đã cố gắng thuyết phục Martin tham gia cùng vào thành công của cô nhưng anh ta từ chối. “Nếu một người không làm gì cả, anh ta không thể đổ lỗi nếu như anh ta thất bại,” Jeanne đã nói như vậy.

“Nhưng anh ta cũng không thể chạm tới thành công,” Ellie nói. “Trừ phi anh ta chịu làm!”

Cuối cùng thì thành công cũng không thay đổi được Ellie. Cô vẫn là cô gái mơ mộng từ bỏ thành công để chạy theo một người đàn ông.

“Em là một nghệ sĩ,” Jeanne nói. “Một người sáng tạo đích thực. Dù là trên vải toan hay trên chiếc máy vi tính, em là một nghệ sĩ.”

Khi đó Ellie đã mỉm cười.

“Và trên hết, em là một người lãng mạn,” Jeanne nói “Em cần sự lãng mạn. Lãng mạn trong nghệ thuật là cho em. Em không thể nào quan tâm đến tiền bạc ít hơn. Em cần sự lãng mạn.”

Lúc này đây, Ellie đuổi người rời khi giường, Ellie cảm thấy mình khỏe hơn nhiều năm qua. Và có thể tốt hơn cô đã từng trong rất nhiều năm. Đêm qua là đêm lãng mạn nhất mà cô từng có trong đời.

Ngày hôm qua cô thèm khát muốn biết anh là ai, nhưng hôm nay thì không. Hôm nay cô nghĩ nếu cô không bao giờ gặp lại anh, cô sẽ vẫn ổn thôi. Thực tế thì có thể cô không mong gặp lại anh. Có thể là cô muốn kết tinh những giây phút của đêm qua thành một khối thủy tinh, đông cứng lại thời gian và lưu giữ trong đầu cô, mãi mãi.

Cô nhanh chóng mặc quần jeans và áo sơ mi cotton đính khuy bạc, không lòe loẹt, nhưng cô biết Valerie sẽ biết giá trị của mọi thứ cô khoác lên người. Cô lấy món quà dành cho Mark nhưng rồi lại quyết định không mang theo chúng. Cô biết gần như tất cả các vị khách đều vẫn còn đang ở đó và tất cả đều đang đợi cô.

Ellie tự buộc bản thân đưa mắt nhìn thẳng khi cô đi vào nhà, không đưa mắt dò tìm chàng cao bồi đêm qua.

Cô gõ cửa nhưng cánh cửa chỉ khép hờ nên cô bước vào. Cô thấy ngôi nhà thoải mái hơn vào ban ngày so với buổi đêm. Nhờ có ánh đèn trang trí, ngôi nhà vào ban đêm giống như một rạp hát. Vào buổi sáng thì nó giống với một ngôi nhà vùng quê xinh đẹp. Dù đó là một trang trại cực kỳ lớn thì nó vẫn là một ngôi nhà.

Ngay khi nghe tiếng cô, Valerie liền xuất hiện. Cô đang mặc chiếc quần jeans may riêng cho cô và nếu cô tăng lên dù chỉ một pound, cô cũng sẽ không thể xỏ vừa chiếc quần này. Thật kinh khủng khi nghĩ tới chuyện cô

vào ban ngày với quần áo đầy đủ thế này khá khăm hơn tối qua với bộ đồ rách rưới trên người.

“Chúng tôi đang đợi cô,” Valerie nói.

Ellie cố kìm tiếng rên rỉ. Cả dịp cuối tuần sẽ đều như thế này sao?

“Tôi hứa đây sẽ là lần cuối,” Valerie nói, như cô ấy đọc được suy nghĩ của Ellie. “Tất cả những người ở trang trại đều đang ở đây, mang theo sách để đợi cô ký tặng. Đây là lần cuối, sau đó cô sẽ được tự do. Tôi hứa.”

Ellie muốn nói điều gì đó vui nhộn, có thể khiến Valerie cười. Nhưng lúc này, cô chỉ có thể nghĩ đến chi tiết “tất cả mọi người”. Liệu anh cũng đang có mặt ở đây?

Cô cố gắng kiềm chế con tim đang đập mạnh, hy vọng Valerie không nghe thấy. “Tôi chắc mọi chuyện sẽ ổn thôi,” cô lau bàu, chỉ muốn tự đá mình một phát, với kiểu đối đáp tẻ nhạt này.

Valerie đã xếp sẵn một chồng sách mới nhất của Ellie trên chiếc bàn gần hàng hiên. Ngay chỗ cánh cửa, với chiếc mũ trong tay, là một anh chàng chăn bò. Anh ta mỉm cười bẽn lễn với cô. Nhiều năm trước, ở Oklahoma, có hai chàng chăn bò đến xin cô ký tặng. Một người nhờ cô ký tặng sách cho vợ, người kia chỉ đứng nhìn cô không chớp mắt. Người đàn ông thứ nhất hỏi bạn mình có muốn mua một quyển sách không. “Không, tôi muốn mua cô gái này,” anh ta nói.

Nhớ lại lần đó, Ellie mỉm cười với người đàn ông đang đứng chỗ cạnh bàn trước mặt cô.

Đây là một trang trại lớn và có rất nhiều đàn ông và phụ nữ làm việc ở đây. Valerie dường như đã mua tất cả số sách mới nhất của Ellie, mỗi người đều ở đây đều có ít nhất ba đến mười quyển muốn Ellie ký tặng. Một giờ sau, cô đói cồn cào, khát nước và mệt mỏi.

Trong lúc ký tặng, Valerie đã cho bày một bàn tiệc buffet, căn phòng chật cứng người làm, quản lý, những chàng chăn bò thực thụ với phân bò còn còn dính trên ủng (và trên thảm nhà Valerie) và cả những chàng chăn bò già

mạo với những tấm bằng ở các trường Đông Bắc. Mỗi người đều cầm một đĩa đầy ắp thức ăn – và mùi hương làm Ellie muốn chảy nước dãi.

“Người cuối cùng đang tới đây,” cô nghe thấy giọng nói không lẫn vào đâu được của Wood sau lưng cô.

Cô đang khom người trên một quyển sách ký tặng cho một người phụ nữ trẻ có cả một danh sách dài họ hàng mà cô ấy muốn tặng sách, Ellie mỉm cười khi nghe tiếng Wood. Cô chưa nói chuyện lần nào với ông kể từ khi lần gặp nhau bên ngoài văn phòng thám tử.

“Người cuối cùng là người quan trọng nhất,” Woody nói với chút trêu chọc.

Ellie có thể nghe thấy tình yêu trong giọng nói của người đàn ông này, khóe môi cô mở rộng hơn. Cuối cùng, thì cô có thể gặp mặt con trai của Woody. Đóng quyển sách lại, Ellie trao cho người phụ nữ. Cô gái nói cảm ơn, bỏ tất cả đồng sách vào một túi lớn có dòng chữ Neiman Marcus viết bên ngoài.

Ellie nhìn quanh, đưa mắt nhìn xuống dưới, hy vọng nhìn thấy cậu bé. Cái cô thấy là một đôi ủng đen, đế cao. Ngay lập tức, cô biết người đứng trước mặt cô là ai.

“Tôi muốn giới thiệu cô với em trai tôi,” Woody nói phía trên đầu Ellie. “Nó ở gần đây, nhưng nó hơi nhút nhát, ghét tiệc tùng vì vậy chúng ta chưa gặp cậu ấy đêm qua.”

Nhút nhát? Ellie thầm nghĩ. *Chính xác là định nghĩa của ông về nhút nhát là như thế nào?* Ellie từ từ nhìn lên, mắt cô di chuyển dọc theo thân hình người đàn ông, cơ thể mà cô biết rõ sau đêm qua. Đôi chân cô đã ôm chặt hông anh trong nhiều giờ. Cánh tay cô đã ôm ghì lấy ngực anh.

Anh mỉm cười với cô theo kiểu, kiểu mỉm cười có thể chọc tức bạn vì anh ta biết cái mà bạn không biết. Ngay từ đầu anh ta đã là em trai của chủ nhà, cô thì không biết. Cô nghĩ anh là một người thợ rèn, nhưng anh biết cô là ai.

Tuổi tác đem lại một số lợi ích, Ellie thầm nghĩ, bạn không phải lo lắng những hành vi không đúng đắn của bạn sẽ lọt tới tai mẹ bạn.

Nữ anh hùng của cô, Jordan Neale làm gì trong tình huống này? Nếu Neale không hạnh phúc khi kết hôn với Max?

Một cảnh trong phim “To Catch a Thief” hiện ra trong đầu cô. Grace Kelly choàng cánh tay một cách quyến rũ qua cổ Neck và...

Mỉm cười dịu dàng nhất có thể, cố để không ai biết cô bị ấn tượng bởi người đàn ông này, Ellie đứng dậy khỏi ghế. Đỉnh đặc nhất có thể, cô đứng trên đầu ngón chân, vòng tay qua cổ em trai Wood và hôn anh. Không phải là một nụ hôn mãnh liệt với cái ôm chặt, mà là một nụ hôn dài nóng bỏng.

Hai cánh tay anh buông thõng khi cô rời khỏi người anh, anh nhìn cô thích thú. Đúng vậy, anh đang nhìn cô đầy thích thú.

Ellie bước lùi lại quay sang nhìn Wood. Ông đang đứng đó há hốc miệng. Đằng sau ông, Valerie đang đứng nhìn mắt mở to. Thực tế thì Ellie nhìn quanh và thấy cả căn phòng đều đang yên lặng. Những chiếc nĩa dừng lại trước khi được đưa vào miệng. Một người đàn ông đang nhóm người lên, mông còn cách ghế sáu inch.

Một trong những người làm lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng. Đó là một người đàn ông lớn tuổi, có thể đoán là ông sinh ra trên yên ngựa. Một chùm chìa khóa vấp trên thắt lưng, phát ra tiếng lanh canh theo mỗi nhịp chân theo đúng kiểu một người chăn bò.

Ông dừng lại bên chỗ em trai Wood. “Tới lượt tôi,” ông nói, cúi người xuống và nhắm mắt lại.

Sự im lặng trong phòng được phá vỡ, mọi người bật cười và vỗ vào lưng em trai Woody – cô vẫn chưa biết tên anh – họ vỗ vào lưng Ellie nữa. Sau vài cú vỗ mạnh vào lưng, cô bị đẩy về phía trước đến mức chạm vào ngực anh.

Anh đứng yên, mỉm cười với tất cả những lời bông đùa, không nói gì, chỉ quan sát Ellie.

“Tôi rất xin lỗi vì đã để bỏ mặc chị tối qua,” Valerie nói nhỏ chỉ đủ để Ellie nghe thấy. “Nhưng tôi đoán chắc là chị thấy hơi chán.”

Anh đưa tay ra và nói lớn, “Jessie Woodward. Rất vui được gặp cô.”

Ellie bật cười và đưa tay ra nắm lấy tay anh. Tất cả sự căng thẳng biến mất. Mọi người không còn nhón chân lên để thể hiện lòng hâm mộ nhà văn, tất cả đều đang thưởng thức bữa sáng miễn phí, tụ tập với những người lâu rồi không gặp.

“Được rồi,” Woody nói với em trai. “Anh sẽ để hai người nói chuyện với nhau.”

Ellie không nói nên lời bởi cái cô vừa nghe. Ôi không, tên anh là Jessie.

Hai mươi hai

Ngay khi hai người ra bên ngoài, cách xa những người khác, chỉ hai người, cô bắt đầu cảm nhận được một sự lúng túng rất khó miêu tả. Không hiểu sao cô lại mở đầu, “Mấy con ngựa của anh sáng nay thế nào?”

Cô nhìn lên anh, mỉm cười yếu ớt và không biết nói gì. Họ đã từng ở cùng nhau... Dục vọng? Hay còn gì nữa nhỉ?

Trên hết thì Ellie đã viết xong một vài mẫu chuyện nhỏ lãng mạn trong hai ngày vừa qua – cho cô – những thứ hoang dại, về khoản này thì cô không phải là người phụ nữ ngu ngốc.

Khi cả hai đi đến hàng hiên của ngôi nhà mùa hè, Ellie cảm nhận đôi chân cô trở nên nặng hơn. Anh đang mong đợi gì ở cô? Một buổi sáng hoang dại trên giường cùng nhau sao? Đêm qua, dưới ánh trăng, cô đã có thể làm điều đó. Cô có thể sẽ hối hận, nhưng cô đã có thể làm. Nhưng lúc này, giữa ban ngày, với một người đàn ông chỉ vừa trao đổi với nhau được vài từ. Cô đã chạm lên người anh nhưng chưa từng nói chuyện với anh.

Nhưng Jessie đã tháo gỡ sự lúng túng giữa hai người.

Anh bước lên hàng hiên, mở cửa cho cô, phớt lờ sự thật Ellie đang đứng cảm rẽ không động đậy. “Tôi cá là cô đang đói bụng,” Jessie nói. “Tôi nghe nói tối qua Valeria bắt cô ngồi yên ở bàn để ký tặng, sau đó thì trả lời câu hỏi suốt buổi ăn tối, còn sáng nay thì tôi thấy cô toàn lo viết lách. Tôi sẽ làm món trứng tráng theo kiểu mà Valerie vẫn thích được không?”

Ellie định lên tiếng phản đối cô không hề đói. Suốt ba năm cô trở nên thừa cân, cô học được rằng những cô gái mập mạp không nên ăn ở nơi đông người. Ngay cả trong nhà hàng, họ cũng có thể nhận được những cái nhìn khó chịu từ những người phụ nữ khác. Nhưng giờ cô không còn mập nữa, ăn nhiều một chút cũng không sao. đúng lúc đó dạ dày cô phát ra tiếng rột roạt, cô ngược lên nhìn Jessie với đôi mắt mở to. Cả hai cùng phì cười. Sự căng thẳng biến mất.

“Được rồi,” anh nói, rồi đi vào trong nhà, Ellie đi theo sau anh.

Khi cô đi vào phòng bếp nhỏ, anh đang lấy những chiếc đĩa ra khỏi tủ để chén và lấy các nguyên liệu trong tủ lạnh ra. “Anh có vẻ khá thông thạo ngôi nhà này,” cô nói, thử bắt chuyện. Ellie nghĩ anh là một người đàn ông điển trai, với ánh nhìn khêu gợi với cô. *Nhưng Daria sẽ không thích anh*, cô thầm nghĩ. Nhưng rồi Daria nói Mel Gibson *không xứng* với cô.

Ellie leo lên một chiếc ghế cao ở quầy ba năm giữa phòng bếp và phòng khách.

Chỉ vài giây sau, Jessie đặt một chiếc ly cao có nước ép cà chua trước mặt cô. Có vài cọng cần tây bên trong ly nước và vài hạt cần tây nổi trên bề mặt.

“Rượu?” cô hỏi.

“Yeah,” Jessie nói, một bên khóe môi nở nụ cười ngượng ngịu rồi nhướn đôi lông mày. “Để giúp cô thư giãn.”

Cô cảm giác như anh đọc được suy nghĩ của cô, cảm nhận được cái cô đang sợ hãi.

Anh quay người mở bếp, lấy thêm nhiều thứ từ tủ lạnh. “Cô muốn biết điều gì nào?” Jessie hỏi, lưng quay về phía cô.

Ly nước khá mạnh, chế từ Snappy Tom, nóng và đúng kiểu cô thích. Bụng cô đang rỗng nên một ngụm là đủ để cô thư giãn.

“Biết về cái gì kia?” cô hỏi

Jessie quay đầu đủ để cô nhìn thấy lông mày anh nhướn lên ngăm nói cô biết rõ anh đang muốn nói gì kia mà.

Ellie uống thêm một ngụm. “Mọi thứ về mọi người,” cô nói. “Anh trước đi.”

“Không có nhiều thứ để nói về tôi,” Jessie nói. “Anh trai tôi là người...”

“Không!” Ellie nói. “Nói về anh kia.”

Cô không nhìn thấy khuôn mặt anh nhưng cô cảm nhận được anh đang cười.

“Okay. Tôi bốn mươi hai. Tôi đã kết hôn một lần, nhưng không tốt lắm. Tôi đi quá nhiều và cô ấy thấy cô đơn, vì vậy, cô ấy tìm cách để thoát khỏi nỗi cô đơn. Đàn ông, thường là vậy. Không con cái, vì vậy chúng tôi ly hôn.”

Anh đặt một tô đầy bánh ngô trước mặt cô và một ít salad.

“Gì nữa không?” cô hỏi khi anh đặt hành xuống thớt và bắt đầu xắt. Xét từ cách anh cầm dao thì anh đã nhiều lần làm việc này.

“Cũng không có nhiều. Tôi làm việc cho anh trai tôi bốn năm nay. Mười? Có thể là tám, tôi không nhớ.”

“Anh làm gì?”

“Quản lý chỗ này, chỉ vậy thôi.”

Cô thấy là anh không muốn nói về mình, và cô lại thấy thích điều đó ở anh. Martin nói không ngừng nghỉ. Đôi khi Ellie trốn sau tủ quần áo chỉ để có vài phút yên lặng.

“Okay,” cô nói, không hỏi anh nữa. “Vậy còn Valerie và Woody?”

Ellie có thể thấy là Jessie thư giãn khi thấy những câu hỏi về anh được chấm dứt. “Okay,” Jessie nói, dao đưa qua đưa lại liên tục trên đồng hành. “Tôi nói từ đâu đây nhỉ? Valerie được chọn vì sự xinh đẹp và khả năng sinh con. Woody đã kết hôn trong ba mươi năm và không có con, vì vậy anh ấy lao vào kiếm tiền. Mọi thứ anh ấy chạm vào đều biến thành tiền. Nếu Woody cầm một cái nĩa xuống đất, anh ấy sẽ đụng trúng một mỏ vàng.”

Ellie giả vờ thích thú với món bánh ngô, nhưng cô đang lắng nghe anh nói, cô không phát hiện ra sự ganh tỵ của anh với sự giàu có của anh trai.

Jessie nói tiếp khi thấy Ellie không nói gì. “Không may là chị ấy ngã bệnh và mất sau sáu tuần điều trị, và bỗng nhiên, Woody độc thân. Nói thật thì anh ấy không có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ.”

Jessie bỏ hành vào chảo, bắt đầu xắt cà chua và ớt xanh. “Khi đó Valerie xuất hiện. Cô ấy quê ở Texas, tốt nghiệp một trường đại học tư, chưa kết hôn. Có kinh nghiệm nhưng chưa kết hôn.”

Jessie ngược nhìn cô, có thể để xem phản ứng của cô với câu chuyện. Nhưng Ellie không nói gì. Cô đang nghe rất chăm chú và không muốn cắt ngang.

“Họ gặp nhau trong một tình huống ngàn năm có một. Anh của cô ấy nằm viện vì bị gãy chân đúng lúc vợ Woody cũng đang nằm viện – một bệnh viện tư nhân nhỏ với các tiêu chuẩn tốt nhất, vì vậy Valerie không cần kiểm tra để biết Woody giàu có. Cô ấy mang thai với anh trai tôi ngay trước khi họ đóng nắp quan tài vợ anh ấy.”

Ellie sắp thấy thương cảm cho câu chuyện người đàn ông già giàu có đáng thương bị quyến rũ bởi người phụ nữ trẻ trung. Cô cảm thấy, dù cho họ có gặp nhau trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa và tiền bạc có liên quan nhiều như thế nào thì Valerie và Woody vẫn là một đôi yêu nhau. Cô vẫn nhìn chăm chú vào đồng bánh. “Tôi đoán anh trai anh đã từng ở bên anh phần lớn thời gian khi người vợ đầu của ông ấy còn sống, nhưng bây giờ thì ông ấy dành nhiều thời gian cho người vợ trẻ trung xinh đẹp và cậu con trai mới sinh.”

Cô nhìn anh khi thấy anh im lặng, và một thoáng, cô nghĩ anh đang tức giận và Ellie biết nếu anh tức giận, cô nên ngừng lại. Tại sao cô không giữ cho cái miệng của mình im lặng được nhỉ?

Nhưng Jessie nhìn cô kinh ngạc, sau đó anh cười khùng khục. “Cô thực sự nhìn thấy điều đó khi cô thấy họ, đúng không?” anh nói. “Cô là người duy nhất không tin vào câu chuyện của tôi về Valerie, rằng cô ấy là một con cá nhỏ bòn rút tiền bạc của anh trai tôi.”

Cô không cười. “Tại sao anh muốn mọi người nghĩ như vậy?” cô hỏi.

Anh tặng cô một cái cười toe toét rộng đến mang tai. “Mỗi khi tôi kể câu chuyện này cho một người phụ nữ, cô ấy đều cố chứng minh với tôi rằng cô ấy không phải một kẻ đào mỏ, và cô ấy ngã ngay vào vòng tay tôi.”

Ellie biết lẽ ra cô nên cười vào điều anh vừa nói, nhưng cô không cười. Thay vì vậy, cô thấy khó chịu, khi cô nghĩ lại điều anh vừa nói, cô thấy tức giận. Anh sử dụng mỗi câu để thừa nhận rằng anh đang sử dụng phụ nữ.

Anh đứng đó, nhìn cô, chờ đợi cô trả lời, nhưng cô không nghĩ ra được điều gì để nói.

May mắn là ngay lúc đó chuông điện thoại reo, anh đi vòng qua quầy bar, nhấc điện thoại và lắng nghe một lúc. Để nhận ra từ vẻ mặt anh, có chuyện không hay đã xảy ra. Ý nghĩ đầu tiên là Woody bị đau tim.

“Tôi sẽ tới ngay.”

“Tôi xin lỗi về bữa sáng và xin lỗi về...” anh bỏ lửng câu nói.

“Chuyện gì vậy?” cô hỏi, cô đưa tay lên miệng. “Có phải là Woody?”

Jessie dừng lại ở cửa. “Không. Một trong mấy nhân viên tự tử tối qua và anh ta vừa được tìm thấy.”

Nghe thấy từ tự tử, Ellie dừng lại. Suốt ba năm qua từ này luôn ám ảnh cô, theo sát cô.

Jessie đặt tay lên má cô và mỉm cười. “Cô và tôi cần nói chuyện. Có một số thứ giữa chúng ta, và...” Anh hình như cũng không hiểu nhiều hơn cô. “Sau khi tôi lo chuyện của Lew xong, tôi sẽ quay lại và chúng ta có thể nói chuyện với nhau.” Nói xong, anh mở cửa và rời khỏi ngôi nhà.

Ellie chỉ biết đứng yên và thấy kinh ngạc. Nếu anh không chạm vào người cô, cô sẽ suy nghĩ mạch lạc. Nhưng những lúc anh chạm vào người cô, cô dường như không nghĩ ra được thứ gì cả. Và khi anh...

“Lew!” cô la lớn; giây kế tiếp cô đã chạy ra bên ngoài ngôi nhà và đuổi kịp Jessie. “Lew McClland?” cô hỏi anh. “Người đàn ông đưa tôi tới đây? Anh ta tự tử?”

“Đúng vậy,” Jessie nói nhanh. “Rất tiếc là cô đã gặp anh ta. Cô là khách, vậy nên, sao cô không vào nhà...”

“Tại sao anh ta lại tự tử?” Ellie hỏi. “Anh ta là một người đàn ông dễ thương. Tôi thích anh ta lắm.”

Jessie nhìn cô một cách sắc bén, nhưng anh không bước chậm lại. “Lew phiền muộn, cực kỳ phiền muộn. Tôi biết chuyện này và vài người nữa biết, nhưng chúng tôi đã không làm gì. Giờ thì đã quá muộn.”

Ellei thở hụt hơi mới đuổi kịp anh, cô vấp phải một cục đá và tóm lấy cánh tay anh.

Jessie giữ cô đứng vững, có chút lo lắng. “Tôi nghĩ cô nên quay trở lại ngôi nhà. Tôi thấy đây không phải lúc thích hợp để đi chơi.”

Ellie nói như thể không nghe thấy anh nói gì. “Người ta nói gì với anh trên điện thoại?” cô hỏi.

Jessie chớp mắt nhìn cô một lúc. “Cái này là sự hiếu kỳ của một nhà văn hay là sự thích thú thật sự?”

“Tôi thích anh ta,” cô nói, miệng mím thành đường thẳng. Cô sẽ không quay về.

“Được rồi,”Jessie nói thờ dãi. “Vợ anh ta, Sharon, phát hiện ra anh ta sáng nay. Cô ấy nói tối qua họ có một cuộc cãi vã. Cô ấy muốn rời khỏi trang trại vài tháng. Nhưng Lew không muốn. Vì vậy tối qua cô ấy đã đòi ly hôn. Có thể Lew tự bắn vào mình vì quá đau khổ.”

Ellie nắm cánh tay Jessie một lúc và nhìn vào đôi mắt sẫm màu của anh. Nhưng cô không nhìn anh. Cô nhìn người đàn ông dễ thương cô gặp ở sân bay. “Lew không có vẻ yêu vợ mình sâu đậm bởi vì anh ta đã tán tỉnh tôi,” Ellie nói nhẹ nhàng. “Và dù gì đi nữa, anh ta tự hào về công việc của vợ mình. Cái cách mà anh ta cười khi anh ta kể với tôi cô ấy đã trang trí ngôi nhà.”

Jessie cau mày. “Chỉ vì một người đàn ông tán tỉnh một người phụ nữ...” anh bắt đầu, rồi bỏ dở câu nói. Lúc anh im lặng có vài người đàn ông đi qua. Từ ánh nhìn của họ, cô đoán họ đã biết chuyện của Lew.

Khi chỉ còn hai người, Jessie cúi xuống gần cô và hạ thấp giọng. “Tôi biết nhiều hơn những người khác một chút. Thật ra thì chuyện này không quá sốc với tôi. Sharon đã tiết lộ với tôi trong một thời gian dài rằng có hai người đàn ông bên trong Lew. Anh ta giỏi giang trong công việc, nhưng trong đời tư, anh ta không phải là người dễ chịu. Sharon đã từ bỏ nhiều thứ vì anh ta.”

Sự lạm dụng những cụm từ giống nút thắt trong vở kịch. “Tự tử”, “phiền muộn”, “từ bỏ nhiều thứ” và trên hết, “cho tôi” là những cụm từ làm đầu Ellie muốn nổ tung.

“Để tôi đoán nhé,” Ellie nói qua kẽ răng. “Vợ anh ta nói cô ấy đã từ bỏ một sự nghiệp xán lạn để chuyển đến đây sống với anh ta. Cô ấy sống vì anh ta.”

Jessie buông cánh tay khỏi người cô và nhìn cô giống như cô bị mất trí, nhưng Ellie không thể dừng lại.

“Nói đi,” Ellie nói, có sự cay độc trong giọng cô. “Có phải người phụ nữ đó hành động giống như cô ấy bất đắc dĩ lắm mới kể anh nghe cuộc sống đau khổ của cô ấy? Có phải cô ấy nói cô ấy chỉ muốn một người chồng, nhưng Lew lại quan tâm đến tiền bạc hơn cô ấy? Có phải cô ấy ngụ ý là Lew có thể... mất trí?”

Jessie nhìn cô chăm chăm, sự kinh ngạc của anh khiến Ellie bước lùi lại.

“Xin lỗi,” cô nói, chuẩn bị bước đi. “Tôi chắc đây không phải là sự thật. Cô ấy chắc chắn là một người phụ nữ dễ thương và tôi chỉ nói dựa trên kinh nghiệm của mình mà thôi, nhưng...”

Jessie vẫn đang nhìn cô như thể cô vừa trốn ra từ nhà thương điên. Ellie liếc nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi. Tôi phải đi... thay đồ,” cô nói, cố tìm một lý do để rời đi thay vì chỉ cần quay lại con đường cũ và chạy. “Tôi nghĩ Valerie muốn tôi làm... làm thứ gì đó,” cô nói, tiếp tục lùi lại. Anh hình như đang đông cứng, nhìn cô chăm chăm.

“Tôi xin lỗi về những thứ mình đã nói,” Ellie nói, đau khổ chờ đợi anh ngừng suy nghĩ cô bị điên. Phiên tòa xử lý hôn yêu cầu cô chứng minh cô hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cô không thể chứng minh được. “Chỉ là tôi thích Lew, rất thích anh ta.” Cô vẫn bước lùi lại, gia tăng khoảng cách giữa hai người. “Nhưng tôi không cảm thấy có bất cứ sự đau khổ nào ở anh ta, và tôi nghĩ sau những chuyện tôi đã trải qua suốt ba năm qua, tôi biết một người đau khổ là như thế nào. Madison đau khổ, nhưng Lew thì không.”

“Ai là Madison?” Jessie hỏi cô, từ đầu tiên anh nói sau nhiều phút im lặng.

Ellie xua xua tay. “Chỉ là một người bạn của tôi.”

Jessie đang nhìn cô, lông mày anh nhíu lại thành rãnh sâu. “Anh ta là gì của cô?”

Mất một lúc Ellie mới biết được Jessie đang nói về chuyện gì, cô đang để hết tâm trí vào chuyện của Lew.

“Cô. Madison là nữ,” cô nói, thở sâu. “Nếu anh hỏi tôi về những người đàn ông trong cuộc đời tôi, tôi có một người chồng mà có thể lúc này đang ăn trưa với một ai đó và kể với anh ta hoặc cô ta về việc tôi là một kẻ khốn nạn như thế nào bởi vì tôi bỏ chạy đến đây vào dịp cuối tuần, chỉ có chúa mới biết là ở đâu, với ai. Nhưng khác nhau ở chỗ thời gian thì đúng. Và tôi chắc cuối tuần này đáng giá với tôi nhiều hơn cả những cái anh ta đã làm cho tôi.” Cô biết cô có nói cũng vô ích, nhưng làm sao cô có thể giải thích về mộ tương lai chưa xảy ra nhưng cô lại biết rõ về nó?

“Tôi thực sự phải đi,” cô nói một cách ngập ngừng.

Anh vẫn đứng yên nhìn cô, cô nhìn anh, mong anh rời đi. Anh không dành cho cô. Chuyện xảy ra với Lew đã nhắc nhở cô vẫn còn đang kết hôn và vẫn còn phải có mặt tại phiên tòa ly hôn xấu xa kia. Và dịp cuối tuần đáng yêu của cô đã biến thành sự thất bại. Valerie muốn cô phải lộ mặt ra trước mọi người, Jessie đã thừa nhận anh chỉ lợi dụng phụ nữ khi anh muốn họ lên giường với anh. Và bây giờ... người đàn ông vừa qua đời lại là người cô rất có cảm tình.

“Tôi nghĩ là anh đúng,” cô nói nhẹ nhàng. “Tôi nghĩ tôi nên ghé thăm vào một dịp khác. Tôi nghĩ... nói với Valerie...” Ellie không nghĩ thêm được gì để nói. Cô quay lại con đường mòn và chạy trở vào nhà, đóng cửa lại.

Hai mươi ba

Một khi Ellie đã quyết định thì cô không mất quá nhiều thời gian để bắt tay vào làm. “Điểm mạnh nhất và cũng là điểm yếu nhất của em?” cô nói với Daria. Nếu là một quyết định đúng, thì tuyệt vời, nhưng nếu là quyết định bỏ lại sự nghiệp đang có tiềm năng để chạy theo một người đàn ông thì...

Dù sao thì một giờ rưỡi sau, cô đã đóng gói hành lý xong, xin lỗi Valerie và đang ngồi trên băng ghế trước hàng hiên để đợi người đến chở cô và đóng hành lý về lại L.A. Valerie nói Woody đã gửi một máy bay đi đón người thân của Lew, vậy nên cô không muốn mình làm tổn thêm một chuyến đi nữa. Valerie đã rất buồn khi nghe tin cái chết của Lew đến nỗi cô ấy không để ý nhiều đến những chuyện khác.

Vì vậy Ellie đang ngồi và chờ đợi. Chuyến phiêu lưu nho nhỏ của cô đã trở thành thảm họa – giờ thì cô đang quay trở về với cơn ác mộng của mình.

Suốt ba năm cô đã suy nghĩ về việc cô sẽ làm gì nếu như cô có thể làm lại. Cô còn tưởng tượng ra cảnh thuê một thám tử tư điều tra chồng cũ. Cô đã nghĩ rất lâu và nghiêm túc làm sao thuê ai đó tiếp cận anh ta và tìm ra chỗ anh ta giấu tiền. Cô bỏ nhiều tháng, nhiều năm và tưởng tượng ra tất cả những thứ cô muốn làm.

Nhưng lúc này cô đang ngồi trên chiếc ghế bọc nệm, những dãy núi California trước mặt cô, và cô sợ hãi không muốn làm gì cả. Cô sợ hãi. Nhiều năm trước khi cô phàn nàn với người khác về chồng cô, mọi người sẽ nói, “Nếu cậu không thích anh ta, sao cậu không ly hôn?”

“Phức tạp lắm,” Ellie trả lời ngay lập tức.

Martin yêu những những thứ lộn xộn, ồn ào. Anh ta thích thú khi gây đau khổ cho người khác. Nhưng Ellie cần sự bình yên và yên tĩnh. Chỉ khi

được bình yên cô mới có thể suy nghĩ và sáng tạo ra những câu chuyện và mơ mộng và...

“Lên xe.”

Ellie nhìn lên thấy Jessie đang lái chiếc xe Jeep đậu trước mặt cô. Anh cau mày nhìn cô như cô đang làm chuyện gì sai.

Cô không làm theo. “Tôi sẽ quay về L.A.”

“Không,” anh nói. “Tôi cần cô.”

Ellie chớp mắt nhìn anh. Một kiểu tán tỉnh mới mẻ à? “Có thể anh không hiểu là tôi đã kết hôn và dù tôi có thích anh hay không thì tôi cũng đang có chồng.”

Jessie nhìn cô khó chịu, rồi chồm người qua mở cửa bên ghế phụ. “Không phải,” anh nói. “Tôi cần cô cho chuyện đó, nhưng có thể đợi cho đến khi vụ ly hôn chết tiệt của cô xong xuôi nếu như cô muốn thế, còn ngay lúc này, tôi cần cái đầu của cô.”

“Madison chắc sẽ thích anh,” Ellie làu bàu, nhưng cô vẫn ngồi trên băng ghế chưa chịu lên xe. “Ai đó đang đến đón tôi. Tôi phải trở về thành phố.”

“Không ai được phép rời khỏi đây,” anh nói. “Lệnh của cảnh sát trưởng. Ông ta nghĩ Lew có thể bị sát hại.” Jessie không chớp mắt khi anh quan sát phản ứng của Ellie.

“Vợ anh ta?” Ellie hỏi nhẹ nhàng.

Jessie im lặng không lên tiếng. Ellie biết anh sẽ không nói cho cô biết cho đến khi cô làm theo lời anh. Cô muốn cứng rắn, không nhượng bộ anh nhưng sự hiếu kỳ của một nhà văn mạnh hơn ý chí của cô. Với vẻ mặt nhăn nhó, cô đứng lên, bước xuống bậc tam cấp và lên xe. Anh không nói gì cho đến khi xe chuyển bánh.

“Không,” cuối cùng anh lên tiếng. “Không phải vợ anh ta. Cô ấy đang đau buồn sau cái chết của chồng.”

Ellie giữ mắt nhìn thẳng phía trước. “Tôi hiểu,” cô nói. Cô cảm nhận được Jessie đang nhìn cô, nhưng cô không nhìn anh. Đây không phải

chuyện của cô. Cô có vấn đề của mình rồi và nó sẽ sớm xảy đến thôi. Cô chỉ còn ba tuần.

Trong lúc Jessie lái xe, cô lẽ ra nên hỏi anh định đưa cô đi đâu. Nhưng anh không nói gì, cô cũng không hỏi khi anh lái xe xuống con đường đầy bụi bẩn. Anh dừng lại, bước xuống xe và mở cổng, rồi quay lên xe, lái xe qua cổng. Khi anh dừng xe ở phía bên kia cánh cổng, Ellie bước xuống trước anh và đóng cổng lại.

“Tôi thích những người phụ nữ làm được việc.” Anh nói khi cô quay lại xe, nhấn bàn đạp và tiếp tục lái. Ellie mỉm cười, “được việc” cũng chính là điều cô thích ở anh.

Họ lái xe trong im lặng như vậy cho đến khi Ellie thấy khó chịu với anh: anh luôn chắc chắn về mình. Anh biết anh có thể buộc cô đi với anh, và anh...

Chết tiệt, cô nghĩ. Cô đã có quá nhiều những buổi trị liệu tâm lý, nếu cô còn bị phát hiện đi trên một con đường vắng vẻ với một người đàn ông điển trai thì...

“Anh đang đưa tôi đi đâu?” cô hỏi. “Tới một nơi bí mật nơi anh định cưỡng hiếp tôi sao?”

Anh vẫn tập trung nhìn đường, nhưng cô thấy có một nụ cười nhỏ trên môi anh,. “Tôi tưởng là cô viết truyện trinh thám,” anh nói.

“Đúng vậy. Nhưng chúng đồng thời cũng là chuyện tình cảm. Chúng ta đang đi đi đâu?”

“Tránh xa khỏi mọi người,” anh nói, rồi bẻ ngoặt tay lái sang trái. Họ đang ở trên núi, giữa những hàng cây và trước mặt là một hồ nước xinh đẹp. Anh dừng xe, nhìn cô. “Tôi muốn biết cô biết được điều gì. Nói với tôi tất cả,” anh nói, rồi bước ra khỏi xe và đi về phía hồ.

Ellie đi theo anh. Chỗ anh đang đứng là trên một tảng đá cạnh mép nước. Anh ném những viên đá xuống hồ và ngắm chúng trượt trên mặt nước.

“Tôi lắng nghe bằng mắt,” anh nói. “Không phải bằng đầu. Và bởi vì một người đàn ông đã chết...”

Ellie biết anh muốn nói chuyện, vì vậy cô ngồi xuống tảng đá và chờ đợi.

“Cô ấy xinh đẹp và thực sự tài năng,” anh nói, Ellie biết anh đang nói về vợ của Lew, Sharon. “Tôi cảm thấy rất tiếc cho cô ấy.”

Anh nhặt thêm vài viên đá cuội. “Cô ấy kể với tôi...”

“Cô ấy yêu Lew rất rất nhiều,” Ellie nói mặc dù cô đã định là sẽ im lặng. Cô không thể ngăn sự cay đắng trong giọng nói của mình.

“Đúng vậy,” Jessie nói, rồi quay sang nhìn cô. “Làm sao cô biết được tất cả những chuyện đó?”

Đây không phải lúc đi vào chuyện riêng tư của cô. Ellie nhún vai. “Tôi đã trải qua vài chuyện tương tự. Lew có khi nào phàn nàn với anh về cô ấy?”

“Chưa bao giờ. Anh ta tự hào về vợ mình. Tất cả những cái tôi nói đều là do Sharon kể với tôi.”

“Cô ấy con than vãn với ai nữa không?”

“Tôi không biết. Tôi nghĩ cô ấy chỉ nói với mình tôi.” Lần này thì giọng của Jessie có vẻ chua xót.

“Chuyện này có liên quan đến cảnh sát trưởng?” Ellie hỏi.

Miệng Jessie mím lại thành đường thẳng. “Tôi. Cái miệng của tôi. Sáng nay cô đã làm tôi suy nghĩ về khả năng Lew có thực sự tự tử hay không, vì vậy tôi đã nói với cảnh sát trưởng. Hai giờ sau, ông ta đã bắt giữ Bowie.” Anh nhìn Ellie. “Cô nhớ người đàn ông muốn hôn cô sáng nay không?”

Thoạt tiên cô không biết anh đang muốn nói gì; rồi cô nhớ ra người chặn bò ngà ngà say, quần áo nhàu nhĩ đã làm mọi người bật cười. Ký ức này làm cô mỉm cười.

“Đó là Bowie, anh ta bị bắt giữ để tra hỏi về cái chết của Lew.”

“Sao?” cô hỏi. “Tôi thấy anh ta không giống một kẻ giết người.”

“Không, anh ta không phải. Nhưng anh ta thích các quý cô và vài năm trước, có một sự cố không may với một trong những vị khách say khướt của Valerie. Khi cô gái này tỉnh rượu vào sáng hôm sau và nhìn thấy

Bowie, cô ta đã quyết định kiện anh ta. Woody đã phải nhờ vả rất nhiều mối quan hệ với có thể giúp Bowie thoát khỏi vụ này.”

“Chuyện này lặp lại?” Ellie hỏi.

“Giá mà tôi có thể giúp gì đó.” Jessie nói, anh ném một hòn đá lên mặt nước. Anh quay sang cô. “Nếu cô ta sát hại Lew, làm sao chúng ta tìm ra?”

Anh nhìn cô như thể cô có câu trả lời cho tất cả chuyện này. “Anh có nói với ngài cảnh sát trưởng tất cả những điều anh biết?” cô hỏi.

“Chính vì vậy mới khiến Bowie gặp rắc rối. Nếu tôi không nói tôi nghi ngờ Lew đau khổ như những người khác nghĩ, có thể cảnh sát trưởng đã không tra hỏi và phát hiện ra vụ việc của Bowie.”

“Tôi hiểu. Nếu lúc đầu tôi không nói gì hết...”

“Chính xác,” anh nói. “Cả hai chúng ta đều có lỗi. Giờ chúng ta sửa chữa sao đây?”

Viết một quyển sách về một người phụ nữ tự đưa mình vào tình thế khó khăn khi cô ấy điều tra các vụ án mạng hoàn toàn khác với việc làm chuyện tương tự trong đời thực.

Ellie đứng lên. “Người phụ nữ này có thể là kẻ giết người. Tôi không nghĩ mình muốn dính vào chuyện này. Tôi hết thời gian ở đây rồi. Và tôi không muốn thay đổi tương lai của mình để trở lại cõi chết.”

Jessie chớp mắt nhìn cô. “Đôi lúc cô nói thật kỳ lạ. Cô nói về những thứ chưa xảy ra cứ như chúng đã xảy ra rồi. Và giống như cô biết trước tương lai.”

“Ngớ ngẩn thật đấy,” Ellie nói nhanh. “Làm sao ai đó có thể biết được tương lai kia chứ? Chỉ là... ý tôi là...”

“Nói tiếp đi,” anh nói. “Tôi đang nghe.”

“Sự thật là tôi cần quay về L.A sớm nhất có thể. Tôi còn chưa đầy ba tuần để ngăn chồng cũ – người sắp trở thành chồng cũ – không lấy tất cả mọi thứ mà tôi kiếm được từ việc viết lách và để cho tôi một đồng nợ vĩnh viễn, chưa nói đến chuyện lấy luôn cả lòng tự trọng của tôi.”

“Làm sao cô biết chắc anh ta sẽ làm vậy?”

“Tôi biết rõ anh ta,” cô nói.

“Tôi gần như tin rằng có bí ẩn trong chuyện này. Cô nhìn nhận về người khác rất tốt. Cô không chấp nhận câu chuyện mà người khác vẫn cho là đúng về Valerie và Woody. Tôi có thể kể với bất cứ ai cô ta là một kẻ đào mỏ và họ tin tôi ngay nhưng cô thì không.”

Cô nheo mắt nhìn anh. “Anh kể câu chuyện dối trá đó với nhiều người?”

“Chỉ phụ nữ thôi,” anh nói không hề có chút hài hước nào. “Tôi muốn cô ở lại và giúp tôi tìm ra...”

“Anh không định kêu tôi ở lại và giúp anh rình mò xung quanh kẻ sát nhân đấy chứ?”

“Cô không biết cô ấy có phải là kẻ giết người không. Hơn nữa, mấy quyển sách của cô không phải là về một người phụ nữ điều tra mấy kẻ sát nhân sao?”

“Anh nghĩ là nhà văn viết ra cái mà chính họ đã trải qua sao? Anh nghĩ là Stephen King đã trải qua hết tất cả những cái ông ấy viết?”

Jessie cười teo toét. “Okay, nhưng cũng đáng để thử. Cô sẽ ăn trưa với cô ấy và tìm hiểu những chuyện cô ấy sẽ kể với cô, còn tôi sẽ đọc các tài liệu? Có thể cô sẽ có thêm thứ để viết.”

“Không, anh chưa bao giờ viết cái gì hết,” cô nói. Ellie ôm lấy khuôn mặt một lúc rồi nhìn lên Jessie, cô cố gắng bình tĩnh. “Nghe này,” cô nói. “Tôi muốn giúp nhưng tôi không thể. Tôi không có thời gian. Tôi phải thay đổi số phận của mình. Tôi nghĩ tôi có thể bỏ ra một tuần để nghỉ ngơi và vui vẻ nhưng để tôi nói anh nghe, lần cuối tuần này đã biến thành rất rất không vui.”

“Tất cả sao?” Jessie hỏi nhẹ nhàng.

Anh có đôi mắt của những người đàn ông mà Ellie đã lâu rồi không thấy. Khi cô gặp Martin lần đầu tiên, đôi mắt của anh ta cũng giống như đôi mắt của Jessie lúc này. Đôi mắt khiến tất cả hormone nữ tính bên trong bạn

rụng động và ...rộn ràng, cô thầm nghĩ. Giống như một cô gái nhỏ ngu ngốc. Giống như... chắc chắn không giống một người phụ nữ bốn mươi tuổi, cũng không giống một nhà văn thành công đang xoay sở với sự nghiệp của mình.

Với tất cả quyết tâm mà cô có, Ellie quay gót chân và bỏ đi. Nếu cần, cô sẽ đi bộ để trở về trang trại.

Jessie ngay lập tức đã ở sau lưng cô. “Đừng đi,” anh nói, rồi anh đặt tay lên vai cô.

Ellie nhìn xuống bàn tay anh. Mạnh mẽ và nâu bóng dưới ánh mặt trời, cô cảm nhận được sức nóng bên dưới áo sơ mi anh. *Đừng nhìn anh ấy, cô tự nói với mình. Tập trung vào bàn tay anh. Đừng nhìn anh ấy.*

Nhưng cô ngược nhìn anh. Anh có đôi mắt đó, và giây kế tiếp, cô đã ở trong vòng tay anh và anh đang ôm cô.

Một phần trong cô muốn anh làm tình với cô ngay lúc này, ngay tại đây. Cô muốn anh cởi quần áo cô và chạm vào cô và...

Cô đang khóc! Cô không biết cô bắt đầu khóc từ lúc nào, nhưng cô đang bám lấy người anh giống như anh là một vị cứu tinh của đời cô, cô im lặng, nhưng nước mắt. Có thể là vì khi nhìn vào đôi mắt anh. Có thể là vì ở cạnh một người đàn ông sau nhiều năm cô đơn, nhưng tất cả sự trống rỗng của những năm qua ập đến như cơn lũ trong cô. Cô không muốn lại trải qua cuộc ly hôn này lần nữa. Cô không muốn nghe thấy chính mình bị buộc tội gian xảo và phản bội. Cô không muốn bị tra hỏi về tình trạng thần kinh của mình.

Jessie dường như không ngạc nhiên về nước mắt của cô, anh biết ngay mình cần làm gì. Anh cúi xuống, ôm cô và đưa cô quay lại chỗ hồ nước nơi anh đứng lúc nãy, anh dựa vào thân cây và ôm cô trong khi cô khóc.

Cô không biết đã khóc bao lâu, nhưng đã đủ cho cô. Vai áo sơ mi anh ướt sũng.

Anh đưa cô một chiếc khăn tay sạch. “Khá hơn không?” anh dịu dàng nói.

Cô hí mũi, gật đầu, Jessie dịu dàng lấy một chiếc lá cây ra mắc trên tóc cô.

“Anh ta đang cố giết em à?” Jessie hỏi nhỏ. “Đó là lý do em biết về Lew?”

Đầu cúi xuống, cô gật. Đây là điều mà cô bị buộc phải đối mặt trong một thời gian dài. Cô chưa bao giờ có thể hiểu đầy đủ sự ganh tỵ và sự phản bội Martin làm với cô. “Em không biết chắc, nhưng em nghĩ đó là cái anh ta làm. Bác sĩ tâm lý của em nghĩ là anh ta đang cố khiến em tự tử. Anh ta làm em thấy mình thất bại, thấy bản thân không làm được gì. Cho dù em có làm gì thì với anh ta, vẫn chưa đủ. Và anh ta nói với mọi người rằng em ích kỷ, em thèm khát tiền bạc. Anh ta dành cả cuộc đời mình để kể những chuyện những xấu xa về em với người khác.”

Cô hít mũi lần nữa, thở sâu. “Nếu em thua, anh ta sẽ có tất cả tiền bạc và sự tự do.”

Jessie kéo cô vào vòng tay anh, đặt má cô trên bờ vai ấm ướt của anh. Cô đang phần nào khôi phục lại. “Em xin lỗi vì chuyện ngu ngốc này, nhưng...”

“Có ai tin em không?” anh hỏi. “Khi em kể với họ anh ta đang cố lái em tới suy nghĩ muốn tự tử, có ai tin em không?”

“Em chưa từng kể với ai cả. Anh là người đầu tiên,” Ellie nói, lau mũi. “Không ai nghĩ anh ta là một kẻ xảo quyệt. Và bởi vì anh ta nói với mọi người anh ta yêu em nên họ nghĩ là anh ta yêu em. Nhiều người không phải là người nói dối như anh ta; mọi người chưa bao giờ gặp ai như anh ta.”

“Vì vậy Lew đáng thương bị đẩy tới bước cuối cùng, từ chỗ tự sát đến bị giết hại.”

Thấy anh không nói gì thêm, Ellie nhào người ra khỏi người anh, nhìn thẳng vào anh. Từ đầu đến cuối, họ có kiểu quan hệ thật kỳ lạ. Họ có những đụng chạm thể xác như những kẻ yêu nhau nhưng về mặt khác, họ không biết gì về nhau.

“Anh sẽ không từ bỏ?” cô hỏi. Cô đang ngồi trong lòng anh và khuôn mặt anh chỉ cách cô vài inch.

“Ít nhất là vậy,” anh nói. “Nhưng anh cần em giúp. Em biết nhiều hơn em nghĩ đấy, anh tin vậy.”

Cô dịch ra để không còn ngồi trên lòng anh; rồi đứng dậy. Nhưng Jessie vẫn tiếp tục dựa người vào thân cây.

“Em không biết gì hết,” cô nói. “Không gì hết. Và anh cũng vậy. Có thể cô ta lái Lew tới ý định tự sát hoặc có thể cô ta đã giết Lew. Nhưng có thể cô ta là một người phụ nữ dễ thương và mọi chuyện chỉ tình cờ xảy ra giống như điều cô ta muốn.”

“Bowie đi tới nhà cô ta tối qua và Lew đe dọa anh ta với một khẩu súng?” Jessie hỏi, anh đặt tay lên đầu.

“Có thể là chuyện đó khiến cô ta quyết định ra tay?” Ellie nói trước khi cô kịp suy nghĩ, rồi cô đặt tay lên miệng.

Nhưng Jessie cười nhẹ và nhắm mắt lại. “Anh thấy là với tất cả các cuộc nghiên cứu em phải tiến hành để viết sách thì em có kha khá kiến thức về tâm lý tội phạm.”

“Em biết đủ để biết những kẻ giết người là những tên nguy hiểm,” cô nói, nhưng anh không mở mắt. Thực ra thì anh nhắm chặt hơn.

Ngay giây phút đó, giống như một tiếng tách trong tâm trí Ellie. Có thể là vì việc khóc trong cánh tay vững chắc của một người đàn ông. Có thể là một lần nữa cảm nhận được sự khao khát bên trong cô.

Cho dù là vì lý do gì thì ngay giây phút đó, Ellie đã từ bỏ nhu cầu trả thù. Suốt ba năm, cô bị giam cầm bởi những tổn thương mà cô đã tự gây ra cho mình bởi sự bất cẩn và không ngừng khao khát sự công bằng. Nhưng lúc này, cô đang có cái cô muốn: cơ hội để làm lại tất cả. Và cô biết cô sẽ không làm điều mà cô đã dự định trong những năm đau khổ. Cô sẽ không trở lại Los Angeles và dành từng phút để tìm hiểu Martin đã làm gì với cô. Không, cô sẽ không tự hạ thấp chính mình để ngang hàng với anh ta.

Sự thật là điều tồi tệ nhất đã xảy ra với cô và cô đã sống với nó. Nghĩ lại thì những người cô quen đều nhất trí rằng họ chưa bao giờ nhìn thấy một cuộc ly hôn nào ghê tởm hơn cuộc ly hôn của cô, và họ chưa bao giờ nhìn thấy một thẩm phán nào có phán quyết đầy tính hận thù cá nhân như cái cách họ đã làm với Ellie. Nhưng Ellie vẫn sống sót sau tất cả những thử thách rớt xuống đầu cô.

Nhưng lúc này, cô nhận ra không phải những sự việc xảy đến đã làm tê liệt phản ứng của cô. Cũng không phải vì số tiền cô phải bỏ ra để trả cho người chồng cũ lười biếng, dối trá và lẳng nhăng. Mà chính là vì lòng tự trọng của Ellie bị tổn thương. Martin đã kết tội cô chỉ biết quan tâm đến bản thân và thẩm phán đứng về phía anh ta.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, Jessie vẫn im lặng, và cô quay sang anh, cô thấy anh đang nhìn cô.

“Em đang có những suy nghĩ khó khăn trong đầu phải không?” anh dịu dàng hỏi.

“Vâng,” cô trả lời. “Nhưng anh biết điều gì không? Em không quan tâm nữa.” nói tới đây, cô mỉm cười. Cô mỉm cười thực sự. Cô ngắm nhìn khung cảnh xinh đẹp xung quanh, thở sâu. Có thể hệ thống quan tòa ở cái bang này thật như bản, nhưng không khí ở đây thật trong lành.

“Em không muốn về nhà,” cô nói. “Không có thứ gì ở đó đợi em em cả. Và khi nào anh muốn em ăn trưa với vợ của Lew?”

Jessie không lên tiếng, cô nhìn xuống anh. Anh lại đang nhìn cô với đôi mắt đó nhưng lần này Ellie không bỏ chạy. Cô chắc chắn mình sẽ không khóc. Không, cô quỳ xuống hôn anh và giây tiếp theo, cô cởi nút áo sơ mi của anh.

Hai mươi bốn

Ohio

Vừa mới một giây trước cô còn đang ở ngôi nhà kiểu Victoria của một người đàn bà tên Madame Zoya, và giây kế tiếp cô đang đứng ở phòng kí túc xá trường đại học. Cô đứng đấy, chớp mắt, mất phương hướng, không chắc với những thứ cô thấy. Có hai chiếc giường trong phòng, một của cô, gọn gàng, ngăn nắp, luôn được giặt giũ sạch kể từ lúc cô học năm nhất, cái còn lại là của bạn cùng phòng. Trông như một đồng lộn xộn và không bao giờ được giặt giũ.

Ý nghĩ đầu tiên của Leslie là cô sẽ nói Rebecca dọn giường, và kê lại bàn học và...

Và rồi cô nhận ra, không tin được. Cô bước lùi lại.

Đó là cơ thể của cô. Cô ốm hơn ít nhất là mười lăm pound so với mười phút trước.

Đầu óc cô trống rỗng, mặc dù cô không tin và những gì cô đang thấy, dường như đây là sự thật.

“Gương,” cô nói lớn, cố nhớ lại những ngày tháng ở trường đại học. Ở đâu nhỉ, à – sau cánh cửa tủ quần áo.

Cô mở cửa, và thấy ngay hình ảnh của cô hai mươi năm trước.

Leslie Aimes đang nhìn cô, Leslie mà cô đã không thấy trong một thời gian dài. Cô có một thân hình hai mươi tuổi sau khi lộn nhào trong cỗ máy thời gian. Không, Leslie nhớ cơ thể này. Mỗi buổi sáng cô thức dậy, cô nhớ thân hình này – cô nhớ nó. Cô nhớ mình có thể cúi xuống, đuổi người, xoay một cách thoải mái và duyên dáng.

Không, điều khiến cô kinh ngạc không phải là hình dáng trong gương mà là sự hy vọng trên gương mặt của cô gái trong gương.

“Mình mất nó từ khi nào?” cô hỏi lớn. “Mình đã thay đổi từ khi nào?”

Leslie trong gương có đôi mắt lấp lánh, tươi cười. Cô gái đó tự tin rằng bản thân sẽ đi được rất xa trong thế giới này.

Không phải là cô gái nghĩ rằng bản thân sẽ kết thúc cuộc đời với vai trò một người nội trợ phục vụ cả gia đình hết ngày này qua ngày khác. Không phải người phụ nữ sợ hãi chồng mình sẽ bỏ nhà đi cùng với cô gái khác chỉ bằng nửa tuổi cô.

Chồm về phía trước gương, Leslie quay khuôn mặt qua lại. Không nếp nếp nhăn, làn da mịn màng, trơn láng. Sự hủy hoại trong hai mươi năm trời bởi những trận tennis dưới ánh mặt trời và những buổi bơi lội với bọn trẻ. Có thể sau lần này cô sẽ mạnh tay chi tiền vào kem chống nắng.

“Và cô gái này không sợ hãi trước bất cứ ai,” cô nói khi nhìn chính mình. Và suy nghĩ đó khiến cô giật mình. Từ khi nào mà cô trở nên sợ hãi? Có phải là khi cô phát hiện ra mình sẽ không thể trở thành một vũ công vĩ đại? Hay cô trở nên sợ hãi khi cô đã bỏ rơi Alan? Chuyện gì đã xảy ra với Leslie làm thay đổi ánh mắt lấp lánh của cô gái kia?

Điện thoại reo, Leslie giật mình, nhìn quanh tìm ai đó. Nhưng cô nhớ ra đó là điện thoại của cô.

“Xin chào?” cô nói ngập ngừng

“Leslie? Có phải Leslie đó không?”

Đó là Alan.

“Vâng,” cô chỉ có thể trả lời được như vậy. Cô đã dành cả cuộc đời sống với anh ta, và bây giờ cô bị thôi thúc bởi suy nghĩ nói ra cho anh ta biết cô mạnh mẽ đến mức nào. Nhưng cô không thể. Làm sao cô làm được khi mà cô sẽ bỏ anh ta ngay mười ngày trước đám cưới?

“Giọng em nghe lạ vậy. Em không bệnh đấy chứ?”

Anh ta luôn thẳng thừng thế sao? Sự lãng mạn đâu rồi? “Không,” cô nói nhẹ nhàng, tay giữ chặt điện thoại. Cô cố nhớ chính xác hình dáng Alan trước khi cô tốt nghiệp.

“Em vẫn ổn mà phải không,” anh nói, có vẻ khó chịu. “Anh chỉ gọi để nói em viết là anh sẽ đón em lúc tám giờ sáng mai và chúng ta sẽ cùng đi về nhà.”

Leslie biết xe của Alan bị hư trên đường đến trường cô và anh ta đã dùng cả kỳ nghỉ xuân để tìm phụ tùng sửa xe. Và cô ở trường một mình cả tuần đó, nhảy một mình, ăn một mình.

“Em còn đó không?” anh hỏi, lần này có vẻ giận dữ.

“Vâng, em đây,” Leslie nói. “Em chỉ đang suy nghĩ em muốn gặp anh nhiều như thế nào. Anh muốn chúng ta cùng làm gì vào tuần tới?”

“Cùng nhau? Em có đùa không đấy? Với mẹ em và kế hoạch đám cưới của chúng ta? Chúng ta có rất nhiều thứ phải làm để chuẩn bị cho lễ cưới. Em biết rõ hơn anh mà.”

Ở tuổi ba mươi chín cô mới biết những chuyện đó thật lãng phí thời gian. Những thứ sau hôn nhân mới quan trọng. Có thể nếu cô và Alan ở cùng nhau, nói chuyện nhiều hơn, thì Leslie đã không chạy tới New York và...

“Em cư xử lạ quá,” Alan nói. “Anh hy vọng là em sẽ khỏe vào ngày mai. Chúng ta có nhiều thứ để làm vào tuần tới. Mẹ đã mời một số vị khách quan trọng vào cuối tuần này, và anh nghĩ em và anh nên cố gắng thỏa thuận xong về chỗ ở sắp tới của bọn mình.”

Leslie sắp sửa nói họ sẽ mua một ngôi nhà Belville cũ, nhưng cô kịp im miệng. Cô chắc chắn một điều về Alan: anh ta không thay đổi. Ở tuổi hai mươi, anh chuyên quyền và ở tuổi bốn mươi cũng vậy.

Trên chiếc bàn cạnh điện thoại là một phong thư màu dày màu kem. Đặt điện thoại trên vai, Leslie mở phong thư. Đó là một lời mời từ Halliwell J. Formund IV tới kỳ nghỉ mùa xuân cùng với gia đình anh ta và những vị khách tại cơ ngơi của họ. Nếu cô chấp nhận lời mời, sẽ có xe ô tô đến đón cô vào sáng mai.

Một phần trong cô muốn nói với Alan cô đã có lời mời cho kỳ nghỉ, nhưng sao phải đốt cháy giai đoạn? Sao phải gây ra những vết thương không cần thiết?

“Em sẵn sàng rồi,” Leslie nói trên điện thoại, cố tỏ ra ngọt ngào. “Gọi cho em nếu anh có chuyện gì nhé.”

“Em có ý gì đấy?” Alan hỏi cô.

“Không, chỉ là – không có gì đâu. Quên đi. Nếu anh gọi mà em không ở đây thì chắc là em ở phòng tập nhảy.”

“Em lúc nào cũng ở đó hả?” Alan hỏi.

Leslie gác điện thoại. Suốt nhiều năm qua cô đã luôn tự trách mình vì đã bỏ rơi Alan tội nghiệp ngay tại bàn thờ, nhưng bây giờ cô nghĩ tại sao cô lại làm thế: anh ta là một kẻ hợm hĩnh. Một kẻ đầy hợm hĩnh, tự mãn.

Nhưng Alan mà cô lấy không hề hợm hĩnh chút nào. Chuyên quyền, có, thích kiểm soát mọi thứ mọi lúc. Nhưng là một Alan khiêm tốn...

Leslie mở to mắt, nhìn chăm chăm bảng thông báo sau bàn. Cô đã thay đổi anh sao? Có phải việc cô đã bỏ trốn tới New York đã làm tổn thương anh ta?

Thật mỉa mai, cô thầm nghĩ. Suốt những năm tháng kết hôn, cô đã chịu tất cả những thứ sợ hãi, đáng hổ thẹn mà cô tin là cô đã làm với Alan đáng yêu, ngọt ngào, và bây giờ cô thấy việc bỏ rơi anh ta là chuyện tốt nhất mà cô đã làm.

“Hmm,” cô nói, mỉm cười nhấc điện thoại. Nếu bỏ rơi anh ta làm anh ta tốt hơn vậy thì bỏ đi với một chàng trai khác trong một tuần thì sao nhỉ?

Nghĩ tới đây cô cười lớn; cô nhấc điện thoại và quay số nhà Formund, chấp nhận lời mời.

~*~

“Tôi hơi nhiều lời nhưng cô gái, có phải là cô đến nhầm cửa hàng không?” người phụ nữ bán hàng với mái tóc sẫm màu, mặc đồng phục chắc sẽ không thèm đưa ra gợi ý nào cho cô cho dù cô có lái cả đoàn tàu hỏa vào đây.

Leslie đã ráng xoay sở để tìm ra cái quần dài chỉnh tề nhất ở kí túc xá, và một cái áo sơ mi quá lòe loẹt. Quần áo là cái cô lo lắng đầu tiên, vậy nên cô

đang đứng ở cửa hàng bách hóa lớn nhất thành phố để tìm vài bộ quần áo.

“Không, tôi không đi nhầm,” Leslie nói, khó chịu với sự cản trở của người phụ nữ. Leslie chưa bao giờ tiêu xài hoang phí, tất cả tiền bạc bố cô gửi hàng tháng đều nằm trong tài khoản của cô.

“Nếu cô bốn mươi tuổi, thì bộ đồ này hoàn toàn phù hợp với cô,” người phụ nữ cười cười nói.

“Nhưng, tôi...” Leslie kịp ngăn cô lại. Có một chiếc gương ở bên trái nhắc cô những chuyện đang xảy ra. Cô chưa phải bốn mươi. Sự thật là dưới ánh đèn, trông cô thật tuyệt vời.

Leslie mỉm cười và quay sang người bán hàng. “Chị có thể giúp tôi không?” Leslie hỏi với giọng điệu dễ thương nhất. “Tôi được mời tới bữa tiệc của gia đình Formund và...”

“Halliwell Formunds?”

“Đúng vậy,” Leslie tỏ ra ngây thơ nhất có thể.

Người phụ nữ nheo mắt. “Tôi nhớ là họ có một cậu con trai trạc tuổi cô.”

“Chị có thể giúp tôi chọn đồ để mặc không? Tôi không thể nào xuất hiện trong bộ đồ già nua này được.”

“Không,” người phụ nữ chậm rãi nói, Leslie có thể nghe thấy những suy nghĩ đang chạy qua đầu người phụ nữ: nếu cô gái xinh đẹp Leslie này kết hôn với Formund, mình sẽ có một khách hàng lâu dài, và tiền hoa hồng sẽ... “Tôi rất vui lòng được giúp cô, cô gái,” người phụ nữ nói giọng đều đều.

Hai mươi lăm

Năm phút sau, Leslie hồi hận về quyết định của mình. Cô đang làm gì ở đây? Cô bị đưa vào một ngôi nhà nghỉ có một phòng ngủ với ba cô gái khác. Lúc đầu họ yêu cầu cô tham gia các hoạt động với họ nhưng khi thấy cô từ chối, họ bắt đầu thăm thỉ về cô. Cái ngày mà Leslie còn trẻ trung đã ở rất xa rồi và cô đã quên mất thái độ cạnh tranh giữa những cô gái trẻ.

Leslie đang muốn thuyết giảng những cô gái này về việc họ không cần phải cạnh tranh với nhau để có thể cập kè cùng người đàn ông giỏi giang nhất. Có đủ đàn ông quanh đây.

Leslie từng thuyết giảng bài này cho con gái cô khi Rebecca đang cạnh tranh với một cô gái khác, đã từng là bạn tốt nhất của con bé. Dĩ nhiên là vì một chàng trai. Ba tháng sau Leslie vui mừng khi thấy các cô gái quay lại với nhau và thằng nhóc kia đã bị cho vào danh sách “đồ bỏ đi” nhưng Leslie biết tốt nhất là cô nên bỏ qua chuyện này.

“Cậu ở đâu vậy?” Một trong các cô gái hỏi cô. “Cậu học chuyên ngành gì thế?”

Cô gái này có ý nói: Leslie không được xem là một phần của đám đông những người thường được mời tới các bữa tiệc của Hal.

Sự thật là Leslie thắc mắc tại sao cô lại được mời.

Cô tránh xa khỏi mấy cô gái và những lời bóng gió của họ, cô biết lẽ ra cô nên lên tiếng giống như khi cô nói với Rebecca. Leslie được mời vì cô là vũ công nổi tiếng. Chẳng phải những anh chàng giàu có thường không có cảm giác với những cô gái “không thích hợp” trước khi họ kết hôn với những cô tiểu thư có bố sở hữu cả vùng Kansas sao?

“Mình quá già cho chuyện này rồi,” Leslsie tự nói với mình khi cô rời khỏi nhà khách. Trên giường cô là một tấm thiệp in danh sách các hoạt động sẽ diễn ra trong cả tuần, và trong lúc Leslie đọc tờ giấy, cô ước mình đã ở lại ký túc xá và tập nhảy. Sau ngần ấy năm, được có lại một cơ thể có

thể nhảy nhót thoải mái, xoay tròn trên những đầu ngón chân mà không sợ đau đớn không phải rất tuyệt vời sao?

Cô rời ngôi nhà khách và bắt đầu lang thang trong khuôn viên cơ ngơi. Cô nhìn thấy một cái giỏ đựng rác nằm trên đất và một cặp găng tay làm vườn của phụ nữ và một cái xén cây, cô cầm chiếc kéo và bắt đầu tỉa hoa hồng.

“Đã thấy chán chưa cô gái?” một giọng nói vang lên sau lưng cô. Leslie quay lại và nhìn thấy một người phụ nữ lớn tuổi đang đứng trên lối đi. Bà mặc một cái áo sơ mi đã qua nhiều nước giặt và một chiếc áo len cũng phải đã hai mươi năm tuổi. Nhưng Leslie dám cá chuỗi vòng ngọc bán kính đường inch nửa trên cổ bà là kim cương. Người phụ nữ này chính là bà chủ ngôi nhà này.

“Cháu xin lỗi,” Leslie nói, bỏ cái sọt xuống. “Cái này chắc là của bác. Cháu không có ý...”

“Được rồi,” bà mỉm cười nói. “Sao cháu không ngồi trong bóng râm và để ta làm công việc này? Sự thật thì ta ghét làm vườn. Ta chỉ làm bởi vì bác sĩ nói ta nên có một vài bài tập.”

“Và làm vườn thì rất trang nhã ạ,” Leslie cười nói. “Ít nhất thì mọi người nghĩ thế. Cháu thì thấy chẳng có gì lãng mạn trong bón phân bò cả.”

Bà cười lớn. “Ta cũng thế. Nhưng ta được chỉ định làm công việc này, vì vậy ta phải làm.”

Leslie mỉm cười với bà và cầm lấy cái kéo, bắt đầu cắt bỏ những lá hoa hồng vàng.

Bà Formund ngồi trên băng ghế sắt nhỏ dưới bóng cây sồi gần đó. “Cháu là ai thế?” Bà hỏi. “Từ từ đã, cháu chắc hẳn là một vũ công. Không thể di chuyển được như cháu nếu như không có nhiều năm trời tập luyện.”

Leslie quay mặt đi để bà không thấy cô đỏ mặt. Lâu rồi chưa có ai nói với cô như vậy. “Bác có biết tại sao con trai bác lại mời cháu không ạ?” cô hỏi. Cô sẽ không giả vờ mình không biết người phụ nữ này là ai.

“Ta nghĩ câu hỏi quan trọng là tại sao cháu lại đồng ý lời mời?”

Leslie không quay lại nhưng cô nhận ra sự hoài nghi trong giọng nói của bà. Không nghi ngờ gì chuyện có đầy các cô gái muốn tiếp cận cậu con trai giàu có của bà.

“Để thăm qua ngôi nhà ạ,” Leslie nói. “Cháu nghe nói về khu vườn và cháu muốn đến thăm.” Cô ngừng cắt. “Cháu cũng muốn tránh xa bạn trai cháu một một thời gian. Cháu muốn biết liệu có người đàn ông nào ngoài anh ấy không.”

“Cháu thật khôn ngoan,” bà Formund nói. “Ta nhận được nửa tá lời cầu hôn trước khi kết hôn với chồng ta.”

“Cháu chưa bao giờ hẹn hò với ai khác ngoài Alan,” Leslie nhẹ nhàng nói.

“Ồ, cô gái,” bà Formund nói. “Ở tuổi cháu, cháu nên. Bác sĩ của ta đến rồi. Đưa ta cái kéo tỉa cây nào. Đừng để ông ta trông thấy cháu.Ồ, cháu đã làm xong hết rồi này. Ông ta sẽ báo cáo lại với chồng ta là ta đã làm được hết chỗ này.” Leslie mỉm cười và đứng lên, đi về hướng lối đi, đầu cô hướng về phía những bụi hoa hồng.

Cô lang thang trong khu vườn một lúc lâu trước khi trở về ngôi nhà khách, những cô gái khác đều đã sẵn sàng để tới nhà chính tham gia bữa tiệc.

“Cô định rời đi à?” một trong mấy cô gái hỏi cô quan sát Leslie từ đầu đến chân và nhận ra vết bẩn trên cổ tay áo và trên gấu quần cô.

“Không, tôi chỉ giúp mẹ của Hal trong vườn khi tôi bị lạc đường,” Leslie nói một cách ngọt ngào, rồi quan sát khuôn mặt cô gái biến sắc. Ai cũng biết cách dễ nhất để có được lời cầu hôn là thông qua mẹ của chàng trai.

Ba cô gái vội vã rời đi. Leslsie nghĩ, *thật xấu hổ cho mà y*. Nhưng cô không đặc biệt cảm thấy xấu hổ trong cuộc chiến này. Cô cảm thấy khá hơn.

Cô không muốn đi tới bữa tiệc. Cô chưa bao giờ thích các bữa tiệc nếu như chúng không phải là tại nhà và cô là chủ nhà nhưng cô phải đi. Cô có một chiếc váy ngắn màu đen khoe được các đường cong của một vũ công

nhưng cô không muốn mặc nó – cô cũng không muốn mình đi cùng các cô gái kia.

Nhưng cô đi tắm và thay đồ vì trên hết, cô là khách và Leslie có những nguyên tắc về cách xử sự của một vị khách.

Nhưng bữa tiệc làm cô thấy chán. Toàn bọn trẻ thích uống say sưa. Leslie thấy mình quá già. Cơ thể có thể trẻ trung nhưng đầu óc cô đã quá tuổi cho những thứ này. Lúc này đây, cô tự hỏi có phải cô không nên cộc lốc với Alan. Nếu như cuối cùng cô cũng kết hôn với anh ta...

Cô rời bữa tiệc trước chín giờ và trở về ngôi nhà khách, cô chui vào giường và ngủ lúc chín giờ ba mươi. Cô bị đánh thức khi nghe thấy tiếng những cô gái khác trở về lúc ba giờ sáng. Cô lơ mơ nhận tiếng họ, “Cô ta ở đây. Trên giường. Một mình.” Leslie nghe tiếng cười khúc khích, vậy là các cô gái này đã uống khá nhiều. Khi Leslie sắp ngủ trở lại thì cô nhớ ra mình chưa gặp Hal ở bữa tiệc. Cô cũng không chắc mình sẽ nhận ra anh ta nếu có nhìn thấy anh ta. Đã gần hai mươi năm kể từ lần cuối cùng cô gặp anh ta.

Tiếng ngáy của những cô gái khác làm cô thức giấc. Leslie nhìn đồng hồ. Năm giờ kém mười rồi. Cô thức dậy, đi vào phòng tắm, chuẩn bị làm tóc, trang điểm và thay đồ. Nhưng khuôn mặt cô không cần trang điểm. Khi cô bốn mươi tuổi, lông mi cô thưa và nhạt. Nhưng bây giờ thì không có những chấm đồi mồi để che phủ, cũng không có những lỗ chân lông to hai bên mũi, cũng không có quầng thâm dưới mắt. Tóc cô mềm mại, mượt, không khô, cũng không cần tới những biện pháp chăm sóc tóc chuyên nghiệp.

Leslie mỉm cười, cô cũng không thèm dùng lược chải tóc, cô dùng những ngón tay đan vào tóc, gỡ những lọn tóc rối rồi quy trở lại phòng ngủ mặc quần jeans và áo sơ mi. Đầu tóc rối bù vào sáng sớm ở tuổi bốn mươi được gọi là “đầu bù tóc rối”. Còn ở tuổi hai mươi thì được gọi “quyến rũ”.

Sương vẫn còn đọng trên cỏ, khu vườn đẹp hơn vào lúc sáng sớm. Không có tiếng máy cắt cỏ, không có người làm vườn. Đường như chỉ có mình Leslie ở nơi khu vườn của Thượng đế.

Có một con đường nhỏ mà cô đã thấy hôm qua. Nhưng cô không đi vì thấy nó có vẻ riêng tư. Buổi sáng không có ai, vì vậy cô bước đi giữa những tảng đá, thậm chí mong mình không gây ra tiếng động lớn. Cuối cùng, cô nhìn qua những tán cây và nhìn thấy cảnh tượng đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy. Nằm khuất bóng dưới bóng râm, giữa những dây đậu tía buông thồng là một ngôi nhà mùa hè. Không lớn như ngôi nhà của cô – ngôi nhà mà cô sẽ sở hữu sau này – nhưng duyên dáng hơn. Ngôi nhà trông giống như bước ra từ những trang sách cổ tích, với mái tranh và tường sơn màu kem.

“Đẹp lắm đúng không?”

Cô không ngạc nhiên khi thấy Hal đang đứng sau cô. Tại sao cô lại nghĩ mình sẽ không nhận ra anh ta? Cô không muốn thừa nhận với Ellie và Madison rằng cô đã theo dõi sự nghiệp của anh ta trong nhiều năm. Cô thậm chí còn đặt mua một số tờ tạp chí có đăng nhiều tin tức về Hal.

Cô quan sát anh, Hal điển trai hơn khi về già. Ở tuổi hai mươi, Hal là một chàng trai tóc nâu, mắt nâu và hàm răng đẹp nhất mà tiền bạc có thể làm thẳng được, nhưng anh trong hoàn toàn bình thường, không đẹp trai bằng Alan tuổi hai mươi. Nhưng Leslie biết những nếp nhăn tuổi tác, mái tóc màu muối tiêu và một thân hình còn săn chắc đã giúp Hal nổi bật ở tuổi bốn mươi.

“Đúng vậy,” cô nói. “Thanh bình.”

Hal mỉm cười, nếp nhăn ở khóe mắt. “Mẹ tôi cũng miêu tả như vậy. Bà đã thiết kế nó vào năm đầu tiên bà lấy bố tôi. Bà nói ngôi nhà đã cứu tinh thần bà.”

Leslie cười. “Bố anh tệ lắm sao?” cô đã đọc những bài báo chuyên sâu về Hal và cô biết bố anh thực sự đáng sợ.

“Tệ hơn nữa kia. Bố và mẹ tôi mạnh mẽ ngang như nhau.” anh nói tới đó rồi dừng lại, dường như không chắc miêu tả mẹ như thế nào.

“Mạnh mẽ,” Leslie nói. “Em đoán là mẹ anh giống như một bệ đỡ chắc chắn mà bố anh dựa vào. Một người không thể nào chống lại cả thế giới

nếu như không có một bệ đỡ vững chắc.” Đây là ý kiến của cô sau khi gặp người phụ nữ đó. Nếu chồng bà gửi bác sĩ đến để khám bệnh cho bà thì là vì chồng bà muốn bà khỏe mạnh.

Hal nhìn cô với ánh mắt thể hiện sự ngạc nhiên và có thể cả kinh ngạc. “Đúng vậy. Mẹ tôi là người mạnh mẽ trong gia đình, nhưng không nhiều người nhận ra. Bố tôi thì quá...”

“Sôi nổi?”

“Sôi nổi là một từ đẹp.”

Cô quay lại nhìn ngôi nhà mùa hè nằm dưới những tán cây, cảm nhận ánh mắt anh đang quan sát cô. “Tại sao anh lại mời em tới đây?” cô nhẹ nhàng hỏi. Câu hỏi này đã ám ảnh cô suốt hai mươi năm. “Có phải là chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó và em không nhớ ra?”

“Không,” anh nói, “không hẳn vậy. Nhưng anh đã để ý em từ ba năm nay và...” anh dừng lại bởi vì Leslie đang nhìn anh dò xét.

Cô phải tự nhắc nhở mình là đây là năm 1980 và những kẻ rình mò vẫn chưa bị kết tội, và cô không thích cách anh ta nói đang để ý cô.

“Wao,” Hal nói, đặt tay trước mặt như một tấm khiên. “Anh không có ý xấu. Anh là đàn ông, và để ý tất cả các cô gái xinh đẹp.”

Leslie thở hắt ra và mỉm cười. “Xin lỗi. Chỉ là với một vũ công thì anh nên...” cô xua xua tay để kết thúc câu nói.

“Anh tưởng tượng ra với một thân hình như của em, em có nhiều kẻ theo đuôi.”

Leslie biết cô nên nói gì đó nghiêm túc, nhưng đã lâu rồi chưa ai khen ngợi cô như vậy – lâu rồi cô mới thấy mình có một cơ thể đẹp xứng đáng với một lời khen ngợi. Cô quay mặt đi để giấu khuôn mặt đang đỏ ửng lan tới chân tóc.

“Tại sao tối qua em lại rời bữa tiệc sớm thế?” anh hỏi.

“Em...” cô nói.

“Không quen ai cả, và quá ồn ào, đông đúc phải không?” anh nói.

Leslie cười quay sang nhìn anh. “Chính xác. Anh khá là sâu sắc đấy.”

“Tạm tạm,” anh nói, cô thấy là anh đang thích thú. Rõ ràng là anh đã quen được các cô gái tán tỉnh.

“Sao anh lại mời em?” cô hỏi lại. “Và đừng có nói là vì ngoại hình của em đấy nhé.”

“VẬY thì hơi khó.” Anh nói.

Nhiều năm rồi Leslie mới tán tỉnh ai đó. Thực ra, cô đã từng tán tỉnh một chàng trai ư? Alan không phải tuýp người thích tán tỉnh.

“Anh có thể hỏi em tại sao em lại nhận lời không,” Hal nói. “Anh nghe nói em sẽ kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp,”

“Xe của anh ấy bị hỏng và em sẽ trải qua cuối tuần một mình, và em muốn đến thăm nơi này. Em có thể kể với con em là em đã tới thăm dinh thự Formuund và gặp Halliwell J. Formund IV, người sau này sẽ thành tổng thống nước Mỹ.”

Cô có ý chọc cười anh nhưng anh không cười. Anh nhìn cô chăm chú giống như cô là phù thủy. “Làm sao em biết anh muốn theo con đường chính trị?”

“Chỉ là em đoán thôi,” Leslie nói, cô che đậy mình,

“Không thể có chuyện em nghe ai đó nói được,” anh nói. “Cả gia đình anh đều đoán anh sẽ theo con đường kinh doanh ngân hàng giống bố và chú anh. Ý tưởng chính trị chỉ có mình anh biết thôi.”

“Có thể vì trông anh giống một chính trị gia,” cô cười nói. “Thực ra thì em có thể mừng tượng ra khuôn mặt anh trên một tấm poster tranh cử. Em còn có thể tưởng tượng ra anh trong Quốc hội và phát biểu những thứ anh sẽ làm khi trở thành tổng thống.”

Anh không cười nhưng quay mặt sang hướng khác. “Anh nghĩ em thấy những cái giống như anh thấy. Nhưng bố mẹ anh không thích như thế.”

“Không thích con trai trở thành tổng thống Mỹ sao?” cô hỏi, ngờ vực.

Anh nhìn cô như đang cân nhắc điều gì đó. “Em thích trải qua ngày hôm nay như thế nào? Ý anh là chỉ hai chúng ta? Chúng ta có thể lấy một ít thức ăn và đi chèo thuyền trên hồ.”

Ý tưởng này rất hấp dẫn với cô. Cô biết cô có đầu óc của một người bốn mươi tuổi, nhưng cô có cơ thể của một cô gái hai mươi tuổi và những hormon mà cô không cảm thấy trong nhiều năm. Ý tưởng có một ngày lười biếng với một người đàn ông trẻ trung, đẹp trai, khen cô xinh đẹp quả thật rất hấp dẫn.

Anh cắt ngang sự ngần ngại của cô. “Anh sẽ không chạm một ngón tay vào em. Anh hứa.”

“Vậy thì em chắc chắn sẽ không đi,” cô nói trước khi kịp suy nghĩ. Kế tiếp thì cả hai đều cười.

“Nếu vậy thì anh phải làm rồi,” Hal nói, ánh mắt lấp lánh, anh đưa tay ra cho cô và cả hai cùng chạy qua bãi cỏ về phía ngôi nhà chính, nhưng anh dừng bên ngoài cửa. “Nếu em đi với anh, chúng ta sẽ lấy thức ăn, tất cả sẽ xong xuôi trong vài giây,” anh nói.

Leslie nhìn anh, ngạc nhiên anh có thể thận trọng đến như vậy. Anh biết cô đã đính hôn với người khác, và anh cho cô cơ hội giữ bí mật. Bao nhiêu người đàn ông ở tuổi anh suy nghĩ được như vậy? “Anh sẽ là một tổng thống tốt,” cô nói; rồi mở cửa đi vào bếp. Nếu Alan biết được, anh ta sẽ có cùng cảm giác mà cô có trong những tháng qua khi anh qua lại với cô trợ lý Bambi.

Nhà bếp náo nhiệt với một đầu bếp và hai người phụ bếp đang chuẩn bị bữa sáng, Hal bước vào, di chuyển nhanh lẹ, anh rất thân thuộc nơi này. Anh biết chỗ để giỏ đựng đồ ăn đi picnic, anh biết chỗ để đồ ăn ngon nhất. Leslie thấy hai người làm bỏ đồ ăn vào giỏ cho Hal mà không hỏi han gì. Mười lăm phút sau, anh mở cửa và cả hai rời nhà bếp, giỏ đồ ăn trĩu nặng trên cánh tay Hal.

“Anh thường làm chuyện này à?” cô hỏi.

“Không phải với một cô gái,” anh nói, “nếu như đó là cái em tò mò, nhưng anh thường lấy bữa trưa cho đủ cả một ngày.”

“Em nghĩ những chàng trai trẻ như anh thích tiệc tùng và các cô gái.”

Hai người di chuyển rất nhanh, anh nhìn cô hơi giễu cợt. “Những người đàn ông trẻ giống anh,” anh nói, chờ cụm từ này được xử lý. “Có ý gì thế? Em không ‘trẻ’ như anh sao? Tối qua em đã rời khỏi một bữa tiệc thú vị.” Anh dừng lại mỉm cười. “Ít nhất thì anh nghe nói bữa tiệc đó rất tuyệt.”

“Anh không ở đó sao?” cô hỏi, mắt mở to.

“Anh ghét chúng.”

“Nhưng nếu anh muốn làm chính trị gia, anh sẽ phải dự nhiều bữa tiệc.”

“Nhưng cứ giả sử đó là những bữa tiệc có mục đích hẳn hoi, và để làm việc thì đó không còn là một bữa tiệc nữa đúng chưa?”

“Đồng ý,” cô nói. “Khách mời sẽ nghĩ gì khi họ phát hiện ra chủ nhân không có mặt? Anh ta bỏ trốn cùng với một vũ công? Hay quan trọng hơn, gia đình anh sẽ nghĩ gì?”

“Anh may mắn, bởi vì những người kia, họ có thể vui chơi. Các cô gái ở đây bởi vì họ muốn kết hôn với tiền của bố mẹ anh.”

“À,” Leslie nói.

“Em có ý gì?”

Cô thành thật, “Em không nghĩ là anh biết.”

“Sao anh có thể không biết kia chứ, em không tin được số lần *tình cờ* anh gặp một cô gái đâu. Nếu một cô gái giả chết đuối ở hồ bơi thì anh sẽ...”

Cả hai bước đi trên con đường nhỏ xinh đẹp đến khi tới một con suối. Một chiếc cano màu xanh cột chặt vào một chiếc cọc gỗ. “Con sông này dài khoảng nửa dặm,” Hal nói khi anh bỏ giỏ đồ ăn lên cano. “Đây là cơ hội cuối cùng của em để quay về.”

“Bỏ lỡ cơ hội để có thể cười vào mũi những cô gái khác ư? Không. Anh biết chèo không?”

Hal mỉm cười. “Có. Em có chắc là muốn trải qua một ngày cùng anh?” anh hỏi lại Leslie khi chuẩn bị nhảy vào cano.

Cô nhìn vào mắt anh. Mắt anh có màu nâu, dịu dàng. Nhưng có sự cương quyết như khi anh nói về mẹ mình. “Anh giống mẹ phải không?”

“Ừ,” anh trả lời đơn giản. “Gia đình mẹ anh không hào nhoáng như gia đình bố anh, không nằm trên núi tiền. Nhưng những người bên họ ngoại của anh biết họ muốn gì và sẽ theo đuổi nó khi họ tìm thấy. Họ sẽ không từ bỏ.”

Anh nói và nhìn vào mắt cô, tóc sau gáy cô dựng đứng cả lên. Gần như anh muốn nói anh muốn cô. Thật vô lý, nhưng đó là điều cô cảm thấy. Cô không muốn quyết định tương lai ngay lúc này. Hôm nay là một ngày đẹp trời và cô muốn đi cano với một người đàn ông tán tỉnh cô.

“Nếu anh hỏi cưới em, em sẽ nói với Alan và anh ấy sẽ đánh anh một trận,” cô nói ra vẻ nghiêm túc.

Mắt Hal sáng lên và bật cười, tiếng cười làm không khí dịu hẳn đi.

Khi anh đưa cô lên cano, Hal nói, “Anh nhìn thấy anh ta rồi, anh có thể đánh lại anh ta được.”

“Anh thấy anh ấy khi nào?” Leslie hỏi khi Hal nhảy lên cano và đẩy tàu ra.

“Gần đây. Anh đã nói với em là anh để ý em mà.”

“Giống như Peeping Tom à? Sau này anh làm tổng thống, nếu người ta đào bới ra thì không hay đâu.” Cô có ý đùa cợt nhưng anh lại nghiêm túc. Anh lái mái chèo đẩy thuyền ra giữa suối.

“Lại thế nữa rồi,” anh nói. “Cứ như là em biết mọi việc. Không phải anh không tin nhưng em giống như nhà tiên tri vậy?”

Leslie ngồi bên mạn thuyền, thả tay xuống mặt nước. “Không, không phải như vậy, chỉ là...” cô không thể đưa ra lời giải thích thỏa mãn. Không lẽ nói rằng cô trông như vậy nhưng cô đã bốn mươi tuổi, đã kết hôn và có hai đứa con?

“Em vẫn nghe đấy chứ?” anh hỏi.

“Có,” cô nói. “Em ở đây ít nhất là ba tuần nữa.”

Anh định nói gì đó nhưng lại thôi. “Em là một cô gái bí ẩn.”

“Bí ẩn như Cynthia Weller?” cô không ngăn được hỏi anh, tay cô thả xuống mặt nước. Cô biết anh sẽ kết hôn với Cynthia và có ba đứa con.

“Không thể tin được là em biết cái tên đó,” anh nói.

Anh lái con thuyền vòng quanh một thân cây ngã trên mặt nước. “Anh muốn em kể anh nghe mọi thứ về em.”

“Để xem liệu em có thích hợp không ư?” cô hỏi.

Hal cau mày, rồi anh mỉm cười. “Anh cảm giác là em biết rõ anh còn hơn chính bản thân anh. Để trả lời câu hỏi của em thì đúng vậy, anh muốn biết liệu em có thích hợp không.”

Cô nhìn anh, thấy được tham vọng trong mắt anh. Tất cả bài báo cô đọc về Halliwell J. Formund IV đều nói về đôi mắt này. Người viết nói rằng bạn có thể nhầm lẫn Hal là cậu bé hàng xóm – miễn là bạn không nhìn trực tiếp vào đôi mắt của anh. Ngay khi bạn nhìn vào đôi mắt đó, bạn sẽ thấy được thứ đẩy anh đi thẳng tới phòng Bầu dục. “Đôi mắt hướng tới tương lai,” là nhan đề của một bài phân tích khá dài.

“Anh ta không gây ra những lỗi lầm,” bài báo nói.

Đây không phải là người đàn ông sau này sẽ xuất hiện trên tạp chí trong tấm ảnh chụp anh ta cùng với một cô em mặc bikini trên đầu gối. Dường như Hal đã quyết định từ năm mười tám tuổi là anh sẽ trở thành tổng thống và từ ngày đó, anh gắn cuộc đời mình với mục tiêu này. Vợ anh, Cynthia Weller là một người hoàn toàn thích hợp, một người đồng hành hoàn hảo cho tổng thống tương lai. Cô ấy xinh đẹp, không quá xinh đẹp. Có giáo dục nhưng không quá ghê gớm. Cô ấy có khiếu hài hước, có óc thẩm mỹ và không có tai tiếng. Cô ấy chính là một Đệ nhất phu nhân hoàn hảo.

Leslie nhớ lại những miêu tả về vợ Hal, cô nhận ra họ đã miêu tả cô ấy đúng. Cô ấy không phải mẫu người có thể gây ra sự giận dữ với người Mỹ.

Cô ấy không thanh lịch như Jacqueline Kennedy nhưng cũng không phải Hillary Clinton.

“Đúng thế,” cô nói, nhìn Hal. “Bố em là một nhà thầu xây dựng và...”

Hai mươi sáu

“Cháu đã làm gì với con trai ta?” Millicent Formund hỏi Leslie, bà nheo mắt nhìn cô. “Cháu có biết có bao nhiêu cô gái trẻ vây xung quanh nó không, nhưng nó lại không để ý tới? Nó dành toàn bộ hai ngày qua với cháu, lờ đi tất cả các vị khách khác.”

Leslie thích người phụ nữ này. Bà làm cô nhớ tới một người trong hội gây quỹ ở nhà thờ. Khi Lillian Beasley kêu gọi quyên góp, không ai nói không. “Bác đang thắc mắc tại sao một cô gái từng lớp trung lưu như cháu lại có thể thu hút anh ta chứ không phải là những cô gái nòi giống thuần chủng cao quý phải không ạ?” Leslie hỏi, lông mày nhướng lên.

“Cô gái, nếu cô đang cố gán cho ta hình ảnh của một người hợm hĩnh, thì không đúng đâu nhé. Bố ta lái xe tải.”

Leslie mỉm cười. “Ồ, và ông ấy có bao nhiêu chiếc xe tải?”

Lần này thì Millie cười. “Được rồi, ông ấy sở hữu chúng cũng như lái chúng, ông ấy có nhiều hơn một chiếc. Ta có thể thấy là con trai ta thích cháu.”

“Anh ấy là một chàng trai trẻ nghiêm túc, muốn làm những chuyện nghiêm túc trong cuộc đời mình,” Leslie nói. “Người anh ấy lấy sẽ là một điều quan trọng với cuộc đời của anh ấy.”

Millie không nói gì, nhưng bà nhìn cô thích thú. “Cháu có một cái đầu chín chắn gắn trên vai, đúng không?” bà nói, trượt cánh tay trên cánh tay Leslie. “Cháu biết vẽ không?”

“Nhà cửa?” Leslie hỏi. “Cháu sơn nhà khi cháu...” cô định nói *khi cháu có thai*. “Khi cháu còn ở học trung học,” cô nói.

“Ý ta là màu nước,” Millie nhấn mặt. “Đây là ý tưởng của bác sĩ. Ông ấy nói cuộc sống của ta quá căng thẳng và ta phải làm nó chậm lại vì vậy ông ấy nói với cả gia đình thuyết phục ta học vẽ màu nước. Ta thấy thực sự kinh

khủng,” bà nói. “Nhưng nó thư giãn. Nhưng bây giờ với tất cả khách khứa, ta đã trễ bài học cả tuần rồi.”

Leslie nắm cánh tay Millie. “Ai đó quan tâm đến bác lăm đúng không? Bài tập làm vườn và màu nước để thư giãn. Và bác sĩ đến tận nhà.”

“Ta rất may mắn,” Millie nói nhẹ nhàng và mỉm cười. “Cháu nghĩ cháu vẽ được không?”

“Cháu rất thích,” Leslie nói. “Nhưng cháu không biết vẽ, ngoài sơn nhà. Nhưng bác không phải dành cả ngày với cháu. Cháu có thể tự làm được.”

“Thật ra thì ta thích có bạn đồng hành hơn. Ngoài ra, ta được chọn để đi kèm các cô gái trẻ hôm nay.”

Nghe tới đây Leslie cười thành tiếng. “Không thể như vậy được. Nếu bác cho cháu đủ thức ăn và giữ mọi người tránh xa những bụi cây này, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Cháu có một tâm hồn trưởng thành đúng không nào? Đến đây và giúp ta với mấy thứ này. Chúng ta sẽ đặt chúng cạnh hồ bơi, như vậy có thể thấy được mọi thứ.”

Leslie vui mừng với khoảng thời gian yên tĩnh để suy nghĩ. Cô trải qua hai ngày với Hal và cô thích anh. Cô thích anh nhiều.

Hai người đi tới hồ bơi, đặt hai giá vẽ dưới hai cây dù lớn. Dường như Millie đã định trước là Leslie sẽ ở đây cả ngày với cô và vẽ cùng bà. Với tư cách một người mẹ, Leslie hiểu bà Millie muốn biết về cô gái trẻ người có thể góp mặt vào cuộc đời bà.

“Cháu làm gì đây?” Leslie hỏi khi Millie đưa cô một chiếc hộp gỗ. Bên trong là một tờ giấy dày, cọ, và nhiều màu vẽ khác nhau đựng trong các lọ gốm.

“Bài học tuần này của ta là...” Millie lấy ra một tờ giấy và đọc. “Vẽ lại một hành động.” Bà mỉm cười nhìn Leslie. “Nghĩa là chúng ta sẽ vẽ cái mà chúng ta thấy nhanh nhất có thể.”

“Nghe có vẻ dễ dàng nhỉ,” Leslie nói, “miễn là không có ai nhận xét tranh của cháu.”

“Sẽ không có ai đâu,” Millie nói. “Nếu cháu không thích học cùng ta. Có ai đó khích lệ khiến ta thấy rất vui.”

“Cháu nghĩ là chúng ta có thể nghĩ ra cách nào đấy,” Leslie nói, lấy một tờ giấy và đặt nó trên đùi, cô không để lên giá vẽ. Cô nhúng cọ vào nước, và rồi chấm vào lọ sơn đỏ. Trước mặt họ là một cô gái mặc bikini màu đỏ, một cậu bé mặc quần rộng màu xanh đang tóm lấy cô gái ném cô xuống hồ.

Mặc dù Millie nói rằng bà muốn cô ở cạnh để hiểu cô hơn, ngay khi màu ướt, cô tập trung vào giấy vẽ. Leslie nắm bắt ngay được hình ảnh của cô gái chỉ với vài nhát cọ. Trong lúc cô làm việc, Millie không nói lời nào.

Leslie đưa tay qua các lọ màu, những suy nghĩ chạy qua đầu cô. Cô thích Hal, thích anh nhiều hơn cô đã nghĩ. Trong nhiều bài báo cô đọc, cô đoán anh rất giỏi khi giữ những bí mật của mình với công chúng.

Cô có thể yêu anh, cô nghĩ khi cô quét cọ lên trang giấy, cố gắng sao chép lại hình ảnh những chàng trai và cô gái – cô suy nghĩ – tiếng nước bắn tung tóe trên mặt hồ.

Cô có thể yêu anh, cô cảm thấy anh đã thích cô một nửa. Với bản năng của một người phụ nữ trưởng thành, cô biết, nếu cô muốn anh, cô đã có thể có anh. Nhưng cuộc sống của cô và anh sẽ như thế nào? Cô thấy buồn cười với ý nghĩ Đệ nhất phu nhân, nhưng cô biết hai mươi năm nữa anh sẽ chạm rất gần đến chiếc ghế tổng thống. Cô không biết anh có được hay không, nhưng anh có một cơ hội tốt.

Nếu cô chọn con đường đó, cô sẽ không có cuộc đời của mình với Alan, Rebecca và Joe. Cô sẽ có những đứa con khác, cũng như một người chồng khác.

Bà phù thủy nói họ có thể lựa chọn quên đi cuộc sống họ đã có. Leslie có thể chọn cuộc sống với Hal và không nhớ gì về cuộc sống của cô bây giờ. Cô có thể quên hết về chuyến đi tới New York để làm vũ công và thất bại, những thứ đó cứ ám ảnh cuộc đời cô. Cô có thể quên đi tội lỗi vì đã bỏ

chạy khỏi đám cưới với trái tim mềm yếu của tuổi trẻ. Cô có thể quên đi con gái Rebecca luôn phàn nàn mẹ mình nhút nhát. Leslie cũng có thể quên luôn con trai cô Joe, thằng bé luôn né tránh các cuộc tranh luận giống như mẹ nó và sẽ làm bất cứ điều gì để giữ hòa khí.

Nhưng Leslie và Hal sẽ có cuộc sống như thế nào? Sự giàu có vượt quá sức tưởng tượng của cô. Cô sẽ không phải tự sơn ngôi nhà của mình. Cô sẽ không phải nhìn Hal để đầy những món đồ cổ trong ngôi nhà. Không, họ có thể thuê một người trang trí...

“Mua các món đồ cổ không thể sờ mó được để đầy trong nhà,” Leslie lẩm bẩm với chính mình khi cô quét cọ qua trang giấy, xé tờ giấy ra và để trên nền đá. Cô không nhận ra Millie đang quan sát cô thích thú. Leslie đang ở trong thế giới riêng của mình, cố gắng đưa ra quyết định lớn nhất cuộc đời. Cọ vẽ trong tay cùng với sự căng thẳng trong đầu.

“Ông ấy đây rồi,” Millie nói, phá vỡ trạng thái thôi miên của Leslie.

Khi Leslie nhìn lên, cô ngạc nhiên khi thấy Millie đã đóng hộp màu vẽ, đang nhấp trà và ăn một chiếc bánh sandwich trên chiếc khay đặt cạnh. Ai đã đem thức ăn tới? Có phải là cô gái mặc đồ bơi nhìn Leslie và thì thầm?

Leslie xem đồng hồ, cô đã ngồi đây được ba giờ. Cạnh cô, trên tầng đá cao là những hộp màu nước, ai đó đã xếp chúng lại, đặt trên những tầng đá.

Leslie lúng túng khi thấy mình đã quên mất mình đang ở đâu, “Cháu không để ý thời gian,” cô nói, cười nhẹ. Tại sao những cô gái kia lại nhìn cô? Cô sắp sửa nói họ mất lịch sự nhưng cô không muốn mình cư xử như một bà mẹ.

“Cháu ổn chứ,” Millie nói. “Có một người ta muốn cháu gặp.”

Leslie nhìn lên người đàn ông cao ráo tóc xám, mắt xanh sẫm. Từ cách ông nhìn Millie, cô đoán ông ấy yêu bà. Có phải cô vừa phát hiện ra một bí mật gia đình?

“Leslie,” Millie nói, “ta muốn cháu gặp một người bạn già của ta, Geoffrey Marsdon.”

Leslie lịch sự đưa tay ra bắt, nhưng ông không cầm tay cô. Ông bước ra sau Leslie và lấy bức tranh cô vừa vẽ xong.

“Cháu học vẽ ở đâu thế?” ông hỏi.

Những người này thật lịch sự, Leslie thầm nghĩ. “Ở công trường xây dựng của bố cháu,” cô bông đùa.

Nhưng ông Marsdon không mỉm cười với cô. “Cho tôi ba ngày và tôi sẽ cho cháu thấy cái cháu cần.”

Lúc đầu Leslie không hiểu ông đang nói gì, nhưng Millie mỉm cười với cô. “Ông ấy biết mình đang nói gì. Cháu vẽ rất tốt.”

Leslie nhìn ông Marsdon. “Thô. Chưa mài giũa, nhưng có tài năng,” ông lấy một bức vẽ khác và liếc nhìn.

“Thô.” Millie nói. “Thôi nào Geoffrey, anh vừa mới hỏi cô ấy học ở đâu mà.”

“Bác có nghĩ là cháu có thể... có...” Leslie hỏi ngập ngừng.

Trước khi ông Marsdon kịp trả lời, bà Millie nói, “Geofrey, sao anh không vào phòng nghỉ, em biết là anh thích nó mà, sao anh không ở đó đến hết tuần với gia đình? Anh và Leslie có thể làm việc cùng nhau và tìm ra liệu cô ấy có tài năng không hay những bức tranh này chỉ là ăn may.”

“Một lời đề nghị nho nhã, Millicient,” Geoffrey nói. “Tôi đồng ý.” Cả hai quay sang nhìn Leslie. “Nếu cháu đồng ý,” Millie nói.

Leslie hít một hơi sâu bởi vì cô có ý tưởng để trả lời cho câu hỏi cuộc sống của cô liệu còds thay đổi mãi mãi không. “Vâng, cháu rất thích,” cô nói. “Cháu nghĩ cháu sẽ tìm ra nhiều thứ để làm hơn thay vì tham gia vào hội đồng địa phương.”

Câu trả lời này làm Millie bối rối nhưng bà vẫn mỉm cười. “VẬY còn chuyện khiêu vũ thì sao?”

“Những bước nhảy của cháu không đủ cao, và – Broadway thì an toàn.”

Millie nắm cánh tay Leslie. “Vẽ cũng rất... rất có ích.”

Leslie biết bà muốn nói sự nghiệp của một người phụ nữ là làm vợ và làm mẹ. Vẽ thì trang nhã hơn mặc việc mặc đồ ít vải trước mặt mọi người. Với cá nhân Leslie thì cô sẽ có chuyện để làm trong những ngày này.

“Được ạ,” cô nói, “khi nào cháu có thể bắt đầu?”

Phần Ba

Hai mươi bảy

Ba người phụ nữ đứng trước mặt Madame Zoya trong căn phòng nhỏ của bà, cả ba người đều choáng váng vì sự thay đổi thời gian nhanh chóng. Nhưng Madame Zoya tươi cười chào đón họ.

“Các cô đã quyết định rồi chứ?” bà hỏi, nhìn Leslie.

Nhưng Leslie đang phân tâm; cô chỉ có thể nhìn bà.

“Tôi muốn một cuộc sống mới,” Ellie nói, đầu óc của một nhà văn nói cho cô biết cái mà bà thầy hỏi đang hỏi. Đó là một câu hỏi mà cô đã suy nghĩ suốt ba tuần vừa qua. “Nhưng tôi muốn nhớ mọi thứ. Tôi không muốn quên những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.” Giọng cô nhỏ dần và cô mỉm cười yếu ớt. “Hoặc những chuyện đã xảy đến với tôi.”

Madame Zoya gật đầu, nhìn Leslie lần nữa. “Còn cô?”

“Tôi muốn cuộc sống tôi đang có,” cô nhẹ nhàng nói, “nhưng tôi cũng muốn nhớ tất cả. Có một số thứ tôi muốn nhớ.”

“Một người đàn ông,” Ellie cười nói.

“Ồ, không,” Leslie trả lời ngay. “Không phải đàn ông. Tôi. Tôi muốn nhớ chính mình.”

“Gì kia?” Ellie thấy háo hức.

Nhưng Madame Zoya đã ngắt lời cô. “Còn cô?” bà hướng về phía Madison; hai người phụ nữ còn lại cũng nhìn Madison.

Madison nhìn không khỏe lắm. Cô ấy nhìn như vừa trải qua địa ngục và vẫn chưa bình thường trở lại. Madison loạng choạng như sắp ngã nhưng cô ngẩng đầu lên, nhìn Madame Zoya. “Cuộc sống mới,” cô thì thầm. “Tôi muốn quên hết cuộc đời cũ. Tôi không muốn nhớ bất cứ thứ gì về cuộc đời đó,” cô nói không chút ngần ngại.

“Xong,” Madame Zoya nói. “Nào, các cô gái, các cô đi được rồi. Tôi còn phải giúp những người khác.”

Ellie muốn hét lên, “Chỉ vậy thôi sao?! Bà không muốn biết chuyện gì đã xảy ra với chúng tôi sao?” nhưng cô không nói ra. Cô lúng túng. Bây giờ cô có hai cuộc đời trong đầu – cô có quá nhiều ký ức, những ký ức mâu thuẫn với nhau. Cái nào là thật và cái nào là không thật?

Chậm chạp, bối rối ba người rời khỏi nhà Madame Zoya. Không dễ dàng gì, giống như đã nhiều tuần lễ trôi qua kể từ lúc họ bước qua hành lang này. Họ mở nhầm cửa hai lần, đứng nhìn những căn phòng mà không biết mình đang thấy gì.

Cuối cùng họ cũng đứng bên ngoài ngôi nhà, và ánh nắng mặt trời gần như làm nhòe mắt họ.

Madison khôi phục trước hết, bởi vì đầu óc cô không bị những ký ức mâu thuẫn chiếm giữ.

Trong khi Ellie và Leslie còn đang hấp háy mắt trước ánh sáng và cố gắng sắp xếp lại đầu óc thì Madison bắt đầu lục lọi trong giỏ xách đeo vai.

“Có ai trong các cậu biết chuyện gì đã xảy ra với điện thoại của mình không?” Madison hỏi. “Mình vừa thấy nó một phút trước”

“Điện thoại di động?” Ellie nói, giống như cô chưa từng nghe thấy từ này.

“Mình chắc là nó vỡ rồi,” Madison nói, tiếp tục lục trong túi.

“Vỡ?” Leslie hỏi, nhìn xuống bàn tay cô, có vết sơn bên dưới móng tay.

“Ừ,” Madison không kiên nhẫn nói “bọn mình tới đây để xem bói, rồi chúng ta bay về một cái. Thực ra thì bà thầy bói đó nên ngừng nói.”

Ellie và Leslie đang nhìn Madison như cô bị mất trí, nhưng Madison không nhìn hai người. Cô vẫn đang lục lọi túi xách. “Ôi tạ ơn chúa!”

“Những thứ đồ dơ bẩn này ở đâu ra vậy?” Cô lấy ra một gói thuốc lá, cầm nó giữa ngón cái và ngón trỏ, giữ chúng cách xa thân người như sợ bị nhiễm bệnh.

Hành động này giúp Leslie và Ellie thoát khỏi những suy nghĩ của họ. Cả hai đều đang nhìn Madison một cách chăm chú.

Có phải là họ tưởng tượng ra không nhưng cô ấy không gầy như một ngày trước? Hay là do ngoại hình của cô ấy bây giờ? Madison không có vẻ mệt mỏi như mấy ngày trước. Và có thứ gì đó trong mắt cô...

“Cậu xinh đẹp trở lại rồi,” Ellie nói.

Madison cười. “Cảm ơn,” cô nói. “Hai cậu cũng không xấu đâu.”

“Không. Mình...” Ellie định nói là cô mập nhưng cô nhìn lại mình, đồ đạc của cô rộng thùng thình.

“Nhìn này,” Madison nói, giơ cao túi xách. “Mình không tìm thấy những thứ của mình trong cái túi xách này, mà cái túi này chắc cũng chỉ đáng giá năm đô la.” Cô ngừng lại, nhìn xuống quần áo trên người. “Có ai giải thích cho mình là chuyện gì đang xảy ra không? Tại sao mình lại mặc bộ đồ rẻ tiền này và điện thoại di động của mình đâu rồi? Ellie, mình mượn điện thoại của cậu được không?”

Ellie mở to mắt nhìn Madison, cứ như cô đang xem một hiệu ứng phim đặc biệt diễn ra trước mặt. Không phải phim, đây là đời thực. Nhiều năm trôi qua và Madison, cô ấy lớn tuổi hơn so với mười chín năm trước khi họ gặp nhau, nhưng cô không còn đáng vẻ bị cuộc đời đánh bại. Có ánh sáng trong đôi mắt Madison.

“Mình không có điện thoại di động,” Ellie nói. “Mình chưa bao giờ có.”

“Mình biết,” Madison nói, nhìn Ellie không kiên nhẫn. “Cậu luôn nói với bọn mình là cậu ghét điện thoại. Nhưng cậu cũng nói là sau khi có con, cậu muốn liên lạc với con cậu cả ngày.”

“Con.” Ellie nói, mắt cô mở to. Madison nhìn từ Ellie đến Leslie, rồi lại ngược lại. “Có chuyện gì với hai cậu thế? Bà thầy bói nói điều gì đáng sợ với hai cậu sao? Tại sao các cậu cư xử cứ như thầy ma thế hả?”

“Con?” Ellie lặp lại.

Madison cúi xuống kề mũi sát mặt Ellie. “Đúng thế, con. Cậu có một đứa con hai tuổi. Cậu và người chồng sau của cậu, Jessie có một đứa con.”

“Jessie,” Ellie nói, mắt mở to. Lúc đó, ký ức của cô với Martin rõ ràng hơn, cô gần như không nhớ ra khoảng thời gian với Jessie. Nhưng nhắc đến tên anh làm cô nhớ ra được. “Nate,” cô nói. “Nathaniel.” Cô nhìn Leslie thắc mắc. “Mình có một đứa con trai tên Nathaniel và mình đã kết hôn với Jessie Woodward.”

“Mình rất vui,” Leslie thì thầm, cô ôm Ellie. “Mình rất, rất vui cho cậu.”

“Mình đã bỏ lỡ điều gì à?” Madison nói không kiên nhẫn. “Chúng ta đi kiếm gì đó để ăn nhé? Mình đói quá. Mình muốn tự đãi mình một món khai vị thật nhiều.” Cô nheo mắt nhìn hai người. “Nhưng nếu ai trong hai cậu nói với Thomas, mình sẽ không thừa nhận đâu. Anh ấy mệt mỗi khi cứ nghe mình phàn nàn mình lên cân.”

“Cân nặng?” Ellie nói. “Cậu lên cân?”

“Bọn mình muốn được như cậu đấy, quên cái vụ ăn uống đi.”

Ellie nhìn xuống người cô. Không thể nào, quần áo của cô rộng hơn một phút trước.

Nhưng Madison không nhận ra điều gì bất thường. “Mình không biết tại sao cậu không nhớ. Chúng ta mới nói chuyện tối qua. Cậu nói cậu và mình có sự trao đổi chất trái ngược nhau. Cậu nói nếu cậu buồn bã thì cậu sẽ to bằng cả ngôi nhà. Rồi mình nói mình thì ngược lại, mình mà vui vẻ thì lại muốn ăn. Mình nói nếu mình không vui, mình có thể chỉ nặng tám mươi pounds.”

“Đúng rồi,” Ellie nói.

“Mình nghĩ là chúng ta nên kiếm cái gì đó để ăn,” Leslie nói. “Mình nghĩ là bọn mình đều muốn nghe chuyện của Madison.”

“Nhưng mình đã nói với hai cậu vào cái đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau rồi mà,” Madison nói. “Mình nhớ là đã kể hai cậu về công việc người mẫu ở New York, gặp Thomas ở Columbia, và rồi mình lấy bằng...”

“Không!” Ellie nói lớn. “Cậu phải kể theo thứ tự chứ.”

“Được rồi,” Madison nói, vui mừng khi thấy Ellie còn nhớ rõ. “Cậu từng bảo mình không được nói kết quả trước khi kể chuyện. Cậu nhớ cái này sao lại không nhớ những thứ khác?”

“Ngu ngốc thật,” Ellie nắm cánh tay Madison.

“Được rồi,” Leslie nói, nắm cánh tay Madison kéo đi. “Thật ra thì Ellie thích câu chuyện của cậu để đưa vào sách của cậu ấy, vậy nên cậu ấy muốn nghe từ đầu đến cuối, không muốn bỏ lỡ một chi tiết nào hết.”

“Cậu tâm lý thật đấy,” Ellie nói. “Mình ước gì mình đã nghĩ tới – ý mình là, Leslie đúng một trăm phần trăm. Tụi mình vào chỗ kia đi rồi cậu phải kể cho mọi thứ thật chi tiết. Từ lúc cậu gặp bọn mình ở New York.” Ellie hết nhìn Madison rồi đến nhìn Leslie. “Cậu quay lại ngay thời điểm đó đúng không?”

“Đúng vậy,” Leslie mở cửa nhà hàng.

“Vậy thì sao nào?” Madison hỏi. “Trở lại? Hai cậu cư xử lạ quá.”

“Do hormones sau khi sinh con thôi,” Ellie nói nhanh.

“Khôi hài thật!” Madison nói khi đi theo người hầu bàn vào bàn. “Mình có bốn đứa con và hormones thì chẳng còn nữa.”

Nghe tới đây, Ellie và Leslie cùng đưa mắt nhìn nhau.

Leslie nói trước. “Bốn,” cô thì thầm.

“Và Thomas,” Ellie nói, cả hai cùng ngồi xuống đối diện với Madison.

Mười phút sau ba người cùng gọi món. Ellie nhòm người qua bên kia bàn, “từng từ một, mình muốn nghe từng từ một về cuộc đời cậu từ lúc cậu rời DMV.”

“Nhưng hai cậu cũng đã biết hết rồi mà...”

“Mình sẽ đề tặng quyển sách tiếp theo cho cậu,” Ellie nói.

“Cậu sẽ để tên con mình trong đó đúng không?” Madison cười nói, gương mặt cô dịu lại.

Ellie nhìn Madison, hầu như tất cả mọi người trong nhà hàng đều nhìn Madison. Ở tuổi bốn mươi, Madison xinh đẹp đến mức mê hoặc người

khác. Nhưng Ellie biết chỉ mới hôm qua thôi, người phụ nữ này bước vào nhà hàng và không ai chú ý tới cô cả.

“Được rồi,” Madison nói. “Mình nhớ là đã kể với hai cậu chuyện này, nhưng nếu hai cậu muốn nghe lại, được thôi... Mình bắt đầu từ chỗ nào nhỉ? Sau khi tạm biệt hai cậu ở DMV, mười chín năm trước, mình có một kế hoạch để gây ấn tượng với các công ty người mẫu. Rốt cuộc thì,” Madison nói, “cô gái rạng ngời, cao ráo của Montana chả là gì so với hàng tá các cô gái ở New York, vì vậy mình phải làm một cái gì đó thật nổi bật.”

Madison nhìn Ellie và Leslie sau khi nói tới đây. “Hai cậu có muốn nghe không?”

“Nhiều hơn cả chuyện mình muốn gặp chồng mình,” Ellie nói, cô hít một hơi sâu. “Và con mình. Nói tiếp đi.”

“Được rồi,” Madison nói. “Mình cũng muốn gọi cho con mình, có thể mình sẽ tô vẽ một số chi tiết khi kể về bản thân mình. Mình nói tới đâu rồi nhỉ? Đầu tiên sau khi chia tay hai cậu mình quảng cuốn portfolio mà thợ ảnh ở quê chụp cho mình. Tội nghiệp! Anh ta tốt bụng, nhưng mấy tấm hình đó chẳng có tí cuốn hút nào hết. Rồi...”

Cô nhìn hai người bạn với ánh nhìn bối rối. “Đôi lúc, cậu nhìn lại cuộc đời mình và cậu thấy những thứ cậu làm và tự hỏi tại sao cậu lại làm chúng, thậm chí cậu biết tại sao cậu làm như thế. Ngày đó mình không hiểu làm sao mà mình biết được nhưng mình tìm thấy một số điện thoại của một nhiếp ảnh gia và mình đề nghị anh ta chụp hình cho mình.”

Cô dừng lại một lúc. “Nhưng anh ta không chỉ là một nhiếp ảnh gia, anh ta là Cordova.”

Ellie nín thở vì thông tin này, cô thấy Leslie cũng bị ấn tượng không kém, hai người không liên quan gì đến thế giới thời trang cao cấp nhưng họ biết tên của người đàn ông này. Cordova biến người mẫu thành một tác phẩm nghệ thuật. Và các phòng gallery trưng bày rất nhiều tác phẩm của ông ta.

“Có thể là mình đã đọc được tên của ông ta ở đâu đó, mình không biết. Anh ta rất trẻ, vừa mới tốt nghiệp đại học Midwestern chuyên ngành nhiếp ảnh, và có kế hoạch dùng cả đời để chụp hình hoa quả. Cậu tưởng tượng được không? Một tài năng như vậy và vào cái ngày mình gặp anh ta, anh ta đang chụp hình mấy quả cam cho một tờ tạp thương mại mà chỉ mấy người đi mua hàng ở cửa hàng tạp hóa mới đọc. Nhưng mình đi tới studio của anh ta và thuyết phục anh ta chụp ảnh cho mình cùng với một con rắn.”

Elle chớp mắt liên hồi, “Tội nghiệp Nastassa Kinski.”

“Sao cậu lại tội nghiệp cho nữ diễn viên đó,” Madison hỏi trong lúc đồ ăn được mang tới. Hải sản cùng với khoai tây chiên, Ellie và Leslie thì ăn món salad tôm hùm.

“Không có gì,” Ellie nói. “Cậu kể tiếp đi.”

Madison cầm nĩa lên và mỉm cười. “Mình nhớ ngày hôm đó cứ như nó mới xảy ra hôm qua. Mình nhớ người đàn ông đã mang con rắn tới.” Cô nhìn Ellie và Leslie. “Đó là một con rắn lớn. Rất rất lớn.”

Hai mươi tám

Madison đang đứng bên ngoài MDV, New York. Cô bị phân tâm bởi suy nghĩ không biết mình đang ở đâu trong vài giây. Nhưng rồi cô xoay đầu và nhìn thấy cửa kính tiệm bánh, cô thở dốc. Đã lâu lắm rồi cô mới nhìn thấy khuôn mặt đó. Cô nhìn vào chính mình, nhìn khuôn mặt mà những người khác cũng thấy. Cô hai mươi một tuổi và cô sống cùng với hình ảnh trong gương kia. Cô đã không quan tâm nhiều đến nó. Thực sự thì cô hối tiếc về ngoài của mình, bởi vì nó ngăn đường cô đạt được những thứ khác vượt lên vẻ xinh đẹp này để gây thích thú với người khác.

Nhưng lúc này, gần bốn mươi tuổi, Madison đã có đủ thời gian để biết được món quà mà cô được nhận. Và cô biết giá trị của món quà đó.

Một phần trong cô vẫn là cô gái ngây thơ từ Montana, thấy nhớ nhà, và cô đơn. Một phần khác trong cô muốn đi về nhà và muốn có một lời ngụy biện cho hành động đó.

Nhưng bây giờ, nhiều năm sau, Madison cũng biết thứ gì đang đợi cô ở nhà.

Lần này, cô muốn thay đổi cuộc đời mình.

Có một thùng rác lớn màu trắng ở trên lề đường, cô đặt giỏ xách của mình lên đó, nhìn vào bên trong túi. Có vài thanh kẹo, hai túi nhỏ đựng đồ trang điểm, tạp chí y học, và một chiếc hộp nhỏ bên trong là vòng cổ của mẹ cô tặng khi cô năm tuổi, một cuốn portfolio cô mang theo từ Montana.

Madison mở cuốn portfolio, nhìn những tấm ảnh và không tin vào mắt mình. Mười chín năm trước thế giới rộng lớn này biết ít về nghề người mẫu hơn bây giờ. Tốt hay xấu nhỉ? Cô tự hỏi, quyết định là mình không có thời gian cho những vấn đề triết học này. Tuy nhiên lần này cô có kiến thức, cô biết những tấm ảnh này không thể nào đưa cô vào lãnh địa của những con người có thể giúp cô có được những buổi biểu diễn.

Nhớ lại lần đầu tiên cô đến đây, cô nhớ lần tồi tệ ở trong văn phòng công ty người mẫu. Nhân viên lễ tân là một bà cầu nhàu, xấu xí từ trong ra ngoài, và lấy làm vui sướng khi để những cô gái xinh đẹp chờ đợi. Sau khi bà ta nhìn Madison đang mặc một chiếc váy mùa hè xếp nếp, bà ta dùng một cái cây đẩy tập ảnh của Madison qua một bên rồi phát ra tiếng khịt mũi ở thể nghe được từ cách đó ba tầng lầu. Tất cả các cô gái đầy hy vọng trong văn phòng đều mỉm cười, họ biết Madison có thể đã mất cơ hội trong thế giới người mẫu.

Madison còn nhớ cô đã tức giận đến mức nào khi đứng trong văn phòng đó. *Làm sao bà ta dám tự nâng mình thành giám khảo?* Madison đã từng nghĩ vậy. Con tức giận khiến Madison khinh thường bà ta và nói luôn cho bà ta biết.

Một sai lầm lớn. Sau này Madison mới biết nhân viên lễ tân chính là những người xem xét đầu tiên và giám đốc công ty người mẫu tin tưởng vào sự đánh giá của họ.

“Cô chụp không đẹp lắm, đúng không?” bà ta nói, rồi đưa cuốn portfolio lại cho cô với vẻ khinh khỉnh trên mặt.

Madison xấu hổ khi nhớ lại điệu bộ kiêu căng, xấu hổ khi nhớ cô đã bị ném ra khỏi văn phòng trong sự tức giận tột cùng như thế nào.

Chuyện tương tự cũng xảy ra ở hai công ty khác. Cô luôn được khen ngợi xinh đẹp nhưng để có nét đặc trưng thì... quá sức với cô. Vì vậy khi Roger gọi cho cô, cô vui mừng vì đã có lý do để thoát khỏi thành phố này và trở về nhà.

Nhưng lần này cô sẽ làm ngược lại, cô biết cái gì đang đợi cô ở nhà.

Madison nhìn lại vào giỏ xách, cô lấy hộp đựng vòng cổ của mẹ ra rồi ném kẹo, đồ trang điểm và cuốn portfolio vào thùng rác. Cô lấy ra một cuốn sổ ngân hàng nhỏ. Có gần mười bảy nghìn đô la trong tài khoản, hơn một nửa chỗ tiền đó là của bố cô.

Madison nhìn cuốn sổ nhỏ và mỉm cười. Mười chín năm trước, bố cô đã cho tiền cho đứa con gái ngoài giá thú. Ông không thừa nhận cô là con gái

ông, nhưng ông gửi cô những đồng tiền dơ bẩn của mình.

Nhưng bây giờ Madison đã lớn hơn và khôn ngoan hơn, cô hiểu nhiều hơn về thế giới. Cô hiểu đam mê và làm cách nào để làm được trong một khoảnh khắc nếu không bạn có thể hối tiếc cả đời. Madison biết có những ông bố không bao giờ cho tiền con gái dù họ có rất nhiều tiền đi chăng nữa.

Bây giờ đây, cô nhìn lại số tiền bố cô đưa và thấy nó như một món quà. Cô nghĩ đến những điều quê nhà đã cho cô. Những năm trước cô nói rằng họ “ép” cô đi đến nơi mà cô không muốn và đã “buộc” cô trở thành một thứ mà cô không muốn.

Tất cả những điều đó trở thành cơn thịnh nộ trong cô, cô muốn đền đáp họ bằng cách không làm cái mà họ muốn cô làm. Cô tiêu hết số tiền của cha cô và của thành phố vào Roger. Trong khi cô ở New York, cô chắc chắn mình không thể thành người mẫu được. Sau đó, cô trở về Montana và nói với bạn bè mình là New York lạnh lẽo, khó sống và cô không muốn sống ở đó. Bạn bè cô muốn nghe điều đó, những người đã quyên góp tiền cho cô thử dài và bỏ đi. Không ai thắc mắc gì cho đến khi cô ly hôn, Madison hiếm khi về thăm nhà. Nhưng lúc vụ ly hôn xảy ra, tất cả những chuyện xảy ra với Madison đều hiện rõ trên khuôn mặt và trên cơ thể cô, không ai nhắc lại chuyện làm người mẫu nữa.

Cô có cơ hội thay đổi mọi thứ. Cô bây giờ là một người phụ nữ khác. Cô đã học được giá trị của cơ hội.

Có một buồng điện thoại gần đó, một cuốn danh bạ treo bên trong. Cô lướt nhanh qua quyển danh bạ, tìm danh sách các nhiếp ảnh gia – và đây rồi, “Michael Cordova.”

Mấy năm trước có người đã hỏi Madison đã từng được chụp hình bởi Cordova chưa. Madison mỉm cười nói khi cô ở New York, không ai biết đến cái tên Cordova. Người hỏi cô là một cô gái trẻ, con gái của một người bạn thời trung học. Cô gái đó nhìn Madison như thể cô rất già nua.

Sau đó, trong khi đang ngồi ăn một hộp sữa chua trong bữa trưa, cô nghĩ lại chuyện này. Liệu có lỗi bịch không nếu như cô gặp Cordova và hai người

bắt đầu sự nghiệp cùng nhau?

Cô cho tiền vào máy điện thoại, gọi cho anh ta, nhưng cô đổi ý và bỏ ống nghe xuống. Cô sẽ đi gặp anh ta. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để thuyết phục anh ta chụp ảnh cho cô.

“Tôi không chụp hình cho người mẫu,” anh ta nói khi nhìn xuống ống kính ngắm máy ảnh, trước mặt là một đồng cam. Anh ta nhỏ con, chỉ đứng đến vai Madison. Mũi hếch, môi mỏng, đôi mắt sắc bén của loài chim ưng.

“Tôi đã nghĩ về anh suốt trên đường từ Montana đến đây,” cô nói với vẻ ngây thơ nhưng quyến rũ. Studio của anh ta nằm trong một nhà kho cũ, bụi bặm và chắc không có lò sưởi.

Anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới. “Cô nói ngắn gọn đi, cô muốn gì?”

Lúc hai mươi một tuổi, mình sẽ không thể làm chuyện này, Madison thầm nghĩ, nhưng cô gặp khó khăn khi cố giả vờ mình là một cô gái trẻ. “Tôi muốn anh chụp hình cho tôi.”

“Tôi không chụp hình thời trang,” anh nói, không thèm nhìn cô. “Tìm trong danh bạ ấy, cô có thể tìm thấy cả trăm nhiếp ảnh gia muốn chụp hình cho cô.”

Madison muốn nói cô chỉ có ba tuần để thay đổi tương lai cô, vì vậy cô không có thời gian đi năn nỉ. “Nếu anh có thể ấn nút máy ảnh, anh có thể chụp hình thời trang,” cô nói, có một chút khó chịu trong giọng nói của cô.

“Cô có...”

“Sự quyết tâm,” cô nói nhanh. “Và rõ ràng là tin tưởng vào anh hơn chính anh. Anh có mất gì nếu thất bại đâu nào? Anh sẽ quay lại chụp ảnh hoa quả của anh đúng chưa? Nhưng nếu anh biến tôi thành một ngôi sao, điều gì sẽ xảy đến với anh? Anh mua cái máy ảnh đã qua sử dụng đó à?”

Cô nín thở. Anh ta quăng cô ra đường thì sao nhỉ? Anh ta xoay ống kính máy ảnh, chụp, rồi lại xoay ống kính. Anh là không nhìn cô. “Cô sẽ trả tiền phim và tiền rửa ảnh.”

“Thỏa thuận xong,” cô trả lời ngay liền.

Cô tới đây bằng taxi để không phải đến trong tình trạng nhể nhại mồ hôi, trong lúc ở trên xe taxi, cô đã vẽ phác ra ý tưởng. Cô cảm thấy không hay khi sao chép ý tưởng mà ai đó đã làm. Cô vẽ ra hình ảnh một người phụ nữ đang nằm nghiêng người, với một con rắn khổng lồ cuộn trên người cô ta.

“Có người từng nói với tôi là anh thích ngắm những cô gái không mặc gì hết chỉ với một con rắn trên người.”

Anh ta không trả lời cô, tiếp tục làm chụp ảnh những quả cam. Anh ta có một trợ lý, một người đàn ông rụt rè, đứng một bên lắp phim cho máy ảnh.

“Một con rắn lớn,” Madison nói.

Anh ta nhìn cô. “Tôi không chụp hình khiêu dâm.”

Madison hít thật sâu. “Nghe tôi nói, được chứ? Tôi là một cô gái cao ráo, xinh đẹp từ Montana, nhưng những cô gái xinh đẹp, cao ráo từ Montana có ở khắp các ngõ ngách trong thế giới người mẫu này. Tôi cần mình khác biệt. Không phải ảnh khiêu dâm, mà là nghệ thuật. Nghệ thuật ấn tượng. Anh làm được không? Nếu anh không thể, nói cho tôi biết để không lãng phí thời gian.”

“Một cái đầu già dặn trong một thân hình trẻ trung, nhưng tôi chỉ làm những cái mới mẻ, không ai trả tiền để ngắm nhìn những thứ cũ kỹ.”

Khi cô nhìn thấy nụ cười của anh ta, cô biết mình đã nhận được sự đồng ý. Cô muốn nhảy lên ăn mừng chiến thắng, nhưng cô phải đứng yên và chờ đợi. Giờ là đến lượt anh ta hành động.

Cô đưa anh ta bản phác thảo cô đã làm. Anh ta im lặng một lúc rồi rút ví ra, lấy ra một chiếc thẻ tín dụng và đưa cho người trợ lý. “Đi kiếm cho tôi một con rắn.”

Người đàn ông cầm tấm thẻ kính sợ. “Tôi kiếm ở đâu ra đây..?” Anh ta lăm băm, không thể nói hết câu.

“Đây là New York, đi kiếm cho tôi một con rắn, một con rắn lớn. Nó phải có ở đây lúc chín giờ sáng mai.”

Cordova chuyển sự chú ý sang Madison và nhìn cô như một món hàng. “Cô có phần hông to và một con mắt lớn hơn con còn lại.”

Madison mỉm cười. Trước kia cô đã nghe câu này nhưng lúc đó nó khiến cô tức giận. “Anh sẽ chinh ánh sáng để những khuyết điểm của tôi không lộ ra đúng không?” cô nói.

Anh ta không trả lời, nhưng cô thấy mắt anh ta lấp lánh. Mình nghĩ anh ta thích mình, cô nghĩ.

“Ai sẽ trang điểm cho cô?” anh ta hỏi.

“Anh có bạn bè nào không?” cô hỏi, có hy vọng trong giọng cô.

“Được rồi. Có mặt ở đây lúc sáu giờ sáng mai. Cô sẽ có nhiều việc để làm.”

“Nói bạn anh mang theo một cái xẻng và một túi xi măng, sẽ mất nhiều công sức để biến tôi xinh đẹp như những quả cam của anh đấy.”

Anh ta cố giữ cho khóe môi của mình không nhếch lên. “Đi đi. Đi về. Ngủ một chút. Có thể mắt cô sẽ to ra. Sửa sang váy áo một chút. Cái váy này khiến tôi phát bệnh.”

Madison đi ra cửa, anh ta quay lại với chiếc máy ảnh của mình. “Cảm ơn,” cô nói, nhưng anh ta không ngược nhìn cô.

Ngay khi ra tới ngoài đường, cô nhìn vào giỏ xách của mình và thấy một chiếc chìa khóa, ơn trời, có địa chỉ của khách sạn rẻ tiền mà cô đang ở. Nếu cô không viết ra, cô sẽ không bao giờ nhớ ra cái địa chỉ đó sau ngần ấy năm.

Cô về tới khách sạn, cô lấy tất cả quần áo cô mang theo. Bà Welch, người duy nhất có một tiệm quần áo ở Erskine đã ủng hộ toàn bộ tủ quần áo để cô mang tới New York. “Rất khó để kiếm được đồ vừa với cỡ người của cháu, nhưng ta thì làm được,” bà nói với Madison ngay ngày trước khi cô lên máy bay.

Nhìn vào tủ quần áo, cô thấy kinh khủng. Xếp nếp, cúc vàng, kẻ sọc, hoa văn lòe loẹt bày một đống trước mặt cô. Nếu cô mà mặc một trong những

bộ đồ này tới công ty người mẫu, không nghi ngờ gì bà lễ tân sẽ cười vào mũi cô. Madison sức nhớ ra một chỗ có những quần áo vừa với cô.

Cô bỏ đồng quần áo trên giường và đi xuống trung tâm vào Saks.

Ba giờ sau cô trở về, kiệt sức, nằm phịch trên đồng quần áo trên giường, trên sàn là những chiếc túi nặng trĩch cô vừa khuân về.

Đắt không thể tin được. Cô mua một chiếc quần vải len giá một ngàn đô la nếu còn mới, nhưng cô mua hàng giảm giá nên “chỉ” sáu trăm đô. Một chiếc váy cotton trắng, xuất xứ Italy, cũng giảm giá, hai trăm năm mươi đô la. Cô mua một chiếc thắt lưng Hermes, một chiếc túi xách và một đôi giày hợp màu.

Trên đường từ cửa hàng trở về, cô ghé qua một cửa hàng để nhuộm lông mày. Khi xuất hiện ở công ty người mẫu, cô dự định sẽ không trang điểm. Cô sẽ khoe làn da của mình, chứ không giấu dưới lớp trang điểm. Cô sẽ có lông mi dày, và mái tóc thẳng mượt được cắt hoàn hảo.

Buổi sáng tiếp theo, Madison đến studio của Cordova lúc năm giờ rưỡi sáng. Cô không ăn gì kể từ trưa ngày hôm trước, cô hy vọng sẽ không ăn gì trong ngày hôm nay. Cô phải giảm được mười lăm pound.

Madison ngạc nhiên – và - vui sướng – anh thợ ảnh hình như đã quyết định chụp hình một cách nghiêm túc, bởi vì cô thấy có hai người đàn ông trẻ đang đợi cô. Họ trẻ và không có kinh nghiệm nhưng háo hức. Cô suýt ngất khi nghe tên của họ. Một trong hai người này sẽ đi tới Hollywood và trong một đêm trao giải Oscar trong tương lai, tên của anh ta sẽ được đề cập đến trong câu trả lời cho câu hỏi, “Ai đã trang điểm cho cô vậy?” Anh ta đang nhìn cô, tay cầm một cái nhíp, cau mày. “Cô gái, với cặp lông mày này, tôi cần một cái máy cắt cỏ.”

Người đàn ông còn lại là thợ làm tóc, Madison biết một ngày kia anh ta sẽ không chỉ có salon riêng mà còn có sản phẩm chăm sóc tóc sóc cao cấp. “Tôi nên làm gì với cái này đây?” Anh ta cầm một nắm tóc của trong tay.

Madison mỉm cười với hai người, “Tôi hy vọng hai anh có mang theo một cái thang.”

Cô khiến hai người bật cười, và họ kết bạn với nhau. Cô có thể đi thẳng tới tiệm cắt tóc để cắt kiểu tóc Jennifer Aniston trong Friends, kiểu tóc này thịnh hành trong cả nước, nhưng năm 1981 thì nó hoàn toàn mới mẻ. “Xin lỗi Jennifer,” Madison lẩm bẩm khi cô nhìn vào chiếc gương trước mặt.

Đúng chín giờ sáng cánh cửa phòng studio mở ra, hai người đàn ông mặc áo thun không tay, nhể nhại mồ hôi mang theo một con rắn bước vào.

Mình đang làm cái gì vậy trời? Cordova quay sang thì thầm với cô, “Sợ rồi hả?”

Madison đánh ực một cái.

Hai người đàn ông nhìn Madison khi họ đặt con rắn xuống sàn. Cô đã trang điểm, làm tóc xong, cô chỉ mặc một bộ kimono mỏng.

“Tôi muốn có năm chục tấm hình,” một trong hai người liếc nhìn Madison. Madison nhăn mặt quay đi. Cởi đồ trước nhiếp ảnh gia và những người còn lại thì – họ chắc chắn không để ý đến cô – nhưng còn những gã đàn ông này... “Tôi hy vọng anh sẽ cho chúng lên internet,” cô làu bàu.

“Cái gì kia?” người thợ làm tóc hỏi.

“Không có gì đâu,” Madison nói, cô hít một hơi thật sâu và cởi dây áo nhưng vẫn giữ vạt áo khép lại.

Cô mỉm cười. Quái quỷ gì thế này? cô thầm nghĩ. Khi bạn hai mươi tuổi, bạn muốn giấu mình nhưng khi bốn mươi thì bạn thấy vui mừng khi có người yêu cầu. Cô khoả thân, quay sang nhìn con rắn. “Làm thôi,” cô nói.

Khi Madison bước vào công ty người mẫu hàng đầu ở New York, ý nghĩ đầu tiên là cô đã già. Văn phòng toàn các cô gái trẻ trung đủ tuổi làm con gái cô.

Nhưng có một chiếc gương chỗ cửa ra vào, cô liếc mắt qua và thấy cơ thể mình vẫn trẻ trung như các cô gái kia. Cô vui mừng nhận ra tuổi tác là điểm chung duy nhất giữa họ.

Các cô gái ăn mặc giống như khi lần đầu tiên cô bước qua cánh cửa này. Họ gắn nhãn “đẹp nhất vào ngày chủ nhật” với những bộ đồ kiem vải và

quá nhiều đồ trang sức. Lối trang điểm theo kiểu được dạy ở “các trường học chuyên dáng” trên khắp nước Mỹ, quá nhiều, và quá đậm.

Đứng giữa những cô gái khác, Madison mặc một chiếc áo blu màu trắng và quần dài màu đen, với làn da không trang điểm, cô như một viên ngọc hoàn hảo đứng giữa hàng tá những viên sỏi.

Ngồi sau bàn lễ tân là một bà lùn mập, xấu xí, khó chịu mà cô nhớ rất rõ. “Yeah?” bà ta ngẩng đầu lên nhìn cô. Lần đầu tiên, Madison cảm ghét bộ mặt xùng xĩa và thù địch của bà ta. Nhưng lần này, cô mỉm cười ngọt ngào. “Tôi muốn đưa portfolio của tôi cho bà và muốn gặp mặt bà Vanderpool,” Madison nói.

Bà ta cố che đậy nhưng rõ ràng là bị ấn tượng bởi ngoại hình của Madison. Bà ta nhận ra chất lượng – giá trị của quần áo trên người cô. “Cô có hẹn trước không?”

“Có,” Madison nói. Cô đã bị dính bẫy này lần trước. “Lúc mười một giờ, tôi thấy là đã tới giờ rồi.”

“Tôi đã đợi ở đây ba tiếng,” một cô gái sau Madison lên tiếng.

“Chúng tôi chỉ mới mở cửa một giờ trước,” bà lễ tân nói; rồi nhìn vào sổ hẹn. “Tôi không thấy tên cô có trong này.”

Madison chỉ vào suất mười một giờ sáng. “Tôi đây.”

“Madison, tên kiểu gì đây?”

Madison ngăn mình nói lại bà ta. “Tên mẹ tôi đặt cho tôi thôi,” cô nói, vẫn mỉm cười. “Có thể bà sẽ xem qua portfolio trong khi tôi ngồi đợi,” cô nói, rồi đặt tập ảnh đen, lớn lên trên bàn. Portfolio lần này của cô làm bằng da, không phải nhựa.

Madison khao khát hơn bất cứ thứ gì trên đời được nhìn thấy khuôn mặt bà ta khi bà ta mở cuốn sách ảnh và thấy những tấm ảnh Cordova đã chụp. Cuối cùng, cô đã mất ba ngày làm việc với anh ta. Sự sáng tạo của anh ta khi đã được khởi động thì không gì có thể ngăn lại. Khi người ta mang đến cho anh ta một giỏ đào để chụp hình, anh ta yêu cầu người làm tóc ra ngoài mua một bộ tóc giả màu đen rẻ tiền và nói người trợ lý tìm vài bộ quần áo

“kiểu gypsy”. Sau con rắn thì người trợ lý không còn kháng cự bất cứ công việc nào.

Cordova đã chụp Madison mặc đồ gypsy ngồi giữa hàng ngàn quả táo. Nhìn giống như hàng ngàn bởi vì Cordova đã cẩn thận sắp xếp chúng thành những ngọn đồi.

Madison đề nghị anh ta bỏ Miachel đi và chỉ giữ lại Cordova. Anh ta thích ý tưởng này ngay lập tức, nhưng vẫn liếc cô bằng đuôi mắt, như thể anh ta sợ rằng cô có thể biến thành sinh vật ngoài hành tinh bất cứ lúc nào.

Nhưng còn bây giờ, trong văn phòng công ty người mẫu, Madison phải nhún nhường trước người nhân viên lễ tân trong khi bước xuống chiếc ghế trống duy nhất ở cuối phòng. Nhưng khi cô quay lại, cô nhìn thấy sự hài lòng trên khuôn mặt nhỏ xíu xấu xí của bà ta đang nhìn vào những tấm ảnh, miệng há to kinh ngạc.

Bà ta nhìn lên và thấy Madison đang quan sát bà, bà ta khép miệng lại và đóng quyển sách. Ra vẻ như đó là công việc bà ta làm hằng ngày, bà ta đứng lên, kéo hai vạt áo sát lại rồi cầm đồng portfolio trên bàn. Và hành động như thể portfolio của cô là cái duy nhất được chọn sau một hồi cần nhắc, bà ta để nó lên trên cùng và bước tới cánh cửa văn phòng bà Vanderpool - người quyết định số phận của hàng trăm cô gái trẻ.

Người nhân viên lễ tân gõ cửa nhanh rồi mở cửa, “cái này tốt hơn” cô nghe thấy từ văn phòng vọng ra. Hiển nhiên là bà Vanderpool không thích bị làm phiền.

Khi cánh cửa đóng lại, Madison nhận thấy tim cô đang đập loạn xạ. Cô đã quá hiếu thắng chăng? Lẽ ra cô nên đến chụp ảnh ở chỗ một nhiếp ảnh gia New York? Một cái gì đó bình thường, đơn giản. Không có rắn rết.

Chỉ một phút sau cánh cửa văn phòng mở ra, nhưng Madison thấy như cả giờ đồng hồ. Khi cánh cửa mở rộng ra, không chỉ có bà lễ tân xưng xĩa mà còn có bà Vanderpool đứng đó. Trong thế giới người mẫu này, người tiếp theo chính là cô.

Madison nín thở khi người phụ nữ tóc sẫm màu trong chiếc váy bình thường nhìn quét qua căn phòng. Khi bà ta nhìn thấy Madison, bà ta dừng lại. “Cô là Madison Appleby?”

Madison mỉm cười lịch sự và gật đầu. Sự thật thì có một cục nghẹn khá lớn trong cổ họng cô. “Mời cô vào văn phòng tôi?”

“Cảm ơn,” Madison đứng dậy.

Cô đi theo bà Vanderpool vào văn phòng, và cánh cửa đóng lại sau lưng cô.

Hai mươi chín

“Cái này, không nghi ngờ gì chính là câu chuyện tuyệt vời nhất mình từng nghe,” Leslie nói.

“Thậm chí ngay cả khi cậu nghe nó lần thứ hai,” Madison cười nói.

“Mình có thể nghe câu chuyện này cả ngàn lần và nó hấp dẫn hơn ở mỗi lần kể.” Ellie nói. “Chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Các cậu biết phần còn lại mà,” Madison trả lời, đưa mắt tìm người phục vụ. “Cậu nghĩ họ có thực đơn tráng miệng không?”

“Đây là Maine, cậu gọi món bánh việt quất đi,” Ellie nói không kiên nhẫn. “Mình muốn biết chuyện gì xảy ra sau đó.”

Leslie đặt tay cô lên cánh tay Ellie. “Bọn mình có thể đoán ra phần còn lại, đúng chưa? Bọn mình không thấy cậu xuất hiện trên các tờ tạp chí?”

“Có sao?” Ellie háo hức.

“Đây,” Madison nói, “nhưng chúng ta có những thứ khác ngoài việc đứng trước ống kính. Hai cậu biết chuyện rồi mà. Món tráng miệng tới rồi.”

“Madison,” Ellie nói chậm rãi. “Mình sẽ mua bất kỳ món gì trên chiếc xe đó cho cậu nếu cậu kể mình nghe phần còn lại.”

Madison bật cười chỉ vào miếng bánh chocolate phủ kem. “Mình ghét mình quá đi,” cô nói khi người phục vụ đặt miếng bánh trước mặt cô.

Ellie và Leslie vỗ tay cho chiếc xe đi.

“Rồi sao nữa?” Ellie khích lệ cô.

“Mình trình diễn trong các show thời trang, mình nhận tất cả công việc mình có thể. Mình không có ý khoe khoang, nhưng kết quả là mình được lên trang bìa ba tờ tạp chí và được mời ký một hợp đồng mỹ phẩm danh tiếng chỉ trong tám tuần.” Madison dừng lại ăn một miếng bánh. “Nhưng khi mình cầm tấm séc tiền thù lao, mình nghĩ, mình có thể cho hai đứa con của mình đi học với số tiền này. Mình có một ý tưởng, hai cậu biết rồi mà.”

“Không, bọn mình không biết,” hai người cùng lên tiếng.

Madison nhìn họ khó tin, họ quên cả những chuyện quan trọng. “Mình sử dụng số tiền đó để đi học,” cô nói.

“Cậu học cái gì?” Ellie hỏi.

Madison nheo mắt nhìn hai người. “Cậu biết mình là bác sĩ mà.”

“Học y sao?” Leslie hỏi, mắt cô mở to.

“Đúng vậy, mình là bác sĩ trị liệu,” Madison nói, lắc đầu. “Mình vui là mình đã chọn chuyên ngành này bởi vì mình có một giáo viên tuyệt vời ở Columbia, bác sĩ Dorothy Oliver. Cứ như là mình và bà ấy biết nhau từ lâu lắm rồi vậy.”

Ellie nhìn Leslie, rồi Leslie lại nhìn Ellie. Ban đầu họ mỉm cười rồi cười toe toét. Rồi cả hai cùng cười lớn. Họ ngả đầu ra sau và cười dữ hơn. Họ đẩy ghế ra, đứng lên, cầm tay và bắt đầu nhảy, cười một cách vui vẻ.

Nhưng vị khách khác ngược nhìn họ, ban đầu thì khó chịu nhưng khi thấy sự hạnh phúc không che giấu của hai người thì họ mỉm cười.

Nhà hàng mở một bản nhạc êm đềm, nhưng Ellie và Leslie đều cảm thấy phấn khích, họ xoay vòng khoảng năm mươi vòng như vậy. “Bác sĩ!” Ellie nói. “Cậu ấy là bác sĩ.”

“Cậu ấy học y,” Leslie trả lời, bật cười khi xoay vòng với Ellie.

Khi cả hai khiêu vũ thì Leslie vượt trội hơn Ellie, vì vậy Ellie lùi lại, và Leslie nhảy múa trên những đầu ngón chân. Giống như mười tám năm rồi kể từ lần cuối cô khiêu vũ, nhưng mặt khác, suốt hai tuần vừa qua, cô dành hai giờ mỗi ngày để khiêu vũ. Cô khoanh tay thành vòng cung trên đầu một cách duyên dáng và xoay vòng tròn, cô xoay vòng giữa các bàn.

Những người xem thấy được tài năng và kinh nghiệm của cô. Họ bỏ bữa xuống, tập trung chú ý vào Leslie, Ellie bắt đầu vỗ tay theo điệu nhạc và tất cả cùng làm theo. Leslie xoay vòng khắp nhà hàng, không hề mất thăng bằng hay mất đà.

Khi cô quay trở lại bàn, cô dừng lại. Cả nhà hàng đồng loạt vỗ tay. Khuôn mặt cô ửng đỏ, lúng túng nhưng hạnh phúc. Leslie nhún gối cúi chào như một vũ công ba lê sau khi hoàn thành một màn trình diễn xuất sắc.

Sau đó, ba người ngồi trở lại bàn, Ellie và Leslie cùng nhìn Madison mắt lấp lánh.

“VẬY là cậu đã nhảy lại,” Madison nói với Leslie.

“Không,” cô nói, nhưng lần này không có âm thanh ‘thất bại’ trong giọng cô. “Sự thật là mình chưa bao giờ nhảy lại cả.”

“Nhưng mình thấy...”

Leslie uống một ngụm nước. Hôm qua cô hai mươi tuổi, nhưng hôm nay cô bốn mươi tuổi và cơ thể cô không còn thon gọn. “Mình nhảy tốt hơn những người bình thường, nhưng mình không phải là vũ công giỏi nhất. Mà cái mình luôn muốn là: giỏi nhất.”

“Nhưng...” Madison định nói nhưng Ellie đã cắt ngang.

“Cậu gặp Thomas như thế nào?” Ellie hỏi.

Madison nhìn xuống chiếc đĩa tráng miệng trống trơn trước mặt. “Hai cậu có nhớ khi mình gặp hai cậu, mình nói mình đã bỏ rơi một chàng trai ở quê nhà?”

“Bọn mình nhớ,” Leslie nói nhỏ. “Chuyện gì xảy ra với anh ta?”

“Đừng nói kết thúc trước khi kể chuyện, nhớ chứ?” Madison nói. “Chàng trai bị mình bỏ là Roger, anh ta viết cho mình mấy lá thư khi mình còn ở New York, và theo như anh ta thì anh ta là thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình.”

Madison dừng lại, chờ đợi Ellie hoặc Leslie trả lời nhưng cả hai người đều có cùng một biểu hiện, cong môi trên khó chịu khi nghe đến cái tên Roger.

“Roger viết cho thư cho mình nói là anh trai của một người bạn đại học của anh ta đang học tại Columbia. Mình không biết trường nào với trường

nào cả, nhưng ngôi trường đó ở New York nên mình đã nộp hồ sơ.”

Cô nhìn xuống cốc nước và mỉm cười. “Lúc đó, mình không biết danh tiếng trường Columbia và rất khó để vào được đó. Nhưng suốt thời trung học, mình đã làm hết tất cả các bài tập của Roger. Vì vậy, về bản chất, mình đã học qua hai chương trình. Mình học tiếng Anh và lịch sử, và vì Roger muốn gây ấn tượng với người khác nên anh ta học vật lý và hóa học.” Cô mỉm cười và nhìn Ellie và Leslie. “Roger đạt toàn điểm A ở trường, vì vậy họ cho mình làm bài kiểm tra, mình vượt qua tất cả với điểm số cao. Mình được học bổng, nhưng mình muốn tự trả học phí.”

“Cậu đi học ở Columbia vì Roger,” Ellie nói, trao đổi ánh nhìn với Leslie.

“Ừ,” Madison trả lời. “Nhưng mình đã đến đó, mình quá nhút nhát để tự giới thiệu với anh trai của bạn Roger.” Madison nhìn xuống một lúc. “Mình không chắc có ai trong hai cậu nhận ra điều này trong lần bọn mình gặp nhau nhiều năm trước, nhưng mình đã từng tin rằng mình không phải... Ừ, mình không phải kiểu người mà cậu sẽ nghĩ theo học ngành y.”

“Mình chưa bao giờ nghĩ như vậy, cậu cũng thế đúng không, Leslie?” Ellie nói, mắt mở to cổ ra vẻ thành thật.

“Mình chắc chắn không bao giờ nghĩ rằng cậu không thông minh,” Leslie cười nói.

“Hai cậu thật tốt,” Madison nói, “nhưng dù sao thì những lá thư của Roger kể về những chuyện xảy ra với anh ta và nó đã khiến mình lựa chọn chuyên ngành, nhờ vậy mà mình gặp được người thầy tuyệt vời, bác sĩ Dorothy Olver. Và với thật trùng hợp, hóa ra cháu của bà ấy lại là anh trai của người bạn mà Roger đã nhắc đến.”

Madison ngừng một chút, cô mong đợi sự tán thưởng từ Ellie và Leslie nhưng hai người ngồi im lặng, đợi cô nói tiếp.

“Cuối cùng thì mình gặp Thomas ở năm thứ hai trường y,” Madison nói tiếp, “và bọn mình thích nhau ngay lập tức. Anh ấy giúp mình ở trường và bọn mình kết hôn ngay ngày hôm sau ngày mình tốt nghiệp.”

Ellie và Leslie ngả người ra ghế, mỉm cười hài lòng.

“Và cậu có con,” Leslie nói, không phải câu hỏi mà là phát biểu. Có sự hạnh phúc trong giọng nói của cô.

“Ừ, bốn đứa,” Madison nói, vẫn mỉm cười. “Cả Thomas và mình đều muốn có một chục đứa nếu như bọn mình có thể. Bọn mình yêu bọn trẻ. Chúng làm cho cuộc sống đáng sống. Nếu không có chúng...” cô nhìn lên, “dù sao thì mình không thể tưởng tượng ra được cuộc sống không có Thomas và lũ trẻ. Đôi lúc bọn mình nghĩ bọn mình là tất cả với nhau, nhưng nếu bọn mình không có một người khác trước đó thì sẽ không có người kế tiếp đúng chưa nào?”

“Đúng hơn cả cậu tưởng tượng,” Leslie nói.

“Giờ cả gia đình cậu sống ở New York?” Ellie hỏi.

“Không,” Madison nói. “Đừng nói là mình chưa kể nhé, hai cậu không nhớ gì hết. Cả gia đình mình sống ở Montana, Erskine. Bọn mình có một bệnh viện ở đó.”

Ellie từng nghiên cứu tất cả các phòng khám ở những thành phố nhỏ và cô biết chúng kiếm được rất ít tiền. Cô nói ngay không suy nghĩ, “Thomas giàu có kia mà.”

“Ồ, không,” Madison nói. “Tiền xây dựng bệnh viện là tiền của mình. Tiền của Thomas đều được dùng hết cho bọn trẻ rồi.”

“Tiền kiếm được từ làm người mẫu,” Leslie nói với Ellie. “Cậu ấy kiếm được tiền từ làm người mẫu.”

“Không,” Madison nói, cô nhìn xuống tách café. Người phục vụ dọn đĩa và rót đầy café cho họ. “Hai cậu sẽ thấy lạ nhưng mình kiếm được tiền từ thị trường chứng khoán. Kỳ lạ nhỉ, nhưng mình nhìn vào danh sách các công ty trên thị trường chứng khoán và cứ như là mình biết cổ phiếu nào lên giá.”

Cô nhìn hai người, đợi họ biểu lộ sự ngạc nhiên nhưng không ai lên tiếng. Madison nói tiếp, “ban đầu thì mình bắt đầu ngờ nghệch lắm. Một ngày nọ, một người bạn mình đọc lớn các cổ phiếu và mình nói với cậu ấy

cổ phiếu nào sẽ lên. Cứ như là mình biết sản phẩm nào sẽ bắt kịp với trí tưởng tượng của người Mỹ vậy.”

Thấy Leslie và Madison không nói gì, Madison nói tiếp. “Mình bắt đầu từ tiền làm người mẫu trong lúc đi học.” Madison dừng lại uống một ngụm café. “Khi có internet, mình đầu tư mạnh tay hơn, mình chắc chắn mọi thứ đều tốt cả.”

Cô dừng lại, nhìn lên, mỉm cười rạng rỡ. “Biến một câu chuyện dài thành ngắn cùn thế này, mình kiếm được cả triệu đấy.”

Cô không thấy có sự kinh ngạc nào trên khuôn mặt Ellie và Leslie.

“Mình cảm thấy mình nợ quê mình rất nhiều, nếu họ không gửi mình tới New York, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Mình có thể kết thúc cuộc đời không bao giờ rời khỏi quê và lấy một anh chàng nào đó mình ghét và...” cô ngừng lại, như thể ý tưởng này quá khôi hài để nói tiếp.

“Dù sao thì mình đã nói với Thomas cái mình muốn làm, anh ấy toàn tâm toàn ý đồng ý, vì vậy bọn mình bỏ tiền để mua máy móc bắt đầu xây một bệnh viện ở Erskine. Bọn mình đã hành nghề y đa khoa nhiều năm nhưng bọn mình luôn đi vào y tế phục hồi chức năng, đó là tình yêu của mình. Bây giờ mình và Thomas có một bệnh viện với sáu bác sĩ phục hồi chức năng làm việc dưới quyền.”

Cô ngả người ra ghế mỉm cười. “Cậu biết không, bệnh viện không chỉ kiếm đủ chi phí mà còn có lời, vì vậy bọn mình có thể thưởng hậu hĩnh cho nhân viên dịp Giáng sinh. Bọn mình có nhiều ca bị thương khi trượt tuyết ở khu nghỉ mát gần đó, những ca này trả chi phí hoạt động cho bệnh viện và phần lợi nhuận thì cho phép tụi mình chữa trị miễn phí cho những người dân Erskine.”

Cô nhìn Ellie và Leslie chờ đợi câu hỏi từ hai người, nhưng cả hai im lặng, nên Madison nói tiếp.

“Cuộc sống thật vui đúng không?” Madison nói. “Khi lần đầu tiên mình tới New York để làm người mẫu, mình đã nghĩ là những người lớn tuổi nhiều chuyện thích xen vào cuộc sống của mình. Thật ra thì họ muốn mình

để tên Erskine lên bản đồ và họ có thể kiếm tiền. Thật vui khi bây giờ mình nghĩ được như vậy nhưng mình giận bố mình, nhưng dù sao thì ông cũng là một người dễ thương và thường đến thăm mấy đứa cháu – nhưng mình đã tức giận vì ông đã cho tiền mình đi New York. Mình không biết điều gì đã thay đổi suy nghĩ của mình, nhưng bỗng nhiên sự tức giận đều biến mất.”

Madison nhìn hai người. “Hai cậu biết không? Mình đã thay đổi vào cái ngày chúng ta gặp nhau. Sau khi rời DMV, cứ như tất cả sự tức giận biến mất và mình biết mình nên làm gì và nên đi đâu.”

“Giống như ai đó đã vẫy chiếc đũa phép,” Ellie nhẹ nhàng nói.

“Chính xác! Mình đã thay đổi sau khi chúng ta gặp nhau. Và bởi vì mình đã thay đổi thái độ nên những chuyện tốt đẹp xảy ra với mình. Mình gặp Thomas, có một gia đình hạnh phúc và...”

“Và quê cậu thì giàu có,” Ellie nói.

“Ừ, đúng thế nhưng mình nợ họ mọi thứ, đúng không?” Madison nói. “Mình muốn làm một cái gì đó để báo đáp họ về việc đã gửi mình đi New York và quan tâm đến mình sau khi mẹ mình mất và sau khi bạn trai bỏ mình.”

“Roger thì như thế nào?” Ellie và Leslie cùng lên tiếng làm Madison cười lớn.

“Tội nghiệp anh ta,” Madison lắc đầu nói. “Mình cảm thấy tiếc cho anh ta.” Cô nhìn xuống bàn một lúc rồi nhìn lên hai cô bạn. “Mình không chắc cậu sẽ tin điều này sau khi mình đã kể với hai cậu tất cả những chuyện anh ta đã làm với mình, hai cậu có nhớ không?”

“Có, bọn mình nhớ,” Leslie và Ellie cùng nói.

“Anh ta gọi cho mình không lâu sau khi mình đến New York và nói với mình anh ta bị thương nặng sau tai nạn ô tô. Anh ta bị liệt cả về tinh thần và thể xác. Anh ta nói anh ta cần mình và cầu xin mình quay về để giúp đỡ anh ta. Anh ta nói bởi vì mình đã từng chăm sóc mẹ mình nên mình biết cách, mình là người duy nhất có thể giúp anh ta.”

“Câu trả lời sao?” Leslie hỏi.

Madison có chút nhăn mặt. “Tối hôm nay mình vẫn thấy có chút tội lỗi. Khi mình lớn hơn, mình nhận ra anh ta đã phải chịu đau đớn thế nào, nhưng lúc đó mình chỉ nghĩ được anh ta đã bỏ mình sau tất cả những cái mình đã làm cho anh ta. Mình sợ hãi mình đã không thông cảm cho hoàn cảnh đáng thương của anh ta. Mình đã nói...”

Madison có nét tội lỗi trên mặt. “Mình nói anh ta gia đình anh ta có đủ tiền để thuê cho anh ta cái tốt nhất và mình sẽ không làm y tá miễn phí. Mình nhấn tâm quá đúng không?”

Madison thấy Leslie và Ellie nhìn nhau, và thấy sự vui sướng trên khuôn mặt họ, cô lờm hai người. “Nếu hai cậu nhảy lần nữa, mình thề mình sẽ đi ra khỏi đây. Một lần thì thấy thú vị, hai lần thì thành ra lúng túng đấy.”

“Bọn mình sẽ cố kiềm chế,” Leslie nói.

Ellie cười nói, “vậy Roger như thế nào?”

“Mmm,” Madison nói. “Mình thấy có lỗi ở chỗ này. Anh ta không được chăm sóc sau tai nạn. Nhưng còn tệ hơn, anh ta bị chẩn đoán sai. Ngay sau tai nạn, anh ta được chẩn đoán không bao giờ có thể đi lại được nữa, và không ai thắc mắc về kết quả chẩn đoán đó.”

“Ý cậu là anh ta vẫn đang đi xe lăn?” Ellie hỏi.

“Ừ, thật tệ. Bố mẹ anh ta là những người lạnh lùng nhất thế giới, mình nghĩ họ xấu hổ bởi đứa con không hoàn hảo, họ để anh ta ở lâu hai và bỏ mặc anh ta. Anh ta có một y tá nam tập những bài tập cơ bản, không ai thắc mắc về những chẩn đoán ban đầu. Không ai kiểm tra MRI cho anh ta sau khi hồi phục, làm vậy là đủ biết các dây thần kinh cột sống không bị tổn thương hoàn toàn, lẽ ra họ nên làm ngay từ đầu.”

Madison dừng lại. “Như mình đã kể, sau cuộc gọi của anh ta, Roger và mình có trao đổi thư, nhưng mình nghĩ bố mẹ anh ta không khuyến khích sự liên lạc này, bởi vì họ nghĩ mình ở tầng lớp thấp hơn con trai họ. Dù sao thì Roger cũng đã hồi phục sau tai nạn. Bố mẹ anh ta mất khi đi thuyền buồm mấy năm trước, Roger thừa kế ngôi nhà và nhiều tiền bạc. Nhưng

những thứ đó không làm anh ta vui. Anh ta kết hôn ba bốn lần, mình không nhớ, mỗi lần ly hôn anh ta lại phải chia một phần lớn tài sản.”

“Mình biết nhiều về anh ta bởi vì ba lần một tuần anh ta đi tới bệnh viện của mình. Mình là người đã phát hiện ra cột sống của anh ta không bị tổn thương hoàn toàn. Bọn mình đã tập trung nhiều vào việc phục hồi chức năng cho anh ta, nhưng...”

Madison đưa tay lên làm cử chỉ không còn hy vọng. “Thực tế là trái tim của Roger không tin vào việc anh ta có thể đi lại được và... mình đoán anh ta cần ai đó làm anh ta tin rằng anh ta sẽ lại là đội trưởng đội bóng đá và là chàng trai nổi tiếng nhất trường. Nhưng không ai có thể làm điều đó cho anh ta. Đã quá muộn rồi.”

Madison trông giận dữ. “Thật xấu hổ. Và lãng phí. Nếu bố mẹ anh ta những năm trước không quá keo kiệt thì họ đã có thể chi tiền để chữa trị, Roger có thể đã phục hồi. Và ai biết được anh ta có thể làm được gì nào.”

Leslie và Ellie cùng nhìn nhau.

“Ừm, ai biết được,” Ellie nói. “Roger là một chàng trai dễ thương, đúng chưa?”

“Mình không nghĩ cậu nên phán xét anh ta chỉ vì cái anh ta đã làm với mình,” Madison nói. “Đôi khi mình tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với mình nếu mình trở về khi anh ta gọi cho mình...”

“Không!” Ellie la lên, nhìn thấy những người ngồi bàn bên cạnh đang nhìn họ nên cô hạ giọng xuống. “Cậu đã làm đúng khi không trở về với anh ta.”

“Dĩ nhiên mình đã làm vậy,” Madison nói, nhăn mặt. “Nhưng mình vẫn cảm thấy mình nợ anh ta. Nếu anh ta không bỏ mình, thành phố sẽ không gửi mình đi New York. Và nếu không có những lá thư của Roger, mình sẽ không nộp hồ sơ vào Columbia. Và sau khi được Dorothy giới thiệu với Thomas, nếu không phải em trai anh ấy biết Roger, Thomas và mình có thể không bao giờ biết nhau bởi vì...” Madison mỉm cười. “Thomas xuất thân

từ một gia đình giàu có, và anh ấy có chút sợ hãi với những cô gái xinh đẹp láu cá muốn kết thân với anh ấy.”

“Không phải cậu.” Leslie nói.

“Không, không phải mình. Mình hiểu Thomas ngay từ khi gặp anh ấy. Mình và anh ấy...” Madison dừng lại bởi vì cô có thể kể câu chuyện của mình nhưng cô không muốn mọi người biết cô yêu chồng, con, công việc và cuộc sống của cô đến chừng nào.

“Các cậu biết hết rồi đó,” Madison nói. “Mình hạnh phúc. Mình biết mình có suy nghĩ cổ hủ một chút nhưng mình hạnh phúc. Cuộc sống của mình không thú vị, thực ra nó bình thường thôi. Bọn mình ăn hot dogs vào ngày bốn tháng bảy và bọn mình đi chơi trick-or-treat với bọn trẻ, nhưng mình yêu cuộc sống của mình. Đôi khi mọi người thấy những tấm ảnh mình chụp, nhất là mấy tấm ảnh với con rắn, họ không thể tin được là mình từ bỏ cơ hội trở thành một ‘siêu mẫu’ và vi vu đến Rome vào mỗi dịp cuối tuần để điều hành một bệnh viện ở một thị trấn nhỏ buồn chán như Erskine. Nhưng...”

Cảm xúc ngập tràn trong cô, cô quay mặt đi để bình tĩnh. “Còn hai cậu thì sao?” cô hỏi.

“Rất hạnh phúc,” Ellie nói, đầu óc cô đang bắt đầu rõ ràng.

Cả hai nhìn Leslie khó hiểu.

“Mình không biết,” cô nhẹ nhàng nói. “Mình có vài thứ cần làm với cuộc sống của mình, và bởi vì mình chưa làm nên mình không biết mọi chuyện sẽ như thế nào. Hỏi mình sau sáu tháng nữa nhé.”

“VẬY CÒN...” Ellie nói, cô muốn nghe chuyện của Leslie.

Nhưng Leslie cắt ngang bằng cách đứng dậy. “Mình không biết hai cậu thế nào chứ mình tự nhiên rất mệt mỏi. Mình muốn quay về nhà và ngủ một giấc.”

“Mình cũng muốn thế,” Madison nói.

“Mình cũng vậy,” Ellie nói, nhưng cô nghĩ, chúng ta đang nói dối. Chúng ta có những mối quan tâm riêng. Cô muốn đi tới cửa hàng văn phòng phẩm gần nhất để mua bút viết bởi vì câu chuyện của Madison đã cho cô ý tưởng cho quyển sách mới. Cô muốn viết ra nhưng...

“Sẵn sàng chưa nào?” Leslie nói, Ellie nhận ra cô đang đứng ở bàn, mãi suy nghĩ.

Madison bước ra đầu tiên, Leslie bắt kịp Ellie. “Mình muốn nghe chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và chồng cũ của cậu,” Leslie nói nhỏ. “Chuyện gì đã xảy ra ở tòa án?”

“Cậu có phiền không nếu mình nói mình cần ngồi xuống và nhớ lại?”

“Hoàn toàn đồng ý,” Leslie nói. “Mình cũng phải suy nghĩ về những chuyện của mình nữa.”

Ellie nhìn Leslie khó hiểu. “Cậu trở về quá khứ, nhưng cậu quyết định không thay đổi gì cả. Cái người sắp làm tổng thống hóa ra là một tên khốn à? Nói mình biết khi nào anh ta ra tranh cử, mình sẽ không bầu cho anh ta.”

Cô có ý nói đùa nhưng Leslie không cười. “Thật ra thì anh ấy đáng yêu. Mình nghĩ anh ấy có thể còn dễ thương hơn chồng mình, thông minh hơn, hoàn toàn chín chắn và tốt bụng hơn.”

“Wao!” Ellie nói. “Sao cậu lại để anh ta lại?”

Leslie mất một lúc mới trả lời. “Cậu có hiểu không nếu mình nói mình yêu gia đình mình rất nhiều, nhưng mình cũng đồng thời thấy mệt mỏi?”

“Mình hiểu. Vậy cậu định làm gì.”

Leslie mỉm cười. “Mình không biết.”

Ellie cười. “Được rồi. Chúng ta sẽ giả vờ đi ngủ, nhưng thay vì vậy chúng ta sẽ làm những việc riêng tư. Madison sẽ gọi cho gia đình cô ấy và thổ lộ với họ cô yêu họ và nhớ họ nhiều thế nào, còn cậu?”

“Mình sẽ đi bộ một lát và xem xem mình có nghĩ ra nên làm gì với cuộc đời mình đây. Mình không làm gì khác ngoài rút lui khỏi một anh chàng bạn học đại học và từ giờ mình sống ở hiện tại.” Leslie mỉm cười. “Còn

cậu... mình đoán nhé...” Leslie chỉ chỉ vào thái dương ra chiều suy nghĩ. “Cậu sẽ viết ra tất cả những cái cậu nghĩ trong lúc Madison kể chuyện, và cậu sẽ cố gắng bỏ nó vào một quyển sách – làm sao đấy để không bị kiện đúng chưa?”

“Mình trong sạch mà.”

“Vừa có vừa không,” Leslie nói nghiêm túc. “Mình nghĩ cuối cùng thì mình đã học được cái tôi quan trọng với một người như thế nào, với cậu thì đó là những câu chuyện bên trong đầu cậu và chúng tạo nên con người cậu. Nếu vứt bỏ chúng cậu sẽ...”

“Một người phụ nữ mập mạp, u sầu,” Ellie nói.

“Chính xác,” Leslie trả lời. “Nói mới nhớ, kia có phải là một cửa hàng quần áo không? Trước khi về nhà, cậu nên ghé qua đó. Cậu sẽ không muốn về nhà với Jessie và Nate và mặc đồ rộng gấp đôi người cậu đâu.”

Nghĩ tới chuyện cơ thể cô đã trở lại, Ellie quay mặt đi. Không phải chỉ cơ thể cô. Nhờ có Jessie, lòng tự trọng của cô đã trở lại.

Về tới nhà, Madison chạy ngay vào bên trong, háo hức lấy điện thoại. Leslie và Ellie đều không đi vào nhà. Ellie quay lại thị trấn tìm một cửa hàng bán đồ văn phòng phẩm. Leslie vẫn đi dạo trên đường, đầu óc cô lơ đãng.

Ba mươi

Ellie ngả người trên ghế máy bay và mỉm cười với chính mình. Cô đã quay lại nơi cô bắt đầu, nhưng lần này là một cuộc đời khác. Đã gần hai ngày kể từ khi cô trở lại từ... cô vẫn không biết gọi tên chính xác. Du hành thời gian? Một dạng thay đổi lớn chẳng?

Dù là gì đi nữa thì nó chắc chắn đã thay đổi cuộc đời cô. Cô vẫn còn nhớ cô đã trải qua lần ly hôn với người chồng trước Martin nhưng đó chỉ giống như một câu chuyện cô đọc được – không phải là câu chuyện không ai tin, nhưng chắc chắn không thật.

Cô nhắm mắt và nhắm lại lần từ đầu câu chuyện. Tối qua cô và Leslie thức khuya, Ellie đã kể Leslie nghe tất cả.

“Jessie là người đã phát hiện ra vấn đề,” Ellie nói, mỉm cười nhớ lại. “Trước khi mình có thể yêu Jessie, mình cần phải bỏ sự tức giận và sự phiền muộn của mình về *sự công bằng*. Ngay khi mình làm được điều đó, mình có thể trả lời câu hỏi Jessie đã hỏi mình. Và anh ấy...”

“Sao kia?” Leslie hỏi.

“Mình không nhận ra cho đến sau đó, nhưng không ai nhìn vào câu chuyện ly hôn của mình theo kiểu logic. Có thể là vì sự thương hại mình quá lớn nên không ai thấy được những thứ khác ngoài những thứ mình thấy. Và cái mình thấy thì không phải là sự thật.”

“VẬY lần này đã xảy ra chuyện gì?” Leslie hỏi khi cô nhìn về phía cánh cửa đóng kín phòng Madison? Họ cẩn thận không nói ra những chuyện sẽ khiến Madison thắc mắc. Họ không muốn Madison biết về cuộc đời trước kia của cô ấy.

“Jessie,” Ellie nói đơn giản “mình giúp anh ấy và anh ấy giúp mình.”

“Cậu đã tìm ra tên sát nhân bí ẩn?” Leslie kinh sợ hỏi. “Cậu đã mạo hiểm mạng sống đấy à?”

“Vấn đề là... mình nghĩ mình... bọn mình, Jessie đã nói bọn mình có thể làm những cái cảnh sát không thể, ví dụ như cài một con bọ vào điện thoại của Sharon. Thực ra thì chỉ có mình mới có thể làm vì Jessie là luật sư.”

“Mình nghĩ...” Leslsie nói.

“Anh ấy sống dựa vào người anh trai giàu có?” Ellie cười hỏi. “Mình cũng thế. Nhưng rồi mình phát hiện ra anh ấy đã bỏ công việc ở L.A để về làm việc cho anh trai, và...” Ellie nhìn xuống giày một lúc, rồi nhìn lên Leslie. “Jessie có thể không phải là tỷ phú, nhưng anh ấy cũng không nghèo. Mình cũng không cần phải lo lắng anh ấy để ý đến số tiền nhỏ mọn mà mình kiếm được.”

Leslie nắm chặt tay Ellie và mỉm cười. “Mình mừng cho cậu. Vậy là cậu nghe lén điện thoại của người phụ nữ đó, rồi sao nữa?”

“Bọn mình phát hiện ra cô ta có người yêu tất cả số tiền Lew thừa kế từ bố anh ấy, nếu họ ly hôn, thì nó sẽ chỉ là tài sản riêng của anh ta, không phải tài sản chung.”

“Cô ta sẽ không nhận được gì hết,” Leslie nói.

“Đúng vậy. Nhưng nó sẽ thuộc về cô ta nếu Lew chết. Đó là động cơ của cô ta, nhưng bọn mình phải chứng minh được. Mình không thích cách Jessie làm nhưng nó hiệu quả, cuối cùng thì nó hóa ra lại đúng.”

Leslie suy nghĩ trong chốc lát. “Anh ấy bày ra một vở kịch. Cô ta có thể biết là Jessie giàu có và nếu cô ta giết người vì tiền thì cô ta chắc chắn sẽ kết hôn vì tiền.”

“Chính xác,” Ellie nói. “Jessie muốn diễn giống như trong một cuốn tiểu thuyết của Agatha Christie, anh ấy khiến cô ta thú nhận trong khi cảnh sát đang núp ở phòng kế bên. Mình đã nói là cách đó cũ lắm rồi, nhưng anh ấy nói anh ấy không viết một quyển sách và cố để nhận được nhận xét tốt, anh ấy chỉ đang cố bắt được kẻ giết người.”

“Hình như anh ấy biết rõ về cậu,” Leslie cười nói.

“Không tốt lắm như anh ấy dự tính,” Ellie nói. “Dù sao thì nó cũng hiệu quả. Hai cảnh sát và mình nấp sau cửa trong khi Jessie dụ dỗ Sharon vào

nhà với một chai champagne cho cô ta và một chai scotch cho anh ấy; rồi anh ấy ngã vào người Sharon. Thực ra thì rượu scotch của anh ấy là trà. Khi cô ta đã ngà ngà say, anh ấy khiến mình bị sốc khi nói anh ấy ghét ông anh trai giàu có đến mức nào. Trong vòng vài phút, Sharon bắt đầu lên kế hoạch cho Jessie ám sát Woody. Cô ta nói rất dễ vì cảnh sát địa phương quá ngu ngốc để có thể phát hiện ra một vụ giết người chứ không phải tự tử. Thêm vài ly champagne và cô ta bắt đầu khoe khoang với Jessie là cô ta đã nấp sau Lew, hôn anh ta. Cô ta nói Lew quá vui mừng vì thấy cô ta không còn tức giận, anh ta dần mất chú ý.”

“Mình có thể hiểu được,” Leslie nói. “Khi quan hệ thì đàn ông chỉ tập trung được vào một chuyện mà thôi.”

“Tôi nghiệp Lew. Cô ta bắn anh ta, rồi đổ tội cho Bowie. Cô ta biết Bowie rình mò quanh nhà. Sharon cũng thừa nhận với Jessie là cô ta đã khuyến khích Bowie bằng cách không mặc đồ trước cửa sổ mở hăng đêm đúng lúc Bowie xuất hiện.”

“Wao! Vậy là cậu và Jessie đã tìm ra tên sát nhân. Nhưng còn vụ ly hôn của cậu?”

Ellie hít vào thật sâu. “Mình biết là phiên tòa đang đến gần nhưng mình không thể để Jessie ở lại một mình.”

“Chắc chắn rồi! Sharon xinh đẹp không?”

“Với năm chục pound phấn trên mặt thì cô ta trông khá ổn, nhưng cô ta chắc chắn không phải là Madison.” Từ ngữ của Ellie có phần hằn học.

Leslie mỉm cười. “Cậu bỏ lỡ phiên tòa sao?”

“Mình không nhớ ra nhưng suốt những ngày bọn mình cố gắng tìm ra bí mật cái chết của Lew, Jessie hỏi mình về vụ ly hôn. Mình có né tránh một chút về thời gian và những chuyện mình biết trước dù chúng chưa xảy ra. Mình không muốn anh ấy biết về Madame Zoya.”

“Không trách cậu được,” Leslie nói. “Nhưng cuối cùng thì cậu kể với anh ấy mọi thứ?”

“Khá nhiều. Anh ấy là một người lắng nghe giỏi và mình thì thèm nói chuyện với ai đó, đặc biệt là một luật sư. Mình biết làm vậy là không hợp đạo đức, nhưng mình luôn cảm thấy, nó đúng luật nhưng dù sao cũng sai.”

Ellie dừng lại mỉm cười. “Sharon bị bắt giam ngay tối hôm đó trước khi mình đến phiên tòa, và sáng hôm sau Jessie lái máy bay đưa mình tới L.A – trên máy bay riêng của anh ấy. Bọn mình không đi vào phòng xử án. Mình đã nói chuyện này là sai mà. Mình nghĩ mọi người tin Martin và đó là lý do tại sao anh ta có được mọi thứ. Tai họa cho mình trong suốt những năm qua là do tính tình mình quá xấu xa. Nhưng Jessie đã tìm ra sự thật.”

“Kể mình nghe,” Leslie nói.

“Cậu nhớ mình có nói Martin đã lấy tiền của mình trong nhiều năm không?”

“Có,” Leslie nói. “Cậu tìm ra số tiền đó?”

“Ừ. Khi mình nhìn lại mọi chuyện, mình không thể tin được là tại sao mình lại có thể ngờ ngêch đến vậy. Mình! Người viết những câu chuyện trinh thám.”

“Dù sao thì Jessie đã phỏng đoán rồi chứng minh được Martin, theo lời khuyên của người đại diện của anh ta, đã đưa số tiền đó cho một người bạn của anh ta. Anh ta không làm trái luật khi lấy tiền của mình, theo luật, số tiền của anh ta và của mình là như nhau. Nhưng, trong vụ ly hôn, Martin đã ký vào một văn bản thề rằng anh ta không giấu tiền, người đại diện của anh ta đã nói anh ta đưa số tiền đó cho một người khác trước khi anh ta ký vào tờ giấy kia.”

“Nhưng mặc dù Martin không giữ tiền theo kiểu sở hữu thì anh ta vẫn có quyền kiểm soát nó và anh ta đã sử dụng một trăm năm mươi ngàn đô la để hối lộ thẩm phán.”

“Gì kia?” Leslie nói, mắt mở to. “Jessie đã phát hiện ra Martin hối lộ thẩm phán.”

“Đúng mà cũng không đúng.” Ellie nói. “Anh ấy thấy khó hiểu bởi những cái mình kể. Anh ấy nói không ai tin bất kỳ người nào ở phiên tòa và

không ai quan tâm liệu chồng cũ của mình có phải là người quản lý công việc của mình không. Jessie hỏi mình hàng trăm câu hỏi, mình nói cậu biết là rất khó để Jessie có được câu trả lời từ mình bởi vì mình không bao giờ bỏ được suy nghĩ là quan tòa tin Martin.”

“Nhưng chỉ là tiền thôi mà,” Leslie nói.

“Ừ. Chỉ là chuyện tiền bạc. Sau đó mình đi tới phiên tòa, lần này cùng với Jessie, anh ấy nói cho mình chuyện gì đã xảy ra. Martin đã có trao đổi riêng với thẩm phán là anh ta sẽ đưa ông ta một trăm năm mươi ngàn đô la để ông ta tái tranh cử. Sau lời đề nghị của Martin, thẩm phán chắc chắn Martin là người đứng sau sự nghiệp của mình và thẩm phán không hiểu tại sao một tài năng như Martin không được phép tiếp tục quản lý những quyển sách của mình mãi mãi. Sau cùng thẩm phán nói ông ta không hoàn toàn chắc chắn mình là người tinh táo.”

“Cậu nói là có một người viết tốc ký ở đó?”

“Ừ, dù sao thì mọi chuyện cũng được làm đúng luật.”

“Số tiền đó không đi vào quỹ tranh cử đấy chứ?”

“Không. Jessie biết chuyện đó sẽ không xảy ra. Bởi vì mọi thứ đều có trên giấy tờ, nên rất dễ chứng minh bằng cách so sánh thời gian khi số tiền một trăm năm mươi kia được đưa cho thẩm phán và anh ta không bao giờ gửi khoản tiền đó được.”

“Và Jessie có thông tin này?” Leslie hỏi, mắt mở to.

“Ừ, Jessie đã thay đổi mọi thứ. Vào cái ngày mình xuất hiện ở phiên tòa, Jessie viết một lá thư - anh ấy vẫn không nói cho mình biết anh ấy đã viết gì trong đó – lá thư đó được gửi tới thẩm phán. Mười phút sau, thẩm phán yêu cầu gặp Jessie. Một giờ sau, Jessie bước ra và bọn mình đi vào phòng xử.”

“Rồi tiếp theo sao nữa?”

Ellie mỉm cười nhớ lại ký ức ngọt ngào. “Cậu nên tưởng tượng ra khuôn mặt Martin. Khi bọn mình vào phòng xử, anh ta cau có với mình, anh ta biết trước là anh ta sẽ được trao quyền kiểm soát một trăm phần trăm

những quyển sách của mình – hoặc hơn nữa mình sẽ đồng ý để giữ lại quyền kiểm soát. Nhưng ba giờ sau, anh ta bước ra với khuôn mặt xám xịt, tức giận. Mọi thứ đã đảo ngược, như lẽ ra nó phải thế.”

“Và mĩa mai thay, bởi vì Martin đã tiêu phần lớn số tiền mình kiếm được mà anh ta đã nói với thẩm phán là đó là tài sản cá nhân của anh ta, cuối cùng anh ta nợ mình.”

“VẬY còn nhà và những quyển sách của cậu?”

“Ngôi nhà được bán và mình lấy một nửa. Không đời nào có chuyện anh ta kiểm soát những quyển sách của mình hoặc anh ta có số tiền mình kiếm được trong tương lai.”

“Lần này, anh ta không có nhà, cũng không có tiền.”

“Không!”

Thấy Leslie không nói gì thêm, Ellie đứng lên ngáp dài. “Cuối cùng thì mình cũng đã phát hiện ra tại sao người ta tin Martin, không tin mình.”

“Và cậu được tự do, đúng không?” Leslie cũng đứng dậy.

“Ừ. Không phải do tiền bạc mà là do sự không công bằng đã đánh bại mình.”

Leslie ôm Ellie rồi bỏ ra. “VẬY Martin thì sao?”

“Phá sản.”

“VẬY còn số tiền anh ta đã chuyển cho người bạn kia?”

Ellei cười. “Jessie đã tìm ra luật sư của Martin người có thể biết số tiền đó ở đâu nên trong giờ nghỉ trưa, anh ấy đã nói chuyện với luật sư. Sau bữa trưa, luật sư của Martin đã nộp một bản thống kê giao dịch ngân hàng cho thẩm phán, cho thấy Martin đã giấu tiền và vì vậy mình được một nửa số tiền đó.”

Leslie nhắm mắt, rồi mở mắt ra nhìn Leslie. “Lần đầu tiên mình học được rằng mình có thể bị lấy hết tiền nhưng mình có thể kiếm được tiền. Và lần thứ hai tiền bạc là thứ gì đó dơ bẩn với mình. Mình không muốn

chạm vào nó. Mình đã quên góp tất cả để giúp đỡ cho những trẻ em bị lạm dụng.”

Hai người phụ nữ cùng im lặng, họ mỉm cười với nhau rồi cười to. Và cứ như cả hai cùng nhận được một ám hiệu, họ lại có một màn nhảy nho nhỏ như khi biểu diễn trong nhà hàng. Tới lúc đi ngủ cả hai đi ngủ vẫn còn cười.

Ellie đang bay về trang trại của Woody, giờ cô sống ở đó cùng với chồng cô, Jessie và con trai, một đứa trẻ cô nhớ nhưng chưa bao giờ thấy mặt, ý tưởng này khiến cô bật cười. Cô đã phải mua đến ba chiếc túi nylon để đựng hết đồ chơi và quần áo cô mua về làm quà cho Jessie và Nate, Valeri và Woody và con trai họ Mark.

Cô nhắm mắt lại, mỉm cười hạnh phúc.

Giây kế tiếp, cô mở mắt ra. Nếu cô viết thành một câu chuyện thì sao nhỉ...

Mười phút sau, cô đang viết cốt chuyện của một cuốn tiểu thuyết nhanh và hồi hộp.

Ba mươi mốt

Khi Leslie bước vào nhà, cô đứng ở ngưỡng cửa và nhìn vào căn phòng khách với đôi mắt mở to – cô nhìn thấy những thứ cô không thích. Những món đồ cổ đáng ghét của Alan. Anh ta đã biến một căn phòng sinh hoạt gia đình thoải mái thành một căn phòng mà mọi người chỉ có thể nhìn từ xa, không thể sử dụng được.

“Đặt ở đó đi,” cô nói với người đàn ông đang mang valy và túi xách của cô. Anh ta đặt trên sàn và chỗ lối đi. Anh ta cũng là người đã chở cô tới sân bay, anh chàng cũng đã tán tỉnh cô một chút. Cô đã được nịnh bợ, nhưng cô cảm giác anh ta đang cố để được nhiều tiền tip hơn. Chuyển đi thứ hai này, thật kỳ cục, anh ta đang nhìn Ellie như thể anh ta thực sự thấy thích thú với cô. Và cô hiểu tại sao.

Có một người phụ nữ ở nhà thờ không đặc biệt xinh đẹp và cơ thể cô ấy cũng không được như của Leslie nhưng tất cả đàn ông đều quan sát bất cứ khi nào cô ta đi qua. Dĩ nhiên cô ta là đề tài cho những chuyện ngòi lê đôi mách và ganh tỵ giữa những phụ nữ khác, nhưng Leslie đã luôn tự hỏi điều gì khiến đàn ông nhìn vào cô ta. Cô đã hỏi Alan.

“Anh không biết,” anh nói theo cái cách mà cho phép phụ nữ đoán được anh không muốn bàn những chuyện này. “Cứ như là cô ta muốn người khác nhìn và cô ta được thế.”

Khi đó Leslie không hiểu nhưng giờ cô đã hiểu. Chỉ vài ngày trước cô lại là một cô gái, với thân hình của một cô gái, cô còn nhớ cảm giác khi được khao khát. Tại sao cô lại đi tự trách mình suốt nhỉ? Hay cô chịu thua trong tất cả các cuộc tranh cãi bởi vì cô đã quyết định mình là kẻ thất bại?

Dù là chuyện gì đi nữa, ngay bây giờ, cô vào ngôi nhà, cô biết bên trong cô là một người phụ nữ khác. “Cảm ơn,” cô nói, đưa anh ta mớ đồ la.

“Cảm ơn,” anh ta nói, nhìn cô ý nói anh ta sẵn sàng phục vụ cô trong tương lai.

“Chào mẹ,” Rebecca nói khi con bé xuống cầu thang, đi qua đồng hành lý và túi xách dưới chân Leslsie. “Mẹ quên giặt tay chiếc áo len màu vàng của con trước khi mẹ đi, con phải gửi nó tới tiệm giặt là. Bố sẽ tức giận vì tiền giặt mất.” Con bé nói xong, đi qua mẹ vào nhà bếp.

Leslie nhìn con gái một lúc. Trước khi cô đi Maine, cô sẽ rên rỉ là con bé có thể tự giặt cái áo đó được, nhưng bây giờ Leslie không không cần phải nói như vậy với con gái.

Alan từ vườn bước vào nhà. Anh đang mặc bộ đồ hoàn hảo với quần dài và áo sơ mi màu xám. Anh chỉ liếc qua vợ. “Anh nghĩ ngày mai em mới về,” anh nói trong khi kiểm tra đồng thư trên chiếc bàn trong nhà bếp. “Các cô gái chiến tranh à?” anh hỏi, có chút bông đùa.

Anh cầm mấy lá thư, đi qua Leslie, hôn lơ đãng lên má cô, rồi đi lên cầu thang. Anh vẫn không thực sự nhìn cô. “Anh sẽ ra ngoài trong một giờ,” anh nói. “Bambi và anh phải đi gặp khách hàng.” Đi đến đầu cầu thang, anh đi vào phòng ngủ của họ.

Liên sau đó Joe bước xuống cầu thang. “Chào mẹ,” thằng bé nói. “Mừng mẹ đã về.”

Leslie mỉm cười, nhưng Joe nói thằng bé đang đói. “Bữa tối đâu rồi?” Joe đi ra cửa trước và hỏi.

Leslie vẫn đứng yên. Gia đình cô đã thành như thế này từ bao giờ? Cô tự hỏi. Họ thành những người xa lạ sống cùng một mái nhà từ khi nào, với mỗi người chỉ để ý đến những nhu cầu của riêng họ?

Cô vào nhà bếp, nghĩ rằng Rebecca ở đó những phòng bếp trống trơn.

“Mình không thích căn phòng này,” cô nói lớn. Nó toàn đồ đắt tiền nhưng mình không thích.

Cô đi tới bồn rửa chén, đổ đầy nước vào ấm để đun sôi.

Đây không phải là nơi mình sống? cô thầm nghĩ. Cái mình đang làm chẳng phải là cái mình đã làm khi lần cuối cùng mình ở ngôi nhà này hay sao?

Nước sôi, cô tự pha cho mình một tách trà. Cô đứng ở khung cửa sổ và nhìn ra ngôi nhà mùa hè. Cô ngắm nhìn nó và nhớ đến ngôi nhà mùa hè của Milie Formund. Leslie nhớ lại những cái cô đã học trong những ngày vừa qua.

Cô đặt tách trà uống dở trên bồn rửa, đi ra hành lang, thu gọn sáu chiếc túi nặng trĩch và mang chúng ra ngôi nhà mùa hè. Trên đường từ sân bay về nhà, cô đã nói lái xe dừng lại ở một cửa hàng bán đồ thủ công, cô vào trong và gần như quét sạch tất cả các kệ hàng.

Bên ngoài ngôi nhà mùa hè, cô đặt những chiếc túi lên thảm cỏ; cô mở cánh cửa dẫn vào ngôi nhà đã từng xinh đẹp và bước vào. Cô nhìn nơi này với con mắt của một người phụ nữ biết nghề xây dựng. Nhiều chỗ hư hỏng nhưng bị phớt lờ, có thể sửa lại dễ dàng. Có một lỗ dột trên mái nhà và nước thấm lên tường. Nhưng cô có thể sửa được.

Không, cô sửa chữa chính mình, cô có thể làm được.

Cô nhìn bên trong ngôi nhà. Vẫn còn một ít đồ của cô ở đây. Alan đã dời kệ trên của tủ sách của Leslie để đặt tivi vào đó. Dĩ nhiên anh ta phải khoan một lỗ ở phía sau để cắm dây cáp, và TV thì quá lớn so với cái tủ vậy nên Alan đã khoan một lỗ lớn hơn, cho đến khi tủ sách của cô không còn ra dáng một cái tủ sách nữa.

Joe giữ tất cả đồ chơi của thằng bé ở đây. Có ít nhất ba cái ván trượt hỏng, và một một cái thùng gỗ đựng mấy đôi giày trượt. Nhìn kỹ hơn thì cái thùng còn đựng mấy thứ đồ mà Leslie đã tìm được ở hội chợ.

Rebecca để những cái thùng chứa quần áo và sách trước cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra nơi đã từng là khu vườn hồng nhỏ, riêng tư của Leslie.

Leslie muốn đóng cửa, khép cái đồng lộn xộn này lại. Có thể ngôi nhà này còn tệ hơn khi cô bắt tay vào giải quyết. Làm sao thuyết phục cả nhà dọn dẹp chỗ này để cô có thể sử dụng?

Nhưng cô nhớ khuôn mặt cô gái cô thấy trong gương. Cô gái không sợ hãi bất cứ điều gì.

Leslie đặt lên tay nắm cửa, cô biết ngay bây giờ, từng giây đều quan trọng với cuộc sống của cô. Cái cô làm ngay lúc này sẽ quyết định cả cuộc đời cô sau này. Cô đã có cơ hội thứ hai, cô đã chọn cuộc sống này và những người cô yêu. Nhưng cô cũng học được rằng cô nên yêu thương chính mình.

Sự thật là Leslie không biết cái gì đang chờ đợi cô ở tháng kế tiếp. Cô đã chờ đợi chồng cô đề nghị ly hôn để lấy người phụ nữ có đôi mắt ít sợ hãi hơn đôi mắt của Leslie trước kia. Nếu anh ấy đòi ly hôn, Leslie sẽ ở đâu? Có đáng sợ hơn những năm tháng vừa qua không?

Làm sao để ngôi nhà mùa hè ảnh hưởng hay không ảnh hưởng tới tương lai cuộc đời cô?

“Không, chết tiệt,” cô nói lớn, rồi lại nhìn ngôi nhà mùa hè. Lần này cô nhìn nó, gần như thấy chính cô trong ngôi nhà cũ. Cô đã từng xinh đẹp, hoàn hảo, ngôi nhà này cũng vậy. Nhưng cô đã để cho gia đình kiểm soát cuộc đời cô.

Leslie mỉm cười và mở tất cả các cánh cửa, rồi cô bước tới chỗ chiếc tivi, kéo nó ra, rút dây điện. Tủ sách đáng yêu của cô gần như đã bị chừa hết mặt sau. Cô cười và mang chiếc tivi ra để ở cửa; cố xoay sở nhấc nó lên. Chiếc tv lăn vài mét rồi đâm vào tảng đá nhỏ mà Alan đã đặt hai năm trước rồi lộn nhào, lăn về phía khu vực làm tiệc nướng.

Khi nó đâm vào cái lò barbecue cỡ lớn của Alan, mặt kính của tivi vỡ nát, Leslie không nghĩ ra cô đã từng bao giờ nghe thấy âm thanh nào thỏa mãn hơn thế. Âm thanh đó mang lại sức mạnh cho cô.

Cô quay lại ngôi nhà, bắt đầu quăng tất cả rác rưởi ra ngoài. Chiếc ván trượt của Joe đáp xuống cạnh tivi của Alan. Bản lề cửa bị lung lay nhưng cô có thể sửa được.

Tiếp đến là quần áo cũ của Rebecca và đồ chơi của con bé.

Với từng thứ Leslie quăng đi, cô thấy mình mạnh mẽ hơn,... dần dần con người cô đã quay trở lại.

“Mẹ điên rồi!” cô nghe Rebecca hét lên.

Leslie đang giữ mấy thứ đồ hư hỏng mà bọn trẻ đã quăng vào ngôi nhà. Cô để chúng xuống cạnh những món đồ khác đang nằm chất đống cạnh lò nướng barbecue yêu dấu của Alan.

Cô thấy ba người nhà cô đang chạy về phía cô. Rebecca nhìn tức giận. Alan lo lắng còn Joe thích thú.

Cô không để ý họ, quay trở vào ngôi nhà và lấy ra thêm hai túi thức ăn thỏ cũng phải để cả mười năm. “Chúng ta có thể cần tới chúng,” Rebecca rên rỉ khi thấy Leslie quăng những thứ đồ của con bé. Nhưng Rebecca giữ lại tất cả những thứ đồ của con bé và không bao giờ chịu vứt đi thứ gì.

“Leslie, em yêu. Em ổn chứ?” Alan nói từ chỗ cánh cửa. Anh đang sử dụng giọng điệu dành cho những khách hàng khó tính nhất. “Người đàn ông đó điên rồi,” anh nói, “vì vậy anh đã nói chuyện với ông ta như thế này.” Anh cũng dùng giọng điệu mà anh đang nói với cô lúc này.

“Em khỏe,” cô nói, cười nhẹ với anh rồi lấy thùng đồ trang trí Giáng sinh hư mà Alan đã thề sẽ sửa. “Xin lỗi,” cô nói, bước qua anh và quăng cái thùng.

“Em có thể ngừng lại một lúc được không?” anh nói.

“Không, em không thể. Em muốn chỗ này sạch sẽ vì em cần làm một cái studio ở đây.”

“Studio” anh nói, giọng anh có chút cười nhạt. “Em yêu, anh biết em gặp khó khăn khi đối mặt với tuổi bốn mươi, nhưng anh nghĩ em quá già để khiêu vũ lại.”

Leslie không trả lời anh, cô lấy một cái hộp đựng mấy món đồ điện, sản phẩm của nhiều dịp Giáng sinh. Alan đặt tay lên chiếc hộp, nhưng cô nhìn anh, ngụ ý bảo anh rời tay ra. Cô đã chuẩn bị để ném cái hộp, Alan gật đầu với Joe và thằng bé lấy cái hộp từ tay mẹ.” “Cảm ơn” Leslie nói, quay lại lấy những món đồ khác.

Alan bước vào ngôi nhà. “Leslie, em yêu, nếu em muốn dọn dẹp chỗ cũ kỹ này, sao em không nói với anh và con? Chúng ta có thể cùng làm.

Chúng ta có thể làm theo cách cũ, không phải quăng vào cái lò barbecue, em có thấy em đã phá hoại nó không?”

“Phá hoại?” cô hỏi nhẹ nhàng khi đặt một cái hộp đựng hóa đơn đã hết hạn từ năm 1984. “Em phá hoại cái lò barbecue của anh?”

“Đúng vậy,” Alan khẳng định, “nó cần đem đi sửa.”

Leslie đi tới cửa, nhìn Alan, cô ném cái hộp đựng hóa đơn thật mạnh xuống đất. Những tờ giấy bay tung tóe khắp trên bãi cỏ và mắc vào những tán cây, nhưng Leslie không thèm nhìn mà quay vào trong nhà. Cô nhìn Alan. “Em phá hoại cái lò barbecue của anh? Vậy còn anh phá hoại ngôi nhà mùa hè của em thì sao?”

“Của em?” anh bối rối hỏi. “Anh nghĩ nó là của chúng ta.”

“Không, Alan,” cô nói chậm rãi. “Ngôi nhà mùa hè là của em, luôn luôn là vậy. Anh có thể có những thứ khác trong cuộc sống của chúng ta, nhưng ngôi nhà mùa hè là của em.”

Alan gật đầu với Rebecca và Joe, bảo hai đứa lượm những tờ giấy lại, anh bước vào trong nhà và đóng cửa lại. “Leslie, em yêu, anh biết bốn mươi tuổi là một sự khó khăn với phụ nữ, nhưng...”

“Bốn mươi chẳng có nghĩa lý gì cả!” cô gần như hét lên với anh. “Lúc mới lấy nhau, mỗi khi chúng ta giận nhau, anh nói là do PMS (chứng tiền mãn kinh). Còn bây giờ thì anh nói sao hả Alan? Em đang thay đổi sao?”

“Anh không nói như vậy. Em ngừng lại một chút được không?”

Trong suốt những năm tháng kết hôn, nếu Alan hét lên với cô, Leslie chắc chắn cô sẽ co rúm người lại. Nhưng giờ cô đang đối đầu với anh. “Có vấn đề sao Alan? Cơn giận dữ của em cản trở chuyện anh hẹn hò với Bambi à?”

“Bambi? Em có cái ý nghĩ đó ở đâu ra vậy?”

“Từ mọi chuyện và từ không gì hết,” Leslie trả lời, cố ngăn cơn giận dữ. Cô không biết mình đang tức giận đến mức nào. Cứ như nó đã tích tụ trong cô từ rất lâu.

“Không hề có chuyện đó,” Alan nói, cô thấy anh cũng rất giận.

Những ngày qua cô đã quyết định không cho phép hạnh phúc của cô bị trói buộc vào bất cứ người đàn ông nào. Ellie và Madison đều có sự nghiệp và họ thành công, nhưng Leslie thì không. Hai người phụ nữ đó có cuộc sống riêng của họ vì vậy họ có thể đủ sức để thêm một người đàn ông vào cuộc đời họ. Nhưng một người đàn ông là tất cả những gì Leslie có. Trong cái tuần mà cô ở với Hal và gia đình anh ta, cô nhận ra nếu cô chọn cuộc sống với Hal thì trong hai mươi năm nữa cô cũng sẽ giống như bây giờ. Cô sẽ gắn cuộc đời mình với cuộc đời anh ta và sẽ không có khoảng trống nào cho cô cả. Một lần nữa, cô gái không biết sợ hãi sẽ biến mất.

“Được,” Leslie nói khi đã bình tĩnh. “Alan, em không thể sống như em đang sống thêm một ngày nữa. Em đã dành cả cuộc đời mình cho anh và bọn trẻ, và giờ chúng đều đã lớn, em muốn một cái gì đó cho chính em.”

“Và em muốn ngôi nhà cũ kỹ này?” anh hỏi, vẫn nhìn cô như thể cô đang mất trí. “Lẽ ra em có thể nói và không...”

“Không!” cô la lên. “Em không nói bởi vì anh sẽ không nghe.”

“Thật lỗ bịch. Dĩ nhiên anh sẽ nghe em. Em ở ngay đây kia mà.”

Cô cướp lời anh. “Không. Anh không thấy em. Anh thấy một người phụ nữ nấu ăn và mua quần áo, tìm bút tất và sắp xếp các bữa tiệc cho anh. Nhưng anh không thấy em, một con người độc lập với anh.”

Anh nheo mắt nhìn cô. “Em đi tới Maine và trải qua cuối tuần bàn về giải phóng phụ nữ với mấy cô bạn em đấy à?”

“Em muốn ly hôn,” cô nói, nhìn anh kinh ngạc. Những từ này ở đâu ra vậy? Những suy nghĩ này ở đâu ra?

Alan không nói gì, chỉ nhìn cô không tin được.

Cô nói tiếp, đã bình tĩnh lại. “Em không thể chịu đựng thêm nữa. Em xin lỗi đã bỏ rơi anh, nhưng lẽ ra em nên được tha thứ từ nhiều năm trước. Em chắc chắn đã cố gắng để chuộc lỗi với anh trong nhiều năm. Nhưng em không thể chịu sự nhục nhã này thêm nữa. Nếu anh muốn cô ta, anh có thể có cô ta.”

“Ai?” Alan hỏi nhỏ, cô thấy được, lần đầu tiên, cô có được sự chú ý hoàn toàn của anh.

“Bambi!” Leslie nói ra cái tên với tất cả sự cay độc trong cô.

“Bambi?” Alan hỏi. “Em nghĩ anh thích Bambi?”

“Cả thị trấn này đều biết về hai người, vậy nên anh...”

Cô dừng lại bởi vì Alan mỉm cười rồi cười to thành tiếng.

“Anh và Bambi? Em nghĩ vậy ư? Đó là lý do em lạnh lùng với anh suốt những tháng qua? Đó là lý do em quay đi mỗi khi anh đến gần em?”

Cô muốn tự vệ nhưng cô biết mình đã lạnh lùng với anh. Mỗi khi anh đặt tay lên người cô, lại sẽ nghĩ, anh cũng vừa mới đặt tay lên người cô ta.

Alan ngồi xuống chiếc ghế sofa, một đám bụi bay lờn vờn xung quanh anh. Anh nhìn Leslie. “Anh nghĩ em có người đàn ông khác,” anh nhẹ nhàng nói.

“Em?” cô nói không tin được vào tai mình. “Em bốn mươi tuổi rồi...”

“Em xinh đẹp như ngày anh lấy em,” Alan nói. “Và anh thuê Bambi để khiến em ghen. Có hiệu quả đấy chứ?”

Mất một lúc Leslie mới hiểu những điều anh vừa nói. “Để khiến em ghen sao?”

“Luôn có phần nào đó trong em mà anh không chạm tới được. Em luôn quá độc lập. Những người vợ khác sẽ gọi chồng họ nếu có con chuột chạy qua nhưng không phải vợ anh. Không, Leslie, em có thể đương đầu với mọi thứ. Em biết anh cảm thấy thế nào khi thấy em sử dụng thành thạo lưỡi cưa trong khi anh không biết dùng nó một chút nào hết? Suốt những năm qua anh muốn làm cho em cần anh, nhưng anh không thành công. Không có cái gì mà em không thể làm được và làm mọi thứ một cách hoàn hảo.”

Cô đã suy nghĩ cả ngàn lần nhưng cô chưa bao giờ nghĩ những vấn đề của Alan. Cô ngồi xuống cạnh anh, đợi đến bụi bay đi hết. “Anh không giận em khi em bỏ đi ngay trước đám cưới đúng không?”

“Không. Anh có giận, đúng vậy, anh có nhưng...” anh quay sang nhìn cô. “Em đáng giá với điều đó. Nếu em không trở về, anh sẽ tức giận, mãi mãi, nhưng em đã quay lại. Tất cả quãng thời gian qua anh đã ngầm thích thú khi vợ anh một vũ công New York.”

“Em đã thất bại đó là lý do em trở về.”

Alan cầm tay cô. “Em không bao giờ thất bại. Nếu em không giỏi như những vũ công khác, đó là bởi vì anh đã nhớ em nhiều đến mức anh muốn em thất bại để em có thể trở về nhà với anh.”

Leslie biết anh đang thành thật với cô. Madison nhớ nhà đến mức cô chạy trở về với người đàn ông mà cô biết là anh ta xấu xa. Leslie đã cũng đã làm giống như vậy? Cô cũng vậy, tìm một lý do để chạy về nhà?

Sau khi cô rời khỏi nhà Hal, cô đã đi về trường và tập nhảy. Có một phần trong cô thắc mắc nếu như cô không giỏi thì những cô gái New York tài năng đến mức nào?

Leslie trải qua hai tuần với Alan, Alan trẻ hơn bây giờ nhiều, nhưng là cùng một người. Cô có một tình yêu nồng nhiệt cho anh kể từ cái ngày cô gặp anh trên sân chơi lớp một.

“Alan,” cô nói, nhìn vào mắt anh. “Em có thể vẽ.”

“Em có thể làm mọi thứ.”

“Không. Ý em là, vẽ trên giấy. Phong cảnh. Thực ra em giỏi vẽ người. Màu nước, mặc dù em đã thử một vài hình thức khác.”

Anh không thể hiểu được những cái cô đang nói. “Em vẫn muốn... em biết đây?”

“Anh muốn không?”

“Anh?” anh kinh ngạc hỏi. “Anh chưa bao giờ muốn ly hôn. Chỉ là anh muốn em quay về.”

Đây chính là điều mà cô muốn nghe từ lâu.

Khi Alan ôm cô vào lòng, cô bắt đầu khóc.

“Anh đã nhớ em rất nhiều,” anh nói. “Và anh yêu em rất nhiều. Anh luôn yêu em. Nhớ không? Anh đã nói anh luôn yêu em.”

Vâng, cô nhớ. Anh đã nói với cô vào ngày đầu tiên họ gặp nhau năm lớp một, anh sẽ yêu cô “mãi mãi”. Cô chỉ đứng đó nhìn cậu bé mà cô gặp lần đầu tiên, không nói được gì.

Ký ức này khiến cô khóc to hơn. Anh ôm cô chặt hơn; rồi hôn vào cổ cô, tay anh lần mở nút áo cô. Khi Joe mở cửa, anh bảo thẳng bé ra ngoài.

Sau khi làm tình sàn ngội nhà mùa hè, Leslie nói, “Alan, sa thải Bambi đi.”

“Đã xong,” anh nói, bắt đầu hôn lên cổ cô.

Phần Kết

Ba năm sau

Maine

Ellie để Jessie và con trai cô ở Bangor còn cô lái xe một mình dọc bờ biển. Jessie không hỏi cô nhiều, nhưng cô biết anh muốn biết tại sao cô bị thôi thúc phải quay lại nơi cô đã trải qua dịp cuối tuần nhiều năm trước. “Có một số thứ em phải làm,” cô nói với anh. Vì việc đó mà cô lái xe tới đây, cô thầm nghĩ, nhưng cô không muốn nói rõ ra.

Cô hôn chào tạm biệt cả hai rồi lái xe đến thị trấn nơi cuộc đời cô đã thay đổi đáng kể. Cô đã ở thị trấn này được ba giờ và vẫn chưa tìm ra ngôi nhà kiểu Vicotria của Madame Zoya. Cô hỏi người bồi bàn, cô gái nói mình đã lớn lên ở đây, nhưng cô gái chỉ cười khi nghe chuyện có một bà thầy bói hành nghề ở đây.

“Ý cô là một người đọc chỉ tay,” cô gái nói.

“Bà ấy còn hơn thế nữa,” Ellie nói, nhưng cô không thể kể với cô gái những chuyện đã xảy ra. Có vài lần cô muốn kể với Jessie, nhưng cô thấy là anh ấy sẽ không tin cô, nên cô thôi.

Nhưng sáu tháng qua, Ellie bị thôi thúc bởi mong muốn quay lại đây để gặp lại bà. Cô mất một vài ngày mới thuyết phục được Jessie.

Ellei rời nhà hàng, cô nhớ lại cô và Leslie, Madison đã tìm ra con đường và ngôi nhà thế nào. Trước khi rời khỏi nhà, cô đã tìm tấm danh thiếp của Madame Zoya, nhưng cô không tìm thấy. Cô gửi thư cho Leslie và Madison như cả hai cũng không tìm ra. Ellie không thấy ngạc nhiên về điều này.

Cô lang thang dọc con đường chính, nhìn tất cả các biển tên đường, các ngã rẽ, không có con đường nào là Everlasting. Cô quay lại, nó đây rồi.

Cô mỉm cười đi dọc con đường và thấy ngôi nhà ở cuối đường. Ngôi nhà vẫn hoàn hảo như lần đầu tiên cô thấy. Cô tự nói với chính mình, khôì hài

thật, nhưng trái tim cô đập loạn xạ khi cô mở cửa.

Một người phụ nữ nhỏ bé, tóc muối tiêu mở cửa. Bà ta trông ưà nhìn nhưng không phải Madame Zoya.

“Cô muốn thăm quan ngôi nhà,” bà nói. “Chúng tôi có nhiều khách du lịch đến đây, và nhiều người trong họ rất ngưỡng mộ ngôi nhà của tôi.”

“Không,” Ellie nói. “Tôi muốn gặp Madame Zoya.”

“Ồ, tôi đây,” bà nói. “Đó là cái tên mới của tôi. Madame gì kia?”

“Zoya,” Ellie nói.

“Tôi chưa thấy cái tên này.”

“Bà sống ở đây bao lâu rồi?”

Người phụ nữ mỉm cười. “Bố tôi xây ngôi nhà này như một món quà cưới cho mẹ tôi. Tôi đã sống ở đây cả đời.”

“Ồ,” Ellie nói, thấy hụt hẫng, nhưng cô mong đợi điều gì nào? Nếu một người phụ nữ làm được những việc như bà Zoya mà dễ tìm thì cô đã lên bản tin tối rồi.

“Cảm ơn,” Ellie nói khi cô quay xuống bậc tam cấp.

“Đợi đã,” bà nói. “Cô có muốn uống một tách trà không? Mời cô vào.”

Ellie nghĩ cô nên lái xe về Bangor, nhưng thay vì vậy, cô quay lại và đi vào ngôi nhà cùng với bà.

“Tên tôi là Primrose,” bà nói; khi thấy Ellie mỉm cười, bà vẫy vẫy tay. “Tôi biết. Đó là một cái tên cổ, nhưng bố mẹ tôi là những người cổ hủ. Còn cô là?”

“Ellie Woodward,” cô nói khi cô nhìn quanh ngôi nhà. Nó giống y như lần đầu tiên cô, Leslie và Madison bước vào đây. “Bà không có chị em hay quen biết ai đó nhuộm tóc màu cam sao?”

Đôi mắt xanh của Primrose lấp lánh. “Không, tôi biết thì tôi nhớ ra rồi và chắc mọi người trong thị trấn đều biết bà ta. Ngôi xuống đi. Tôi vừa mới đặt một ấm nước khi cô gõ cửa, chắc nó sôi rồi.”

Ellie ngồi xuống sofa, cô ở một mình trong phòng, cô kiểm chế ham muốn ngó nghiêng nơi đây, nhưng bà Primrose đã quay trở lại ngay.

Sau khi bà ngồi xuống ghế, pha trà và xếp những chiếc bánh nhỏ lên đĩa của Ellie. Primrose nói, “tôi chắc tôi chỉ là một bà già ồn ào, nhưng chỉ có tôi và cô ở đây, cô có thể kể với tôi về Madame... tên bà ta là gì nhỉ?”

Ellie nhìn qua tách trà. Bà ta đang nói dối, cô thầm nghĩ, dù sao thì mình sẽ kể cho bà ta để có thể biết về Madame Zoya. “Tôi thực sự muốn nói với bà ấy, "cảm ơn.”

“Chỉ vậy thôi ư?” Primrose hỏi, có vẻ thất vọng.

“Và tôi muốn kể với bà ấy về bạn của tôi, về tôi nữa nhưng bà ấy không có ở đây” Ellie đặt tách trà xuống.

“Bạn của cô như thế nào?” bà nói.

Ellie muốn buộc người phụ nữ này nói ra cái bà ta biết, nhưng Ellie nợ Madame Zoya nhiều đến mức cô muốn biết thông tin về bà dù là bằng cách nào.

“Họ đều hạnh phúc,” Ellie nói. “Leslie Headrick đang là họa sĩ, chồng cô ấy rất tự hào về cô ấy. Leslie nói cô ấy chưa bao giờ hạnh phúc đến vậy. Cả hai đứa con của cô ấy đều đã vào đại học, và Leslie nói bây giờ giống như là tuần trăng mật thứ hai vợ chồng cô.”

“Rất vui khi nghe thấy những tin tốt. Còn người bạn kia của cô?”

Ellie không khó chịu để giả vờ là người phụ nữ này không biết ai với ai và câu chuyện của cô. “Madison vẫn đang điều hành ở bệnh viện ở Montana, và cô ấy mới sinh thêm một đứa con. Cô ấy nói muốn có chục đứa nếu cô ấy có thể.”

“Ba chúng tôi vẫn giữ liên lạc với nhau kể từ... kể từ lần chúng tôi đến đây, tôi nghĩ cả ba chúng tôi đều hạnh phúc.”

Primrose ăn một cái bánh nhỏ. “Cô cũng hạnh phúc chứ?”

“Vâng,” Ellie nhẹ nhàng nói. “Rất nhiều. Tôi có một người chồng tuyệt vời và một đứa con trai, biên tập của tôi nói rằng quyển sách mới nhất của

tôi là quyển hay nhất.”

“Ồ, thật tốt,” Primrose nói. “Thật tuyệt.”

Bà bất ngờ đứng dậy. “Tôi phải xin lỗi cô thôi, tôi có việc phải làm rồi.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Ellie nói, đặt tách trà xuống, rồi đứng dậy. “Rất vui được gặp bà, tôi hy vọng...” nhưng Primrose vội vã đi về phía cửa trước như thể chỉ mong thoát khỏi Ellie, vài giây sau, Ellie đang đứng bên ngoài hàng hiên, cánh cửa đóng lại sau lưng cô.

“Thật là bất ngờ,” cô nói, đi xuống đường. Cô lục tìm trong giỏ xách lấy điện thoại và gọi về khách sạn ở Bangor. “Em đang trên đường về,” cô nói khi Jessie nghe máy.

“Nate và anh nhớ em,” anh nói.

“Em cũng nhớ anh và con,” Ellie trả lời, cúp máy và đi về chỗ đậu xe. Cô mỉm cười suốt trên đường đi.

Ngay sau khi Ellie đi khuất, Primrose thả tấm màn cửa xuống, đi dọc hành lang dài ra phía sau ngôi nhà. Có một căn phòng nhỏ dán giấy dán tường họa tiết hoa hồng. Đồ đạc trong phòng không nhiều, chỉ có ba chiếc ghế lớn và sàn nhà bằng gỗ sồi trải thảm. Primrose đi qua căn phòng, đẩy một bông hồng nhìn giống như những bông hồng khác trên tường, một cánh cửa hé mở.

Sau cánh cửa là một căn phòng nhỏ, không lớn hơn một chiếc tủ nhỏ là bao, nhưng bên trong là một chiếc bàn nhỏ nằm sát tường, trên bàn là một quả cầu địa cầu thủy tinh lớn, nhiều người có thể gọi đó là quả cầu thủy tinh. Trên chiếc móc áo bên trái là bộ đồ vải nhung và một bộ tóc giả màu cam.

Bên tường bên phải từ trên sàn lên đến trần nhà là những tấm ảnh chân dung.

Primrose đi về phía chiếc bàn nhỏ, lấy một quyển sách ảnh và một chiếc kéo. Bà chậm chậm cắt những tấm ảnh từ quyển sách.

Một tấm hình là hình chụp Ellie, cắt ra từ một bài báo thông báo quyển sách mới ra mắt của cô. Một tấm hình khác là Leslie, cắt ra từ một chương trình nói về các bức tranh của cô, và cái còn lại là hình chụp Madison, cắt ra từ cuốn kỷ yếu “những học sinh tốt nghiệp xuất sắc” của trường trung học Montana.

Trên tường là những tấm hình chụp từ máy Polaroid ba năm trước, bây giờ, cạnh mấy tấm hình này, Primrose ghim những tấm hình mới lên, bà bước lùi lại và ngắm nhìn sự khác biệt giữa những tấm hình. Ở những bức ảnh lúc trước, nỗi buồn hiện rõ trong đôi mắt họ. Nhưng trong những tấm hình mới, nỗi buồn đã biến mất.

Primrose mỉm cười hài lòng, lùi lại thêm chút nữa và ngắm nhìn tất cả các bức ảnh. Có hàng trăm khuôn mặt của đàn ông và phụ nữ trên tường, và cạnh mỗi cái đều có một tấm hình mới. Một số thì hình đầu tiên đẹp hơn hình lúc sau. Nhưng hầu hết, tấm hình thứ hai cho thấy một sự khác nhau lớn trong cách họ nhìn cuộc sống. Primrose nhìn tấm hình chụp một người đàn ông đeo kính đen. Anh ta bị mù sau tai nạn năm mười bốn tuổi. Cạnh tấm hình đó là hình chụp anh ta đang nhìn thẳng vào ống kính, mỉm cười.

Với một tiếng thở dài mãn nguyện, Primrose mở ngăn kéo bàn, lấy ra ba tấm danh thiếp và bỏ vào túi xách. Bà rời phòng, đóng cửa lại, rồi đi ra cửa trước. Bà dừng lại ở hàng hiên và mỉm cười rồi bước xuống bậc tam cấp, đi xuống đường.

Table of Contents

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)

[Mười sáu](#)

[Mười bảy](#)

[Mười tám](#)

[Mười chín](#)

[Hai mươi](#)

[Hai mươi mốt](#)

[Hai mươi hai](#)

[Hai mươi ba](#)

[Hai mươi bốn](#)

[Hai mươi lăm](#)

[Hai mươi sáu](#)

[Hai mươi bảy](#)

[Hai mươi tám](#)

[Hai mươi chín](#)

Ba mươi

Ba mươi một

Phần Kết